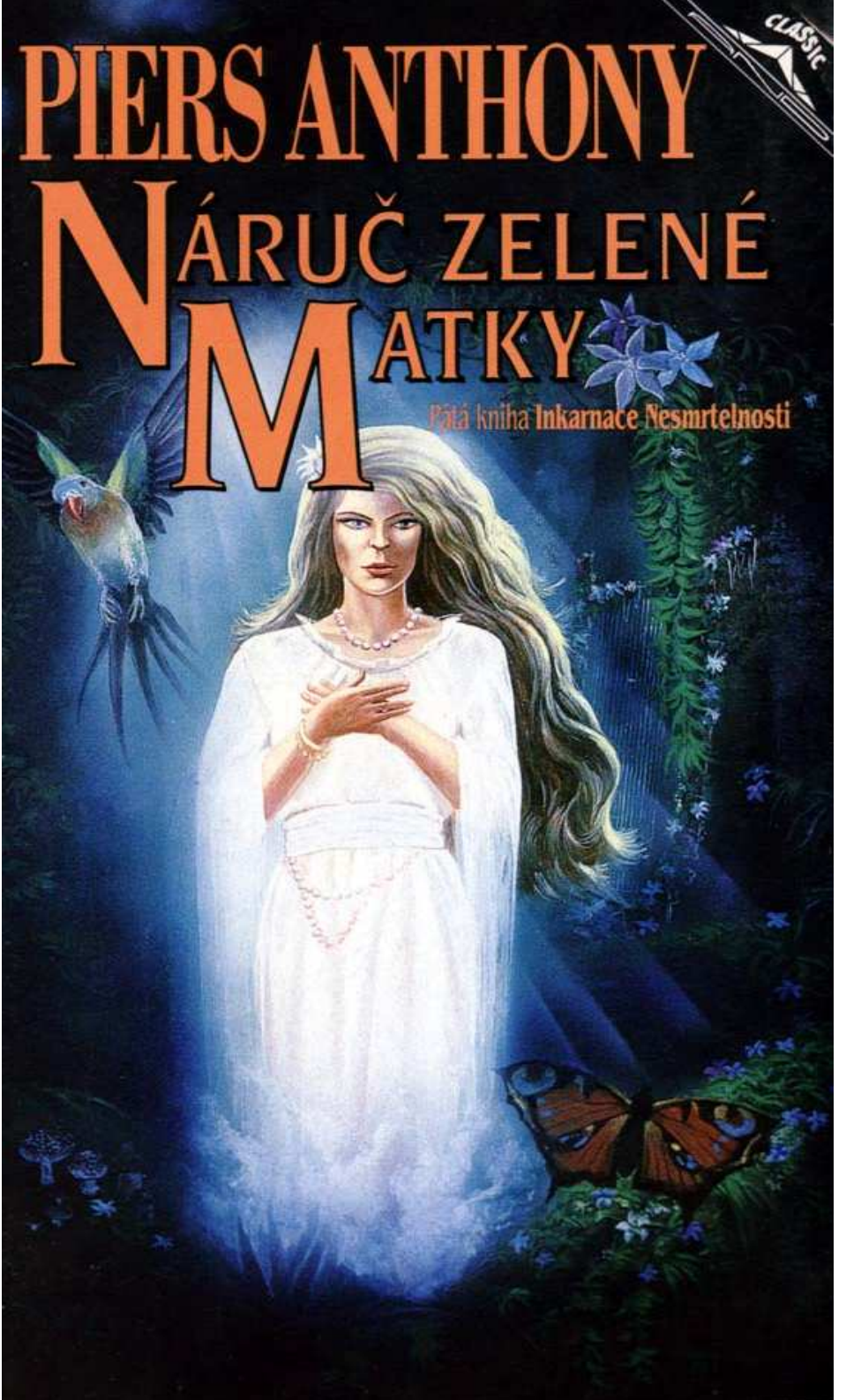

CLASSIC
PIERS ANTHONY
NÁRUČ ZELENÉ MATKY
Pátá kniha Inkarnace Nesmrtelnosti

Being A Green Mother
Book Five of Incarnations of Immortality
Copyright © 1987 by Piers Anthony Jacob

AND CLASSIC, 1995
Translation © Jiří Engliš, 1995
Cover Art by Jan Patrik Krásný

-1-

JITŘNÍ PÍSEŇ

Byla ještě dítě, ale v tom snu byla krásnou ženou ve svatebních šatech a kráčela dlouhou chrámovou lodí zavěšená do muže, na kterého téměř neviděla.

Avšak ten sen se dělil do dvou výjevů a ta druhá část ukazovala velikou zeměkouli. To byla také ona, tím zvláštním způsobem, jakým se sen zdá být skutečností. Jenže ten svět byl převážně mrtvý; nezůstala na něm žádná lidská bytost.

Nějak věděla, že ty obrazy jsou dva pohledy na její budoucnost a jeden z nich že se uskuteční. Svatba – nebo zkáza. Ale který? A proč? Nebylo to děsivé, jen tajemné.

Pak se kolem přelila hudba. Příjemná, záhadná melodie. Probudila se s obavou, že se hudba ztratí spolu s koncem snu, hudba tu však zůstala, přicházejíc odkudsi zvenku.

Svou sestru Lunu nechala spát a sama se vyškrábala z postele. Tedy, přesně vzato, Luna vlastně nebyla její sestra, jenže bylo složité se v tom vyznat, a tak u „sestry“ zůstalo. Ať zatím spí; tohle by nemělo trvat dlouho.

Vklouzla do pantoflíčků a v noční košilce se rozcupitala po podlaze. Vábena melodií se plížila dolů po schodech a halou ke dveřím. Oběma ručkama uchopila mohutný knoflík, otočila jím a po krátkém boji se dveře otevřely.

Letní úsvit byl chladivý, ne však studený. Orb si pospíšila ven, zabraná do hudby, a nestarala se ani o to, kolik je hodin, ani o teplotu. Krajina vyhlížela neskutečně jasně, lépe než ve skutečnosti; bylo

to prima!

Před domem se zastavila a rozhlédla se, odkud zvuk přichází. Farma zadní částí přiléhala k lesu a právě z lesa sem zvuk doléhal. Rozběhla se přes pole, plašíc kuřata, a udýchaně doběhla k okraji lesa. Byly jí čtyři roky a tohle pro ni byla náramná výprava, když měla jít sama. Nečekalo se od ní, že tam půjde bez doprovodu někoho dospělého, a pocítila proto silné hryzáni nejistoty, ale hudba se vytrácela a ona věděla, že ji musí chytit právě teď.

Les se před ní tyčil hustý a temný a opásaný příšernými pavučinami, protivným ostružiním a jinými hroznými věcmi, a tak obcházela po okraji a doufala, že najde cestu dovnitř. Hudba docela zeslábla a Orb klesala na mysli.

Našla stezku! Rozběhla se po ní do hloubi lesa. Avšak hudba teď k jejímu zděšení odumřela úplně. Zastavila se, jestli ji ještě nezaslechne, ale hudba už byla pryč.

Ale přece… ozval se zvuk, ne však tentýž, nýbrž s jiným, vlastním nápěvem. Podívá se tedy aspoň tam. Přicházel zpředu, a jak postupovala po stezce, sílil.

Stezka vyústila u řeky. Orb už u řeky byla, avšak ne na tomto místě. Zde řeka vesele zurčela přes kameny a hrála si vlastní hudbu. Orb se soustředila, aby uslyšela její melodii na pozadí rušného šumu vody, a rozeznávala ji už jasněji, třebaže ne dokonale.

Pokračovala v cestě po členitém břehu, nechávajíc se vést spíš sluchem než zrakem. A tu zaslechla další zvuk, ne tu první melodii, ani tu druhou, nýbrž cosi jako chichotání. Doléhalo k ní od zvířené tůně, vzdálené kousek po proudu.

A pak odhalila zdroj toho veselí. V tůni si hrály dívky! Hezké, pružné, nahé dívky s dlouhými vlasy. Plavaly a cákaly a potápěly se a měly z toho ohromnou zábavu a trylky jejich smíchu vytvářely tu melodii, kterou slyšela jako poslední.

Jedna z nymf si Orb všimla a zavolala na ni: „Hej, lidské dítě! Pojď k nám!“ Ostatní se na ta slova nanovo rozesmály.

Orb se krátce rozmýšlela a pak se rozhodla uposlechnout.

Svlékla si noční košilku a setřásla pantoflíčky. Nahá pak vykročila k tůni.

„Ona mě slyšela!“ vyjekla nymfa překvapeně.

Orb se zastavila. „Udělala jsem něco špatného?“

Nymfy na sebe pohlédly. „Ty nás vidíš, lidské dítě?“

„Ano. Vy nechcete, abych se s vámi šplouchala?“

Znovu se po sobě podívaly. „Jistěže chceme!“ řekla první nymfa. „Umíš ale plavat?“

„Ne.“

„Jenže to by ses mohla utopit!“

Na to Orb nepomyslela. Věděla určitě, že utopení by nebylo nic příjemného. „Tak proč jste mě zvaly, abych šla k vám?“

„Netušily jsme, že nás uslyšíš,“ vysvětlila jí nymfa.

„Nebo uvidíš,“ přidala se další. „Jenom jsme se bavily, tak, jak to děláváme.“

„Proč?“

„Protože jsme rusalky,“ ozvala se třetí. „Lidské děti nás obvykle nevnímají.“

Orb to udivilo. „Jak to?“

Některé rusalky pokrčily rameny. „To nám není úplně jasné. Ale je to tak a tím to hasne.“

Vzápětí zaperlil další smích. „Ó, to bylo ve verších!“ vykřikla jiná z rusalek.

Ostatní se pustily do divokého cákání na tu, které se podařil rým, a chichotaly se. Orb by se k nim byla moc ráda přidala, avšak uvědomila si, že se nejdřív bude muset naučit plavat.

„A proč jsem vás neslyšela nebo neviděla, když jsem byla u řeky někdy dřív?“ zeptala se.

Rusalky na sebe zmateně hleděly. „Proč nás vlastně neviděla?“ opakovala otázku jedna z nich. „Už jsme ji předtím přece viděly a ona nás neregistrovala.“

Orb nevěděla, co to cizí slovo znamená, nicméně usoudila, že znamená to, co si myslela, že znamená. „Ano, proč?“

„Možná se změnila,“ nadhodila jedna. „Nezměnila ses poslední dobou, holčičko?“

„Dneska ráno jsem uslyšela písničku, kterou jsem nikdy předtím neslyšela. Probudila mě. Hledala jsem ji.“

Rusalky si znovu navzájem vyměnily pohledy. „Změnila se,“ konstatovaly. „Teď si s námi může hrát.“

„Jak?“ otázala se dychtivě Orb.

„Někdo tady zapomněl duši z pneumatiky,“ informovala ji jedna z rusalek, která pochopila její dilema.

„Jé, můžu plavat v ní!“ souhlasila Orb. „Přineste mi ji.“

Nymfa zavrtěla hlavou. „To bohužel nemůžeme,“ řekla smutně.

„Proč?“

„Nemůžeme se dotknout věcí lidských dětí. Ani na ně nijak působit. To mohou jenom smrtelníci.“

To Orb uznala. „Tak mi řekněte, kde je, a já si pro ni dojdu sama.“

„Ráda!“ Rusalka ji vedla nedaleko po proudu. Tam se na odumřelé větvi zachytila nafouknutá gumová duše.

Orb kousek přebrodila mělkou vodou, jejíž chlad jí zaštípal do nohou, a zatáhla za duši. „Jé, ta je těžká,“ postěžovala si. „Mohla bys mi pomoct?“

„Asi ne,“ řekla rusalka smutně. „Opravdu se nemohu dotknout ani tebe, ani té duše.“ Předvedla to Orb názorně tím, že se jí dotkla a její ruka prošla Orbinou paží, aniž by Orb cokoliv ucítila.

„Jé, ty jsi duch!“ vykřikla Orb a nevěděla, zda tím má být potěšená nebo poděšená.

„Ne, jenom rusalka. Mohu se dotknout přirozených věcí, jako je voda, ale ne nepřirozených věcí, jako jsou lidské děti.“

Orb usoudila, že je čas se představit. „Já jsem Orb,“ oznámila. „A jak se jmenuješ ty?“

„Já…“ rusalka se odmlčela a zapřemýšlela. „Ach, já asi nemám jméno! Nikdy jsem si nic takového neuvědomila.“

„To je smutné,“ řekla Orb. „Musím tě nějak pojmenovat.“

„Mohla bys?“ otázala se potěšené rusalka.

Orb se zamyslela a pokusila se vymyslet jméno. Jak stále škubala duší, stékaly po ní kapky vody. „Kapka!“ vyhrkla.

Rusalka zatleskala ručkama. Nebyla o mnoho větší než Orb, ačkoliv měla podobu dospělé nebo téměř dospělé ženy. „Ach, děkuji ti!“ Pak se opět soustředila na problém duše: „Možná kdybys ji místo tahání trochu nadzvedla…“

Orb nadzvedla duši – a ta se náhle uvolnila. Vlezla do ní a za okamžik už plavala.

„Kdybys veslovala rukama…“ navrhla jí Kapka.

Orb zaveslovala a duše se dala do pohybu. Brzy se octla uprostřed tůně a s cákáním plula dál. Rusalky se smály a cákaly zase na ni. Kapky vody ji zasahovaly; ty byly přirozenou věcí. Navzdory chladu to byla opravdu zábava.

Kapka plavala před ní a vyráběla ve vodě malé víry. Pak se k ní přidaly další a udělaly větší vír. Duše, v níž Orb plula, se v něm točila dokola, což u Orb vyvolávalo bláznivý smích. Jejda, to je legrace!

Nyní se dostaly až do dolní části tůně, kde proud zesílil a stahoval Orb dál po řece.

„Měla bys veslovat proti proudu,“ řekla Kapka.

„Proč?“ Orb se jízda líbila.

Rusalky si dopřály další ze svých drobných odmlk. „Tam nemůžeme jít moc daleko,“ vysvětlila jedna. „Tam se kazí voda.“

Orb neměla ráda špatnou vodu, a tak veslovala. Jenže proud už na ni byl příliš silný. Sotva se držela na místě. Brzy však měla unavené ruce a duše nabrala rychlost po proudu.

„My za tebou nemůžeme!“ křičela jedna rusalka. Jedna po druhé zůstávaly zpět a vracely se do klidnější tůně, až zbyla jenom Kapka.

„Asi by ses měla dostat ke břehu,“ navrhla Kapka.

„Proč?“

„Protože tam po proudu jsou zlé rusalky. Když se dostaneš ke břehu, můžeš se zastavit dřív, než na ně narazíš.“

Orb se pokoušela veslovat ke břehu, ale proud ji strhával a nemohla na něj dosáhnout.

„Ach, já už se musím vrátit!“ vykřikla Kapka. Tvářila se skutečně vyděšeně, vlasy jí zplihly a pleť ztratila barvu. „Dostaň se ven ze špatné vody hned, jak budeš moci, Orb!“ Pak rychle vyrazila proti proudu a zanechala Orb samotnou.

Duše zavířila v peřejích a Orb se měla co držet ze všech sil. Pak se řeka zklidnila a vytvořila cosi jako jezero, vedle kterého stála továrna. Velká roura do jezera chrlila tmavou tekutinu.

Voda tu byla opravdu špatná; špinavá a zakalená, takže se už nedalo dohlédnout na dno, a páchla čímsi ohavným. Orb se zachovala podle Kapčiny rady a veslovala ke břehu vzdálenějšímu od továrny.

Jenže tu se objevilo několik rusalek. Byly zhruba stejně velké jako ty první, ale měly pokroucená těla a rozcuchané vlasy. „Co je to? Lidské dítě!“ vykřikla jedna.

„Utopte ji!“ ozvaly se sborem jiné.

„Ale… vy nejste rusalky?“ otázala se poplašeně Orb.

„Ona nás vidí!“ vykřikla ta pokřivená stvoření jakoby zděšeně.

„Samozřejmě vás vidím a taky vás slyším,“ prohlásila Orb.

Nepřátelské rusalky ji obklíčily a hleděly na ni. „Stejně ji můžeme utopit,“ řekla jedna zamračeně. Oči měla zakalené, jako by v její hlavě bylo ošklivé počasí.

„Nemůžeme, dokud je v té duši!“ podotkla jiná. „Tak ji z té duše dostaneme ven!“ Začaly po ní cákat, ne hravě, jako ty druhé, nýbrž hrubě, takže ji voda ostře šlehala do tváře.

„Hej, nechte toho!“ volala Orb.

Nenechaly. Jedna zlá rusalka se proti ní vrhla s příšernou grimasou. „Ven s ní! Ven s ní!“ vřeštěla přitom.

Orb se rozzlobila. „Jéé!“ zaječela také a ohnala se po rusalce pěstí. Minula ji, ale způsobila stejně ostrou sprškу. Začala švihat rukou sem a tam, rozstřikovala vodu na všechny strany a vřískala přitom tak, až jí tvářička zrudla.

Nymfy se zarazily. Zjevně ještě nikdy neviděly výbuch vzteku. V těch Orb vynikala. Někdy jí až šla pěna od pusy a každého tím vyděsila. Luna se skoro nikdy nevztekala, zato Orb, když ji něco vytočilo, to zvládla za obě.

Nymfy se stáhly do bezpečnější vzdálenosti. „Nemůžeme se jí dotknout,“ řekla jedna.

„Ani nemusíme,“podotkla druhá. „Smrtelník se dá utopit různě. Udělejte vír.“

„Uděláme vír!“ souhlasily ostatní. Začaly plavat v kruhu a rozháněly vodu tak, že vznikl rozsáhlý vír. Ty hodné rusalky nahoře na řece dělaly hravé víry, avšak tento vypadal jako ošklivý jícen. Vtáhl do sebe Orbino plavidlo. Kroužila stále prudčeji a rusalky vodu ještě urychlovaly. Duše se naklonila, jak se střed víru propadl. Orb se bála, že se převrátí. Pak by nemohla nic dělat, protože by měla hlavu pod tou odpornou vodou. Hněv vystřídalo zděšení. Co má teď dělat?

„Člun!“ vykřikla jedna z rusalek hněvivě. „Nevidí nás,“ řekla ji-

ná. „Ale vidí!“

Rusalky v mžiku nechaly vír vírem a ponořily se pod kalnou vodu. Vír se vytrácel a Orb spatřila člun. „Tati!“ vykřikla.

Za okamžik byl její otec Pace u ní, vytáhl ji z duše do kánoe a zabalil její chvějící se tělíčko do ručníku. Pověsila se mu s pláčem na krk a s úlevou zapomněla na všechnu zlost i strach.

Jenže byla ještě mladá, a tak nával citů za okamžik pominul. Vrátila se jí zase zvědavost. „Tati, viděla jsem rusalky!“ oznámila mu.

„Opravdu?“ zareagoval způsobem, který mají dospělí ve zvyku. Tvářil se potěšeně.

„Hodné rusalky v tůni, ale tady zlé. Proč jsou takové, tati?“

„Protože tahle voda je otrávená,“ řekl. „Továrna vypouští svůj odpad do vody a ten vodu ničí a rusalky, které tu žijí, to pokřivilo. Je to smutná věc.“

„Proč?“

Neplísnil ji za její „Proč“. Táta jí rozuměl. „Protože továrna může vydělat víc peněz, když odpad prostě vypustí, než kdyby měla někomu platit za to, aby jej odvezl. Pokoušeli jsme se továrnu donutit, aby s tím přestala, jenže oni mají hodně peněz a používají je, aby nám v tom zabránili.“

„Ale rusalky…“

„To, co se jim stalo, je smutné,“ přitakal Pace. „Jenže je vidí jen moc málo lidí, a tak nemají žádného obhájce.“ Odmlčel se, protože poznal, že se octl mimo rozsah jejího slovníku. „Nemají nikoho, kdo by se jim pokusil pomoci.“

„Ach. To je škoda, tati. I kdyby byly opravdu zlé.“

„Ano, to je. Snad až vyrosteš, budeš s tím moci něco udělat. Pak tahle kolonie rusalek už nebude zlá.“

To na ni bylo příliš složité, než aby to úplně pochopila, protože Orb netušila, jak něco může být jiné, než je to teď, a tak se zeptala na něco jiného. „Jak to, že nikdo nevidí rusalky?“

Pace zavrtěl hlavou. „Zkrátka někteří lidé mají víc magie než jiní,“ poučil ji. „Stejně jako jsou někteří lidé větší než druzí nebo zlomyslnější. Nebo mají horší povahu.“ Maličko ji stiskl. Ani se nezmínil o jejích výlevech vzteku, což byla jedna z věcí, které ji na něm

mátly. „V mé rodině se magie dědí a tohle je jeden její kousek.“

„A co jiné kousky?“ Přirazili ke břehu a on ji zvedal z člunu.

„Nu, to přece víš, Očko,“ pokáral ji žertem.

Orb se zamyslela. Pak se rozzářila. „Tvoje hudba, tati!“

Přikývl. „Můj strýc ji měl. Můj bratranec ji měl. Já ji mám. A možná ji máš i ty, tykvičko.“

„Slyšela jsem písničku,“ přiznala se Orb, neboť věděla, že otec brzy začne vyzvídat, jak se octla venku v jezeře. „Když jsem se probudila, prostě jsem ji musela najít. Jenže jsem nemohla. Prostě zmizela. Pak jsem slyšela řeku a ona také zpívala, ale ne to samé a rusalky na mne volaly a… a řekneš to mamince?“

„Slíbíš mi, že to už neuděláš?“

Orb opět chvilku přemýšlela. „Tati, já prostě musím chytit tu písničku!“

„Hlupáčku, tu písničku nemůžeš jen tak chytit.“

„Proč?“

„Protože to je Jitřní píseň. Vytratí se, když skončí svítání.“

„Ale…“

„Vrátí se zítra za úsvitu. Vezmu tě s sebou ven, aby sis ji poslechla. Teď už mi to slíbíš?“

„Oukej, tati.“

„Tak to mamince nebudu muset říkat.“

„Oukej, tati!“ opakovala a objala ho. „Ale jak to, že se nezlobíš?“

„Tátové se nezlobí na malé holčičky…“

„Tati, to přece není pravda!“

„… když se projeví jejich magické nadání,“ dokončil větu.

Orb popotáhla. „Jenže já neumím tvořit hudbu jako ty.“

„Slyšela jsi Jitřní píseň. A Píseň řeky. Viděla jsi rusalky. To jsou projevy naší rodinné magie. Ta se teprve ukazuje. Když jsem poprvé slyšel hudbu, byl jsem starší, než jsi teď ty, a ještě starší jsem byl, když jsem se ji naučil tvořit. Dopřej tomu čas, oříšku.“

„Oukej, tati.“ Viděla na něm, jakou má radost, že slyšela Píseň. To bylo její štěstí, protože věděla, že se dostala do pěkných potíží, když se málem utopila v řece. Pak, jen aby pro všechny případy odvedla jeho myšlenky jinam, změnila téma. „Jak jsem příbuzná s Lu-

nou?“

Poznala z jeho reakce, že ho neoklamala, nicméně odpověděl jí. „Přesně vzato jsi její teta.“

„Vždyť jsme stejně staré!“

„Věk nehraje roli. Niobe a já jsme tví rodiče a zároveň každý z jedné strany prarodiče Luny. A ty jsi z poloviny sestrou obou jejích rodičů.“

„Já vím!“ vyhrkla. „Půl a půl je celá! Jsem celá sestra!“

Avšak on zavrtěl hlavou. „Jsi z poloviny sestrou jejího otce Čaroděje a z poloviny sestrou její matky Blendy, protože s každým z nich máš společného jednoho z rodičů. Dvě poloviny. Ovšem každá z tebe dělá Luninu tetu.“

Orb zavrtěla hlavou. „To je na mne moc složité, tati.“

Blížili se k domu. „Mohl bych ti to nakreslit, ale asi nebudeš umět přečíst jména.“

„To se naučím, tati!“ prohlásila.

Když tedy byli uvnitř a matka, která se po varovném otcově pohledu na nic neptala, Orb umyla. Pace jí nakreslil rodokmen.

Cedric = Niobe = Pacian = Blanche

Orb

Čaroděj ======== Blenda

Luna

Pak jej s oběma dívkami prošel, neboť tou dobou už i Luna byla vzhůru a byla také zvědavá. „Můj bratranec Cedric Kaftan se kdysi dávno oženil s Niobe,“ vysvětloval. „Jejich syn se stal čarodějem. Mezitím jsem si já vzal Blanche a naše dcera byla Blenda. Čaroděj se oženil s Blendou a měli tebe, Luno.“ Zatahal ji za pramen jejích medově zlatých vlasů a ona se zasmála. Obě děvčata od sebe dělily jen dny a působilo jim potíže zapamatovat si, která se narodila první.

„Cedric zemřel mladý,“ pokračoval Pacian, „a později zemřela i Blanche. Tehdy jsme se sblížili s Niobe a měli jsme tebe, Orb. A tak

jsi z poloviny Čarodějovou sestrou po Niobe a Blendinou sestrou po mně. Vy dvě patříte k různým generacím, i když jste stejně staré a vypadáte jako dvojčata.“

„Proč jsi o tolik starší než Niobe?“ zajímala se Luna.

Pace se usmál. „Ve skutečnosti jsem o jedenáct let mladší než Niobe,“ pravil. „Ona byla nejkrásnější ženou své generace a udržela si své mládí.“

Obě dívky se na sebe podívaly, jedna s medově zlatými vlasy, druhá s vlasy barvy pšenice, a potřásly hlavami. Měly podezření, že je tu někdo chce opít rohlíkem. Přece bylo na první pohled vidět, že Pace je o hodně starší než Niobe!

„A co se týče toho proroctví o vás dvou,“ pokračoval Pace.

„Cože?“ vyjevila se Orb.

„Věštba, předpověď, hádání budoucnosti,“ objasňoval. „Co se stane. Myslím, že nastal čas, abyste se o tom dozvěděly.“

„Ano!“ vyhrkly zároveň, protože to zavánělo tajemstvím.

„Bylo to složité proroctví a způsobilo, že na vás obě Čaroděj vložil kouzlo, aby vám už nikdo nemohl věštit. Začalo u vašich otců, když jsme byli ještě mladí, a dokonce ještě předtím, než jsme se oženili. Stálo tam, že si každý z nás vezme nejkrásnější ženu své generace a bude mít dceru.“

„A to se stalo!“ prohlásila Luna. „Naše matky jsou…“

„Ano. To byla jen část proroctví. Ale zbytek říká: jedna z těch dcer se možná provdá za Smrt a druhá se možná provdá za Zlo.“

„Vždyť jsme ještě moc malé na to, abychom si někoho braly,“ protestovala Orb.

„Jste – zatím. Ale až vyrostete a budete stejně krásné jako vaše matky, pamatujte na to proroctví a mějte se na pozoru. Nikdo přesně neví, co to znamená.“

„Budeme dávat pozor,“ řekly obě najednou, ale nebraly to vážně, protože ve skutečnosti nečekaly, že by někdy měly být jiné, než jsou právě teď. O mnoho let později si však měly vzpomenout a Orb se bude ptát sama sebe: Souviselo to s jejím snem? Svatba – nebo mrtvý svět?

-2-

DRYÁDA

O dva roky později jak Orb, tak Luna viděly rusalky i jiná nadpřirozená stvoření a Orb dokázala slyšet hudbu přirozených věcí, zatímco Luna dokázala vidět jejich aury. Bylo to tajemství skryté jejich matkám, ne však jejich otcům, neboť Pace vnímal magii přírody a Lunin otec Čaroděj věděl o magii všechno. Matky obou dívek byly co do krásy skutečnými dvojčaty, třebaže podobně jako jejich dcery patřily k rozdílným generacím. Chyběla jim však ona zvláštní vnímání a zdálo se, že jsou příliš zaměstnány praktickými záležitostmi, než aby se jimi zabývaly. Lunina matka Blenda nejvíc času strávila asistováním Čaroději, který se věnoval stále temnějším výzkumům v magii, zatímco Niobe, Orbina matka, zařizovala prádelnu, obstarávala nákupy, vařila a četla knihy. Luna téměř už považovala Niobe za svou skutečnou matku, neboť trávila víc času zde, než ve svém vlastním domově.

Luna se marně snažila ukázat Orb aury, které, jak říkala, vnímala jako třpytivou záři uvnitř i v okolí živých věcí, zatímco Orb bývala stejně zklamaná, když se pokoušela naučit Lunu slyšet písně přírody. „Tohle je Jitřní píseň," vykřikovala za svítání. „Neslyšíš ji, ty vykopávko?"

„Hele, Očko… jestli nevidíš ty aury jasné jako den…"

Avšak ostatní kouzla, která Pace Orb slíbil, se nedostavovala. Dokázala hudbu slyšet, ale nedokázala ji sama tvořit. Uměla ovšem zpívat, a to na svůj věk dost slušně, jenže v tom nebyla žádná magie. Byla ráda, že otec neřekl matce o její nešťastné příhodě s říčními rusalkami; tedy alespoň o její příčině, kterou byla Orbina schopnost slyšet Jitřní píseň. Slyšela nyní tu píseň každého rána, pokud byla vzhůru, a píseň byla pokaždé krásná; trochu se měnila s povahou krajiny a roční dobou, takže v ní vždy zněla osvěžující novost. Kdy-

by tak uměla tvořit takovou hudbu!

„Tati…“ poprosila jednoho dne.

„Snad by ti mohla pomoci dryáda,“ navrhl Pace.

„Kdo?“

„Naučila Čaroděje jeho první kouzlo,“ objasnil jí. „Je to stromová víla, něco jako rusalka pro stromy, a spřátelila se s Čarodějem, když byl ještě dítě. Chodívali jsme s ním vždycky odpoledne k ní na návštěvy, když ještě žil u nás. Ony s naší rasou jednají jen zřídka, ale Luna je Čarodějovou dcerou a ty jsi jí hodně podobná, a tak se s tebou třeba setká. Tvoje matka tě tam určitě ráda vezme na návštěvu.“

„To je prima!“ vykřikla Orb a vrhla se mu kolem krku.

Vydaly se tedy najeden den do chatrče poblíž blat, kterou si drželi jako chatu. Niobe se ujistila, že obě dívky mají na krku své amulety z leštěného měsíčního kamene, neboť ty jim věnoval Čaroděj jako ochranu a na blatech mohlo číhat lecjaké nebezpečí.

Blata vyhlížela působivě. Kmeny stromů se v blízkosti hladiny rozšiřovaly, jako by ji chtěly co nejvíce obejmout, a obklopovala je magie. Luna neustále pokřikovala, jak pozorovala vzájemné působení jejich aur, a Orb jí sekundovala, jak poslouchala jejich individuální, avšak přece propojené melodie. Niobe zjevně nevnímala nic, přesto jí však bylo jasné, že si dívky nevymýšlejí.

Přišly k obrovskému dubu. „Dryádo!“ zavolala Niobe. „Pamatuješ si na mne? Učila jsi mého syna Čaroděje.“

Dryáda se objevila na silné postranní větvi. Obezřetně se usmívala; vzpomněla si.

V tom okamžiku vyvstala Orb před očima vize, která byla opakováním jejího někdejšího snu. Kráčela chrámovou lodí se záhadným mužem a vedle se točil mrtvý svět. Kdo je ten muž a co se stalo se světem a jak se do toho vlastně zapletla ona? Zkusila pootočit hlavu, aby si toho muže prohlédla, a částečně se jí to podařilo. Letmo zachytila jeho profil. Nebyl to nikdo, koho nyní znala. A svět – za ten byla nějakým způsobem odpovědná. Věděla to a děsilo ji to.

„Přivedla jsem Čarodějovu dceru… a také svoji,“ oznamovala Niobe a ta slova vytrhla Orb z její vize. „Neseznámíš se s nimi?“

Dryáda pokukovala po obou dívkách. Luna i Orb, které na to byly připravené, se usmívaly jako dva měsíčky.

Dryáda přikývla. Seznámí se s nimi.

„Vrátím se za dvě hodiny," řekla Niobe.

Orb se k ní poplašeně obrátila. „Ty nás tu necháš samotné?"

„K dospělému se dryáda nepřiblíží," vysvětlovala jí Niobe. „Jenom k dítěti. Ale tady jste v bezpečí; když uděláte, co vám řekne, neublíží vám, ani vás nenechá, abyste si ublížily samy."

Dívky nejistě sledovaly, jak Niobe odchází. Věděly, že by je nevystavila žádnému nebezpečí; na takové věci byla krajně opatrná a její definice nebezpečí byly někdy až otravně přehnané. Zahrnovaly třeba přecpávání se sladkostmi nebo hry v hlubokém blátě. Ovšem blata se zdála být příšerně veliká a protivně vlhká.

Když Niobe odešla, dryáda slezla se stromu. Nesešplhala v pravém slova smyslu, nýbrž sešla, jako by se její nohy lepily ke kmeni a dovolovalo jí to kráčet v pravém úhlu k němu. Bylo to působivé.

Za okamžik stála dryáda před nimi. Nebyla větší než ony, ale byla jemněji modelovaná, spíš jako rusalky. Její vlasy byly zelené a připomínaly listí a její neoblečené tělo pokrývaly hrbolky podobné kůře. Byla hezká, stejně jako je hezký strom, a byla hezká i jako žena.

„Nazdar," řekla dryáda zkoumavě, jako by nečekala uspokojivou odpověď.

„Nazdar," odpověděla Orb.

Dryáda na to reagovala tak zářivým úsměvem, že se zdálo, jako by na ni dopadl sluneční paprsek. „Jsi jeho dcera!" zvolala.

„Ehm, ne tak docela," opravila ji Orb. „To Luna. Já jsem dítě Niobe."

„Cože?" zeptala se zmateně Luna.

„Prostě si nás spletla, to je všechno," řekla jí Orb.

„Jak to víš?" ptala se Luna.

„Snad jsi ji slyšela, ne? Řekla, že jsem Čarodějovo dítě."

„Vždyť nic neříkala!" protestovala Luna.

„Cože?" zeptala se pro změnu Orb.

„Ona mě neslyší," pravila smutně dryáda.

Orb se obrátila k Luně. „Ty ji neslyšíš?"

„Co mám slyšet? Jenom hýbá pusou."

Teď to Orb pochopila. „Je to jako s tou hudbou! Já ji slyším a ty

ne.“

„No a? Ty zase nevidíš aury, ty chytrá!“ odsekla Luna.

„Ona vidí aury?“ otázala se dryáda.

„Ach ano,“ spustila Orb. „Já věci slyším, ona věci vidí. Maminka neumí ani jedno. Ale tatínek slyší hudbu, a tak říkal, že bychom tě měly navštívit.“

„Kdo je tvůj otec?“ zajímala se dryáda.

„Pacian Kaftan. Tvoří magickou hudbu.“

„Ano. Stejně jako to uměl jeho bratranec Cedric. Když jsem ho poprvé slyšela, málem jsem spadla se svého Stromu!“

Orb si představila, jak dryáda padá se stromu, a začala se smát. Dryáda se rozesmála také.

„Co je vám tak k smíchu?“ dožadovala se Luna.

Orb pochopila, že bude muset tlumočit, nebo nastanou potíže. Obvykle to byla Orb, kdo se vztekal a tropil scény, ale Luna to dokázala také, když se snažila. „Říká, že když slyšela magickou hudbu dědečka Cedrica, málem spadla se stromu!“

Luna se zahihňala. To byla opravdu legrace!

„Ale pak umřel,“ vzdychla dryáda. „Bylo to moc smutné. Čaroděj byl zrovna tady u mne. Byl tenkrát ještě děcko.“

„Děcko?“ podivila se Luna, když jí to Orb přetlumočila. „Můj otec?“

„Ano. Slyšel hudbu a viděl aury, ale neuměl je tvořit. Byl ovšem velice šikovný a chtěl se učit, a tak jsem ho naučila přírodní kouzla.“

„Mohla bys učit i nás?“ poprosila ji Orb. „Tatínek umí tvořit takovou krásnou hudbu a říká, že já to umím možná také, ale já to neumím!“

„Pojďte na můj strom,“ řekla dryáda. „Snad vás mohu něco naučit.“

„Jéé, prima!“ vykřikla Orb a zatleskala rukama.

Vyšplhaly do rozložitých větví stromu, třebaže neuměly kráčet po kmeni jako dryáda. Orb si trochu odřela koleno, ale na to byla zvyklá.

Listí se za nimi nahoře zavřelo a utvořilo příjemné loubí. Větve se kroutily sem a tam a splétaly se a větvily se tak, že vytvářely cosi jako křesla, na která se posadily. Skvrnky slunečního světla pronika-

ly dovnitř a všechno ještě krášlily.

„Oóó," vyhrkla Luna. „Tam, kam dopadá slunce, je aura jasnější!"

„To je tím, že světlo je životem mého Stromu." prohlásila dryáda. „Světlo a voda a země a vzduch – čtyři základní živly světa."

Když to Orb zopakovala, Luna svraštila obočí. „Myslela jsem, že živlů je pět."

„Ano. Tomu nejdůležitějšímu říkáme duch nebo magie."

„Tak proto můj otec studuje magii!" vykřikla Luna. „Protože jsi mu řekla tohle!"

„Ano. Přál si pomáhat přirozeným věcem, stejně jako Cedric. My dryády jsme kouzelné, ale nemáme příliš moci nad nepřirozenými věcmi, a tak jsem si myslela, že když se naučí…"

„Myslím, že se pořád učí," vpadla jí do řeči Luna. „On i maminka tím tráví všechen čas."

„Podívejme se teď, co se dá dělat s vaší vlastní magií," zavedla dryáda téma hovoru na bezpečnější půdu. Orb stále tlumočila její slova Luně, která je neslyšela. „Umíš tohle?" Pravou rukou udělala ve vzduchu jakési gesto.

I když Orb neviděla nic. Luna zírala na prostor vymezený gestem. „Jé, to je krása!" vyjekla.

„Zkus to sama," vybídla ji dryáda.

Luna udělala podobný posunek. „Nefunguje to," řekla s ohrnutými rty.

„Ale ruka je jenom částí kouzla! Musíš to také prožít."

„Co?"

„Musíš to cítit! Spoj se s přírodní aurou a vytvaruj ji podle svého přání. Zkus to znovu."

Luna se soustředila a znovu udělala to gesto. Orb neviděla nic, avšak dryáda se usmála. „Vidíš? Už to trochu jde!"

Luna předtím při svém soustředění zavřela oči. Teď je rozevřela. „Och, fuj!" vypískla znechuceně.

„Ale je to aura!" trvala na svém dryáda. „Dokázala jsi to!"

Luna si všimla, jak se na toto ujištění Orb tváří. Tlumočení Orb fakticky unavovalo. „Myslím, že ano."

„Ale musíš cvičit," varovala ji dryáda. „Umění neovládneš za

den. Potrvá roky, než budeš dobrá.“

„Roky!“ vyjekla Luna netrpělivě. „Já to chci umět hned!“

„Většina lidí to nedokáže vůbec,“ upozornila ji dryáda. „Ale ty, když se budeš učit, budeš umět číst aury lidí a budeš vědět, jestli jsou dobří nebo zlí, protože se naučíš znát druhy aury. Někdo ti bude moci s kamennou tváří lhát, ale jeho aura tě nikdy neoklame. Právě odsud jsem věděla, že Čaroděj je dobrý, i když byl ještě dítě, a že v sobě skrývá velikost, třebaže má i svou temnou stránku. Z jeho skvělé aury.“

„Temnou stránku?“ podivila se Luna, když jí to všechno došlo.

„Byl dobrý, ale měl tendenci přiklánět se ke zlu. Někdy se o něho stále bojím. Kdyby ho Satan zlákal ke zlu…“

„Satan?“ To byla Orbina otázka.

„Ach, asi jsem se o tom neměla zmiňovat,“ povzdychla dryáda. „Satan není pěkný.“

Orb se už nudila, když se tohle jednání netýkalo jí, a slova jako „tendence“ byla nad její síly. „A co moje magie?“ zeptala se.

Dryáda se obrátila k ní. „Ach, ty jsi byla tak užitečná, Orb, že jsem si ani nevšimla, že tě zanedbávám. Ano, musíme se podívat i na tvoji magii. Řekni sestřičce, ať si procvičuje své modelování aury, zatímco se budu zabývat tebou.“

Orb, potěšená poklonou i tím, že na sebe upoutala pozornost, se rozhodla, že si dryádina omylu nebude všímat. Luna byla její neteř, ne její sestra. Předala pokyn Luně a ta se spokojeně odvrátila a začala se svými gesty do prázdna.

„Zpíváš?“ otázala se dryáda Orb.

„Ano, ale ne tak jako táta.“

„Ty to také musíš prožít. Musíš do toho vložit své pocity. Kouzlo musí obsahovat celou touhu člověka. Možná právě proto většina lidí nemá magii; doopravdy si ji nepřejí. Nechtějí ji jako část sebe sama.“

„Ale maminka nemá magii!“

„Niobe měla víc magie než kdokoliv jiný a vzdala se jí, aby se vdala za tvého otce,“ prohlásila dryáda. „A teď to zkus prožít.“

Orb se soustředila a zabroukala melodii, ale nic se nestalo. „Nefunguje to!“ řekla dotčeně. „Proč to Luně funguje a mně ne?“

Než mohla dryáda odpovědět, ozvala se zdola hudba. Všechny tři se obrátily a hleděly dolů pod strom.

Hudba se blížila po stezce a sílila. Byl to zvuk houslí a muž, který na ně hrál, byl oblečen v pestré světlé košili a tmavých kalhotách. Lesklé dlouhé vlasy mu padaly na ramena a měl pronikavé černé oči. Za ním tančila žena v křiklavě červené sukni, se zeleným šátkem uvázaným kolem hlavy a bez jakékoliv blůzy. Na prstech měla spoustu prstenů a dlouhé náušnice se jí houpaly až u nahých ňader a blýskaly se při každém jejím pohybu.

Za nimi šli další, podobně ustrojení. Někteří hráli na mandolíny a někteří na nástroje, které Orb vůbec nedokázala pojmenovat, a všichni cestou tančili. Došli k úpatí stromu a kruhem jej obstoupili. Bylo jich asi tucet i s řádkou dětí.

Kupředu postoupila jakási stařena. „Tam," řekla a ukázala přímo na Orb a Lunu. „Dvě magické děti."

„Cikáni!" vyjekla dryáda. „Už jsem o nich slyšela. Dejte si pozor – kradou děti!"

Muž, který předtím hrál na housle, vystoupil. „Věštkyně se vyzná," řekl. „Pojďte dolů, děti. Chceme vidět vaše kouzla."

„Jděte pryč, vy mizerové!" křičela dryáda. „Tyhle děti nejsou pro vás!"

„Oho!" ozval se muž. „Lesní žínka! Nu, tohle není tvoje záležitost, stromová vílo. My chceme jenom ty děti."

„Ty nemůžete mít," odsekla dryáda.

„Uklidni se, dryádo, nebo skácíme tvůj strom," vyhrožoval muž. Dryáda, vylekaná hrozbou, vydala slabý sten uražení a bolesti.

„Jak to, že on ji slyší, když já to nedovedu?" zareptala Luna.

„Vylezte nahoru a sundejte je," řekl muž. Ihned se sebrali dva zdatní mladíci a šplhali na strom. Za okamžik byli mezi větvemi a natahovali se po děvčatech, ztuhlých leknutím.

Ale jakmile se ruce obou mužů natáhly po Orb a Luně a dotkly se jich, oba muži strnuli. Jejich ruce se nesevřely; jen se jich dotkly a tak zůstaly.

„Pospěšte si," volal muž zespodu. „Nechceme tady tvrdnout dlouho."

„Nejde to," zasípěl jeden z mladíků a ani se nehnul.

„Jak to myslíš, že to nejde?“ tázal se vůdce. „Vždyť jsou to jen děti!“

„Mají amulety,“ oznámil druhý.

„Oho! Mohl jsem vědět, že takhle cenné děti budou nějak chráněné. Nu, jsou i jiné možnosti. Padejte dolů.“

Oba mladíci to provedli doslova. Spadli z větví a pružně dopadli na zem.

Vůdce se na dívky usmál. „Jsme cikáni kmene Raggle–Taggle,“ sdělil jim. „Máme rádi děti a máme nádherné časy. Magické děti s námi mají krásný život, ten nejlepší ze všech. Pojďte a přidejte se k nám.“

Avšak Orb i Luna, poslušné dryádina varování, se ani nepohnuly.

„My vám ukážeme!“ zvolal cikán. Luskl prsty. Ostatní se ihned chopili nástrojů a znovu se pustili do své hudby. Ženy tančily a děti prováděly akrobatické kousky. „Jé, to vypadá jako pěkná zábava,“ řekla Luna. Hudba zesílila a Orb náhle slyšela náznak magických melodií přírody. Cikáni tu hudbu znali!

„Nechoďte!“ zakvílela dryáda. Avšak marně. Obě dívky, fascinované zábavou, které se cikáni věnovali, prostě musely slézt dolů a přidat se k nim. Za okamžik byly na zemi. Cikánské děti je vzaly za ruce, utvořily kruh a ony s nimi tancovaly a vykopávaly zcela nenuceně nohama.

Za chviličku hudba ztichla. „Není to zrovna Llano,“ poznamenal vůdce cikánů, „ale nás těší. Bude vaše, jestli půjdete s námi.“

Při zvuku slova „Llano“ se Orb div nezastavilo srdce. Něco na tom slově ji vzrušovalo. Před očima jí bleskla připomínka jejího snového vidění.

„Nemůžeme jít s nimi!“ protestovala Luna ostrým šeptem. „Tvoje máti bude zuřit!“

Avšak Orb byla rozrušená tím slovem. „'Yano…“ začala, neboť je neuměla vyslovit tak, jako ten cikán.

„Oho, Llano!“ zvolal on. „Máš vzácnou zálibu v hudbě, dítě! Jenže Llano nemá nikdo, přestože je už hledali mnozí. My cikáni jsme k němu přišli nejblíže, ale stejně jsme zachytili jen nepatrný zlomeček. Pojď s námi, dítě, a budeme hledat Llano spolu! Naše

věštkyně říká, že jedna z vás vidí aury a druhá slyší písně přírody. S vaší pomocí třeba základní píseň najdeme!“

„Ano, ano!“ zvolala Orb a zatleskala.

„Ne!“ křičela dryáda z větví dubu. „Llano je klam a podvod! Smrtelníci, kteří se příliš věnují jeho hledání, z toho onemocní a zemřou. Nevěřte těmhle lidem!“

„Podsekněte ten strom!“ vyštěkl vůdce cikánů. Jeho zdatní mladíci ihned vytáhli sekery a přistoupili ke stromu. Dryáda zakvílela a zdálo se, že je blízko mdlobám.

To už bylo na Orb příliš. Její temperament nikdy nikdo nekrotil a teď doslova vybuchla. „Nechte ten strom na pokoji!“ zaječela ohlušivě.

Vůdce cikánů na ni pobaveně pohlédl. „Nebo co?“

„Nebo nepůjdeme hledat 'Yano!“ oznámila Orb a rozběhla se ke kmeni.

První mladík vysoko zdvihl sekeru, připravený zasadit první úder. Orb se vrhla přímo na něho a snažila se na sekeru dosáhnout. Byla odhodlaná na něho třeba vyšplhat a kousnout ho do ruky, budeli to nutné. Luna následovala jejího příkladu a chňapla po druhém mladíkovi.

Oba mladíci strnuli, jejich vůle se vytratila.

„Budeme se muset zbavit těch amuletů!“ zavrčel vůdce cikánů zlostně.

To byla nahrávka pro dryádu. „Ty amulety vyrobil Čaroděj!“ vykřikla.

„Samozřejmě, že je vyrobil,“ souhlasil vůdce. „Vyrábí je a prodává je; vydělává si tak na živobytí. My s nimi také obchodujeme. Ale lidé se od svých amuletů dají oddělit.“ Pak kývl na mladíky: „Dejte pryč ty sekery; dělal jsem si jen legraci.“

Děvčata pustila mladíky a ti se stáhli. Vůdce cikánů se teď obrátil k Orb. „To je moc pěkný amulet, co máš. Můžu si ho prohlédnout?“

Polichocená Orb sáhla pro svůj amulet, aby jej sundala.

„Nesundávej ho!“ kvílela dryáda. „To je tvoje jediná ochrana proti zlu!“

Avšak vůdce byl zjevně jiného názoru. „To není vůbec žádná

ochrana,“ řekl a kývl na stařenu. „Podívej se, proměnil se v obrovského zkrouceného červa!“

Stařena proti dívkám hodila špetku jakéhosi prášku, prováděla tajuplná gesta a mumlala podivná slova. Orb ucítila, jak se ji něco na krku svíjí. Luna zaječela… Její amulet se opravdu proměnil v groteskního červa.

Obě dívky si přetáhly řetízky přes hlavu, aby se zbavily těch příšerných stvoření.

„Ne, ne!“ křičela dryáda. „To je jenom iluze! Nesundávejte je!“ Avšak vyděšené děti se nedokázaly ovládnout. Ve vteřině byly řetízky dole a letěly pryč.

Cikáni chytili Orb i Lunu. „Dostali jsme vás, moje malé poklady!“ zavýskl vůdce. „Vaše nadání pro nás bude cenným přínosem, hned jak vás zkrotíme. Naučíte se žebrat, krást a tančit a brzy z vás budou dokonalé cikánky!“

Děvčata, z kterých už kouzlo úplně opadlo, se dala do pláče.

Jenže dryáda ještě neskončila. „Hanba vám, ničemové!“ vřeštěla. „Hned ta děvčata pusťte!“

„Nebo co?“ vyzvídal vůdce stejně jako předtím.

„Nebo povím sousední dryádě, co jste provedli, a ona to řekne své sousedce a tak dál, až se to donese ke stromům u Čarodějova domu!“

Vůdce cikánů se zasmál. „Na to zapomeň, nymfo! Čaroděj se nestará o každého hlupáka, který si koupí jeho zboží! Takových amuletů jsou tisíce.“

„O tyhle se starat bude!“ ubezpečila ho dryáda. „Jedna je jeho dcera a druhá jeho sestra.“

Všichni cikáni ztuhli. „Uh–oh,“ vypravila ze sebe stará věštkyně. „Mluví pravdu. Nenapadlo mě si to předem prověřit.“

„Než Čaroděj přijde, budeme daleko odsud,“ prohlásil vůdce.

Žena zavrtěla hlavou. „Nech toho, Raggle. Nemá cenu se dostat s ním do sporu. To není obyčejný zaklínač kamenů. Je to nejmocnější čaroděj v Irsku a ještě kousek dál a každým dnem je silnější. Zničí nás; před ním se neschováme.“

Vůdce pobledl. „Víš to jistě, Taggle?“

„Naprosto jistě.“

Povzdechl si. „Pak to tedy musí být.“ Obrátil se k dívkám. „My vás teď opustíme, děti; je nám líto, že nejdete s námi, ale tak už to chodí.“

Společnost se dala do pohybu.

„Ne, nikam!“ zaječela dryáda. „Těm ubohým děvčatům jste ublížili! Musíte jim dát náhradu!“

„Nepokoušej svoje štěstí, nymfo,“ zavrčel vůdce. „Tebe Čaroděj nechrání. Naše sekery…“

Ale stará věštkyně ho varovala. „Teď vidím, co jsem měla vidět dřív. Čaroděj má tuhle dryádu rád. Ona ho naučila přírodní magii, když byl ještě mrně. Jestli něco ublíží jí nebo jejímu stromu…“

„Zatraceně, babo!“ zahulákal zuřivě vůdce. „Proč jsi mi to neřekla dřív?“

„Všichni jsme omylní!“ odpověděla. „Tolik jsem se soustředila na kořist, že jsem se zapomněla podívat okolo.“

„Takováhle chyba!“ zaúpěl. „Jak se z toho teď dostaneme?“

„Dáte jim náhradu!“ volala dryáda. „To uděláte, vy lotři!“

Vůdce si povzdechl. „Vypadá to, že budeme muset.“ Obrátil se k dívkám, jež mezitím sebraly své amulety, které se už nesvíjely. „Tímto se vám dvěma ponížen omlouvám. Ale dovolte mi to vysvětlit. My nejsme zlí lidé, my jsme cikáni a také se tak chováme. Vždycky jsme hodní na své děti, i na ty adoptované; žádné z nich by nevyměnilo náš způsob života za ten spořádaný. Já sám jsem byl ukraden a adoptován a žehnám svému osudu! Jsme svobodní lidé, stejně svobodní jako kdokoliv na světě. Zpíváme a tančíme celý den a s tím, co děláme, jsme šťastní. Nechtěli jsme vám ublížit; jen jsme chtěli, abyste se k nám přidaly, protože umíme ocenit jak hudbu, tak magii jako nikdo jiný na celém světě. Náš život by se vám líbil. Nebereme každé dítě; vybíráme jen ty se skutečným nadáním. Náš příchod k vám bylo ocenění, ne hrozba.“

Děvčatům bylo šest a byla přístupná lichotkám. Avšak dryádě bylo několik set let a byla poněkud méně ochotná odpouštět. „Nech toho žvanění!“ vykřikla. „Přejdi k náhradám!“

„Už jsem k tomu přicházel, stromová vílo,“ opáčil vůdce a vrhl jejím směrem vražedný pohled. Pak se mile usmál. Když se snažil, byl docela okouzlující. „Abychom vám vynahradili naše nedorozu-

mění, dáme vám neocenitelný dar: pravdivou předpověď vašich osudů zdarma.“

Orb pohlédla na strom a dryáda souhlasně přikývla. To byla vhodná náhrada. „Dobrá,“ řekla Orb a Luna souhlasila.

Stařena opět přistoupila. „Podejte mi své ruce,“ vyzvala je.

Dívky napřáhly ruce jako při kontrole, zda si je před jídlem umyly, a věštkyně uchopila jednu ruku každé z nich. Zavřela oči. „Podívejme se na vaši budoucnost,“ zarecitovala.

Orb se opět dotkl stín její vidiny.

Žena se zachvěla a pustila ruce. „Je tam prázdno!“ vyjekla. „Nedokážu jejich životy přečíst!“

„Pěkná výmluva!“ ušklíbla se dryáda.

„Ne, je to pravda!“ zaprotestovala věštkyně. „Na ty dvě bylo vloženo protikouzlo, které zneprůhledňuje jejich budoucnost. Pochybuji, že by i sám Rohatý dokázal proniknout těmito osudy! Já určitě nemůžu a zrovna tak žádný cikán.“

Luna pohlédla na Orb. „Táta,“ řekla na vysvětlenou.

To dávalo smysl. Čaroděj je zjevně chránil něčím víc, než jen amulety. Snad je prozrazení budoucnosti mohlo něčím ohrozit, a tak tomu předešel.

„Snažíte se z toho vyvléct!“ zavřískla uraženě dryáda.

„Musíme nabídnout něco jiného,“ řekl rychle vůdce cikánů. „My vždycky držíme slovo.“

Dryáda si na ta slova odfrkla, ale muž se tvářil vážně. Orb byla dost pohotová, aby se chopila příležitosti. „A co 'Yano?“ vyzvídala.

Vůdce zavrtěl hlavou. „Dítě, to ti nemůžu dát! To nemůže žádný smrtelník. Llano můžeš jedině najít sama pro sebe. Moje hraní je však jenom jeho ubohá napodobenina; nikdy jsem se k němu nedokázal přiblížit víc.“

„Ale já ho opravdu chci!“ zatvrdila se Orb.

V Luně se také probudila zvědavost.

„Snad byste nám o něm mohli aspoň povědět,“ navrhla.

„I to je dost málo,“ řekl muž. „Celá naše tlupa dohromady sotva ví…“

„Tak nám to povězte!“ stála na svém Orb. „Je to jako Jitřní píseň?“

Vůdce sešpulil rty. „Ty ji slyšíš? To jsi opravdu vzácné dítě! Ano, dá se říci, že je to něco takového, jen o hodně, hodně větší. Jitřní píseň je jenom jedna z pěti hlavních Písní Přírody, nebo spíš jeden z projevů jediného celku, a ten celek je právě Llano. Je to prapůvodní hudba, píseň, po které touží všichni cikáni a kterou se všichni cikáni inspirují, i když jí sotva rozumějí. Když umíráme, doufáme, že se dostaneme do země Llana a budeme ji poslouchat a hrát věčně.“ Rozhlédl se kolem sebe. „A co o tom víte vy ostatní?“

Promluvila mladá tanečnice. „Já jsem slyšela pověst o Llanu. Nevím, jestli je pravdivá, ale myslím si, že je. Je o mladé ženě, cikánce jako já, která milovala prince gádžů, ale ten by si jí byl vůbec nevšiml, dokud by se nevzdala své tlupy a svého putování a neusídlila by se navždy v jeho hradu. To by ji zabilo, protože takové vězení nevydrží žádný cikán. Jenže ona věděla, že by zemřela i tehdy, kdyby musela žít bez něho. A tak přišla k jeho hradu a stoupla si pod věž, kde sídlil, a zazpívala mu úryvek z Llana. A on sešel z té věže, osedlal svého krásného koně, vyjel ven, zdvihl ji do sedla a jeli spolu k její tlupě a on se s ní oženil a přidal se k cikánům a jejich láska trvala díky Llanu věčně.“

Orb poslouchala jako u vytržení. Co to musí být za píseň, když její krátký úryvek dokáže takové věci!

Teď promluvil starý muž. „I já znám pověst o Llanu. Cikánský muž jako já byl chycen gádži a odsouzen pro krádeže k oběšení, třebaže jen žil svým normálním způsobem života. Když viděl, že odmítají pochopit, že ten kousek chleba vzal jenom proto, aby nakrmil sebe a svou rodinu, a když pochopil, že nablízku není žádná pomoc, považoval se za ztraceného. Avšak pak si vzpomněl na útržek Llana, který jednou před léty zaslechl, a nyní mu ta melodie jasně vytanula na paměti. A když mu vložili na krk oprátku, ten útržek zazpíval. A oni mu sundali oprátku, rozvázali mu ruce, osvobodili ho a dali mu i peníze, a to díky Llanu.“

I tahle pověst se Orb líbila. Napadlo ji, jestli by jí Llano také pomohlo uniknout trestu, když provede něco špatného. Jistým způsobem se to ostatně už jednou stalo, když se vyhnula potížím přiznáním o Jitřní písni otci.

Promluvilo jedno dítě. „Já taky znám pověst o Llanu. Dítě jako

já trhalo v lese plody, když tu přišla velká stará šelma. Nevím, co to bylo, možná vlk nebo horský lev nebo drak nebo tak něco, a chystala se dítě sežrat, protože měla hlad. Chlapec byl k smrti vyděšený, ale vzpomněl si na kousek Llana a zazpíval jej a šelma se uklidnila a stala se jeho mazlíčkem a to způsobilo Llano."

Zkrocení divé šelmy písní? To se Orb také líbilo.

Vůdce cikánů se rozhlédl po skupině, ale nikdo další už nepromluvil. „Zdá se, že je to všechno, co o Llanu víme," uzavřel. „Vím, že je to dost málo, ale kdybychom věděli, jak je najít, hledali bychom je pro sebe a nelelkovali bychom tady na blatech. Snad ty, když slyšíš Jitřní píseň, uslyšíš jednoho dne i zbytek. My o těchto Písních Přírody víme, ale doopravdy je slyší jen málokdo z nás. Já jsem byl kmenem Raggle–Taggle adoptován právě proto, že hlasy a písně přirozených věcí slyším."

„Myslím, že to stačí," řekla Orb usmířeně. Dryáda mlčela, a tak se cikáni vydali pryč. Za okamžik nebylo po celé tlupě ani památky.

„Je z toho vůbec něco pravda?" zapochybovala Luna, když seděly opět na stromě. „Třeba si to všechno vymysleli."

„Jen si to upravili," řekla dryáda a Orb to přetlumočila, protože Luna dryádu stále neslyšela. „Originály asi nejsou cikánského původu, ale ty historky se nejspíš opravdu staly.

O Llanu se říká, že je to prapůvodní hudba. Nevěřila jsem v ně, ale možná jsem se mýlila. Kdybychom je tak my dryády znaly, mohly bychom uchránit své stromy před lidským drancováním."

Ještě se věnovaly Orbině hudbě, ale Niobe se vrátila, jak se zdálo, za okamžik a vyučování skončilo. Dívky v jednomyslné shodě neřekly Niobe o dobrodružství s cikány nic, protože věděly, že by jim z toho povstaly jedině nepříjemnosti. Ještě mnohokrát pak přišly na strom za dryádou a Orb se pomalu naučila tvořit hudbu tak, jako její otec, a Luna se naučila modelovat auru.

Ale o Llanu se Orb nic dalšího nedozvěděla. Doma se neptala, protože by musela vysvětlovat, kde se o něm doslechla, a bylo by zle. Kromě toho pochybovala, že by něco věděli. Jen Čaroděj by sice určitě něco věděl, jenže byl nedosažitelný; dokonce ani Luna, jeho dcera, se ho neodvážila vyrušovat, když byl zabrán do magického výzkumu, a to byl čtyřiadvacet hodin denně. A tak Orb trpěla nena-

plněnou osobní tužbou. Jednoho dne, někdy, se sama vydá hledat Llano!

-3-

TINKA

Orb držela tryznu a pociťovala chlad. Blenda, Lunina matka, byla mrtvá a nedalo se na tom nic změnit. Blenda byla z poloviny Orbinou sestrou, protože obě byly Pacianovými dcerami, avšak bylo snazší brát ji jako tetu. Blenda byla nejkrásnější ženou své generace, ale v posledních několika málo letech rychle zestárla. Ať už Čaroděj prováděl jakékoliv výzkumy, ty vysávaly životní sílu z něho i z jeho ženy; a teď byla ona mrtvá a on starý. Stěží se dalo uvěřit, že Niobe je jeho matkou!

Orb a Luně bylo sedmnáct, skoro osmnáct; zřejmě nejlepší léta dívčího rozkvětu. Říkalo se o nich, že jsou krásné, třebaže ne tak, jako byly jejich matky. V téhle hodině ztráty se to dalo těžko určit. K čemu je dobrá krása, když člověk stejně musí zestárnout a zemřít?

Náhle k Orb přistoupil Čaroděj. „Musíme mít u tryzny hudbu," prohlásil.

Orb zbledla. „Och, já nemohu…" Ačkoliv si s Luninou matkou nikdy nebyly doopravdy blízké – a Luna sama si s ní nebyla tak blízká, jak si obě dívky byly blízké s Niobe – ležel na ní zármutek té smrti.

„Měla tvoji hudbu ráda," řekl Čaroděj. „Už ji pak nikdy neuslyší."

Orb se prudce rozhlédla kolem, aby našla nějakou cestu, jak té povinnosti uniknout, a zachytila Niobin pohled. Niobe přikývla. Orb to měla udělat.

Uchopila harfu. Dostala ji darem, když jí bylo dvanáct; pocháze-

la ze sídla Krále Hor. Byla kouzelná a nesmírně zvyšovala její talent. Hudba jejího otce zasáhla posluchače, když byl na doslech: její se rozpínala i za doslechem. Ani nezaznamenala, že by o ní Blenda věděla.

Chvíli na svůj nástroj hrála a pak se dala do zpěvu. Chtěla zazpívat něco smutného, ale k jejímu úleku jí z hrdla vycházela píseň veselá; zdálo se, jako by ji vedlo něco jiného než vlastní vůle. Za dávných časů, jak věděla, byly tryzny veselé události, hostiny, které trvaly celou noc, avšak dnes již byly chmurnější a ona rozhodně neměla náladu na oslavy. Přistihla se však, že zpívá jasnou a radostnou melodii, a Čaroděj se usmíval a překvapivě se to všechno zdálo být v pořádku.

Pak Luna vytvořila portrét své matky v její mladistvé kráse a byl to ten nejkrásnější ze všech portrétů. Měl být pohřben s Blendou. Měla odcházet do Nebe obklopená drahými věcmi.

Po tryzně a po pohřbu se věci již nevrátily do běžných kolejí. Čaroděj se rozhodl přestěhovat do Ameriky a Luna měla samozřejmě jet s ním. To Orb příliš nepotěšilo; Luna byla po celý život její nejbližší kamarádkou. Ale co se mělo stát, stalo se. Dívky se v slzách rozloučily a pak Luna a její otec odjeli. Slíbily si ovšem, že zůstanou ve styku a tu a tam se navzájem navštíví, nicméně Orb to stále cítila jako další ztrátu.

Zůstávat dál doma teď podle všeho nebylo k ničemu. Orbinu otci Pacianovi bylo přes sedmdesát a viditelně scházel; bála se, že teď je na řadě on, a těžko by snesla být u toho. A tak se obrátila na Niobe, zda by nemohla cestovat, obávajíc se, jak to matka přijme. Avšak byla příjemně překvapena. „Rozhodně, drahá," řekla Niobe. „Pro mladou dívku je důležité, aby získala ve světě nějaké zkušenosti, než se bude muset usadit. Jenom buď na sebe opatrná."

Orb však ještě něco napadlo. „Ale co ty, mami – zvládneš to beze mne? Chci říct…"

Niobe ji objala. „Mám tě ráda, Orb, ale poradím si. Podívej, tady pro tebe Čaroděj něco nechal."

Ukázalo se, že je to koberec: krásný, malý, hedvábný, který přesto její váhu unesl docela snadno. „Ach, ten je roztomilý!" vydechla Orb omámeně. „Ale to znamená…"

„Že věděl, že budeš chtít odejít," dokončila za ni Niobe. „Má o tebe starost, Orb, a o Lunu také; jen to nedává příliš najevo. Řekl mi, kam vás dvě mám odvést, abyste získaly své nástroje. Myslím, že nedostatek péče v dětství způsobil, že ztratil schopnost vyjádřit svou lásku, ale cítí ji."

Orb to ponechala bez komentáře. Niobe byla Čarodějova matka; jestliže ho zanedbávala, musela k tomu mít dobrý důvod. „Poletím na něm za Lunou," vyhrkla.

„To ne!" zděsila se Niobe. „Tohle není koberec pro mezikontinentální lety! Zahynula bys někde v bouři daleko od pevniny. Ne, ten je jen pro místní dopravu těsně u země. Přes oceán budeš muset letět technickým letadlem. Ale snad není nutné je navštěvovat tak brzy; věnuj se svým záležitostem a porozhlédni se, co bys mohla najít."

Orb přikývla. Nikdy matce neřekla o své touze po Llanu, avšak Niobe to zjevně věděla. A tak starší ženu jen objala a to stačilo.

Jenže Niobe ještě neskončila. Měla pro ni ještě vlastní dárek: plášť, který Orb ustrojil, jak si zrovna přála, takže s sebou nemusela vláčet kufr se šaty. „Vrať se, až budeš chtít, drahá, a já tady budu." Snad významně se nezmínila o Pacianovi.

Orb ji znovu objala a uronila další slzu. Pak si zabalila něco jídla a svou harfu, vzala podrobnou mapu Irska a usadila se na koberci. Zvedl se na pouhou její myšlenku, neboť to byl jeden z moderních typů, které reagovaly jen na svého vlastníka a nepotřebovaly slovně vyjádřené rozkazy.

Chviličku se volně vznášela a poslala matce vzdušný polibek. A pak už se nesla pryč, klouzala ve výši špiček stromů a vítr jí nadouval plášť, ale nijak ji neohrožoval. Byla na cestě.

Pátrala po cikánech kmene Raggle–Taggle, které potkala jako dítě. Pověděli jí tehdy, co věděli o jejím skutečném cíli, o Llanu, a nyní by jí snad mohli poradit, kde je má hledat.

Nejdříve zaletěla na blata, kde stál starý dub, aby se poradila s dryádou. Ona i Luna ji za mladších let často v létě navštěvovaly, avšak poslední dobou jejich návštěvy zřídly. Nicméně dryáda ji ihned uvítala a dokonce kvůli tomu seběhla se stromu, aby ji objala, jakmile vstala z koberce.

„Vždyť já jsem přece dospělá," namítla Orb potěšeně. „Jak to,

že se ke mně můžeš přiblížit?“

„Jsi ještě nevinná,“ sdělila jí dryáda. „Kromě toho tě znám. Žádná hudba není tak příšerná jako tvoje.“

Orb se rozhodla pominout tuto jedovatost, neboť dryáda byla skvělá přítelkyně. „Chci opravdu najít tu píseň. Chci najít Llano,“ přiznala se. „A tak hledám ty cikány, protože mi snad mohou poradit, kam se mám obrátit.“ Dryáda se zamračila, protože cikány, kteří hrozili, že jí skácí strom, neměla právě v lásce. Její rasa na podobné vyhrůžky nikdy nezapomínala. Ale poznala, že na tom Orb záleží, a tak jí pomohla. „Já a moje sestry jsme ten kmen sledovaly. Jsou teď na jihu, v Corku.“

Orb jí poděkovala a po rozloučení, téměř stejně intenzivním jako s Niobe, se vydala na další cestu. Let trval dlouho a snášela se noc, a tak se trochu najedla ze svých zásob a za letu se vyspala. Plášť ji chránil před chladem a věděla, že osamělý létající koberec nebude nikoho zajímat; byly na to příliš běžným jevem. Řešilo to její problémy s noclehy, protože tady byla stejně bezpečná jako kdekoliv jinde – aspoň pokud nepřišla bouřka.

Ráno se probudila nad jedním ze začarovaných Corkských lesů: stromy, které magie umožnila ve zdejším hrabství pěstovat pro jejich zázračnou kůru, přinášely zaměstnání a zisky mnoha obyvatelům. Kroužila, dokud nezahlédla park s pitnou vodou a zařízením; přistála tam a osvěžila se. Docházelo jí jídlo; peněz měla dost a bude si muset brzy koupit další, avšak právě nyní příliš dychtila po nalezení cikánů.

Když se octla opět ve vzduchu, pátrala po známkách jejich přítomnosti a brzy objevila strakatou skupinu stanů. Když se přiblížila, mohla vidět ženy u jejich hrnců a muže s jejich koňmi a dobytkem a hrající si děti a všichni byli oděni do útržků jasných barev. Byli to oni!

Přistála, sbalila koberec a nacpala jej do batohu k harfě. Náklad byl docela těžký, jenže nechtěla nechávat nic cenného v takovém sousedství bez dozoru. Předchozí zkušenost s cikány ji naučila opatrnosti.

Když přišla blíž, shlukly se kolem ní cikánské děti. „Nechcete krásné šaty?“ pokřikovalo jedno. „Moje máma má ty nejlepší!“

„Chcete si dát vyložit osud?“ vyzvídalo druhé. „Moje starší sestra ví všechno!“

Pak k ní vykročil jeden muž. Vlasy měl černé jak půlnoc a oči zrovna tak, takže se vedle nich jeho tmavá pleť zdála být až světlá. Pohybem ruky odehnal děti. „Vítejte u nás, krásná paní!“ zvolal. „Dovolte mi, abych vám ukázal divy dokonalé lásky!“

„Zaveďte mě jenom k vašemu vůdci,“ řekla Orb, trochu polekaná jeho příchodem.

„Já jsem vůdce,“ prohlásil a položil jí ruku kolem pasu. Protože měla na zádech batoh, jeho ruka sjela níž. Stiskl.

Orb uskočila a obrátila se k němu. Tvář jí plála a zadek nejspíš také. „Co si to dovolujete?“ vyštěkla.

Muž se rozesmál. „Energická žena!“ řekl. „Bude to zážitek mít vás v posteli!“ Jeho temný pohled jako by ji probodával a nějak bylo zřejmé, že se už rozhodl k činu.

Orb uchopila levou rukou amulet, který jí visel na krku, a čerpala z něj sílu. Věděla, že jí ten cikán nemůže ublížit. Alespoň ne fyzicky. Avšak jeho oplzlé řeči a chování ji vyděsily. Chtěla se ho prostě zbavit a věnovat se své záležitosti.“

Muž si byl vědom, že ji vehnal do úzkých, a považoval to za svoji výhodu. Sáhl po ní znovu. Tentokrát se však síla amuletu projevila, a jakmile se jí dotkl, nemohl se ani pohnout. Tyto amulety Orb a Lunu vždy chránily, s jedinou výjimkou, a to bylo, když se dostaly do sídla Krále Hor, jehož moc byla na vlastním majetku svrchovaná. Jenže proti Králi Hor nic neměla; byl to hodný člověk, pokud to byl člověk, a jeho kouzelná harfa obohatila její život.

Proč ji amulet neochránil před mužovými důvěrnostmi předtím? Protože nevěděla, že přijdou, a on netušil, že ji to urazí. Nyní to věděla a on také, takže ochranné kouzlo zapracovalo. Možná to byla věc interpretace, ale to způsobilo celý ten rozdíl.

Když byl nyní bezmocný, dostala lepší nápad.

„Vy nejste vůdce, že ne?“ otázala se.

„Ne,“ připustil. „Jen jsem to tak řekl, abych se vám zalíbil.“

„Třeba mi můžete pomoci,“ pokračovala. „Hledám Llano. Co mi o něm můžete říci?“

„Llano!“ zvolal a ruce mu klesly, neboť teprve nyní se mu vráti-

la volnost pohybu. „Co jste to se mnou udělala, ženská?“

„Přemohla jsem vás silou své osobnosti,“ řekla sladce. „Odpovíte mi na otázku?“

Hvízdl. „Asi bych raději měl, dámo! Jenže všechno, co vám můžu říct, je, že nevím, kde se dá najít Llano. Sotva kdo z nás, co jsme tady, by to věděl. Nejspíš byste se měla ptát tam, odkud cikáni pocházejí.“

„A kde to je?“

Zatvářil se rozpačitě. „My nevíme ani to. Máme za to, že jsme přišli přes Španělsko z Egypta. Od toho se odvozuje i náš zdejší název Gypsy: E–Gypt–sy. Ale možná je to jenom pověst.“

Orb se zamyslela. Připadalo jí to jako dobrá pověst. „Takže předpokládám, že bych měla jet do Španělska a pátrat tam,“ prohlásila.

Cikán se ošil. „To by asi nebylo moudré.“

„Proč ne?“

„Heleďte, dámo – nemůžete jen tak vkráčet do cikánského ležení a začít se vyptávat. Někdo vás zatáhne do svého stanu a…“ Zarazil se, zjevně při vzpomínce na její obranyschopnost. „No, možná ne. Ale španělští cikáni jsou daleko víc… no, nenechají vás na pokoji tak lehko jako já a vaše kouzla vás tam možná neochrání. My jsme jen primitivní tlupa, ale oni vědí víc o starých tradicích. To byste moc riskovala.“

Jeho slova zněla upřímně. Orb k němu přikročila a zlehka ho políbila. „Děkuji. Dám si pozor.“ Obrátila se k odchodu.

„Počkejte, dámo!“ zaprotestoval.

Otočila se. „Ještě mě nemáte dost?“

„Vás asi nebudu mít nikdy dost, dámo! Ale uznávám vaši moc. Prosím vás jen o jednu laskavost – ostatní viděli, jak s vámi mluvím, a když vás teď uvidí prostě jít pryč, budou vědět, že se mi s vámi nedařilo. Když tu zůstanete o chvilku déle a necháte mě, abych vám ukázal okolí, dělal vám průvodce, budou si myslet…“

„Co je mi po tom, co si budou myslet?“ odsekla. „Vy jste se pokoušel… mě osahávat!“

„Já vím a omlouvám se za to. Jenže takhle se chová muž ke krásné ženě… po cikánsku. Kdybych se o to nepokusil, byl bych

hanbou svému kmeni! A teď… moje pověst…“

Orb se snažila zůstat objektivní, avšak opakované poklony jejímu vzhledu si k ní nalézaly cestu. Třeba pro to ten cikán měl důvod. Její duševní rovnováha, náchylná k rychlému rozsypání, měla i schopnost rychlého zotavení. „Nemám nejmenší náladu…“

„Chápu,“ řekl překotně. „Jasně, že žena vašich kvalit nemá zájem o spodinu, jako jsem já! Ale kdybyste dělala aspoň jako… byl bych vám nesmírně vděčný a kdybych pro vás mohl něco udělat na oplátku…“

Chtěl se vyhnout ostudě před svým kmenem. Dokázala to ocenit. Poněkud roztála. „No, potřebuji sehnat nějaké jídlo, abych se mohla vydat…“

„Ano, ano!“ souhlasil překotně. „Zavedu vás k tomu nejlepšímu, co máme. Nejlepší ceny, žádný podvod! Jenom kdybyste…“ naznačil rukou gesto.

Orb usoudila, že pánem situace je ona a že ten muž koneckonců může být užitečný. „Dobrá, smíte mě vést – ale žádné mačkání. A nic víc – dál zajít nesmíte.“

„Jasně. Ale oni v tom budou vidět víc.“

Přikývla. Cikán jí lehce položil ruku kolem pasu pod batohem, aniž by jí sahal na zadek. Ostatní cikáni zírali a obdivně pokyvovali hlavami; chlapík zabodoval.

Orb se v pořádku pustila na další cestu, zásobená vynikajícím jídlem. Ten člověk opravdu dodržel slovo a opravdu byl užitečný. Požádal ji jen, aby se s ní směl projít lesem z dohledu ostatních, aby si mohli udělat vlastní závěry. Stalo se a to bylo všechno. „Ale kdybyste potřebovala muže na něco víc…“ nadhodil nakonec.

„Vím, kde vás najdu,“ přisvědčila. Ostatně nebyl nejhorší, když už ho náležitě usměrnila, a ona se naučila – nebo si připomněla – že jednou dané čestné slovo cikána je dobré.

Když ho opouštěla, pocítila Orb nádech lítosti; ne pro to, co se mezi nimi mohlo stát, nýbrž proto, že cítila, že ztratila něco ze své nevinnosti.

Orb uposlechla rady své matky a letěla do Španělska letadlem. Když vyhlédla z okénka a spatřila kupy mraků pod sebou, uznala, že

by bylo šílenství pokoušet se o takový výlet na koberci. Sebemenší bouřka by ji smetla a dokonce i v neškodných mracích mohla ztratit orientaci a zabloudit. Magie byla ohromná věc, ale i věda si zasloužila své místo na slunci; byly to navzájem se doplňující mechanismy poznání.

Letadlo přistálo v Granadě. Orb se nenápadně vyptávala a zjistila, že cikáni sídlí v Albaicinu na kopci proti Alhambře. Nacházela se v kraji jménem Andalusie, který z doslechu znala, protože Lunin otec odtamtud pro svá zaklínání dovážel zvláštní kameny zvané andalusit. Měnily barvu podle osvětlení od zelené po oranžovou – a po očarování toho dovedly ještě víc. Byla tedy ráda, že se s tímto krajem seznámila, ať už z jakékoliv příčiny.

„Ale nechoďte tam sama," varoval ji turistický agent. „Turisté se tam mohou dostat do potíží. Najměte si průvodce, který zná jejich řeč."

„Jejich řeč?"

„Cikáni mezi sebou mluví svou vlastní řečí. Ošidí vás nebo ještě něco horšího, když tam přijdete sama."

Poděkovala mu. Pak se odebrala na skryté místo, změnila vzhled pláště na mužský oděv, smotala vlasy pod čapku a vetřela si do tváří a do brady trochu prachu, aby napodobila stín prvních vousů. Chtěla se vyhnout rizikům hrozícím osamělé ženě převlekem za muže. Rozbalila koberec, odlétla na něm k Albaicinu a přistála mimo dohled cikánů. Koberec znovu sbalila a nacpala do batohu.

Vykročila k cikánskému sídlišti. Kopec byl provrtán děrami a bylo jasné, že cikáni žijí v těch dírách, protože z nich vyzařovala hudba. To byla zvláštnost tohoto národa; kdekoliv žili, byla s nimi i hudba. Nikdo, kdo má rád hudbu, nemůže být úplně špatný!

Stoupala na kopec. Náhle se k ní připojila stařena nesoucí květiny a promluvila španělsky. Orb zavrtěla hlavou. „Touhle řečí nemluvím," řekla co nejhlubším hlasem a spěchala dál. Doufala, že to znělo jako mužský hlas.

Stařena zůstala pozadu, zato se odkudsi vynořila mladá žena. „Ach tak, vy jste z Anglie," řekla.

„Z Irska," odvětila stručně Orb stále hlubokým hlasem.

„Poctilo by mě, kdybych vám mohla dělat průvodce," prohlásila

mladá cikánka, které ten rozdíl byl zjevně lhostejný. „Je tu blízko starý maurský zámek…“

„Hledám hudbu,“ oznámila jí Orb.

„Hudbu! To je náhoda! Zrovna můj přítel je nejlepší kytarista mezi Gitanos!“

„Gitanos?“

Cikánka se usmála. „Tak si sami říkáme. Muž je Gitano, žena Gitana. Povím vám o tom všechno…“

Orb dospěla k závěru, že tahle cikánka nemá informace, které ona chtěla. „Ne, děkuji.“ Vykročila.

Mladá žena se vrhla před ni a nadechla se, aby dala vyniknout svému poprsí. Chytila Orb za ramena a trhnutím ji otočila, takže si hleděly do tváře. „Se ore, je vám snad sto let? Nevidíte, jak po vás toužím? Léta jsem čekala na muže, jako jste vy. Jak mě můžete tak krutě odmítat!“

Orb se úplně zapomněla a dala se do smíchu. Úplně v tu chvíli zapomněla na své přestrojení.

Cikánská dívka, v domnění, že je terčem výsměchu, zareagovala zuřivě. V její ruce se objevil nůž.

„Ne, počkej,“ vykřikla Orb. „Nevidíš, že jsem žena jako ty? Nechtěla jsem sem jít sama jen tak…“

Gitanu rázem přešla zlost. V mžiku se smála i ona. „Teď tomu rozumím! Bojíte se Gitanos!“ Nůž zmizel.

„Chci jenom najít zdroj cikánské hudby.“

„Můžu vás zavést ke stařeně, která zná dávno zapomenuté písně!“

To znělo slibně. „Dobrá.“

„Jen za pár peset…“

Aha. To děvče samozřejmě chtělo peníze. Orb neměla místní měnu, ale zkusila drobnou irskou minci a dívka ji přijala. Pak se vydaly navštívit ženu, která zná zapomenuté písně.

Avšak když se Orb zmínila o Llanu, stařena potřásla hlavou. „Kdybych to věděla, šla bych tam sama!“ prohlásila. „Tahle informace se dá najít jenom tam, odkud cikáni pocházejí!“

„Ale kde to je?“

„To vám taky nemůžu říct. Přišli jsme z Egypta, ale možná ani

odtamtud nepocházíme. Snad cikáni v Pyrenejích…“

Byla v Baskicku. Pyreneje se svažovaly do vod Biskajského zálivu a Baskové žili po obou stranách hranice mezi Španělskem a Francií a mluvili svým vlastním jazykem. Orb tu nijak nepokročila, neboť nemluvila ani jedním z těchto tří jazyků. Věděla, že tu cikáni žijí, ale ti se před ní ukrývali a uchovávali tajemství přírody.

Přesto se nevzdávala. Najala si světnici ve vsi a denně se vydávala ven, aby se lidí vyptávala na cikány. Všichni předstírali, že o nich neví.

Nakonec ji přemohla beznaděj. Stoupla si doprostřed návsi, vytáhla harfu a začala hrát. Za chvilku se shromáždili naslouchající lidé, přesně jak předpokládala. Žádný pravý cikán nedokázal odolat magické hudbě a ta její byla zvlášť silná. Zanedlouho měla kolem sebe skutečně celou vesnici a lidé kolem ní stáli ve velkém kruhu.

Přestala hrát, uložila harfu a prošla zástupem zpátky do své světnice.

Netrvalo dlouho a někdo zaklepal na dveře. Orb otevřela, doufajíc, že její taktika měla úspěch.

Za dveřmi stál malý snědý uličník oblečený v pestrobarevných hadrech. „Nicolai zve, abyste přišla,“ řekl.

To vypadalo jako vítězství. Orb vzkaz blíže nezkoumala; oblékla si plášť a vykročila.

„I s vaší hudbou,“ dodal chlapec. Orb se usmála. Vzala harfu a doprovázela chlapce ven a pak po ulici až do zapadlé chatrče stlučené z odřezků. Až se poděsila, že v něčem takovém může někdo žít, ale bylo tomu tak.

Uvnitř nalezla starého muže. Ihned věděla, že je to cikán; celý jeho vzhled i chování to napovídaly. Seděl na vetché dřevěné židli a držel stařičké housle.

Stařec na ni dlouho hleděl. Nakonec promluvil. „Nauč moje dítě svou hudbu,“ řekl.

Orb se ohromeně ohlédla po chlapci, ale ten byl pryč. „To nemohu,“ namítla. „Já jenom chci vědět…“

Nicolai ji umlčel netrpělivým gestem. „Tinko!“ zavolal. Vešla statná mladá žena s tmavými vlasy svázanými barevným šátkem.

Nade vší pochybnost jeho dcera.

Na jejím pohledu však bylo cosi zvláštního. Hleděla strnule před sebe a její oči na nic nezaostřovaly. Orb poznala, že dívka je slepá.

Nicolai pozvedl své housle a začal hrát. Chatrč jako by ožila, oživená jeho sugestivní hudbou. Jako by stěny zprůhledněly a okolní svět se zbarvil do zlatova. Nástroj zpíval o zázracích těsně za hranicí vize.

Náhle přestal. „Ale Tinka… podívej," řekl. Uchopil levou ruku své dcery a zdvihl ji. Dívka se odvrátila, ale nebránila se.

Orb zalapala po dechu. Na ruce chyběly konce čtyř prstů. Zbývaly jen jejich první články a celý zůstal jen palec. Dívka v dětství utrpěla nějakou hroznou nehodu.

„Nemůže hrát," řekl muž přiškrceným hlasem. „Nemůže tančit." Pohlédl dolů na dívčiny nohy a Orb si všimla, že má deformovaná chodidla. „Je jí patnáct a není vdaná a nemá děti. Nicméně je půvabná. Nauč ji svou hudbu."

„Ale…" Orb nevěděla, jak se má zachovat. „Já… To, co dělám, se nedá naučit…"

„Vezmi ji za ruku," vybídl ji Nicolai.

S přemáhaným odporem Orb sáhla po Tinčině zmrzačené ruce. Když ji však uchopila, uslyšela jemný zvuk, asi jako vzdálený orchestr.

Tinka měla svou magii!

„Já ji nemohu učit," pokračoval Nicolai. „Moje hudba je celá v houslích. Ale ty můžeš."

Orb pociťovala střídavě soucit, sympatie a pochybnosti. „Snad mohu," připustila.

„Vezmi ji s sebou," řekl.

Orb, která se s tou vyhlídkou již smířila, poslechla. Vyvedla dívku za ruku z chatrče na ulici.

Všude kolem byli lidé, avšak s hraným nezájmem chvátali za svou prací. Zdálo se, že na Orb vedoucí Tinku se nikdo přímo nedívá, ale všichni věděli…

Orb hledala Llano. Místo toho našla žačku. Odkudsi však věděla, že to je její přijímací zkouška. Když bude tu dívku učit, budou cikáni spolupracovat.

Tinka byla plachá, nijak se neprojevovala a sotva pokrčila rameny, když se jí Orb na něco ptala. Šaty měla obnošené, boty se jí rozpadaly. Orb došla k závěru, že pokoušet se ji něco učit v takovém stavu by nepřineslo nic. Nejdřív si musí získat dívčinu důvěru a ještě předtím musí vylepšit její vzhled.

„Pojď, Tinko," řekla živě, „půjdeme nakupovat."

Dívka upírala nevidoucí pohled kamsi za ni.

„Šaty, boty a další věci," pokračovala Orb. „Jsi hezká, jen kdyby…"

Tinka nehnula ani brvou. Orb si náhle uvědomila, že dívku ještě neslyšela promluvit. Byla snad němá? Ne; přišla přece na otcovo zavolání, a kdo slyší, může i mluvit. Pokud chce.

Všechno má svůj čas, rozhodla. Dívka určitě umí zpívat, jinak by jí otec nezajistil Orbino vyučování.

Proč je tedy tak nepřístupná? „Ty mi nerozumíš, viď?" zeptala se Orb.

Tinka pokrčila rameny. Teď bylo zřejmé, že nerozumí. Reagovala jen na tón otázky.

Orb si povzdechla. „No tak pojď," řekla. Vzala dívku za ruku a vedla ji ven. Tinka šla poslušně s ní.

Vešly do obchodu s oblečením. „Chci to děvče patřičně obléknout," vysvětlovala Orb majiteli. Ten rozuměl anglicky, protože obchod navštěvovali turisté. „Šaty, boty… a myslím, že i rukavice. S vyc… budete muset udělat něco s těmi prsty. Ale ne jako turistku – jako hezkou místní vesnickou dívku. Barvy jí budete muset vybrat sami; ona nevidí. Můžete to zařídit?"

Muž přivolal svou tlustou manželku. Prohodili spolu několik vět v jazyce, o kterém Orb předpokládala, že je to baskičtina. Manželka majitele pak odvedla Tinku pryč. Orb se pustila do smlouvání o peníze; už se naučila, jak se tu má chovat. Měla sice dost peněz, aby mohla zaplatit jakýkoliv rozumný obnos, avšak ty, kteří utráceli příliš štědře, tu neměli ve vysoké úctě. Kromě toho žádal obchodník příliš mnoho a Orb musela začít smlouvat zcela vážně.

Nějaký čas to trvalo, ale když obchodníkova žena přivedla Tinku zpátky, byla Orb ohromená. Tinka byla umytá, do sčesaných vla-

sů měla vzadu vetknutý nylonový hřebínek a na sobě měla šaty z pestře potištěné látky, bílou blůzu, přes ramena šál s květinovým vzorem a na nohou pantoflíčky, ve kterých její nohy vypadaly skoro normálně. Chybějící prsty zakrývaly přiléhavé rukavice. Skutečně z ní bylo hezké děvče.

Žena postavila Tinku před zrcadlo. Orb si myslela, že se zmýlila, ale nebylo tomu tak; žena zkoušela posazení šatů a dělala poslední úpravy.

„Nádherné!“ zvolal obchodník a v jeho hlase zazněla upřímnost, která nebyla tak docela inspirovaná jenom ziskem vydělaným na tomto obchodu.

Tinka to slyšela. Poprvé promluvila… ale její slova byla pro Orb naprosto nesrozumitelná.

„Co je to za jazyk?“ zeptala se Orb potichu.

„Calo,“ řekl obchodník. „Tohle je cikánská holka. Myslel jsem, že to víte.“

„Ale já neumím Calo!“

„A proč byste měla? Naučte ji anglicky.“ Orb odvedla dívku zpět do své světnice. Vesničané opět působili zdáním, že si ničeho nevšímají, avšak Orb věděla, že ji sledují ještě bedlivěji než předtím. Oblečení může způsobit změnu ve vzhledu každé ženy, ovšem Tinčina proměna byla pozoruhodná. Dívka dokonce nesla bradu výš a kráčela s větší sebedůvěrou, jako by si byla vědoma dojmu, kterým působí.

Orb pro obě připravila něco k jídlu; nebyla si jistá, zda je Tinka obeznámená s civilizovaným jídlem, ale dívka žádné problémy neměla.

Posléze se Orb pustila do problému výuky. „Umíš zpívat?“ zeptala se, a když dívka nereagovala, Orb vzala harfu a zazpívala krátkou píseň.

Tinka se usmála. Melodii pochytila okamžitě a za okamžik ji broukala s Orb. Tón držela dokonale a hlas měla pěkný. Uměla zpívat, to jistě.

Ale to nebylo to, co Nicolai od Orb očekával. Chtěl magii.

Orb položila ruku Tince na paži. Pak zazpívala a vložila do toho magii. Věděla, že dívka slyší zvuk skrytého orchestru.

Skutečně. Vychrlila hotový příval slov v cikánském jazyce. Chtěla se to naučit.

„Jenže já ti nerozumím," řekla Orb. „Bylo by opravdu lepší, kdybychom si navzájem rozuměly."

Tinka, poté, co slyšela magii, byla dychtivá spolupracovat. Nebyla hloupá a brzy vyšla Orb víc než na půl cesty vstříc. Ukázala na sebe a pronesla své jméno, pak se dotkla svých nových šatů a řekla slovo, které je označovalo, a pak se s příslušným komentářem dotkla bot. Předříkávala Orb svůj jazyk.

Orb se rozmýšlela jen krátce. Rozhodla se, že pokud chce od cikánů skutečně získat informace, znalost jejich jazyka jí může pomoci. Vyjde nastejno naučit se Calo, jako naučit Tinku anglicky.

Bylo toho ještě zapotřebí víc, avšak tohle byl rozhodující okamžik. Orb se učila cikánsky a Tinka se učila ovládat svůj magický orchestr. Obě se na své učivo vrhly s téměř absolutním zápalem, a tak během jednoho dne Orb znala několik základních slov a něco z gramatiky a Tince se podařilo v malé míře přimět svůj orchestr k reakcím na její vůli. Za týden už spolu volně komunikovaly na verbální i na hudební úrovni, třebaže k dokonalosti měly obě ještě daleko.

Orb zjistila, že jazyku cikánů schází slova pro to, co její vlastní jazyk vyjadřoval slovy „povinnost" a „majetek". To proto, že cikánské povaze jsou tyto pojmy cizí. Cikáni cítili cosi jako povinnost pouze ve způsobu, jakým ctili svou kulturu, a vlastnili jen to, co nosili na sobě, a to, co přímo používali. Neměli žádný právně zaručený majetek, žádné nemovitosti, žádné hypotéky; na takové věci přistoupili pouze pod tlakem kultur, se kterými se stýkali.

To vysvětlovalo mnohé. Jiní mohli cikány nazývat zloději – ale jak mohlo být něco ukradeno tam, kde neexistovalo žádné vlastnictví? Ostatní je považovali za neschopné – ale to znamenalo jen to, že cikáni necítili potřebu dělat nic jiného než přežít. Mít pravidelnou práci, sloužit ve státních ozbrojených silách – takové věci se s povahou cikánů jednoduše neshodovaly. Špatné vlastnosti, které se cikánům přisuzovaly, pramenily většinou z nepochopení ze strany těch. kdo stáli mimo. Cikáni měli své hodnoty a ty, když se jim porozumělo, jim sloužily ke cti. Hudba, radost, dělení se o všechno, láska, vzá-

jemná solidarita – cikáni byli jako jedna velká, roztroušená rodina a Orb pro to měla sympatie. Vždycky si přála patřit… k něčemu.

Tinka zůstala u Orb na její náklady. Bylo jasné, že cikáni nemají peníze a tohle byl jediný možný způsob, jak to zařídit. Orb to nevadilo; nikdy nečekala, že by se mohla dostat do takovéhle situace, ale když pracovala s cikánskou dívkou, dělající stálé pokroky, cítila skutečné uspokojení. Hledání Llana mohlo kvůli tomuhle dost dlouho počkat. Jednoho dne se opět zjevil ten chlapec. „Nicolai říká, přijďte tančit."

„Tančit?" opáčila Orb lhostejně.

Avšak Tinka ožila. „Musíme jít," řekla řečí Calo. „Já vím, kam."

Chlapec, spokojený s jejími slovy, odešel. Nyní se stala učitelka z Tinky, která se postarala o to, aby Orb byla pro tu příležitost vhodně oblečená. Bylo to náročné, protože Orb neměla žádný šatník, jen kouzelný plášť. Tinka jí musela popsat potřebné oblečení a Orb se vyptala na podrobnosti a konečně to daly správně dohromady. Orb nyní vyhlížela úplně jako cikánka a zrcadlo jí prozradilo, že jí přestrojení sedí.

Když se snesl večer, vyšly ven. Tinka určovala cestu, zatímco Orb za ni dávala pozor na schody, budovy a dopravní ruch.

Na hlavní návsi se shromáždily stovky lidí, tančily ve dvojicích a v neuvěřitelně přesné souhře luskaly prsty. Rytmus zvuku byl tak přesný, že Orb měla podezření, že cikánům koluje v krvi magie stejná jako její – neboť tito lidé skutečně byli cikáni, kteří se před ní konečně přestali skrývat. Uvědomila si, že jejím průvodním listem byla Tinka; přišla se slepou dívkou a ta se očividně těšila dobrému zdraví i duchu. Snad Nicolai utrousil několik slov – nebo snad stačilo, že ji viděli s Tinkou tehdy v oněch dřívějších dnech. Rozhodně nebyl žádný handicap nechat se s Tinkou vidět dnes; dívka zářila ohromující krásou.

Jeden mladík brzy přišel Tinku vyzvat k tanci. Orb nevěděla, nakolik dívka může tančit, ale nechala ji, ať si to posoudí sama. Ukázalo se, že tančit umí, a to docela dobře, když ji vede šikovný partner.

Orb, přehlížející dav, zachytila Nicolaiův pohled. Hrál na housle s ostatními cikány a jejich hudba byla živá a nádherná, ale zřejmě do

ní nebyl úplně zabrán. Když si ho Orb všimla, zvolna na ni kývl hlavou. Orb poznala, jak ho těší, že vidí svou dceru v tanci. Tinka byla obratná, avšak dosud ji asi příliš často nikdo k tanci nevyzval. Tohoto večera zářila a při tanci se téměř nedalo poznat, že nevidí.

Jakýsi mladík přišel vyzvat k tanci i Orb, ale ta odmítla. „Opravdu tenhle druh tance neznám," omlouvala se. „Raději bych se jen dívala."

Odešel bez dalšího naléhání. Jenže brzy přišel jiný a toho také odmítla, jak nejzdvořileji uměla. Nechtěla, aby se jí to vymklo z rukou.

Pak přišel starý Nicolai, ve svém elegantním parádním oblečení pohledný i ve svém věku. „Chcete-li se stát cikánkou, musíte se učit cikánským způsobům," řekl a vzal ji za ruku.

Orb se nevzpírala. Podle reakce ostatních se dalo usoudit, že jde o významnou poctu. A tak s ním tančila a Nicolai jako zkušený tanečník jí to usnadňoval, i když jemné finesy toho tance neznala.

„Dnes večer je tu jen jedna krásnější než moje dítě," zamumlal stařec. Orb se usmála; zdálo se jí, že žádná z přítomných žen nevypadá lépe než Tinka, ale dál o tom nediskutovala.

Zanedlouho skončili a Nicolai se vrátil ke svému hraní. Tinka se vrátila, udýchaná od neustálého tance; její nohy na to opravdu nebyly zvyklé a musela si odpočinout. „Prý s tebou tančil můj otec," řekla jazykem Calo. „Netančil už celé roky, alespoň ne na veřejnosti. Jenom když to učil mne."

„Určitě je s tebou spokojený," řekla Orb.

„Je spokojený s tebou," opáčila Tinka. „protože jsi mi pomohla. Dal ti najevo přízeň."

„Ty jsi mi také pomohla," řekla Orb vřele. „Naučila jsi mě váš jazyk."

Dívka nahmatala její ruku a radostně ji stiskla.

„Říkal, že je tu jedna krásnější než ty, ale já ji nevidím," rozhlédla se Orb zvědavě.

Tinka se k ní udiveně otočila. Dala se do smíchu.

„Nerozumím," řekla Orb podrážděně.

„Od té doby, co zemřela moje matka, nebyl v otcových očích nikdo krásnější než já," vysvětlila jí Tinka. „Až dosud. On myslel

tebe.“

Orb se přistihla, že se červená. Tenhle smysl jí předtím úplně unikl!

Pak se tanec změnil. Hudba zněla podobně, avšak pohyby a vystupování lidí byly úplně jiné. Muži i ženy na sebe po straně hleděli a jejich těla zaujímala vyzývavé postoje. Erotický náboj byl nekonečně velký; bylo to, jako by se na veřejnosti oddávali dlouhému pohlavnímu aktu. Orb cítila, jak jí tváře hoří z nového důvodu.

„Tenhle tanec,“ zašeptala. „Co je to?“

Tinka jej samozřejmě neviděla, ale věděla to. „To je tanana,“ sdělila jí. „Tu smí vidět jen málo cizích lidí.“

Orb se dívala na tanec, přes své pohoršení fascinovaná. Ještě nikdy nebyla vystavena tak syrové výzvě, nicméně mělo to i svůj půvab. Muž toužil po ženě jako muž; avšak i žena toužila po muži a agresivně ho lákala, zaujímajíc postoje vypočítané na rozplamenění jeho vášně. Celé to bylo stylizované a každá dvojice tančila koordinovaně; jistě to byl tradiční tanec. Při jeho sledování dovedla Orb pochopit, proč typická cikánská dívka byla sexuálně aktivní ještě před první menstruací a matkou brzy po desátém roce. Neboť i děti tančily a vrhaly po sobě tytéž sugestivní pohledy. Viděla děvčátka, jimž nebylo víc než šest, jak vyzývavě vysunují boky a odhalují stehna. Mohlo to vypadat jako hra, ale nebyla; každý jejich pohyb byl přesně vypočítán na nejvyšší vyzývavost. Orb si dokázala představit, jak mohl být muž vzrušen i tou nejmladší z takových dívenek, a sama pocítila žádostivost, když se dívala na muže.

Rozrušená Orb si přála, aby mohla odejít dřív, než její rozpaky budou zřetelné. Ale věděla, že to nejde a – v odchodu jí bránil i jakýsi protiproud hluboko v ní. Její žádost rostla a část jí samé se chtěla připojit, odhodit opatrnost a oddávat se naprosto odevzdaně okamžité vášni.

Zbytek událostí prožila jakoby v mlze; domů ji bezpečně odvedla Tinka. Orb usnula – a ráno byla sama sebou znechucená. „Každý muž si se mnou mohl dělat, co chtěl!“ zasténala, když si to vybavila. Řekla to v Calo, sice nedokonale, ale smysl vyjádřila.

„To ne,“ namítla Tinka. „Můj otec nařídil, aby tě neobtěžovali.“

„Myslím tím, že bych to byla přivítala!“ Mluvila tak volně, na-

kolik jí to znalost jazyka dovolila, protože i když její vztah s cikánkou netrval dlouho, byl intenzivní a staly se důvěrnými přítelkyněmi. Byla o tři roky starší, ale znalosti cikánské dívky ve věcech sexu byly větší než Orbiny.

„To není žádná hanba!“ zvolala Tinka se smíchem. „Pět let jsem toužila po muži, jakémkoliv, ale dotklo se mě jich jen pár, kvůli mým vadám.“

Vady: její slepota, zmrzačené ruce a deformovaná chodidla. Jenže Orb teď už věděla, že výhrady se netýkaly toho, že by Tinka nebyla pro muže přitažlivá, nýbrž toho, že ji pokládali za neschopnou vykonávat roli cikánské manželky a matky. Sex pro cikánského muže znamenal hodně, ale nepřehlušil praktické zřetele. „Pár?“

„Můj otec nějaké sehnal. Ale já jsem to věděla…“ Pokrčila rameny.

Láska za peníze. Která dívka o ni kdy stála? U Tinky šlo zjevně o víc než o ty schůzky. Ale princip zůstával. Tinka chtěla být skutečně přijímána a získat lásku muže vlastními prostředky. „Hádám, že se jich teď zajímá víc.“

„Ano. Minulou noc mě do křoví zvali tři, ale já jsem nechtěla jít.“

„Tři!“ Ale Orb viděla, jak dívka šla při tanci z ruky do ruky, a hranice mezi tancem a sexem byla ovšem neostrá, jak dokazovala tanana. Orb odložila výhrady, protože věděla, že zde nemůže měřit předsudky vlastními své kultuře. „Proč ne?“

„Protože patřili ke spodině. S tím, co jsem se od tebe naučila, se mohu dostat mezi šlechtu.“

Měla pravdu.

Pokračovaly v práci, třebaže jim byla spíš potěšením. Než si všimly, utekly měsíce a Orb se naučila nejen jazyk, nýbrž se dozvěděla i mnoho o cikánské kultuře. Tinka ji naučila tananu, ačkoliv Orb neměla nijak v úmyslu tenhle sugestivní tanec tančit veřejně, a další drobnosti z kultury. Tinka zatím pokročila ve vyvolávání své skryté hudby a dokázala svůj orchestr vytvářet vůlí. Orb si se zájmem všimla, že pro dívku to byla cikánská kapela, ne běžný orchestr. Ale její síla byla stejně veliká.

Skončilo to zdánlivě náhle. Cikáni byli kočovníci a obyvatelstvo vesnice se neustále měnilo. Nebyla mezi nimi smetánka, protože to se mezi cikány nenosilo, nicméně na některé rodiny se pohlíželo lépe než na jiné. Tinka se setkala s hezkým, nadaným a chytrým cikánem, tančila s ním tananu a stále se ho dotýkala a Orb věděla, že pro něho zpívá magickou hudbu. On byl ten jediný, koho chtěla, a zdálo se, že zcela ho upoutat jí nezabralo ani pět minut. Toho muže nezajímaly její ruce a slepota; rozpoznal v její hudbě poklad, který takové věci zastiňoval a převyšoval. Její krásy se ovšem sotva dotkly. Než skončil večer, domluvili se na svatbě.

Orb bylo líto, že její přátelství s Tinkou končí, ale věděla, že už je čas, aby šla dál. Naučila se tady všechno, co mohla, a byla nyní lépe vybavená pro své pátrání po Llanu. Cikáni z této oblasti nevěděli, kde Llano je, ale shodli se na tom, že místo, kde by je měla hledat, je to, odkud cikáni pocházejí. Nebyli si ovšem jistí, kde to je; snad cikáni ze severní Francie budou vědět…

-4-

HLEDÁNÍ

Orb se nyní již nemusela vyptávat, aby našla cikány v oblasti, jíž cestovala. Teď znala známky jejich přítomnosti a mohla je najít rovnou. Přijímali ji, protože mluvila jejich jazykem stejně dobře, jako mnoho z nich – většina jich totiž mluvila dvěma jazyky, často pak i místním jazykem lépe než vlastním. Dokonce jí znalost Calo umožnila postupovat i v případě, kdy angličtina selhala, protože jazyk Calo volně překračoval národní hranice a znali jej i tam, kde neznali angličtinu.

V severní Francii jí vyprávěli další pověst o Llanu. Seděla s několika ženami místního barona – nezasvěcenci je znali jako sestry jeho ženy, protože polygamie tu nebyla povolená – a poslouchala. Ženy tu pověst samozřejmě už slyšely, ale rády si ji poslechly znovu. Prý kdysi v minulosti, v době opakujících se perzekucí cikánů, byl kmen, jako je jejich, obklíčen vojáky cikánům nepřátelské vlády. Okolní svět nechápal věci jako krádeže jídla nebo klamání důvěřivců předpovídáním budoucnosti nebo vydělávání peněz erotickými tanci. Orb sama se už k takovým věcem stala mnohem tolerantnější, než by ještě před několika měsíci věřila.

„Ale dnes mám být oddán se svou milou," namítal jeden mladík, když se kordon vojáků svíral.

„Jsme obklíčeni přesilou a nemáme náboje," řekl mu náčelník. „Většina našich lidí už padla. Za hodinu budeme mrtví všichni. Jak můžeš právě teď myslet na ženění?"

„Miluji ji! Možná už nebudu mít jinou příležitost se s ní oženit."

„Nemáme ani jídlo, ani víno na oslavu.“

„Její rty mi víno nahradí!“

Náčelník uznal, že má pravdu. „Mluvíš jako pravý cikán,“ řekl. „Vystrojíme svatbu!“

Shromáždili se pro tu příležitost v kruhu. Avšak hudební nástroje jim pronásledovatelé rozbili a neměli ani barevné oblečení k tanci. Vojáci se blížili; zněly výstřely a kulky se zarývaly do stromů okolo tábora. Nemohli čekat.

Jeden stařec mezi nimi znal úryvek Llana. Měl slabý a třaslavý hlas, ale začal zpívat a mladý pár na ten zpěv začal tančit tananu. Cáry, které měli na sobě, se pestře zabarvily a staly se novými; ošoupané knoflíky na jeho vestě zazářily jako ryzí zlato a její zašlé náušnice a náramky jako by vzplály ohněm. Kruh cikánek luskal prsty do rytmu a hlas starého muže zesílil. Nyní jako by naplnil mýtinu a zesílil den; všichni se oděli do barev. Nevěsta měla průměrný vzhled a postavu; když ji zahalila píseň, zkrásněla a stala se vyzývavou a přitahovala všechny oči jako magnet.

Vojáci se přiblížili a stříleli. Kulky dopadaly do ohně a rozstřikovaly žhavý popel. Ale hypnotizovaní cikáni stále luskali prsty a dvojice tančila s naprostým zaujetím. Píseň se rozepjala až k vojákům. Ti udiveně zírali, jak je možné, že je cikáni ignorují.

Pak z kruhu vystoupila cikánská dívka, vzala jednoho vojáka za ruku a odvedla ho doprostřed, aby s ní tančil. Píseň přemohla jeho vůli a on zahodil pušku, následoval ji, vzal ji do náruče a tančil s ní. Další dívka odvedla jiného vojáka a totéž učinila i třetí, zatímco píseň stále zněla. Brzy byli všichni vojáci v kole a na svůj úkol úplně zapomněli.

Tančili celou noc. Když přišlo ráno a starci selhal hlas a tanečníci byli příliš unavení, než aby pokračovali, vojáci se překvapeně rozhlíželi. Každý držel v náručí krásnou cikánskou dívku a ublížit jí bylo to poslední, co by si byli přáli. Jak to mají vysvětlit svému veliteli?

Poradili se a shodli se na tom, že se to vysvětlit nedá. Kdyby se vrátili, byli by sami popraveni. A tak se rozhodli zůstat s cikány a oženit se s dívkami, s nimiž tančili. Kmen přežil díky Llanu a byl silnější než předtím.

„A tak v mých žilách koluje možná i krev některého vojáka," zakončil baron. „Mne to nepohoršuje."

Ale o Llanu samotném nic nevěděl, ani o tom, odkud pocházejí cikáni. „Snad by vám mohli pomoct cikáni v Německu," navrhl.

V Německu narazila na problém. Tamní baron zemřel na souchotiny a úřady jeho tělo pohřbily do chudinského hrobu a jeho ženy vyhnaly z města. Ženy byly urousané a úplně špinavé. „Mohu vám přece obstarat vodu!" navrhla Orb.

Všechny tři ženy jako jedna zavrtěly odmítavě hlavami. „Nesmíme se umýt ani dotknout vody, dokud se jeho tělo v zemi úplně nerozpadne," vysvětlila jedna z nich.

A tak se Orb dozvěděla o kultu Smrti. Všichni cikáni jej zachovávali, i ti ve Francii a ve Španělsku; tam se s ním nesetkala, protože v době jejího pobytu tam nikdo nezemřel. Když cikán zemřel, všechen jeho skrovný majetek pohřbili s jeho tělem; tak se jeho ženy osvobodily od svých závazků a mohly být očištěny. Když však zasáhly úřady, jejich závazek byl přísný. „Nemůžeme dokonce ani krmit hrob," stěžovaly si. Neboť bylo zvykem pokládat na hrob jídlo, aby duch zemřelého nehladověl.

Orb s nimi tu noc zůstala v jejich stanu, třebaže tam bylo nedýchatelno. Sotva však usnula, vyrušil ji nějaký hluk venku. Vyškrábaly se na nohy a vykoukly ven.

Tam stál urousaný muž a z vousů mu opadávala hlína. „Nevěrnice!" zařval nahlas. „Proč jste mi nepřinesly jídlo? Chcete mě umořit hladem?"

Byl to duch mrtvého. Jeho ženy padly s výkřiky hrůzy na zem. Duch k nim vztekle zamířil, jako by je chtěl uhodit. Dřív, než si to mohla uvědomit, Orb pokročila kupředu. „To není jejich chyba, cikáne!" zvolala v Calo. „Lidé z města jim nedovolili zůstat u hrobu."

Duch se obrátil k ní. „Co jsi zač?" chtěl vědět.

„Jen žena, která hledá Llano," řekla Orb statečně. Jak měla mluvit s duchem?

„Nemožné," řekl. „Ani já neznám Llano. Jak ho můžeš hledat ty, cizinka?" Udělal další krok k ležícím ženám.

Orb nevěděla, co jiného má dělat, a tak se dala do zpěvu. Načala

cikánskou melodii a vložila do ní magii.

Duch se znovu zastavil, viditelně zaražený. Ani se nepohnul, dokud Orb nepřestala zpívat.

„Byl kdysi muž jako já, který zemřel," pronesl pak. „Jeho rodina ho nemohla spálit s jeho koněm, protože pršelo a neměli oheň. Ale jeden z nich znal útržek Llana a zazpíval ho a hranice se zahřívala a stoupala z ní pára, až nakonec chytila plamenem a strávila vše, co měla, a on odpočíval v pokoji a jeho ženy byly očištěny." Pak zmizel.

Ženy se vyškrábaly na nohy. „Zachránila jsi nás!" volaly.

„Jen pro dnešek." řekla ustaraně Orb. „Opravdu by vám ten duch ublížil?"

„Och, ano, zaživa byl vždycky nesmírně zlostný a smrt ho nijak nezjemnila. Musíme nakrmit jeho hrob!"

„Nebo ještě lépe spálit jeho tělo," pravila Orb.

„Ano! Ale jak to máme udělat? Policie…" Orb se sice bála, že se všechny dostanou do vězení, včetně jí, ale musela to zkusit. „Možná nám poradil, jak to máme udělat. Pokusím se vám pomoci. Dokážete jeho tělo spálit, když se dostanete na hřbitov?"

„Pokud nás policie nechá. Ale to oni neudělají."

„Třeba ano. Zkusíme to zítra v noci." Následující noci vjeli s maringotkou do města a snažili se přitom nadělat co nejméně rozruchu. Zastavili na rohu hřbitova. Členové rodiny začali rozkopávat rov, zatímco Orb se usadila opodál s harfou a čekala.

Policie vyhlásila poplach. Za půl hodiny dorazila s velkými silami. Hřmotní policisté se hnali ke hřbitovu.

Orb začala zpívat a doprovázela se přitom na harfu. Její magie vytryskla vpřed a zasáhla běžící muže.

Ti se zastavili a naslouchali. Stáli kolem ní a na nic jiného se nevzmohli. Cikáni, kteří byli z dosahu plné síly její magie, pokračovali v práci.

Orb zpívala jednu píseň za druhou, aby udržela policisty v hypnóze. Mrtvola byla náležitě vykopána a položena na zbudovanou hranici. Zapálili oheň a ten vyšlehl vysoko a kolem se začal šířit pach škvařícího se masa.

Objevil se duch. „Takhle je to lepší!" zvolal, a jak se tělo měnilo

v popel, rozplynul se.

Orb přestala hrát a zpívat. Připojila se k cikánům, když jejich maringotka odjížděla. Policisté tu stáli omráčení dál a zírali do otevřeného hrobu a na hromadu žhavých uhlíků. Odjeli k blízké řece a ženy se svlékly a ponořily se do ní, zoufale toužící po očistě. Pak se pustily do praní svých oděvů.

Nakonec se nahé a třesoucí se zimou zabalily do ručníků z maringotky. „Dokázalas to!“ vykřikla jedna z nich. „Jestli tohle nebylo Llano, bylo mu to blízko!“

„Tohle nebylo Llano,“ řekla Orb. Ale byla sama se sebou docela spokojená.

Maďarsko bylo zemí cikánské hudby. Žili zde světoznámí skladatelé a hudebníci a po zemi cestovaly cikánské kapely. V minulosti mnozí špičkoví evropští skladatelé vycházeli z cikánské hudby a rozšiřovali ji jako svou vlastní. Schubert nebo Brahms za krásu své hudby vděčili melodiím, které cikáni znali dávno před nimi. Maďarský klavírista Liszt přepsal cikánskou hudbu ve svých Cikánských rapsodiích.

Cikánům se zde říkalo cigáni. Sídlili zde již před příchodem Maďarů a Maďaři pokládali za potřebné je asimilovat. Kde cikáni odolávali, byly vydány zákony, které cikánům nařizovaly přijmout křesťanství a vstupovat do manželství pouze s Maďary. To vyhnalo mnoho cikánů ze země do Polska, do Ruska, do Francie a Německa při další z jejich velkých historických diaspor. Mnozí předstírali, že křesťanství přijali, a hojně ozdobili své maringotky kříži, ale ve svém srdci nevěřili v jinou víru, než ve svou vlastní. Byli nuceni usídlovat se v domech a opustit svůj jazyk; to způsobilo další exodus, protože žádný cikán nedovedl být dlouho vázán na jednom místě. Byli obviňováni i z kanibalismu a tvrdě pro to pronásledováni a odmítání toho nařčení z jejich strany bylo navíc pokládáno za přitěžující okolnost.

Přesto stále přežívali a z jejich schopnosti pracovat s kovem a dřevem měla okolní usedlá kultura užitek a jejich hudba formovala kulturu. Zdálo se, že každý kovář je cikán, a zrovna tak každý hudebník. Největší současný cikánský hudebník byl Csihari, o kterém se říkalo, že dokáže okouzlit duše živých i mrtvých.

Právě s tímto cikánem se Orb chtěla setkat. Avšak žádný zdejší cikán jí nebyl ochoten říci, kde ho najde. Byla pro ně někdo zvnějšku, pro koho měli označení „Uher“ nebo „cizinec“ a komu se nedalo věřit. S lichotivým překvapením zjistila, že ji pokládají za cikánku; její znalosti jazyka i obyčejů jí umožňovaly vystupovat jako jedna z nich, navzdory jejím zlatým vlasům. Nejspíš ji měli za míšenku, jak se cikáni často ženili a vdávali mimo svou kulturu. Nicméně se zdálo, že vůči cikánům z ciziny jsou ještě obezřelejší než vůči gádžům.

Dorazila do vesnice, kde byli cikáni obzvlášť nevrlí – krajně neobvyklý stav pro tyto obyčejně šťastné lidi. „Co se stalo?“ ptala se.

„Csinka poskvrnila vodu!“ zněla neochotná odpověď.

„Cože?“ otázala se Orb, zaskočená podobností tohoto jména se jménem své přítelkyně Tinky.

„Překročila podzemní trubku, která nám přivádí vodu,“ vysvětlovala žena zlostně, pokládajíc Orbino vyhrknutí za provokaci. „Teď musíme vodu nosit z velké dálky. Je to ohromně nepohodlné.“

Orb vyhledala Csinku. Žena neměla ze žalu daleko k sebevraždě. „Ztratila jsem cestu – musela jsem odnést těžký náklad, a než jsem si všimla, kam jdu, přešla jsem přes vodovod,“ přiznala se v slzách.

V některých oblastech cikánské kultury byla žena pokládána za zásadně nečistou; Orb se o tom dozvěděla, když se učila jazyk, avšak dosud se s tím nesetkala v praxi. To břímě bylo ještě těžší, když byla žena těhotná; šaty, které nosila v té době, se musely spálit. Spodní část jejího těla však byla v podezření kdykoliv. Proto nemohla překročit například nádobí, aby je neposkvrnila, a totéž zřejmě platilo i o podzemním vodním potrubí. Nikdo zde nemohl pít vodu, kterou Csinka znečistila tím, že prošla nad trubkou.

Orb znala něco lepšího, než se hádat o smysl toho zvyku. Takové věci byly kmen od kmene a oblast od oblasti různé, ale kde se v ně věřilo, tam byly houževnatě dodržovány. Podle jejího názoru byla Csinka nevinná a Orb jí chtěla pomoci. „Jednou jsem pomohla ženě spálit tělo jejího mrtvého muže,“ řekla. „Snad bych mohla pomoci i tobě.“

Pohled Csinky na okamžik zazářil, ale pak se do něj zase vrátila beznaděj. „To nepůjde. Nemůžeme zavést nový vodovod.“

„A co kdybych zbavila znečištění ten starý…“

„Jsi snad čarodějka?“ zeptala se Csinka se zájmem.

„Ne, jen hudebnice, svým způsobem. Přišla jsem navštívit Csihariho, ale nechtějí mi dovolit se s ním setkat.“

„Nikdo se nesetkává s Csiharim!“ řekla Csinka. „On se setkává s kým chce, a jenom s tím, s kým chce.“

To už Orb také napadlo. „Třeba když mu zazpívám píseň, přijde.“

Csinka pokrčila rameny. „Možná. Ale jak to může odčinit poskvrnění vodovodu?“

„Věřím, že to hudba dokáže.“

Csinka zavrtěla nechápavě hlavou. Avšak Orb ji přiměla, aby jí ukázala místo, kde nedopatřením přešla nad potrubím. V poledne si pak Orb na to místo postavila židli, usedla na ni a začala hrát na harfu.

Zpívala píseň vody: píseň horských bystřin, průzračných řek, zrcadlově lesklých rybníků a hlubokých čistých jezer. Vyzařovala magii, ne k posluchačům, nýbrž k vodě v trubce pod sebou, nutila ji k odpovědi, k tomu, aby převzala čistotu té vody, o níž zpívala.

Jako vždycky, když Orb zpívala, se shromáždili posluchači. Cikánští muži, ženy i děti stáli a naslouchali. Orb dál zpívala písně čistých vod; překládala je přitom do Calo, jak nejlépe uměla. Posluchačů přibývalo, až zaplnili ulici.

Když se Orb poprvé dotkla vody svou magií, cítila její poskvrnění; každý, kdo by se napil, by onemocněl a šaty v ní vyprané by zůstaly nečisté. Duše vody páchla tím zvláštním znesvěcením. Ale jak Orb zpívala a ovlivňovala ji, čistila se, dokud nebyla tak čistá jako voda, o níž zpívala Orb. Orb netušila, že by něco takového mohla dělat, dokud ta potřeba nevyvstala, a pak si stále ještě nebyla jistá, dokud skutečně neucítila reakci vody, avšak teď to už věděla bezpečně. Magie její hudby měla tu moc.

Odmlčela se a rozhlédla se po posluchačích. „Voda je očištěná,“ řekla. „Kdo se jí napije?“

Všichni bez hnutí stáli a nevěřili tomu. Koneckonců, ona sama přece seděla nad vodovodem a znečišťovala jej tím.

„Dotkla jsem se jí svou písní a je opět čistá,“ mluvila dál Orb.

„Neuškodí vám. Napijte se jí a uvidíte.“

„Já se jí napiju,“ vykřikla Csinka. Přistoupila ke kohoutku, který trčel ze země nad trubkou, naplnila šálek a napila se.

Stála tam nedotčená, nic se jí nestalo. Voda jí neublížila.

„Nestalo se jí nic, protože ji sama znečistila!“ prohlásil jeden muž. Ostatní přikyvovali; tohle nebyl žádný důkaz.

„Jenže teď jsem nad tou vodou já,“ zdůraznila Orb.

Dobrý argument. Nejistě se po sobě podívali.

„Tu vodu potřebujete,“ naléhala Orb. „Jsem žena; moje tělo ji znečišťuje. Ale moje hudba působí proti špatným vlivům a ta voda je čistá. Napije se ještě někdo?“

Avšak nikdo nevěřil. Nikdo se nepřihlásil. Bylo její úsilí k ničemu, i když se jí vodu podařilo očistit? Orb nevěděla, co má dělat. Váhavě vstala a odložila harfu.

„Já tu vodu vyzkouším,“ řekl jakýsi muž na kraji zástupu.

Hlavy se otáčely. Když ke kohoutku vykročil hezký, dobře oblečený cikán středních let, vzedmulo se uctivé mumlání. Muž kohoutkem otočil, nastavil proudu spojené dlaně a napil se z nich. Pak z nich nechal zbytek vody vytéci a kohoutek utáhl. Stál tam nedotčený. „Voda je dobrá,“ oznámil.

Pak se osmělili i ostatní a okoušeli a potvrzovali, že voda je dobrá. Kletba z ní byla sňata a mohli se vrátit k obvyklému životu.

„Ach, má paní, děkuji ti!“ vytryskly Csince z očí slzy vděčnosti.

„Poděkuj tomuhle člověku,“ mírnila ji Orb. „On věřil, zatímco druzí ne. On je přesvědčil, aby uvěřili.“

„Protože jsem věděl,“ odvětil muž. „Slyšel jsem hudbu, jako ještě dosud žádnou.“

„Děkuji,“ řekla Orb. „Mohu znát vaše jméno?“

„Ty ho neznáš?“ podivila se Csinka. „To je Csihari.“

Orb otevřela údivem ústa. „Vy jste se se mnou přece nechtěl setkat!“ vyhrkla k němu.

„To jsem ještě neslyšel vaši hudbu.“ Nabídl jí rámě. „Pojďme do mojí maringotky a já vám zahraju.“

Orb jeho paži přijala. Kráčeli spolu ulicí a ostatní jim uvolňovali cestu, až došli k hudebníkově maringotce. Csihari se chopil houslí a zahrál improvizovanou melodii a byla to ta nejnádhernější hudba,

jakou kdy Orb slyšela. Opět se shromáždili posluchači, ale nevadilo to. Orb měla uši jen pro zpívající housle. Pověst tohoto cikána byla oprávněná!

Když ustal, Orb pohlédla na svou harfu. „Mohu?“ Csihari mlčky gestem svolil a spustil další melodii. Orb se usadila na podlaze, nachystala si harfu a přidala se k melodii druhým hlasem.

Magie vytryskla a oživila tváře posluchačů ve stále se rozrůstajícím kruhu. Housle, harfa a skrytý orchestr: duet s mohutným doprovodem. Nikdo se ani nepohnul; všichni byli uchváceni.

Pak Csihari přestal hrát a sklonil housle. „Dost,“ řekl mrzutě. Zamával rukou na okolostojící. „Nechte nás o samotě.“

Zástup se rozptýlil, jak se zdálo, téměř okamžitě a oni zůstali sami dva. „Vy nejste cikánka,“ řekl hudebník. „Co ode mne chcete?“

„Hledám Llano.“

„Aha, Llano,“ nadechl se. „To jsem si mohl myslet!“

„Řekli mi, že je mohu najít tam, odkud pocházejí cikáni,“ pokračovala Orb. „Ale mám potíže s nalezením toho místa. Myslela jsem, že byste to mohl vědět.“

„Znám to místo, ale neznám Llano. Obávám se, že ani tam nenajdete, po čem pátráte.“

„Ale jestli je to cikánská hudba…“

Zavrtěl hlavou. „Llano není naše. Pouze o něm sníme a nejsme mu blíž než kdokoliv jiný. Toužíme po něm jako po své spáse, ale je nám odepřeno.“

„Tomu nerozumím.“

„Pak jste ještě neslyšela Pověst o hřebu.“

„O hřebu?“

„Je to jen pověst,“ řekl zlehčujícím tónem.

„Ale týká se Llana?“

„Snad.“

„Mohu ji tedy slyšet?“

„Jistě víte, že cikáni jsou zde křesťany jen podle jména, stejně jako v islámských zemích jsou uctívači Mohameda jen naoko. Ve skutečnosti ovšem nectíme žádnou víru kromě své vlastní.“

„Rozumím,“ přitakala Orb. 1 v těchto ohledech se již naučila toleranci.

„Když se Římané chystali ukřižovat Ješuu ben Miriam, kterého dnes lidé znají jako Ježíše, sháněli silné hřeby, aby ho přibili za ruce a za nohy. Hřeby v těch dnech byly vzácné a drahé a musely se vyrábět zvlášť pro každou příležitost. A tak poslali vojáky a dali jim osmdesát krejcarů tehdejší měny, aby koupili hřeby u místního kováře. Jenže vojáci byli líní a zastavili se v hostinci a polovinu svých měďáků utratili za špatné jeruzalémské víno. Než se vypotáceli ven se zbylou polovičkou peněz, bylo už pozdě odpoledne. Měli být s hřeby zpátky do soumraku a byli napůl opilí, a tak si pospíšili k nejbližšímu kováři a žádali ho, aby jim vyrobil čtyři hřeby. Avšak onen muž znal Ježíše a odmítl vyrobit hřeby k jeho ukřižování. Vojáci ho ve vzteku přidrželi u výhně a spálili mu vousy, ale on zůstal zatvrzelý jako skála. A tak šli pro hřeby jinam.

Ti vojáci sice byli napůl opilí, ale měli dost rozumu na to, aby před dalším kovářem nevyslovovali jméno oběti. Jednoduše mu nařídili, aby vyrobil čtyři hřeby za čtyřicet krejcarů, které měli. Namítal, že za tu cenu může vykovat sotva čtyři malé hřebíky. Pohrozili mu, že jestli se nepustí do práce, probodnou ho kopími. Kovář pojal podezření a odmítl. Rozzuření vojáci uskutečnili svou hrozbu, zabili ho a vtrhli k dalšímu kováři. Tomu už nedali na vybranou: buď jim ihned udělá hřeby, nebo ho zabijí. Ve strachu zamířil do své dílny, když tu jako by se ozval hlas mrtvého kováře a varoval ho, že hřeby jsou zamýšleny k ukřižování nevinného. On odhodil nářadí a odmítl pracovat. A tak ho opilí vojáci srazili a spěchali za čtvrtým kovářem.

To byl cikán, který tudy jenom procházel a nevěděl nic o místní politice. Byl rád, že si vydělá peníze, a hřeby vyrobil. Pokaždé, když jeden vykoval, vojáci si jej vzali a strčili do měšce. Avšak když koval čtvrtý hřeb, vojáci mu řekli, že jimi má být ukřižován Ježíš. Na ta slova zazněly hlasy ostatních kovářů, zapřísahající cikána, aby ten poslední hřeb nevyráběl. Vojáci, poděšení tím zjevením, uprchli s těmi třemi hřeby, které už měli.

Cikán dokončil čtvrtý hřeb a chtěl jej zakalit, jenže voda se úplně vypařila a hřeb zůstával stále žhavý. Cikán zděšeně sbalil stan a nářadí a uprchl a ten žhavý hřeb tam nechal. Když si však chtěl postavit stan jinde, ten žhavý hřeb se tam zjevil a neustále syčel. Cikán uprchl znovu, ale kdekoliv se zastavil, našel tam ten žhavý hřeb.

Pak potkal Araba, který potřeboval opravit kolo. A tak cikánský kovář vzal ten žhavý hřeb a spojil jím prasklou obruč. Když Arab odjel, odvezl hřeb pryč. O řadu měsíců později však přinesli kováři ke správce meč, jehož jílec se rozžhavil. Byl vykován z toho hřebu z kola a vrátil se, aby kováře pronásledoval.

Cikán prchal, ale hřeb šel všude za ním. Celý život ho ten hřeb pronásledoval, a když kovář zemřel, hřeb strašil jeho potomky. Ježíš byl ukřižován pouze třemi hřeby, nohy mu probili jedním místo dvou, a čtvrtý pronásledoval členy kmene, který jej vykoval. Tak tomu bylo až dosud a říká se, že právě toto je příčina, proč musíme neustále cestovat; aby nás nemohl dostihnout. Říká se mezi námi také, že jedině milost Llana může zakalit hřeb a dát nám mír, protože Llano je univerzálním rozhřešitelem. Ale o tom pochybuji; spíš mám za to, že Llano je jen iluze, která nás má pokoušet, jako je Grál pro křesťany, bez hmatatelné reálnosti. Jak by mohla pouhá píseň odčinit zločin vyrobení takového hřebu?“

Univerzální rozhřešitel? To bylo zajímavé. „Ale proč za svůj čin nebyli pronásledováni Římané?“ otázala se Orb.

„Jak víme, že nebyli? Kde je římská říše dnes?“

Orb přikývla. „Asi za to přece jen zaplatili. Ale myslím si, že je čas, aby hřeb byl uložen k odpočinku. Půjdu dál hledat Llano.“

„Mám za to, že máte tolik Llana, kolik jen může smrtelník mít. Ženo, vzdejte to hledání a provdejte se za mne.“

Orb na něho vytřeštila oči; nevěděla, jestli to myslí vážně.

„Máte ve své hudbě magii. S vámi po boku bych se mohl přiblížit té podobě umění, po jaké toužím. A kromě toho jste krásná.“

On to myslel vážně! Orb neměla o takový sňatek žádný zájem, ale cítila, že by nebylo diplomatické takového muže odmítnout přímo. „Nevím, nakolik je to moudré,“ řekla. „Snad byste měl nejdřív zjistit, co takovému svazku říká věštba.“

„To rozhodně!“ Na Csihariho lusknutí prsty přiběhl cikánský chlapec. „Přiveď nejlepší věštkyni,“ nařídil mu Csihari.

Brzy se přibelhala jakási stařena. „Chci se oženit s touhle ženou,“ oznámil jí Csihari. „Jaká jsou znamení?“

„Podejte mi ruce,“ zaskřehotala stařena.

Orb k ní vztáhla ruku a hudebník učinil totéž. Stařena zavřela

oči a nahlížela do budoucnosti. Avšak za okamžik, jak Orb očekávala, věštkyně zanechala svého úsilí. „Je tam prázdno," řekla.

„Jak tam může být prázdno?" podivil se Csihari.

„Dívám se, ale nevidím nic. Něco mě ruší."

Csihari pohlédl na Orb. „Je to něco, o čem víš?"

„Můj nevlastní bratr je čaroděj. Chrání moji budoucnost. Myslím, že se ještě nemám vdávat."

„To musí být ono," přitakala stařena. „Jen ruka těch nejsilnějších kouzelníků může překazit moje vidění. Myslím, že tak chce zajistit, aby tu ženu nic neodvedlo od jejího hledání."

Csihari vzdychl. „Mělo mě napadnout, že tohle je příliš krásná naděje, než aby mohla být pravdivá. Zdá se, že si vás nemohu vzít, krásná dívko."

„Bojím se, že je to tak," potvrdila Orb. Hudebník se přes to přenesl tak dvorně, že jí bylo skoro líto, že ze svatby sešlo.

„Jděte do Makedonie," řekl Csihari. „Myslím, že to je místo původu evropských cikánů. Snad najdete odpověď tam."

V Makedonii narazila Orb na víc cikánů než kde jinde; zdálo se, že v tom národě má cikánskou krev každý druhý. Calo, kterým zde mluvili, bylo podle všeho nejčistší známou verzí cikánského jazyka. Měla informace o tom, že cikány sem přivedl Alexandr Veliký, neboť rozpoznal jejich zručnost ve zpracování kovů a chtěl pomocí těchto znalostí zvýšit bojové schopnosti svých vojsk. Cikáni sem nepřišli jako otroci, nýbrž jako vážení hosté a bylo s nimi dobře zacházeno a umění, kterému naučili Alexandrovy lidi, podstatně přispělo k vzepětí makedonské velikosti.

Pak povstal Řím a makedonská říše se rozpadla. Cikáni byli odvlékáni pryč, aby učili Římany. Zlatý věk minul. Cikáni se rozprchli, ukryli se v horách, utekli do jiných zemí, vzali svou svobodu do vlastních rukou. Většina jich však zůstala, aby sloužila novým pánům. Zde byl ostatně jejich domov.

Ale pocházeli odtud? Orb o tom pochybovala a zanedlouho se také dozvěděla o té historii víc. Kde nalezl Alexandr cikány? Ne v Egyptě, přestože v její rodné zemi je s touto zemí spojovali už samotným názvem Gypsy; cikáni však nebyli žádní „E–Gypt–sies".

Ne, Alexandr je přivedl z krajů až za perskou říší, ze země Hindů. Tam byl jejich nejstarší domov.

A země Hindů, jak Orb věděla, byla Indie, nebo alespoň její část. Tam nyní musela jít.

Letěla znovu technickým letadlem cestou z Makedonie přes Anatolii na pobřeží Malé Asie, aby tam přesedla na další linku. Ta vedla přes Arábii do Indických království. Orb se uvolnila, protože věděla, že let bude dlouhý; bývala by se mohla i vyspat.

Zasáhl však vrtkavý osud. Na palubě se objevili muži se zbraněmi. Jeden promluvil jazykem, který neznala, a někteří cestující reagovali zděšeně. Pak jiný z mužů promluvil anglicky. „Tohle je únos. Letíme do Persie."

„Ale Persie je ve válce!" protestoval jeden z cestujících. „Sestřelí nás tam!"

„Nesestřelí," odpověděl únosce. „Vědí, že přiletíme. Tohle letadlo je od teď majetkem Persie. A teď si zapíšeme vaše jména a státní příslušnost, abychom za vás mohli dostat výkupné. Kdo nebude spolupracovat, toho zařadíme do perské armády."

„Ale moje rodina je chudá!" zaječel jiný pasažér. „Nedají výkupné dohromady!"

Únosce se zlomyslně usmál. „Pak vítejte v perské armádě! Na frontě se vám bude určitě líbit."

Orb se schoulila. To neznamenalo pro nikoho nic dobrého! Válka mezi Persií a Babylónem se stále vlekla s vražednou silou a obě strany již byly zcela vyčerpány, nicméně tvrdohlavě odmítaly uzavřít mír. Také nectily mezinárodní konvence ničím víc než prázdnými slovy. A teď bylo zřejmé, že získávali lidi i peníze vysíláním agentů, kteří kradli celá letadla.

Sestavování seznamu pokračovalo a jeden cestující po druhém udával svou adresu a zemi, protože nebylo jiného východiska. Letadlo mířilo na východ do Persie.

Avšak únosci se přepočítali nebo je snad oklamal pilot. Objevilo se druhé letadlo s výsostnými znaky Babylónu. Z vysílačky zaštěkaly rozkazy, dávající obvyklé instrukce: přistát v Babylónu nebo se nechat sestřelit.

„Raději zemřeme!“ zařvali únosci vzdorně.

Babylónský stroj vypálil varovný výstřel. Ten měl za následek díru v levém křídle. Letadlo se začalo houpat.

Orb bylo jasné, že všichni zemřou, pokud někdo ihned něco nepodnikne – a jak to vypadalo, nebyl tu nikdo, kdo by mohl. Kromě ní. Nebyla žádný hrdina, ale cenila si svého života. Přála si, aby se bývala vyhnula technice a zůstala u svého vyzkoušeného a osvědčeného kouzelného koberce. Měla ho sice s sebou – jenže v zavazadlovém prostoru.

„Běžte a řekněte pilotovi, aby změnil kurs, zatímco já upoutám pozornost únosců,“ řekla své sousedce.

„Ale oni vás zabijou – a mne taky!“

„Třeba ne.“ Orb uchopila harfu a začala hrát.

„Hej!“ ozval se anglicky mluvící únosce a obrátil k ní pistoli. Když však Orb začala zpívat, znehybněl.

Vyzařovala magii a uklidňovala všechny, kdo byli v letadle. Pobízela svou sousedku, která se prodírala do pilotní kabiny. Neustále hrála a zpívala, neboť věděla, že v okamžiku, kdy by přestala, únosci budou pokračovat ve svých zlých úmyslech.

Avšak babylónský letoun jejím zpěvem dotčen nebyl. Další střela prolétla křídlem a zanechala po sobě druhou díru.

Orb na chviličku přestala zpívat. „Řekněte jim, že přistáváme!“ zavolala a honem zpívala dál, než se únosci proberou.

„To není k ničemu!“ zahulákal pilot nazpět. „Babylónie vyjde nastejno jako Persie!“

„Tak zapněte vysílačku!“ vykřikla Orb. „Budu zpívat i pro ně!“

V tom okamžiku jeden z únosců zdvihl a namířil pistoli. Než však stačil vystřelit, Orb pokračovala ve zpěvu a on ztuhl tak, jak byl, naslouchal s namířenou pistolí, ale nevystřelil.

Teď se Orb soustředila na útočníky v babylónském letadle. Dokáže je také pohnout zpěvem? Vysílačka tam sice její hlas přenese, ale ona je neuvidí a oni neuvidí ji. Nakolik závisel účinek magie na osobním kontaktu? Nevěděla to. Přesto soustředila svoji mysl na druhé letadlo a na jeho posádku a doufala, že kouzlo zapůsobí.

Jejich letadlo se naklonilo. V prvním okamžiku se jí sevřelo srdce; lekla se, že letadlo se řítí k zemi kvůli poškozenému křídlu. Pak

poznala, že to způsobil pilot, když zatáčel pryč z kursu nařízeného únosci. A také od babylónského letiště. Jestli její hudba neovlivnila to druhé letadlo…

Třetí výstřel nepřišel. Letadlo nouzově přistálo v Arábii. Orb si konečně mohla odpočinout. Naštěstí odpovědná místa neměla zájem na zveřejnění události, aby nevyšlo najevo, že selhala bezpečnostní opatření, a tak Orb neobtěžovali novináři. Náhradní letadlo bylo řádně přistaveno a odvezlo je do Indie, i když poněkud později.

Tam ji čekalo další zklamání. Indie byla obrovská a roztříštěná do spousty království, každé s vlastním jazykem nebo nářečím, ze kterých ani jednomu nerozuměla. Zdálo se, jako by tu nebyli žádní cikáni. Pokud předtím pochopila, pocházeli ze severní Indie, kde snad žili, než jejich dobyvatelé zavedli kastovní systém a degradovali je na párie, čímž je donutili uprchnout za svobodou. Kdosi jí řekl, že jejich jazyk je velice podobný sanskrtu. Nejspíš se vystěhovávali v mnoha vlnách, pokaždé, když v Indii nastala doba útlaku. Avšak dokud neodešli, nebyli to cikáni, nýbrž domorodci. Možná tu bylo místo jejich původu, nebyla tu však píseň. No nic, prohledá třeba celou Indii, jestli bude muset, dokud nenajde nějakou stopu. Navštíví zkrátka každé království a bude se vyptávat domorodců. Někde snad někdo bude o Llanu něco vědět. Musí tomu věřit.

Začala v Kalkatě. Nechtěla cestovat tak rozlehlou a různorodou zemí sama, a tak se připojila k projíždějící potulné varietní společnosti. Její povinností bylo jen poslouchat jejího majitele, který ji na místě najal za plat, o němž věděla, že je směšně malý. Avšak jí nešlo o peníze, nýbrž o společnost, a angažmá v potulném varieté slibovalo, že během příštího roku projede značnou částí Indie. Byla spokojená. Její pátrání pokračovalo.

-5-

MYM

Orb do varietní společnosti zapadla docela dobře. Částečně díky svým dřívějším zkušenostem s cikány; naučila se ochotně přizpůsobit jiným způsobům a tato parta byla skoro jako cikánská tlupa, třebaže stála na ryze obchodních základech. Věděla však, že si je naklonila především svojí hudbou.

Majitel ji představil ostatním. „Tohle je Orb z Irska," řekl. „Bude cestovat s námi jako největší atrakce a bude mít nejlepší maringotku. Poslechněte si ji."

Ostatní na ni strnule hleděli, nevraživí, že se nějaká cizinka tak náhle vyšvihla nad ně. Pak ale Orb sáhla do strun harfy a zazpívala. Hudba i magie se linuly kolem a uchvátily je a oni zjihli, přesně jak majitel předpokládal.

Dokončila píseň. „Kolik myslíte, že nám vydělá rupií?" otázal se majitel.

Orb viděla, že přikyvují. Mořská panna ve svém akváriu, harpyje na svém hradě, exotická hadí tanečnice, iluzionista, asistenti i nádeníci a krotitelé zvířat, všichni uznali, že její číslo vydělá peníze jim všem, a o to vlastně v tomhle varieté šlo. Na všechno se dalo zapomenout, když mohla mít prospěch celá parta.

Orb ovšem měla v úmyslu seznámit se s každým z nich osobně a vyvarovat se jakéhokoliv domýšlivého chování. Nebyla tu kvůli penězům a nepotřebovala rozdmýchávat žádnou osobní zášť.

Varieté se vydalo z Kalkaty. Maringotky byly taženy slony řízenými mahuty. Zpočátku Orb sedala vpředu na plošině, fascinovaná

tímto způsobem cestování, ale brzy ji to přestalo bavit. Největší část výhledu totiž zabíral ohromný sloní zadek. A tak jela uvnitř maringotky, kde si připadala jako ve stísněném domku, zařízeném židlemi, lůžkem a stolním vařičem, a pokoušela se číst knihu. Jenže cesta byla hrbolatá a knihu už jednou četla, takže tímhle způsobem se jí nudu zahnat nepodařilo. Potřebovala lidskou společnost.

Seskočila z pomalu jedoucí maringotky a počkala si na další. Shodou okolností to byl vůz s akváriem mořské panny. „Mohu jet chvíli s vámi?“ zahalekala Orb.

Objevila se ruka a kývla na ni. Orb naskočila do maringotky a přistoupila k velké nádrži. Mořská panna vynořila hlavu z vody a vydávila vodu z plic, aby je uprázdnila pro vzduch. Bylo to překvapivé, ale, jak si Orb uvědomila, přirozené; stvoření se muselo přizpůsobit prostředí, ve kterém se právě nacházelo.

„Vidím, že nemluvíte,“ řekla Orb. „Ale rozumíte, ne? Cítím se osamělá, a jestli vám to nevadí, přivítala bych společnost.“

Mořská panna na ni hleděla. Měla hlavu jako lidská žena poněkud již za rozkvětem mládí, vlasy měla nazelenalé a nad vodou poněkud rozcuchané, nicméně její ňadra byla stavěná docela dobře. Na úrovni pasu začínaly šupiny, směrem dolů houstly a decentně pokrývaly celou dolní část jejího těla. Její ocas byl silný a zdravý a pomalu se vlnil vodou, aby ji udržel vzpřímenou. V místech, kde krk přecházel do trupu, a ještě kousek níže měla žaberní štěrbiny, ze kterých stále ještě vytékala voda.

„Promiňte, jestli jsem náhodou nezdvořilá,“ omlouvala se Orb. „Ještě nikdy jsem se nesetkala s mořskou pannou. Nejblíže k podobným bytostem jsem měla v dětství, když jsem potkala rusalky. Ale ty měly lidskou podobu – tím chci říci, že měly nohy.“

Mořská panna na ni stále jen hleděla. „Hrom do toho!“ zamumlala Orb v Calo. „Jen ji pořád urážím!“

Mořská panna se usmála. „Vy mluvíte touhle řečí?“ vyhrkla tímtéž jazykem.

Orb zalapala po dechu. „Myslela jsem, že…“

„Mluvím – když chci,“ řekla mořská panna. „Ale jenom málokdo stojí za to, abych se s ním bavila.“

„Ale jak… myslela jsem, že jste mořský tvor!“

„Jenže můj otec byl člověk," vysvětlila mořská panna. „Obtěžoval jednoho kouzelníka tím, že mu sváděl ženu. Cikáni už jsou takoví. A tak mu kouzelník zaklel oči, takže ženy se mu jevily jako ryby a naopak. Od té doby nacházel romantická potěšení pouze ve vodě. Moje matka se o mne starat nemohla, protože nevydržím tlak hluboké vody, a tak se o mne otec na souši staral, jak uměl nejlíp. Nakonec mě prodal do tohohle varieté a já si vydělávám sama na sebe. Není to špatný život; potkávám zajímavé tvory." Její žábry se konečně zbavily vody, zavřely se a zanechaly na pokožce nevtíravé čáry; její vynořená část teď vypadala úplně lidsky.

Orb opět nabyla klidu. „Ale představují vás tu jako – promiňte – jako zrůdu. Zvláštní stvoření, které za peníze líbá muže."

„Já ráda líbám muže," protáhla se mořská panna. „A příležitostně i víc. Jsou tak teplí, suší a bujní."

„Víc?" Orb doufala, že se přeslechla.

„Šupiny jsou jenom navrchu; uvnitř jsem savec. Můžu se těšit s mužem, pokud to má rád ve vodě. Mahuti to vědí."

Nepřeslechla se. „Ale – proč?"

„A proč ne? Nudím se a taky jsem osamělá."

Orb přikývla a její tolerance postoupila o další stupeň. Jak by se nudila ona sama, kdyby byla celý život odkázána na nádrž s vodou? Jakákoliv společnost, založená na jakémkoliv vztahu, by byla asi stále přitažlivější. „Já… co kdybych vám četla? Nebo už čtete?"

„Muži nemají zájem mě učit číst," poučila ji mořská panna a zavlnila se, aby naznačila, o co muži v jejím případě zájem mají.

„Já… já bych vás učila, kdybyste chtěla – ale moje knihy jsou anglicky…"

„Já trochu anglicky umím," přiznala se mořská panna. „Nemluvím tak, protože říkají, že mám rybí výslovnost."

„Někdo si vás dobírá!" rozzlobila se Orb. „To je kruté!"

Mořská panna pokrčila rameny. „Zrůdy se naučí snášet takové věci."

„Vy přece nejste zrůda, vy jste osobnost!" vykřikla Orb.

Mořská panna se usmála. „Neříkejte to nikomu, nebo přijdu o chleba."

Orb cosi napadlo. „A harpyje… je taky…"

„Tentýž případ," přitakala mořská panna. „Když přestane proklínat lidi, nebudou platit za to, aby ji uviděli."

„Myslím… také po nějakém kouzlu?"

„Asi ano. To je oblíbená pomsta čarodějů. O potomstvo postižených už se pak nestarají. Takový kříženec by se pak mohl zbláznit, kdyby o tom moc přemýšlel."

„To si dovedu představit! Ale zajímalo by mě, jestli by se harpyje také nechtěla naučit číst? V knihách je spousta zábavy i poučení. Není potřeba… stýkat se s lidmi… dokud člověk sám nechce."

„Zeptejte se jí. Třeba dáme dohromady celou třídu."

Orb se vydala do maringotky harpyje.

„Co chceš, ty úlisná couro?" zaskřehotala harpyje.

„Já… mořská panna… myslely jsme, že kdybyste se chtěla naučit číst anglicky, mohla bych vás učit…"

Stvoření se zamyslelo. „Nehrajete na mne něco?"

„Ne. Jenom se mi zdálo… chci říci, že mě celá ta cesta nudila a…"

„Kdy to vypukne?"

„No, kdykoliv. Třeba hned, jestli…"

„Dobrá, tak jdem na věc, holka!" Harpyje odsunula pařátem závoru, otevřela klec, vyskočila ven, rozepjala křídla a vylétla z maringotky.

Orb ji následovala. Zanedlouho seděly u akvária mořské panny a Orb držela svou knihu. Vyučování začalo.

Dozvěděli se o tom i další a o den později se připojil mahut. Zanedlouho se jich scházelo půl tuctu. Učili se cestou, každé ráno a každé odpoledne po jedné hodině. Pokračovali pomalu, ale měli čas.

A tak jim ubíhaly měsíce, než překročili celý velký indický subkontinent. Orb se opět ocitla v roli, kterou nečekala, ale znovu v ní nacházela smysl, neboť ráda pomáhala lidem. Stěží vnímala, kterými všemi královstvími jejich turné vedlo; jedno bylo jako druhé, obecenstvo všude stejně přihlouplé, jedinou odměnou za představení byly házené mince. Podle všeho nikdo nevěděl nic podstatného o Llanu, nicméně se tento život zdál stát za to sám o sobě.

Jednoho večera po vystoupení přišel k Orbině maringotce muž.

Nebyl nijak výrazný. Byl malý a obličej měl tak omotaný obvazy, že z něho byly vidět jen oči, nos a ústa. Kolem krku se mu ovíjela špinavá šedá šála. Pokládala ho za dělníka, neboť nesl znamení nejnižší, všem ostatním kastám sloužící kasty šúdrů, ačkoliv jeho odstín a vzhled mohly naznačovat i vyšší postavení.

Orb přepadl pocit déja vu, ale nedokázala jej zařadit. Na tom člověku bylo něco zvláštního.

„Ano?“ vyzvala ho. Nebála se; mezi diváky se vždy našlo několik takových, kteří měli za lubem nějakou neplechu, a tak zaměstnanci varieté byli neustále na vzájemné stráži; kdyby ji muž nějak ohrožoval, přiklusalo by v tu ránu několik dělníků a možná i manut se svým slonem. Co jí na něm tedy tak nesedělo?

Muž otevřel ústa, ale nepromluvil. Namísto toho udělal jakoby bezmocně několik posunků.

„Promiňte,“ řekla Orb. „Vidím, že jste zraněný, ale nemluvím místním nářečím. Umíte anglicky?“

Muž se opět pokoušel promluvit. Ústa se mu pohybovala a posléze ze sebe vydal i zvuk. „A–a–a–ano.“

Zpříma na něho pohlédla a naklonila hlavu. „Vy se stydíte?“ vyzvídala a pocítila soucit. „To není třeba. Copak si přejete?“

Muž opět zápasil s řečí. „N–n–n–ne–s–s–stydím.“ vypravil ze sebe. „M–m–mám v–v–v–vadu ř–ř–řeči.“

Vada řeči! Měla to poznat hned. Nyní se jí soucit zmocnil úplně. „Pojďte dál.“

Posadili se naproti sobě. Muž se neměl k řeči a jí bylo jasné, že hovor musí popohnat ona. „Ještě jsem nikdy osobně nemluvila s nikým, kdo by měl vaše potíže. Promiňte mi, jestli se chovám neohrabaně, ale nevím přesně, jak bych vám měla pomoci.“

Muž se zase chvíli namáhal a ona měla tolik důvtipu, aby ho nepřerušovala a nedokončovala za něho slova, třebaže jeho snaha o komunikaci byla namáhavá a téměř bolestivá. Ukázalo se, že chce, aby mu pomohli opustit království. Ujišťoval, že není zločinec; že jenom potřebuje anonymitu.

Co měla dělat? Muž vyhlížel upřímně, jenže i zločinec by dělal, co je v jeho silách, aby oklamal toho, kdo by mu mohl poskytnout pomoc. Pak si vzpomněla na jednu zvláštní vlastnost své harfy. Har-

fu jí nemohl nikdo ukrást, protože harfa nesnesla dotek nečestné osoby, a zloděj by nečestnou osobou jistě byl. Jestli se jí ten muž bude moci dotknout, uvěří mu.

Předložila mu to. Muž bez váhání vztáhl ruku a prstem se dotkl harfy. Harfa nereagovala.

Orb se s úlevou usmála. „Teď bychom se mohli představit," navrhla. „Jsem Orb Kaftanová, a jak jste asi slyšel, jsem zpěvačka."

„Já… já vám svoji totožnost nesmím prozradit," sdělil jí muž váhavě. „Nejsem zraněný; obvazy nosím, abych skryl svoji tvář."

„Ach tak… chcete říci, že jste politický uprchlík?"

„P–p–při–b–b–bii–ž–žně t–tak," řekl. Jak se uvolnil, jeho zadrhávání poněkud polevilo, ale tohle slovo se mu špatně vyslovovalo.

Neurčitá odpověď. Nicméně harfa ho ospravedlnila, a tak ji přijala. „Mohu vidět vaši tvář?"

Odmotal obvazy. Tvář měl čistou a hezkou, skoro až po indickém způsobu aristokratickou. Orb opět cítila, jako by ho už někdy předtím znala. Ale to přece samozřejmě ne. „Nesmím ji ale ukazovat veřejně," upozornil ji.

Orb přemýšlela. Varieté trpělo chronickým nedostatkem ošetřovatelů zvířat a pomocných dělníků. Kdyby byl ochoten…

Byl ochoten. Přinesla mu tedy masku klauna, aby nemusel nosit obvazy, a vysvětlila mu, že většina vystupujících dělá i pomocné práce, aby si udrželi zaměstnání, takže není nic neobvyklého vidět klauna čistit zvířecí klece. Ve skutečnosti ti, kteří odklízeli dračí hnůj, nosili klaunské hábity všeobecně, protože drak, když ho bavili, nebyl tak mrzutý. Majitel byl rád, že má další ruce navíc, zejména když ho to stálo jen stravu a ubytování – misku, do které se při jídle nabíralo z hlavního hrnce, a místo v maringotce. A tak se cizinec připojil k partě a Orb měla radost, že mohla pomoci dalšímu člověku.

O několik dní později za ní znovu přišel; měl za to, že by mohl také vystupovat. „Mám snad postiženou řeč, ale ne tělo," vysvětloval váhavě.

Odvedla ho k majiteli, jenž byl velký, tlustý a střízlivě praktický. „Tak dělej," řekl principál. „Nemám času nazbyt, abych jej mohl utrácet s nějakými rádoby hvězdami."

Klaun překvapil Orb, když udělal salto vpřed, salto nazad a stojku. On to byl akrobat!

Na majitelův pokyn opakoval výkon na vodorovné větvi stromu.

„A co ještě umíš?“ otázal se majitel, který předstíral, že to na něho neudělalo žádný dojem. To bylo nadějné; obvykle předstírat nepotřeboval.

Klaun žongloval s pěti ostrými noži. „Ještě něco?“

Klaun se na tuhle příležitost zjevně připravil. Pustil se do pantomimy, předvádějící vtipnou scénku s válečníkem, jehož meč si dělá, co chce. Neměl ani kostým, ani meč, ale všem bylo jasné, o co jde. Když se mu podařilo probodnout vlastní nohu, majitel se usmál. Když se pokoušel rychlým obratem zasunout meč do pochvy a místo toho si jej zarazil do rozkroku, majitel se rozchechtal.

„To se ti povedlo, mime! Udělej z toho celý výstup; já tě beru. Nazveme tě… hm, moment.“ Poškrábal si bradu. „Mim. Ne, Mym. Mim Mym! Máš talent, chlapče. To jsem měl vědět dřív.“

Na Orb Mym udělal stejný dojem jako na principála. Kdo byl ten muž, který přijal tak nízké postavení, i když měl takové schopnosti? Šla po své obvyklé práci, ale neustále myslela na svého nového kolegu umělce Myma.

Když dorazili do velkého města Ahmadabádu, Orb se rozhodla, že půjde nakupovat. Majitel trval na tom, aby s sebou měla ochranu. Doprovázel ji tedy Mym s umělým vousem na tváři a oblečený v nepopsatelný hábit.

Přecházela od stánku ke stánku a jásala nad zbožím. Taková jemná látka! Takové krásné tretky! Když tu ji náhle Mym uchopil za paži a dával jí najevo, že by měli zmizet. Neochotně se odvrátila od nákupů a pospíchala s ním nazpět.

Tvářil se nervózně. Vedl ji postranní uličkou. A pak zjistila, z čeho měl takové obavy, když za nimi do uličky vešlo pět hrubě vyhlížejících mužů. Thugové – místní hrdlořezové!

„Schovejte se!“ řekl jí Mym u hromady dřevěných bedniček. Spěšně ho poslechla, protože věděla, že mu nemůže nijak pomoci. Popadl prkno a postavil se proti těm nevzhledným mužům. Byla to ubohá zbraň i proti jedinému útočníkovi, natož pak proti pěti. Orb se už najisto bála, že je čeká oloupení a zbití, ne-li něco horšího.

Její amulet! Mohl by je ochránit oba? Ne, nemohl v tomhle případě ochránit ani jen jednoho, protože zatímco by dotekem zneškodnila jednoho thuga, ostatní by ji mohli zasáhnout svými meči.

Slyšela, jak muži pokřikují a posmívají se Mymovi. Och, kdyby tak mohla něco dělat! Snad zazpívat! Pak se ozval spěšný ruch.

Mym byl za chvilku zpátky a v ruce držel svůj hedvábný kapesník. Požádal ji, aby si nechala zavázat oči, a tak nic neviděla. Pomohl jí vymotat se z bedniček a vyvedl ji z uličky. Tam jí oči opět rozvázal a vydali se na cestu k tábořišti. Thugové byli pryč. Zřejmě je nějak odehnal.

Když se bezpečně vrátili, Orb se ulevilo. Jednu chvíli měla opravdu strach! Nyní už chápala principálovu starost o bezpečnost ve velkém městě. Potěšení z nákupů na bazaru nestálo za to nebezpečí.

O několik dní později si s ní principál přišel promluvit. „Co víte o thuzích?“ zeptal se jí.

„Dost málo,“ přiznala Orb. „S Mymem jsme se s několika ve městě střetli, ale on je přesvědčil, aby nás neobtěžovali. Měl jste s tou ochranou pravdu.“

„Přesvědčil je?“ svraštil majitel obočí. „Copak jim řekl?“

„No, on s nimi vlastně nemluvil. On… přece víte, že má s řečí potíže.“

„Dal jim nějaký signál? Nebo jim dal peníze? Co?“

„Já jsem to vlastně neviděla,“ přiznala se. „Byla jsem schovaná, protože mi to nařídil. Pak mi zakryl oči a odvedl mě pryč. Myslím, že to bylo proto, abych ty thugy neviděla. Možná to byla součást jejich dohody, abych je nemohla identifikovat.“ Když to však vyslovila, uvědomila si, že to nedává smysl ani jí samé. Přece ty thugy předtím už zahlédla.

„Neviděla jste nic,“ uzavřel majitel.

„Nic. Proč, stalo se něco?“

„Doufám, že ne,“ odvětil majitel a odešel, zanechávaje ji v naprostém zmatku.

Při nejbližší hodině čtení si Orb našla chviličku na to, aby o věci něco vyzvěděla. „Principál se mě ptal na thugy,“ oznámila. „Měla bych o nich snad něco vědět?“

„Ty jsi to neslyšela?“ zaskřehotala harpyje a vzrušeně zamávala

křídly. „Ve městě našli pět thugů rozsápaných na kousky. Všechno kolem bylo zacákané krví a…“

„Dej si pozor na zobák, ptačí mozečku,“ vyštěkla na ni mořská panna.

„Mrtví?“ vypravila ze sebe Orb omráčeně.

„Nejspíš se omylem pustili do berserkra a dostali nářez,“ řekla mořská panna. „Po tom, co nechali vás.“

„Berserkra?“

„Ty neznáš berserkry?“ zavřeštěla harpyje. „Jeden lok krve a úplně zdivočí a už jen zabíjejí, jako žraloci, a nic je nezastaví! Sekají a řežou a…“

„A nakonec zabijí sami sebe,“ řekla pevně mořská panna a znovu tak zarazila harpyjin nadšený popis. „Takže ať už se stalo cokoliv, je to pryč, protože jediný mírumilovný berserkr je mrtvý berserkr.“

„To je příšerné,“ otřásla se Orb. „Jsem ráda, že jsme nenarazili na berserkra!“

Harpyje zatřepala křídly. „No, já myslím…“

„Pojďme se dát do čtení,“ řekla mořská panna a vrhla na harpyji divoký, varovný pohled.

Orb se pustila do vyučování, ale byla celá nesvá. Vypadalo to, že jí něco zamlčely.

Později se na to zeptala Myma. „Věděl jste, že ti thugové, které jsme potkali, byli povražděni? Jak myslíte, že se to stalo?“

„Berserkr,“ odpověděl a zadrhával přitom tak hrozně, že se pro tu chvíli rozhodla ušetřit ho dalšího mluvení. Zřejmě se mu to už také doneslo a rozrušilo ho to jako ji.

Seděli v její maringotce a měli dlouhou chvíli, zatímco monzunový déšť zaplavoval zemi. Do některých maringotek zatékalo, ale Orbina byla suchá a bylo v ní příjemně. „Myslím, že bychom se měli navzájem lépe poznat,“ řekla. „Jsme… no, jsme teď kolegové a…“ pokrčila rameny, když zjistila, že nedokáže říci přímo, že je jí v jeho společnosti nesmírně dobře. Mym, nejdříve tak nepřitažlivý, byl hezký, nadaný a slušný člověk a tajemství jeho původu ho dělalo zajímavým.

Přikývl, svolný k čemukoliv, co si přála. To byla další věc – byl gentleman. Mořská panna dělala před Orb narážky, že se o ni Mym

docela zajímá, a zaklínačka hadů Pythea se zmiňovala o tomtéž. Obě se přiznaly, že Mymovi nabízely intimní sblížení, ale on je odmítl, protože jeho zájem se upíral jinam. Orb zrudla, pak zjistila, že se chvěje, a objevila v sobě víc, než jen běžný zájem o Myma. Věděla, že by si na ní nikdy nijak nevynucoval pozornost, o kterou by nestála, cítila se s ním bezpečně a příjemně a to pro ni znamenalo hodně.

Vyprávěla mu o sobě, o tom, co zažila: o svém mládí v Irsku; o tom, jak dostala od Krále Hor kouzelnou harfu; o svém pátrání po Llanu. Pozorně jí naslouchal, a když se zmínila o písni, řekl, že o ní slyšel.

„Ty jsi slyšel o Llanu?“ otázala se vzrušeně. Vyprávěl jí obměnu jedné z pověstí, které slyšela již dříve – jak mladá žena milovala váženého bojovníka a získala jeho lásku tím, že mu zazpívala Llano, třebaže byla méně urozená než on a nebyla krásná.

Orb se usmála, ráda, že si pověst ověřila z jiného zdroje. „Ovšem ve skutečném životě se to nestává,“ řekla.

„Stává,“ řekl váhavě.

Pohlédla na něho a pochopila, že to, co jí děvčata říkala, je pravda. Déšť bušil kolem a maringotka jako by je ještě více chránila a zdála se ještě intimnější. Přála si, aby mohla… co vlastně? Obejmout ho? Ještě nikdy žádného muže neobjala, tedy alespoň ne s romantickým úmyslem. „Ty ovšem nejsi žádný princ. Ale to nevadí, Myme. Já… začala jsem tě mít ráda, a dokonce…“

„J–j–j–…“ Nebyl vůbec schopen slova.

Položila svoji ruku na jeho. „To nevadí, Myme. Není třeba, abys to říkal slovy.“ Ale věděla, že jemu to vadí.

Pak dostala nápad. „Kdysi jsem slyšela… Myme, umíš zpívat?“

„Z–z–zpívat?“ zeptal se nechápavě.

„Zpěv aktivuje jinou oblast mozku než řeč, aspoň jak jsem to pochopila. Takže lidé s některými vadami řeči umějí zřetelně zpívat, i když tak nedokážou mluvit. Zkus to; zpívej se mnou.“ A pustila se do jedné ze svých irských písní: „O, Danny můj, já slyším již jak volá / po údolích a horách píšťal hlas.“

Plný pochyb se k ní přidal: „Ty musíš jít a listí stromů padá / já vím, že loučení rozdělí nás.“

Oba udiveně zmlkli. Nejen že se mu dařilo zpívat bez zadrhnutí,

on zpíval čistě a dobře.

„Ty bys mohl být zpěvákem!“ zvolala Orb.

„M–m–m–mohl!“ přitakal bázlivě.

„Ne – zazpívej to,“ naléhala na něho. „Nemusí to být na melodii, drž prostě jeden tón, kterýkoliv.“

„Jde mi to!“ zazpíval na jeden tón.

„Teď můžeš říci, cokoliv chceš!“ vyhrkla. „Ach, Myme, já mám takovou radost.“ Vrhla se mu kolem krku a políbila ho.

Několik okamžiků její polibek opětoval. Pak se ale odtáhl. „To nesmím,“ zazpíval.

„Ne?“ Orb se snažila potlačit pocit, že ji odmrštil.

Mym, takto zázračně vyléčený ze své vady, se stal sdílnějším. „Nejsem to, čím se zdám,“ zanotoval. „Já jsem princ.“ A pustil se do vyprávění, že se jmenuje Pýcha království a je druhým synem rádži z Gudžarátu. Drželi ho zavřeného v paláci, protože jeho otec nechtěl, aby jeho vada řeči dělala rodině ostudu. Byl vzděláván ve všech královských uměních, zejména v bojovém, jen pro případ, že by se jeho bratrovi něco mělo stát. Mym, který se takto necítil dobře, utekl z paláce a ukrýval se před rodinou za pomoci kouzla, které ovládal. Až jednou navštívil potulné varieté a uslyšel zpívat Orb. Potom…

Pokrčil rameny. Bylo jasné, že ho od začátku upoutala; teď to přiznal. Její srdce ji táhlo k němu. Pak si však vzpomněla na jinou záhadu. „A ti thugové…“

Přiznal se i k tomu. Jako princ takovou verbež nenáviděl, a když ji ohrožovali, použil své ničivé bojové obratnosti a zmasakroval je všechny.

„Zakryl jsem ti oči,“ zpíval, „abys neviděla jejich těla.“ Orb se zdrceně odvrátila. Její nejhorší podezření se potvrdilo. Mym byl zabiják a snad měl blízko i k berserkrům. Jak se s ním jen mohla spřátelit?

Když znovu vzhlédla, byl pryč. Věděl, jak ji tato zpráva zraní. Uvědomila si nyní, že i mořská panna měla podezření a chránila ji před tímto odhalením. Orb byla v jádru nevinná dívka.

Hodila sebou na lůžko a rozvzlykala se.

Když však uplynula noc a další den a déšť polevil a dovolil jim

vyrazit k další štaci, její zděšení opadlo. Mořská panna jí v tom pomohla, když jí připomněla, jaký by asi byl její další osud. kdyby byl Mym proti thugům nezasáhl. „O žádném muži, ze kterého se stane berserkr při pomyšlení na nebezpečí hrozící ženě, kterou miluje, se nedá říct, že by byl zlý," usoudila. Ostatní ze třídy souhlasili, dokonce i harpyje. „Mně by se moc líbilo, kdyby si kvůli mně muži rozbíjeli hlavy!" zaskřehotala.

Orbino zděšení se tedy proměnilo v opačný cit, podobně intenzivní, a ona dospěla k závěru, že Myma miluje. Dodala si odvahy a šla se mu omluvit.

„Nic se přece nestalo," zazpíval ihned.

Ovinula kolem něho paže a políbila ho.

Po chvilce okouzlení se stáhl. „Jsem princ," připomněl jí svou zpěvnou řečí.

Nestarala se o to; královský původ pro ni znamenal málo. „Zůstanu s tebou v Indii, když bude třeba," odpověděla.

„Ne, ne!" zazpíval. „Musíš pokračovat v pátrání po Llanu! Přece se kvůli mně nevzdáš svého snu!"

„Jenže já si myslím, že jsem svůj sen už našla v tobě," sdělila mu. Její srdce, které tak dlouho nikomu nepatřilo, jako by nyní hořelo, ale byl to nádherný pocit. Takovou lásku dosud nepoznala.

„Jenom jeho část," namítl. „A tu můžeš mít, aniž bys obětovala ty ostatní. Půjdu s tebou, kamkoliv tě tvoje hledání zavede."

Usmála se. „Jsi opravdu ten nejbáječnější z mužů." Znovu ho políbila a vychutnávala přitom ten úžasný nový cit.

Pak zaklonila hlavu, aby se na něho podívala, protože ji něco zarazilo. „Otoč hlavu," řekla náhle.

Poslechl, třebaže netušil, co Orb zamýšlí.

„Ano," vykřikla. „Ty jsi to! Proto jsi mi připadal známý!"

„Kdo?" zazpíval.

„Ten muž z mého snu! Já jsem tě opravdu našla!"

Nechápavě zavrtěl hlavou. Vyprávěla mu tedy o své vizi z dětství, v níž kráčela chrámovou lodí zavěšená do muže, kterého téměř neviděla, až na letmý pohled na jeho profil. „A ty jsi ten muž."

„Mělo by mě těšit, že se ti o mně zdá," zanotoval. „Ale netuším, jak jsem se do toho snu dostal!"

„Byl to sen o svatbě," řekla. „Neopusť jej."

„Pokusím se," souhlasil.

Té noci se Mym přestěhoval do její maringotky. Novinka o jejich vztahu se po partě roznesla rychlostí, která i světlo nechala o nějakou délku za sebou, a Mymovy věci se sem přemístily dřív, než o tom věděl.

Leželi spolu, ale ještě mezi nimi k ničemu nedošlo, jen se navzájem drželi. Mym se přiznal, že už sexuálně poznal mnoho žen; od prince se to očekávalo a konkubín bylo tucet za rupii. Ale nikdy ještě skutečně nemiloval. Orb se doznala, že ještě neměla zkušenosti ani s láskou, ani se sexem, a že je až dosud ani nepostrádala.

„Dotek tvé ruky je pro mne hudbou," řekl jí.

„To je jenom moje magie," pokárala ho. Zasmál se a znovu a znovu se líbali.

Během dalších nocí se spolu milovali, mnohokrát a s plným zaujetím, avšak bylo to jen potvrzení jejich lásky, ne vrchol sám o sobě. Jednoduše mu chtěla být, co nejblíže mohla.

Mezitím varieté pokračovalo v cestě a měsíce ubíhaly. Projeli napříč Indií a překročili řeku Indus. Konec Orbina angažmá se blížil a ona stále ještě neměla Llano, ale nevadilo jí to; našla místo toho Myma.

Avšak na periferii Karáčí přicválalo rozčarování. Přijel důstojník z Gudžarátu, Mymova království. „Přijeli jsme pro vás, princi!" volal. „Princ, váš bratr, je mrtev. Pojedete s námi."

Orb vyšla ven. „Musíš jít," řekla. „Tvoje království tě potřebuje."

„Ďas aby vzal moje království!" zazpíval.

„Půjdu s tebou, lásko." Nestála o královský život, chtěla jen být s ním. Ale byla si jistá, že by to zvládla.

„Ne," oznámil rozhodně důstojník. „Princ musí jít sám. Ožení se s princeznou, kterou mu rádža vybere."

Orb se sevřelo srdce hrůzou. Má od něho být odtržena?

„N–n–nikdy!" zvolal Mym.

„Mám rozkaz té ženě zaplatit přiměřenou částku," řekl důstojník. „Nouzí trpět nebude. Ale podle rádžova rozkazu už nemá prince nikdy spatřit."

„Přiměřená částka!“ vypravila ze sebe Orb, plná nevole. Jak by mohly jakékoliv peníze zahladit urážku a bolest z takového odloučení?

„Zde je,“ pravil důstojník a podal jí balíček. Orb si ani neuvědomila, že jej přijala; byla z té hrozné situace jako v mrákotách.

Pohlédla na Myma. Stál jako omámený a pohled upíral kamsi před sebe. Ze rtu mu skanula stružka krve.

Důstojník před ním poklekl a nabídl mu rukojeť svého meče. „Jestli vás to uspokojí, princi, setněte mi hlavu jako prvnímu a pak všem ostatním, kterým si jen budete přát. Nepozvedneme ruce proti svému princi. Ale vrátíte se do království.“

Krev na Mymových ústech. Berserkrové zdivočí, když ochutnají krev…

„Myme!“ vykřikla Orb, která pochopila. „Oni konají jenom svoji povinnost! Musíš jít s nimi!“

Uslyšel ji. Otočil hlavu k ní a vyplivl krev. Bylo zřejmé, že se může stát berserkrem, a důstojník to věděl, ale že se dokáže ovládnout. Vzal meč, obrátil jej a vrátil důstojníkovi.

Pak přistoupil k Orb. „Vrátím se k tobě,“ zazpíval. „Než se tak stane, dám ti tohle.“ Vyňal prsten, který měl podobu maličkého zeleného hádka.

„Ale co to je?“ Připadala si, jako by seděla v hledišti a sledovala dva herce na scéně; nemohla uvěřit, co se to děje.

„Nos jej a on ti odpoví na každou otázku. Jeden stisk znamená 'ano', dva stisky 'ne' a tři znamenají, že to neumí vyjádřit jednoznačně. Bude tě také chránit.“ A prsten v jeho ruce ožil, hádek se přeplazil z jeho dlaně do její, vztyčoval hlavu a syčel, jako by se chystal uštknout. Pak se ovinul kolem jednoho jejího prstu a znovu se proměnil v chladný kov.

„Než se vrátíš,“ zašeptala a jeho tvář se před ní rozmazala, jak jí vytryskly slzy.

Objal ji a intenzivně políbil. Pak odešel s důstojníkem. Vyšvihl se na ztepilého koně, kterého mu přivedli, zastavil se, aby zamával Orb i ostatním z party, se kterými se spřátelil, a odcválal.

Orb za ním hleděla, dokud se její milovaný zcela neztratil z dohledu. Pak se sesunula k zemi.

Probrala se ve své maringotce, kde ji Pythea ošetřovala. „Ach, promiňte!“ vyhrkla Orb. „Je mi z toho nanic, ale obvykle…“

Zaklínačka hadů pozdvihla ruku, aby Orb zarazila. „Orb, to není tím. Znám příznaky.“

„Cože?“

„Drahá, ty čekáš dítě.“

Orb znovu omdlela.

-6-

ORLENE

Členové varietní party se předháněli v nejvřelejších pozornostech. Orb dospěla k závěru, že bude nejrozumnější, když bude dělat to, co doposud, vystupovat ve varieté a skrývat svůj stav před cizími lidmi. Nějaký čas ještě potrvá, než její těhotenství bude navenek zřetelné. Snad se Mym do té doby vrátí.

Před několika dny se odhodlala otevřít balíček, který jí předal ten důstojník. Byla překvapená; byl plný nejdrahocennějších kamenů – smaragdů, rubínů, safírů, opálů a diamantů, velkých a dokonalých. Zanesla je ukázat principálovi, aby je odhadl, a tomu málem vypadly oči z hlavy. „Nabídl bych vám, že je koupím," řekl, „ale za celý život bych nedal dohromady tolik peněz, abych si mohl koupit třeba jen ten nejmenší. Jste neuvěřitelně bohatá žena, Orb."

„Ale já nepotřebuji bohatství!" namítla. „Já chci jedině Myma."

„Nechci nijak zlehčovat vaši touhu. Ale kdyby jeho láska byla na prodej, tohle by ji zaplatilo. Alespoň po materiální stránce vás nepodvedli."

„Vezměte si ty kameny," řekla zdrceně. „Nemohu svoji lásku prodávat za žádnou cenu."

„Orb, já ochotně ošidím kteréhokoliv cizího člověka, ale nikdy bych neošidil nikoho z vlastních lidí, a vy jste z nich nejlepší. Musíte myslet na dítě; uchovejte to bohatství pro ně, když už pro nic jiného."

Měl pravdu. „Tak si vezměte jeden z nich, prodejte jej a peníze užijte ve prospěch všech dobrých lidí z tohoto varieté," řekla.

„Opravdu to chcete?“

„Chci.“

Vzal si modrý safír. „Zabere to nějaký čas, než se tohle prodá. Musí se to provést tajně, abychom nepřitáhli pozornost thugů. Ty ostatní schovejte, ať nikdo neví, že je máte. Brzy vám dám vědět.“

V maringotce bylo nepopsatelně prázdno. Zvykla si usínat v náručí svého milého a teď nemohla vydržet sama. Ale neměla nikoho, kdo by jí to ulehčil; Pythea musela spát se svým velkým hadem, aby neutekl, a mořská panna byla vázaná na své akvárium.

Pak si vzpomněla na svůj prsten. Měl odpovídat na otázky. Fungovalo to?

„Prstene,“ oslovila jej. „Je pravda, že se mnou můžeš pomocí stisků mluvit?“

Prsten jednou stiskl její prst.

„Umíš předpovídat budoucnost?“

Hádek stiskl třikrát.

„Jenom někdy?“

Jeden stisk.

Vrhla se do toho po hlavě. „Kdy se ke mně Mym vrátí?“

Prsten stiskl její prst třikrát.

Vyslovila to slovo, kterého se bála. „Nikdy?“

Tři stisky.

„Nikdy jako – jako můj milenec nebo manžel?“

Jeden stisk.

Takhle to bylo; odkudsi věděla, že to tak bude. Pokoušela se však znovu, protože nedokázala svůj šťastný sen tak snadno opustit. „Už se ho nikdy nedotknu?“

Dva stisky.

Bláznivá naděje! „Uvidím ho ještě?“

Stisk.

„Ale ne – tak, jak jsme byli?“

Stisk.

Stisk.

Postupovala neohrabaně, ale dozvěděla se všechno, co potřebovala vědět. Proč se dopředu mučit informacemi, za jakých okolností se s Mymem setká, když byl princ a měl v náručí nějakou bohatou

princeznu, s níž byl beznadějně ženatý? I kdyby Orb stále miloval, už by ji nepolíbil ani by jí k tomu nedal záminku; znala jeho i jeho neochvějnou čestnost. Ach, určitě se nebude s nikým ženit rád, avšak bude-li to pro dobro království, udělá to a bude jí pak věrný.

Její románek s Mymem skončil. Místo beznadějného zoufání by se měla postavit budoucnosti tváří v tvář. Alespoň že nebyl mrtvý! A něco jí po něm zůstalo – jeho dítě. Co bude s dítětem dělat? Určitě se s ním nemohla vrátit domů; něco takového se v její rodině ještě nestalo. Jak se o ně bude starat a vychovávat je? Byla v nemožné situaci!

No, ne tak docela. Měla tolik peněz, kolik potřebovala, v podobě drahokamů. Mohla si někde koupit dům a najmout spolehlivé služebnictvo, aby nakupovali a tak podobně. Ekonomicky by vyšla.

Ale co společensky? Vždycky byla ráda v něčí společnosti; nejdřív Luna, potom Tinka a nedávno Mym. Nyní si uvědomila část toho, co ji po Lunině odchodu doma zneklidňovalo; potřebovala k sobě někoho, s kým by se shodla a s kým by sdílela všechno. Jak skvěle právě Mym vyplňoval tuto její potřebu!

Cítila, jak se jí opět zmocňuje zármutek, a potlačovala jej, jak jen mohla. Bude se zkrátka muset poohlédnout po nějaké společnosti. Někdo, koho měla ráda. Třeba…

Zastavila se v myšlenkách u jednoho bodu. Měla ráda Tinku, slepou cikánskou dívku. Tinka byla samozřejmě již vdaná, avšak cikánky pokládaly za samozřejmé vydělávat peníze jakýmkoliv způsobem. Má si najmout Tinku? Pozdvihla hadí prsten. „Mám?“ zeptala se.

Stisk.

Pocítila příval ulehčení a vděčnosti. Už má představu, kam půjde.

Safír vynesl takovou hromadu peněz, že to Orb až překvapilo; principál jej prodal dobře. Všem zaměstnancům varieté vyplatil docela slušnou prémii a nechal opravit maringotky, počínaje zatékajícími střechami. Orb ho požádala, aby neprozrazoval, odkud peníze pocházejí, ale beztak to všichni věděli. Když nastal čas, aby se s varieté rozloučila, překvapili ji večírkem na rozloučenou, který měl být

veselý, avšak místo toho tam byla spousta pláče. O jejím těhotenství nevěděli; Pythea mlčela a zrovna tak mořská panna, která měla na podobné věci také ostrý zrak. Kdyby nebylo nemožné dítě porodit a starat se o ně na cestách, Orb by u varieté byla nejraději zůstala.

Takhle je však opustila a odcestovala letadlem do Pyrenejí. Tam se náležitě oblékla; plášť, který jí dala Niobe, se změnil v to, co potřebovala, s vynaložením tak mála myšlenkového úsilí, že téměř zapomínala na jeho podstatu. Pak rozbalila kobereček a vydala se hledat Tinku.

Netrvalo to dlouho, protože cikáni z této oblasti byli usedlejší než většina ostatních. Tinka žila ve vesnici blízko té, kde bydlela dříve, a živila se zpěvem pro turisty. Byla to příležitostná práce, jak turistická sezóna přicházela a odcházela, a Tinčiny možnosti byly omezené její slepotou. Její ideální manželství bylo poněkud napjaté, protože přes největší úsilí jejího manžela stále nepřicházela do jiného stavu.

Orb vešla do jejího domu. kde Tinka právě o samotě vařila; její muž byl na jakési obchodní cestě, jejíž náplň bylo lépe blíže nezkoumat; patrně se týkala pašování. „Tinko," promluvila Orb v Calo. „Pamatuješ si na mne?"

„Orb!" vykřikla cikánka, která její hlas ihned poznala. Přiskočila k Orb a objala ji.

Nebylo nic jednoduššího, než zařídit přípravy. Tinka, jak v důvěrném rozhovoru připustila, se cítila poněkud osamělá a ráda by měla řádnou práci. Její manžel by další příjem přivítal. Zařídila pro Orb pronájem nejlepšího domu a nákupy na nejlepších místech. Dva týdny uběhly jako chvilička a Orb byla pohodlně zařízená a měla k ruce společnici a pečovatelku na plný úvazek. Jediné, co ji ještě čekalo, bylo porodit dítě.

Avšak to si vyžádalo ještě nějaký čas; to se nedalo uspěchat. V mezidobí Orb mluvila s Tinkou v Calo a zpívaly spolu. Když se jí Tinka vyptávala, musela Orb přiznat, že v pátrání po Llanu nijak zvlášť nepokročila, nicméně si místo toho pořídila dítě. „Já bych dítě místo toho brala," řekla Tinka toužebně.

To přimělo Orb, aby přemýšlela o své budoucnosti s dítětem. Co s ním má dělat? Vždycky jí bylo jasné, že šije nemůže nechat – ale

jak by je mohla opustit?

Poradila se s prstenem. „Mám dát dítě Tince?“

Stisk, stisk.

„Proč ne?“

Stisk, stisk, stisk.

„Byla by špatná matka?“

Stisk, stisk.

„Dobrá matka?“

Stisk.

„Ale ne ta pravá?“

Stisk.

„Tak kdo je ten pravý?“

Stisk, stisk, stisk.

Orb vysvětlila Tince situaci. „Moje kouzlo mi říká, že bys byla dobrá matka, ale že ti dítě nemám dávat. Nevím, komu je mám dát.“

Tinku to mrzelo, ale smířila se s tím. „Pořád mám ještě čas na vlastní děti,“ řekla.

„Samozřejmě máš,“ souhlasila Orb vřele. „Jsi o tři roky mladší než já!“

Soustředily se na hudbu, neboť Tinka stále zdokonalovala své nadání a služkou byla jen podle jména; byla přítelkyní. Společný zpěv je těšil. Tinka také přiměla Orb k osvěžení si tanany, třebaže se Orb zpočátku cítila nádherně zkaženě. Dokonce když tančily dvě ženy a žhavé pohledy jedna z nich jen předstírala, byla to nejsugestivnější myslitelná věc.

„Nedovedu si ale představit, že bych tohle tančila s mužem,“ poznamenala Orb. „Je to absolutně neslušné!“

„A představ si jen, jaké to je, když k tomu ještě zpíváš svoji magii,“ dodala Tinka.

Orb se musela zasmát, i když jí tvář zahořela. „Tak prostopášná bych nikdy nebyla.“

„Musela jsi být trochu prostopášná, když čekáš dítě,“ podotkla Tinka.

Orb si vzpomněla na Myma a rozplakala se. „Promiň,“ omlouvala se cikánka ihned. „Nechtěla jsem…“

„Je to princ,“ přinutila se Orb o tom mluvit, aby se podělila o

své břemeno s jediným člověkem, který ji dokázal pochopit. „Ale musel se oženit na své úrovni a oni ho odvedli pryč. Nikdy se nedozvěděl…“ poklepala na své vzdouvající se břicho.

Podělila se s přítelkyní o celou historii a pomohlo to. Tinka souhlasila, že Mym neměl jinou možnost. „Jako jsme ji neměli my, když přišli dobyvatelé,“ řekla. „Jsi teď v exilu jako cikáni.“ Bylo to zvláštní, ale po těchto slovech se Orb cítila lépe. Cikáni chápali, jaké to je, být vyloučen ze společnosti; byli pronásledováni na mnoha místech v průběhu mnoha staletí.

Vyprávění jí připomnělo, že jí prsten předpověděl, že Myma opět uvidí, třebaže ne jako milence. Jak to mohl prsten vědět, když její budoucnost byla pro věštby neprůhledná?

Zeptala se jej. Už se naučila, jak od něho získat odpovědi dávající smysl. „Moje budoucnost se nedá číst, je to tak? Žádnými běžnými způsoby?“

Stisk.

„Ale ty ji dokážeš číst?“

Stisk, stisk.

„Tak jak víš, že Myma ještě uvidím?“

Stisk, stisk, stisk.

„Přistihla jsem tě, že odporuješ sám sobě, je to tak?“

Stisk, stisk.

„Nemůžeš číst moji budoucnost…“

Stisk.

„Ale vždyť v ní čteš!“

Stisk, stisk.

Začala v tom nacházet zvrácené potěšení. Věděla, že jí to hádek objasní; jenom musela klást ty správné otázky. „Ne v mojí budoucnosti?“

Stisk.

„V čí tedy?“

Stisk, stisk, stisk.

„V Mymově?“

Stisk.

Takhle to tedy bylo. Prsten nahlížel do Mymovy budoucnosti a viděl, že se s ní setká; tedy i ona se setká s ním. Prsten nejspíš věděl i

to, při jaké příležitosti se tak stane, ale Orb nepřišla na žádný způsob, jak z něj tuto informaci vydolovat. Nedokázala zkrátka pokládat ty správné otázky.

Protože prsten viděl do Tinčiny budoucnosti a Tinka byla u Orb, mohl Orb prozradit co bude v budoucnu zapotřebí. Bylo zřejmé, že v tomto domě je Orb v dostatečném bezpečí a porodí zdravé dítě; až odejde a o dítě se bude starat Tinka… „Cože? Říkáš, že je nemá adoptovat…?“

Stisk.

„Ach tak. Má se o ně jen starat, ne je adoptovat.“

Stisk.

„Proč o něm vlastně pořád mluvím ve středním rodě? Je to chlapec?“

Stisk, stisk.

„Děvče.“'

Stisk.

„Myslela jsem si, že to bude jedno nebo druhé. Ale nemám v úmyslu jen tak zmizet a dítě tu nechat! Aspoň je – ji – sama někomu předám k adopci.“

Stisk, stisk.

„To se určitě pleteš, prstene! Tohle není můj způsob!“

Prsten však neústupně trval na svém. Orb náhle odjede a dítě už ji nikdy neuvidí.

Opustila tenhle směr pátrání, neboť se jí nelíbil. Dozví se to v pravý čas.

Orb se pokoušela na Myma zapomenout, odstranit ho ze svého vědomí, avšak přítomnost dítěte v ní to znemožňovala. Ani ve spánku nenalezla potřebnou úlevu, protože se jí o něm zdálo. Kdysi, než přišli na to, že Mym může zpívat svou řeč bez zadrhávání, si ji jednou dobíral krásným výstupem. Orb tehdy zpívala za doprovodu harfy, aby si procvičila novou píseň, a on ji začal pantomimou napodobovat. Nyní ho opět viděla, jak spontánně, avšak půvabně tancuje – jeho zadrhávání se nohou netýkalo! – a němě pohybuje ústy podle textu písně. Brzy se do toho vpravil, včas dělal v písni dramatické pomlky, vzácně přesvědčivě prociťoval klíčové pasáže a jeho nohy

klepaly do země v rytmu zvuků harfy. Ostatní se přišli podívat a Mym se s ní tak dokonale sladil, až se zdálo, jako by její hlas skutečně vycházel z jeho hrdla. Orb sama podlehla iluzi, že ona paroduje jeho. Brzy ji však přemohl smích a ona vyprskla a přestala zpívat – a on byl natolik bystrý, že dokonce předváděl její smích. To rozesmálo celé obecenstvo. Principál z toho chtěl udělat varietní výstup, ale Mym to odmítl; nechtěl, aby ho viděli na veřejnosti bez masky.

Orb se probudila se smíchem – avšak když si uvědomila, kde je, její veselí se změnilo v slzy. Ty šťastné dny se už nikdy nevrátí!

Tento zážitek jí však podle všeho pomohl, jako by odčerpal trochu jejího zármutku, a od té doby už netrpěla takovými depresemi. Ostatně vzpomínky byly všechno, co jí po Mymovi zůstalo, a tak stály za to, aby je uchovávala jako poklad.

Jak se její čas blížil, Orb musela zůstávat stále více doma, neboť nechtěla, aby její stav vešel ve známost. To bylo hrozné pro Tinku, protože nerada sama nakupovala. Nakonec to zařídily tak, že si nechaly potraviny donášet do domu, třebaže to v téhle vesnici bylo něco neobvyklého. Orb raději snášela pověsti, že je poněkud výstřední, než aby se lidé o jejím stavu dozvěděli.

Když se však porod přiblížil, uznala, že i tajemství má jisté hranice. Prsten ji informoval, že bude patrně potřebovat porodní asistentku. Tinka vše zařídila a penězi, které jí Orb dala, zaplatila jedné cikánské stařeně za mlčení, a porodní bába se už postarala o zbytek.

Avšak když začaly stahy, přepadly Orb bolesti. Orb se rozhodla porodit přirozeným způsobem, bez medikamentů, poznala však, že to bylo nepraktické; bolest byla příliš veliká. A tak jí porodní bába podala utišující prostředek – – a bez výsledku. Porodní bába zkusila jiný prostředek – – a výsledek nebyl o nic lepší.

„Čím to je?“ zeptala se Orb prstenu. Ve skutečnosti k němu nemluvila nahlas; naučila se mu klást otázky nezvučně. „Je chyba v tom prostředku?“

Stisk, stisk.

„Je něco špatného se mnou?“

Stisk, stisk.

„Je něco špatného na téhle situaci?“

Stisk, stisk, stisk.

Pak ji to napadlo. „Můj ochranný amulet! Chrání mě před medikamenty! Protože v nich mohou být nebezpečné látky!“

Stisk.

„Mám sundat amulet?“

Stisk, stisk.

„Tak jak mám vydržet tu bolest?“

Stisk, stisk, stisk.

„Existuje nějaký způsob?“

Stisk.

„Něco jiného než medicína?“

Stisk.

„Zaříkávání?“

Stisk.

Orb požádala porodní bábu, aby odříkala zaklínání, které její vědomí zbaví bolesti. Cikánka poslechla a oddrmolila Zaříkávání obdoby.

Orb se ocitla v horách. Tedy spíše sama byla horou, porostlou rostlinami, kolem sebe měla vzduch a protékala ji voda.

Avšak hora byla v tísni. Vytvořil se v ní balvan a zavalil výtok hluboko v ní pramenící řeky. Tlak rostl a to bylo ohniskem bolesti. Balvan bylo třeba odstranit dřív, než tlak roztrhne celou horu.

„To je směšné!“ vykřikla Orb. „Já přece nejsem hora!“

Ale vidění trvalo a po chvíli se mu poddala. Stala se krajinou a potýkala se se svým problémem. Zatlačila – a balvan se pomalu pohnul, sunul se korytem a po stahu se zaklínil. Zatlačila znovu a on se prodíral ven, nejprve kousek, pak celou šířkou, napínal a drásal břehy řeky, ale ty se neprotrhly. Třetí mohutné zatlačení a řečiště se uvolnilo, voda vyrazila ven a vylila se volně po svahu.

Vidění se vytratilo. Dítě bylo venku a ona ztěžka oddechovala a její bolest se vytrácela. Zaříkávání jí pomohlo porod úspěšně přestát.

Byla to holčička, jak prsten předpověděl, a dokonale zdravá. Tinka jí položila dítě do náručí. „Pojmenuji ji po sobě,“ zamumlala Orb, zmatená zázrakem tohoto nového života. „Nebo ne, to by jí přezdívali Očko! Raději Orlene.“

Pak si uvědomila, že to od ní bylo krátkozraké. „Vždyť si ji nemohu nechat! Nemám vůbec právo jí dávat jméno!“

„Stejně ji pojmenuj," řekla Tinka.

Ta logika se jí zamlouvala.

Orlene byla rozkošná. Orb ji kojila a dávala ji odříhnout a měnila jí plínky a být matkou se jí líbilo. Přála si, aby tu s dítětem mohla zůstat navždy. A proč ne? Drahokamy z Mymova království představovaly prakticky nevyčerpatelný zdroj peněz.

Za chvilku jí však došlo, že to není možné. Orlene nezůstane navždy miminem; vyroste v děvčátko a pak v mladou ženu. Jaký by to pro ni byl život – bez otce, bez rodiny, bez svobody? Potřebovala legitimnost, rodinu, přátele, školu, společenský život – všechno, co Orb měla a nemohla jí předat. Nejlepší, co mohla pro svou dceru udělat, bylo zříci se jí.

Pak náhle ucítila stisk prstenu. Na nic se ho předtím neptala; pokoušel se sám upoutat její pozornost. „Něco se děje?" zeptala se.

Stisk.

Hrůza, kterou Orb kdysi pociťovala, se vrátila. „Musím teď odjet?"

Stisk.

„Ale proč? Určitě ještě pár dní s dítětem…"

Stisk, stisk.

„Kam mám jet?" Orb stála s namířeným prstem a pomalu se otáčela. Když se natočila správným směrem, prsten se sevřel.

Mířila k severu. „Domů?"

Stisk.

„Potřebují mě doma?"

Stisk.

„Něco se stalo?"

Stisk, stisk.

„Něco se stane?"

Stisk.

Pak jí to náhle došlo. „Táta!"

Stisk.

Její otec byl už starý a pomalu scházel. To mohlo znamenat jenom to, že umírá.

„Mohu přece odjet domů a pak se sem vrátit…"

Stisk, stisk.

Prsten měl vždycky pravdu. Vyzkoušela si to jen tak už mnohokrát. Věřila mu. Bylo lepší ukončit to hned a udělat, co udělat musí.

„Tinko, přišel čas. Musím ti nechat Orlene, ale nemůžeš ji mít natrvalo. Musíš ji dát k adopci nějaké dobře situované turistické rodině, která se o ni bude moci náležitě postarat."

„Ale jak poznám, komu…" namítla Tinka. „Vždyť ani neumím jejich řeč!" Neboť spolu mluvily v Calo.

Orb sundala kouzelný prsten. „Nos tohle. On tě povede; jeden stisk znamená 'ano', dva 'ne'. Když ti řekne, že je to ta pravá rodina, dej jim dítě."

Prsten ožil a hádek zvedl hlavu a podíval se na ni.

„Ještě mi chceš něco říci?" Orb nastavila prst a hádek se kolem něj ovinul. „Na co jsem zapomněla? Mám Tince ještě něco říci?"

Stisk.

„Má to pomoci Orlene?"

Stisk.

„Můj amulet! Dám jí ho, aby ji chránil!"

Stisk, stisk.

„Potom tedy…"

Stisk.

„Potom tedy jí mám dát tebe?"

Stisk.

Náhle to pochopila. „Zůstaneš s Orlene a povedeš ji životem?"

Stisk, stisk, stisk.

„Aspoň tedy do doby, kdy bude dost velká na to, aby se mohla rozhodovat sama?"

Stisk.

„Ano, ovšem. Vím, že co uděláš, je správné."

Stisk.

Pak Orb prsten znovu sundala a podala jej Tince. „Až najdeš správnou rodinu, dej Orlene ten prsten na prst. Bude jí sedět."

Dívka přikývla.

„A pro tebe, až budeš mít vlastní dítě…" Orb vytáhla rubín. „Udělá z tebe boháče. Je tvůj muž čestný? Myslím tím, jestli tě neošidí?"

Tinka znovu přikývla.

„Tak ať ti pomůže, až to budeš chtít prodat.“ Orb jej položila dívce do ruky a pak ji impulzivně objala. „Bojím se, že už tě nikdy neuvidím. Mám tě ráda, Tinko.“

Cikánka se rozplakala a Orb plakala s ní. Ale co se mělo stát, to se stát muselo a Orb v příslušný čas odletěla na svém koberci na nejbližší letiště, aby nasedla do letadla, které ji mělo odvézt domů.

Pacian skutečně umíral. Niobe ji přivítala v slzách. „Ach, Orb, já jsem tak ráda, že jsi teď doma. Jak ses to dozvěděla?“

„Měla jsem prsten, který mi dal zprávu,“ vysvětlovala Orb. „Nemohl vidět do mojí budoucnosti, ale mohl vidět ty, kteří jsou se mnou nějak spojení. Mrzí mě, že jsem byla pryč tak dlouho…“

„Už jsi přece dospělá; máš svůj vlastní život. Ale tohle…“

Bylo to zlé; Orb byla ráda, že se vrátila domů. Bylo by mnohem horší, kdyby otec zemřel za její nepřítomnosti. Prsten ji varoval správně.

Položila otci ruku na paži a vyslala k němu svou hudbu a pocítila, jak v odpověď mohutní ta jeho. „Vzpomeň si, jak jsi mi řekl o Jitřní písni,“ řekla.

„Najdi svou píseň, Orb,“ odpověděl jí. Pak se drželi za ruce, dokud nezeslábl a nemusel spát.

O dva dny později zemřel. Orb většinu zařizování obstarala sama, aby matku šetřila.

Ale po tryzně a po pohřbu neměla Orb chuť dál zůstávat. Niobe se o jejich ovocnou farmu dokázala postarat a Orb skutečně měla co dělat s vlastním životem. Ne, že by svou matku neměla ráda, naopak, avšak bylo příliš zřejmé, že šťastné roky jejich rodinného života, jehož podstatnou část tvořila Luna, jsou ty tam.

„Snad bys měla navštívit Lunu,“ prohlásila Niobe, jako by jí četla myšlenky. „Měla by sis zařídit nějaké turné po Americe…“ Neboť Orb samozřejmě často psala domů, aby o sobě dala vědět. Jistý klíčový detail svého života za uplynulý rok ovšem pominula, ne proto, aby matku obelhala, nýbrž proto, že zkrátka nevěděla, jak se vyrovnat se skutečností, že měla nemanželské dítě. Jednoho dne to matce řekne, ale ne hned; ne, dokud je její zármutek ještě příliš živý.

„Navštívím Lunu a seženu si turné po Americe," souhlasila; ta představa se jí líbila, protože Luna byla její nejbližší společnicí a kamarádkou.

Nejprve však navštívila svou starou přítelkyni dryádu. Zašla ke starému dubu na blatech a zavolala ji, avšak dryáda dolů nesešla.

„Ale to jsem já!" volala Orb. „Neznáš mě?"

„Ztratila jsi nevinnost," odpověděla jí z větví dryáda.

Orb si uvědomila, že je to pravda. Milovala muže, porodila dítě a odložila je; co jí zůstalo z nevinnosti. Znenadání ji ta ztráta přemohla bez ohledu na to, jak se na ni dosud dívala. Klesla na zem a rozplakala se.

Tehdy dryáda sešla dolů a krátce ji pohladila. „To je osud smrtelných žen," řekla. „Moje rasa tohle nikdy nemůže poznat."

Orb vzhlédla a viděla, že dryáda také pláče, pro ztrátu, kterou nikdy nemohla utrpět. Orb k ní vztáhla ruce, ale bylo to, jako by mezi nimi vyrostla bariéra, a jedna druhé se již nemohly dotknout.

„To už nemůžeme být přítelkyně?" zavzlykala Orb.

„Na dálku," připustila dryáda.

Zdálo se, že tohle bylo nejvíc, co se z té složité situace dalo zachránit. Orb své přítelkyni poslala vzdušný polibek a vrátila se ke svým lidem. Věci patřící divoké magii se podle všeho od člověka stahovaly pryč, jak stárl a získával zkušenosti. A nad tím skutečně stálo za to plakat.

-7-

ŽIVÍ ČVACHTALOVÉ

Nakonec nějaký čas, rok nebo i déle, trvalo, než se do Ameriky vydala. Chtěla odjet hned, ale necítila by se dobře, kdyby měla opustit matku tak brzy po Paceově smrti, a pak ji v okolí žádali o hudbu a podobné věci se skládaly jedna k druhé a čas marně ubíhal. Pak přišla zpráva o Čarodějově smrti, a to ji pohnulo k akci. Ukončila řádně své závazky a konečně se vydala na cestu. Nejspíš, pomyslela si, si nechtěla nechat uniknout poslední naději, že by se mohl vrátit její starý život.

Luna žila v Kilvaroughu, ve městě, které si nechalo dovézt známého irského ducha Molly Malonovou. Orb většinu cesty nad oceánem nevnímala a snažila se soustředit na budoucnost, aby odvedla svou pozornost od minulosti, s nejiným výsledkem než obvykle. Mym, Tinka, Orlene, Niobe, dryáda – všechny ty vzpomínky ji bolely, protože věděla, že už je nikdy nemůže potkat takové, jaké je zažila dřív.

Ale jak se blížila k cíli, stále více ji rozveselovala myšlenka, že budou zase spolu s Lunou. Věděla, že s Lunou se mohla podělit opravdu o všechno, protože si byly blízké a měly společná kouzla, která je ochraňovala a zabraňovala čtení jejich budoucnosti. Čaroděj, Lunin otec, měl se zamlžením jejich budoucnosti spoustu nepříjemností; nyní ji zajímalo, proč. Také ji zaujala zpráva o tom, že Luna se schází s Thanatem, vtělením Smrti; znělo to ovšem příšerně a to nejspíš byl i jeden z důvodů, které přispěly k odkladu Orbiny cesty. Vlastně ne: ty schůzky začaly až po Čarodějově smrti; to si něco po-

pletla.

Vzpomněla si však na staré proroctví, pocházející z doby ještě před jejich narozením: že se Luna možná provdá za Smrt a Orb za Zlo. To je samozřejmě nesmysl; nejspíš cikánská věštba, a třebaže cikáni, jak věděla, uměli číst budoucnost velice dobře, měli sklon se z toho vyvlékat, když jim věc nepřipadala důležitá. Nejspíš někdo sehrál něco na někoho, koho pokládal za důvěřivého turistu, aby si přivydělal, a později takovým proroctvím zbytečně vyplašený Čaroděj znemožnil další předpovědi. Orb rozhodně neměla nic společného se zlem a nikdy nebude. Jestli je to o Luně ale pravda…

S Lunou se setkala na letišti. Nejdřív ji Orb ani nepoznala. Pak zděšeně vykřikla: „Luno! Co sis to provedla s vlasy?“ Neboť Luniny kdysi medově zlaté kadeře se zbarvily kaštanově hnědě a úplně změnily její vzhled. Byla stále krásná, nicméně jiná.

„K tomu mě přiměl otec,“ vysvětlila Luna. „Neřekl proč. Ale musím takhle zůstat až do konce života.“

„To je ale zvláštní. A je pravda, že se…“

„Scházím se Smrtí?“ zasmála se Luna. Evidentně kypěla zdravím, vůbec ne jako kdyby měla brzy zemřít. „Ano, je to pravda; dost brzy se s ním seznámíš.“

Stoply si kobercový taxík a odletěly do Lunina sídla, což byl elegantní nevelký oplocený dům, hlídaný dvěma hubenými a hladovými okřídlenými lvy. Ti zneklidněli, když se koberec přiblížil, a napůl roztáhli křídla, avšak když poznali Lunu, uklidnili se. Ta zaplatila řidiči koberce a obě prošly železnou branou.

Orb okřídlení lvi poněkud znervózňovali, ale Luna ji jim jen představila a to stačilo. Bylo zřejmé, že útočí jen na cizí.

Vnitřek domu se Orb velice líbil. „Ó, ty zase maluješ!“ zvolala, když si povšimla obrazů na stěnách.

„Je to jeden ze způsobů, jak si ulehčit samotu od té doby, co otec umřel,“ pravila Luna.

„Jak… jestli se mohu zeptat…?“

„Zařídil to tak, aby ho Thanatos musel sebrat osobně, a pak mě mu nabídl.“

„Cože?“

„Chtěl, abychom se s vtělením Smrti stali přáteli,“ řekla Luna,

jako by se takové věci stávaly denně. „Nejdřív jsem tomu nerozuměla, ale později jsem to pochopila. Vypadá to, že mám asi tak za dvacet let sehrát důležitou roli v konfrontaci mezi Bohem a Satanem, takže mě Satan přirozeně bude chtít předem zneškodnit a jedině Thanatos mě dokáže ochránit."

„Ale to je cynické – to je hrůza!"

Luna zavrtěla hlavou. „Ne. Thanatos je slušný člověk. Požádala jsem ho, aby mě dnes večer navštívil, takže se s ním sama setkáš."

„Takže tobě… tobě vyhovuje pěstovat styky se Smrtí?" otázala se Orb, které dělalo potíže to pochopit.

„Nejspíš bych si ho vzala, kdyby to šlo provést. Jenže to asi nejde, tak spolu žijeme jenom tak."

Orb se rozhodla, že se raději nebude vyptávat dál. Znávala Lunu dobře, nebyla si však jistá, jak dobře ji zná dnes.

„A co ty," vyzvídala Luna dychtivě. „Co s tebou bylo ty poslední tři roky?"

Orb jí všechno vyprávěla. Trochu váhala, jestli se má zmínit i o dítěti, ale nedokázala to tajit.

„Dítě!" vykřikla Luna. „To je nádhera!"

„Nemanželské," připomněla jí Orb. „Odložené k adopci."

„Dítě!" opakovala Luna, jako by to byl ten největší myslitelný úspěch. „Niobe to neví."

„Nic jí neřeknu. Ale musel to být nádherný zážitek!" Orb poznala, že Luna před sebou má jen malé vyhlídky na to, aby měla rodinu. Viděno z této stránky, to, co zažila, bylo opravdu šťastné. Orb na Lunino naléhání dítě podrobně popsala a zdálo se, že jí to opět ulehčilo břemeno ztráty.

Něco snědly a neustále si povídaly o všem možném a bylo to celkově nádherné. Byly si tolik roků blízké, skoro jako dvojčata, a bylo jim spolu dobře i nyní. Občas se něčemu nepřiměřeně zasmály, vykřikovaly ze stejných důvodů a objímaly se, jako by byly zase malé.

Pak vešel Thanatos. Postava v černém plášti, s tváří lebky a rukama jen z kostí. Orb se polekala – ale postava odhrnula tu ponurou kápi a ukázalo se, že je to obyčejný mladý muž z masa a krve. „Ale opravdu je vtělením Smrti," ujišťovala ji Luna. „Sbírá v nerozhod-

ných případech duše a posílá je na správné místo určení.“

Orb k tomu neměla co dodat. Thanatos se zapojil do hovoru otázkou. „Prý jste hudebnice, Orb. Máte v úmyslu tady vystupovat?“

„Ve skutečnosti hledám Llano,“ řekla Orb, která v přítomnosti této zvláštní postavy stále cítila stísněnost. „Snad bych mohla i vystupovat.“

„Možná bys měla cestovat s nějakou skupinou, jako v Indii,“ nadhodila Luna. „Kdybys našla takovou, která jede tam, kam chceš i ty.“

„To by šlo,“ připustila Orb neurčitě.

„Já jsem potkal skupinu, která by mohla potřebovat vhodnou posilu,“ řekl Thanatos.

„Ano?“ Orb se přistihla, že ji to začíná zajímat. Určitě bude cestovat a určitě nebude chtít cestovat sama. „Jakou skupinu?“

„Říkají si Živí Čvachtalové. Začínali v Miami, ale dnes berou angažmá i jinde a zdá se, že by rádi uspořádali turné, ovšem mají jisté potíže s tím, aby sehnali vhodné nabídky.“

„To se nedivím, s takovým názvem!“ zvolala Orb.

„Tady si skupiny běžně dávají takové názvy,“ upozornila ji Luna jemně.

Orb pokrčila rameny. „Jsou dobří hudebníci?“

„To nedokážu dost dobře posoudit,“ řekl Thanatos. „Ale když hráli na můj příkaz za asistence děvčete ze sboru sousedního kostela, bylo to pozoruhodné vystoupení. Mám podezření, že si ten zážitek chtějí zopakovat, ale nevědí přesně jak. Řekl bych, že jsou dost dobří hudebníci, ale to, co hledají, je magie, a té se dá dosáhnout obtížněji.“

„Já magii mám,“ řekla Orb.

„To vím. Možná, že budete to, co potřebují pro ten typ úspěchu, který hledají. Měl bych vás ovšem varovat, že mají jisté problémy s drogami, kterých se pokoušejí zbavit.“

„Pomocí hudby?“

„Mohla by ta skladba, o které jste se zmínila – já se v tom nevyznám – mohla by jim pomoci?“

„Llano? Myslím, že by mohlo, kdyby je dokázali najít. Cikáni mu říkají univerzální rozhřešitel. Jenže kdybych věděla, jak je najít,

už bych to dávno udělala.“

„Mohli byste je třeba hledat spolu.“

„To bychom mohli!“ souhlasila Orb a ta představa se jí náhle zalíbila. Být členem skupiny, která hledá totéž, co ona – to by bylo skvělé! „Můžete mi na ně zprostředkovat kontakt?“

„Jestli chcete, vezmu vás k nim.“ Orb v tom okamžiku napadla ještě jiná věc. „Říkal jste, že jsou drogově závislí. Na čem?“

„Říkají tomu 'háčko'. Není to nic historicky známého, nýbrž umělá droga, která se vyrovná heroinu, začarovaná, aby měla větší sílu, a výjimečně návyková. Oni věří, že jim správná hudba pomůže zbavit se touhy po ní. Vypadá to, že to nejsou špatní hoši, že jenom propadli zlozvykům.“

„Ale heroin! Jakou mohou mít reálnou vyhlídku na polepšení?“

Thanatos pokrčil rameny. „Když jsem se pokusil o sebevraždu, byl můj vlastní poměr zla a dobra padesát na padesát, ale moje nové poslání mi dalo sílu. Myslím, že při vhodných podmínkách a motivaci je náprava možná.“

„Mně hrozilo, že mě přemůže vlastní zlo,“ přidala se Luna. „A přesto se teď zdá, že mám sehrát klíčovou roli v záchraně lidstva. Já si také myslím, že je důležité věřit že záchrany dokáže dosáhnout každý, kdo se o to doopravdy pokouší.“

Orb napadla další otázka. „Můžete změřit podíl zla v člověku? Myslím v živém, ne v mrtvé duši.“

„Mohu,“ připustil Thanatos.

„Já…“ Orb pocítila, že se stydí. „Kdybyste… Mohl byste…?“

„Určit váš současný poměr?“ dokončil za ni. „Beze všeho. Ale mám za to, že je to čistě osobní věc. Určitě si to přejete?“

„Nemám před Lunou žádná tajemství. Můžete to udělat hned tady?“

„Může,“ potvrdila Luna. „Opravdu to chci vědět.“

„Jak si přejete.“ Thanatos sáhl do záhybu svého pláště a vytáhl odtamtud dva leštěné kameny ve tvaru polokoule. Jeden byl světlý a druhý tmavý.

Přiblížil k Orb nejprve ten světlý a přejížděl jím podél jejího těla od hlavy až k patám ve vzdálenosti několika centimetrů. Kámen při pohybu blikal. Při každém bliknutí se o něco víc rozzářil, až nakonec

svítil jako malý měsíc.

Pak stejným způsobem naložil s tmavým kamenem. Ten také blikal, avšak s každým bliknutím potemněl, až byl úplně matný a zcela bez záře.

Thanatos oba kameny přiložil k sobě a ony se spojily a utvořily kouli. Zdálo se, jako by se plochy jejich základen prohnuly a vytvořily cosi jako symbol jin–jang.

Pak kouli pustil. Stoupala vzhůru, a když už hrozilo, že uletí z jeho dosahu, sáhl po ní a chytil ji. „Máte příznivý poměr," řekl. „Ale ve vaší duši je značný podíl zla. Udělala jste něco, co jste neměla."

Luna mlčela. Nechtěla prozradit Orbino tajemství. Avšak Orb se rozhodla odhalit je sama. „Měla jsem milence," řekla.

Thanatos přikývl. „To je podle platné definice zlé."

„A měla jsem dítě. Nemanželské."

„To je ještě větší zlo. Ale mám za to, že to stále ještě není dost, aby to vysvětlilo poměr, který vykazujete."

„Neřekla jsem to matce."

„Tím se to vysvětluje," řekl.

„Budete mne za to odsuzovat?" zeptala se a cítila, že by chtěla slyšet jeho přitakání.

„Ne. Já jsem zabil svou matku a Luna oklamala svého otce. My tyhle věci chápeme. Jenže definice dobra a zla byly stanoveny už před naším časem a ty jsou jediné, které platí. Vtělení nemusí nutně souhlasit s platnými pravidly; důležité je, abychom se jich drželi. Podle starých definicí jste zle zhřešila a vaše duše je podle toho vážena; podle mé definice jste hřešila jenom v tom případě, že byste způsobila zbytečnou bolest nevinné osobě. Udělala jste něco takového?"

„Způsobila jsem bolest svému milenci, protože ode mne musel odejít."

„Byla jste příčinou toho rozchodu?"

„Ne."

„Potom to podle mojí definice není váš hřích. Moje definice jsou ovšem bezvýznamné; já pravidla nestanovuji."

„Přesto se cítím klidnější."

„Znát Thanata a rozumět mu, to opravdu uklidňuje," řekla Luna.

„Ano. Začínám to chápat.“ Neboť muž, který zastával úřad Smrti, byl skutečně slušný člověk, kterého bylo možné milovat – a Luna ho milovala. Tahle část proroctví se zdála být pravdivá: Luna se možná provdá za Smrt. Ale ta druhá část, že se Orb možná provdá za Zlo – mohl by snad zde být počátek změny jejího poměru směrem k naprostému zlu? Otřásla se.

Ale kdyby dřív našla Llano, třeba by tu hrůzu dokázala odvrátit. Pátrání tak nabylo na naléhavosti. „Pojďme se podívat za těmi Živými Čvachtaly,“ požádala úsečné.

„Odvez ji tam,“ řekla Luna Thanatovi.

Ten přikývl. „Mortis je venku.“

„Kdo?“ otázala se Orb.

„Jeho oř,“ objasnila jí Luna. „Mortis se ti bude líbit.“

Tvářila se pobaveně.

„Ach tak – kůň.“ Orb se ulevilo.

Následovala Thanata ven. Luna s nimi zřejmě nešla. Třeba ten kůň uvezl dva, ale tři už ne. A co Luně připadalo tak zábavné?

Před domem parkoval bledý sedan. Oba okřídlení lvi leželi vedle něj, skoro jako by jej hlídali, ledaže by měli rádi společnost takových strojů. Thanatos k němu přistoupil a otevřel dveře.

„Tohle auto? Ale Luna říkala…“ Orb byla zmatená.

„To je Mortis.“

„Ale…“

Thanatos si opět stáhl kápi přes hlavu. Umrlčí obličej se zašklebil. „Mortisi, ukaž se jí.“

Auto se proměnilo. Kola se protáhla dolů, kapota se protáhla nahoru a tělo se vyklenulo. Během chviličky se z auta stal ztepilý bledý kůň.

Orb zírala. Pak se zasmála. Není divu, že se Luna tvářila pobaveně. Věděla o tom.

Jako všechny dívky a většina žen měla Orb ráda koně. Přistoupila ke krásnému zvířeti a natáhla ruku, aby ji mohl očichat. „Ahoj Mortisi,“ řekla. „Mohu si tě pohladit?“

Mortis zastříhal ušima. To znamenalo souhlasnou reakci. Pomalu natáhla ruku a pohladila mu krk na té straně, na které mu nevisela hříva. Pak už se neudržela, přikročila blíž a objala ho oběma rukama

kolem krku. Kůň byl skoro tak roztomilý jako dítě!

Pak Thanatos nasedl a napřáhl k ní svou kostnatou ruku. Chytila se jí, položila levou nohu do třmenu a vyšvihla se do sedla před ním. Byl to krkolomný manévr, ale naučila se ho už kdysi v mládí. Jeho paže ji objaly, ale ona věřila Luně, že zná svého muže, a věděla, že nebudou potíže.

Thanatos ji pevně držel a promluvil k Mortisovi. Ten neměl žádné otěže. Poskočil kupředu, následován oběma okřídlenými lvy, a vznesl se do vzduchu. Okřídlení lvi se drželi za ním. Měli mohutná, krásná křídla, zatímco kůň ne – přesto všichni tři bez námahy letěli. Kůň však spíš cválal vzduchem, jako by v něm nacházel oporu pro kopyta.

Řítili se vzhůru k nebi. Okřídlení lvi zařvali na rozloučenou a nasadili na klesání zpět k domu. Bylo na nich vidět, že by byli rádi letěli s koněm navždy, ale jejich čest jim velela zůstat na stráži. Kdyby s nimi byla Luna, následovali by ji. Nu, snad příště.

Letěli nad tu a tam roztroušenými mraky zhruba k jihu. Orb zahlédla po straně letadlo. Zdálo se, že kůň je nechává za sebou, ale Orbiny vlasy nezčeřil ani vánek.

„Jak to, že letíme tak vysoko a rychle, a přitom necítíme ani vítr ani chlad?“ zeptala se. „Když letím na svém koberci, musím mít teplé oblečení.“ O to se samozřejmě postaral její kouzelný plášť, ale byl to důležitý bod.

„Kouzla vtělení jsou jiného řádu než kouzla smrtelných lidí,“ odpověděl Thanatos.

Tak to tedy je! „A jak to, že jste ochotný vykonávat tak světské úkoly, jako je odvézt smrtelnou ženu, aby navštívila smrtelnou hudební skupinu?“

„Ne každá žena by milovala vykonavatele Smrti,“ řekl. „Vaše sestřenice Luna ano.“

A pro Lunu by udělal všechno. Snad to dávalo smysl. Rozhodla se, že bude lépe do toho vztahu nestrkat nos.

„Luna říká, že nad vaši hudbu není,“ navázal Thanatos po chvilce.

„Nevím, jestli je to pravda, ale jisté nadání mám,“ odvětila.

„Doufám, že se se skupinou shodnete.“

„Děkuji, Thanate," řekla dojatě.

Pak začal Mortis klesat a před nimi se vynořilo velké město Miami.

„Jak to, že si nás nikdo nevšímá?" divila se Orb.

„Málokdo se stará o to, aby vyhlížel Smrt."

Dostatečná odpověď! Klesli do ulic a kopyta koně se dotkla dláždění.

Nato se mžikem octli v autě. Mortis změnil vzhled a nyní jel po ulici mezi obvyklou dopravou.

Zastavili v zanedbané čtvrti. Thanatos otevřel dveře a oba vystoupili. Orb zaslechla ze zkušebního sálu hudbu. Obsazení, podle zvuku, kytara, bicí, elektrofonické varhany.

Když vešli dovnitř, několik zarostlých mladíků zvedlo hlavu. „Ouha," utrousil bubeník. „Už je tu zase!"

„Našli jste svoji zpěvačku?" vyzvídal Thanatos.

Bubeník zavrtěl hlavou. „Nechala toho. A bez ní neseženem slušnej kšeft." Hodil po Thanatovi postranní pohled. „Jdete si teďka pro někoho z nás?"

„Ne. Přišel jsem vám možná dohodit novou členku."

Mladíci si oddechli. „Víte, to černý písklе – to bylo něco! Nikdy jsme předtím chorály nedělali, ale…" Bubeník potřásl hlavou. „Kdybyste nám přived ji…"

„Ne. Vedu vám tuhle." Ukázal na Orb.

Pozornost se přesunula na ni. „Na co válíš?" zeptal se bubeník, který si všiml jejího pouzdra.

„Na malou harfu."

„Na co?"

Orb se obrátila k Thanatovi. „Nevím, jestli by to bylo dobré. Asi by pro ně ta černošská dívka, co o ní mluvili, byla lepší."

Thanatos se zamyslel. „Zjistím to. Zatím jim něco zahrajte."

Orb pokrčila rameny. Vytáhla harfu, naladila ji, usadila se na zemi a spustila irskou píseň. Nechala vytrysknout magii a dotkla se jich. Všimla si však. že Thanatos vychází ze sálu na svou pochůzku viditelně nezasažený. Byl ovšem vtělení, která nepodléhají vlivům smrtelníků; přesto ji to rozladilo.

Živí Čvachtalové poslouchali u vytržení. Když Orb skončila,

obklopili ji. „Žžjóva, ženská!“ prohlásil bubeník. „Ty seš profík! A to se chceš přidat k nám?“

„Já chci hledat Llano.“

„Cože?“

„Kouzelnou píseň,“ vysvětlila jim. „Říká se, že když se správně zazpívá, dělá zázraky.“

„Jaký třeba?“

Vyprávěla jim některé z pověstí o Llanu, které slyšela.

Pozorněji naslouchali.

„A ta píseň,“ zeptal se nakonec bubeník, „myslíš, že může taky člověka dostat ze sra… teda jako zbavit svinstva?“

„Svinstva?“

„Začarovaný háčko,“ řekl.

„To myslíš drogu?“ Thanatos jí to ovšem vysvětlil, ale ona cítila, že bude lepší, když se to dozví přímo od nich, takže tu nebude otázka porušení důvěry.

„Tu drogu.“

„Nevím. Ale myslím, že ano.“

„Tak to taky chceme Llano!“ řekl.

„Já ale nevím, kde se dá najít,“ upozornila je Orb. „Bude třeba cestovat.“

Bubeník přehlédl řady ostatních. „Tak budeme cestovat!“

„Jenže vona je vo pár tříd vejš,“ podotkl kytarista.

Orb měla podezření, že to ohodnocení je přesné. Ale chtěla hledat píseň, a pokud mají tihle lidé podobnou touhu, chtěla to pořádně zvážit. „Co kdybychom si zkusili zahrát spolu?“ navrhla.

„Jasně, jdem na věc,“ řekl bubeník nedočkavě. Rozhlédl se kolem. „Chytli jste melodii, mládenci?“

Varhaník se dotkl kláves. Rozezvučelo se z nich téma, které předtím Orb hrála. Bubeník se usadil za svou soupravou a vyloudil z ní doprovod.

Orb přikývla. Ti mládenci svým vzhledem dělali čest názvu, který si dali, ale nástroje ovládali docela dobře. Začala sama hrát a zpívat.

Magie vytryskla stejně jako předtím – tentokrát se však dotkla rukou hudebníků a zesílila, až se zdálo, že ji mají všichni. Stejně jako

harfa zesilovala Orbinu magii, nástroje Živých Čvachtalů vytvářely kouzlo pro ně samé. Toho jevu si Orb ještě nikdy nevšimla – nikdy předtím na jiné nástroje nehrála. Byla tím příjemně překvapená.

Píseň skončila. „Fíha," řekl bubeník. „Zrovna jako předtím!"

„Myslím, že bychom to mohli – jak to říkáte – spolu roztočit," řekla Orb, na kterou zkouška udělala dobrý dojem.

„Takhle to zrovna neříkáme," opravil ji bubeník, „ale tutově bysme svedli geniální nářez!"

Jejich pohledy zalétly ke vchodu, kde se znovu objevil Thanatos. S ním vešla černá dívka. Byla mladičká, kolem šestnácti, štíhlá a hezká. „To je Lou-Mae," uvedl ji. „Už s vámi jednou zpívala."

„Jasně že jo!" vykřikl bubeník, vstal a přistoupil k dívce.

„Já…" zakoktala dívka, „já bych určitě ráda… nikdy jsem to dřív nezpívala, ale od té doby to jediné, co si pamatuji, je, jak jsem se cítila…"

„My víme," přitakal bubeník.

„Když kazatel uviděl Smrt, řekl mi rovnou, ať s ním jdu," pokračovala dívka. „Věděl, že už ve sboru zůstat nemohu. Ale…" podívala se na Orb. „Vy už máte zpěvačku?"

„Je počet nějak omezený?" otázala se Orb.

„Ne," řekl spěšně bubeník. „Jestli se chytí, bereme ji. Zkusíme to."

Zkusili to. Dívka tu irskou píseň neznala, a tak se shodli na jiné, kterou znala i Orb, a zkusili to jako skupina.

Vyšlo to. Magie ovládla nástroje i hlas Lou-Mae a z obyčejné písně se stala zázračná. Orb měla jinak posazený hlas než Lou-Mae a ty se oba spojily v hluboké harmonii podmalované nástroji.

Po chvíli, která se zdála věčností, píseň skončila. Thanatos pokýval hlavou. „Zdá se, že jste se sehráli," poznamenal.

Lou-Mae pohlédla ke dveřím. Stál tam starý černý kazatel. „Jdi s nimi, děvče," řekl. „Byla jsi povolána. Vím, že Bůh tomu tak chce. Vysvětlím to tvé rodině." A odešel.

„Řek bych, že máme partu v kupě," prohlásil bubeník. „Vy dvě písklata chcete vyrazit s náma, to určitě…"

„Písklata?" zeptala se Orb. „Ptačí mláďata?"

Tři mládenci i Lou-Mae se rozesmáli. „Přihořívá," řekl bubeník.

„Ale teď musíme splašit kšeft, nebo z toho nebude nic. Jenže my… víš, náš repertoár není zrovna to, co…“

„Já vám zajistím vystoupení,“ řekl Thanatos.

„Jako předtím? Tady v ulici? To nebylo…“

„Regulérní angažmá. Luna to jistě může zařídit.“

„Kdo?“

„Moje sestřenice,“ vysvětlila Orb. S Lunou se málokdy namáhaly někomu přesně objasňovat svůj příbuzenský vztah a „sestřenice“ byla rozumným přiblížením. Obrátila se k Thanatovi. „Ale proč bychom ji měli obtěžovat? Přece není povinna…“

„Požádala mě o to.“

Takže Luna hodlala Orb nezanedbatelně pomáhat. Orb v duchu přikývla. Ona by pro Lunu udělala totéž.

Thanatos oslovil ostatní. „Kdybyste si sbalili nástroje, mám venku dopravu.“

Bubeník se zatvářil překvapeně. „Dopravu? My snad někam jedeme?“

„Do Kilvaroughu.“

„Ale…“

Thanatos zaostřil pohled na bubeníka. Ten zbledl. „Jo, jasně. Už se pakujem.“

Vyhrnuli se na ulici, kde na ně čekal Mortis v podobě automobilu. Bubny, kytary, varhany i elektronické ozvučení naskládali do kufru, který byl dost prostorný na to, aby se tam vešly, třebaže na to na první pohled nevypadal. Pak se tři mládenci usídlili na zadních sedadlech. Orb a Lou-Mae na středních a Thanatos usedl na místo řidiče.

Orb si předtím nevšimla, že by vůz měl tři řady sedadel nebo že by byl dost rozměrný na to, aby pohodlně odvezl šest či více lidí. Neměla ovšem dřív důvod všímat si Mortisových užitkových vlastností.

Vůz se zařadil do provozu. „Ouha,“ řekl Thanatos. „Vidím, že mám obchůzku, která by neměla čekat. Omluvte mě, prosím, nebude to trvat dlouho.“

Nikdo nic nenamítal. Co by asi tak mohl mínit „obchůzkou“…?

Svět za okny se rozostřil. Jako by uháněli krajinou sebevražed-

nou rychlostí.

„Fíha!“ vyjekl jeden z Čvachtalů. „My procházíme hmotou!“

Vypadalo to tak: stromy, budovy a dokonce i hory je míjely jakoby v řezu, jak vůz svištěl přímo kupředu. Orb a Lou-Mae hleděly stejně uchváceně jako mládenci. Orb zahlédla, jak se černá dívka křižuje.

Rozostření skončilo stejně náhle, jak začalo. Vůz nyní kodrcal po venkovské cestě. Výhled se úplně změnil.

„Kde to jsme?“ zeptal se vyjukaně kytarista.

„V Portlandu,“ odpověděl Thanatos.

„Fíha! To jsme takhle dojeli až do Maine?“

„Do Oregonu,“ opravil ho Thanatos a možná se i usmál.

„V tom musej bejt ňáký čáry!“

„To také jsou.“

Auto zpomalilo a zastavilo. S trupem zhrouceným na stolku v předzahradě osamělého domku tam seděla stará žena. Thanatos vystoupil, došel k ní a vsunul ruku do jejího těla. Něco odtamtud vytáhl. Bylo to neviditelné, ale všichni věděli, že to není pantomima. Uložil to do malého vaku, který nesl s sebou. Pak se vrátil do auta.

„Infarkt,“ vysvětlil. „Nebylo by správné nechat ji dlouho trpět.“

„Chcete říct, že nebyla mrtvá?“

„Ne, dokud jsem nevzal její duši.“

„To musíte vzít duši každého, kdo umře?“

„Jenom ty, které mají dobro a zlo v rovnováze. Ty, které nemohou samy od sebe stoupat nebo klesat.“

„Fíha,“ prohlásil bubeník. „Nám to může bejt stejně fuk. My už víme, kam pudem. Rovnou dolů za nosem.“

„To není nevyhnutelné,“ řekl Thanatos.

„On dokáže přečíst váš poměr dobra a zla,“ prozradila Orb.

„Takže už to ví,“ opáčil bubeník hluše. Vůz se již opět věnoval autokrosu.

„Ne,“ řekl Thanatos. „Věděl bych jenom tehdy, kdybych vás přečetl, a to bezdůvodně nedělám.“

„Vy dokážete říci, jestli přijdeme do Nebe?“ zeptala se Lou-Mae.

„Ne. Dokážu přečíst pouze okamžitou rovnováhu. Vaše spasení

závisí jedině na vás samých.“

„Mohl… mohl byste mě přečíst?“ požádala ho. „Vím, že jsem hřešila…“

Thanatos se obrátil na sedadle a přestal se věnovat řízení, avšak auto si podle všeho umělo poradit samo. Vytáhl své dva kameny a projel jimi kolem ní. Světlý blikal často a jasně se rozzářil, zatímco tmavý blikl jen občas a ztmavl tak málo, že se to skoro nedalo poznat. „Jste tak na pětadevadesát procent dobrá. Musela byste hřešit nepřetržitě nějakou dobu, abyste se octla v nebezpečí Pekla.“

„Ale já mám občas opravdu špatné myšlenky a vím…“

Bubeník se zachechtal. „Sestřičko, kdyby se počítaly myšlenky, tak už je ze mne dávno škvára! Počítá se jenom, když to uděláš.“

„To je pravda,“ potvrdil Thanatos. „Ale…“

„Přečtěte mne,“ nabídl se bubeník. „Já vám předvedu, co je to černá duše!“

Thanatos zaměřil kameny na bubeníka. Blikaly oba. Když je spojil dohromady, koule zvolna klesala. „Vaše rovnováha je vychýlená ke zlu, ale ne docela; správný život ji může brzy upravit.“

„Jenže já beru háčko!“ namítl bubeník. „Začarovaný háčko! My všichni to bereme! To je zatracení zaživa!“

„Neexistuje absolutní zatracení,“ zavrtěl hlavou Thanatos. „Určitě máte vlastnosti, které vás vyvažují. Myslím, že jedna z nich se projevila, když jste Lou-Mae pomohl uklidnit se, když s vámi zpívala poprvé.“

„To jsem prostě musel,“ prohlásil bubeník. „Je to dobrá holka! Nebylo by správný ji v tom nechat lítat.“

„To jste dobře odhadl a dobře udělal. Myšlenky se nepočítají, když nevedou k akci, ale když něco uděláte, počítají se motivy. Vy jste jí pomohl z nesobecké pohnutky. Chcete konat dobro, a když se vám naskytne příležitost, konáte je. To do značné míry kompenzuje zlo vašeho životního stylu.“

Bubeník užasl. „Ale já jsem to neudělal kvůli svý rovnováze! Já jenom… chci říct, občas prostě musíte udělat správnou věc. Nemáte na výběr, prostě to jinak nejde.“

„Právě proto se to počítá,“ řekl Thanatos a otočil se zpátky dopředu.

„To nechápu," trval na svém bubeník. „Jak se to může počítat, když nemám na výběr?"

„Myslím, že tím chce říci, že by to někdo jiný mohl vidět jinak," vmísila se do hovoru Orb. „Někdo jiný by si nemusel vybrat to, co je správné, nebo by to ani nemusel poznat. Tobě nedalo jinou možnost tvoje svědomí a na tom záleží."

„Přesně tak," stvrdil Thanatos.

„Fíha," pravil bubeník zamyšleně.

Auto nyní opět zpomalilo. Zastavilo – a byli u Lunina domu.

Vystoupili a Čvachtalové vybalili své nástroje. Orb měla harfu jako vždy u sebe.

Pak se Mortis vrátil do své koňské podoby a pustil se do okusování svěžího trávníku.

Čvachtalové zírali. „My jsme byli v koňovi?" otázal se bubeník.

„V koňském zadku," opravila ho Lou-Mae, dusící smích. Pak jí tvář zvážněla. „Och, to jsem neměla říkat; to není pěkné."

„Udělej si na duši křídou čárku za zlo," prohlásil se smíchem bubeník. „Za tohle budeš zatracená jen na tři sta let." Vpadli do domu, sledovaní oběma okřídlenými lvy.

Velení převzala Luna. „Myslím, že se budete chtít umýt," řekla. „A asi si vzít i něco čistého na sebe. Příslušné místnosti jsou támhle." Bleskově všechny tři mládence vyexpedovala příslušným směrem. Živí Čvachtalové zpočátku připadali Orb jako dost odrzlá parta, avšak kombinace Thanatova úřadu, Luniny jistoty a jejich vlastní touha po velké hudbě způsobila, že se poddali. Nejspíš právě jejich vášeň pro hudbu největší částí přispívala k dobru v jejich duších; ta byla upřímná.

„A pro tebe," obrátila se Luna k Lou-Mae, „dám dohromady také nějaké vhodné oblečení. Tudy, prosím." Odvedla dívku pryč.

Orb osaměla s Thanatem. „Jak si Luna může být tak jistá, že nám to jde dohromady, když nás nikdy jako skupinu neslyšela?" zeptala se.

„Řekla mi, abych je vzal s sebou zpátky jenom v případě, že to bude dobré," přiznal Thanatos. „Ona má různé styky; zařídí vám předváděčku."

O hodinu později se skupina opět sešla. Mládenci byli čistí, uče-

saní a převlečení do nových obleků a byli až překvapivě vzhlední. Lou-Mae všechny oslňovala v jasně červených šatech a s třpytivým rubínem ve vlasech.

„Jejda, na tebe jsem zapomněla," omlouvala se Luna Orb. „Můžeš nosit některé z mých; vždycky jsme měly stejnou velikost."

„Obávám se, že dneska už nemáme," namítla Orb. Zapomněla se Luně zmínit o čarovném plášti a nechtěla o něm mluvit veřejně.

Orbino těhotenství skutečně způsobilo, že jí poněkud zmohutnělo poprsí. Luna však byla ochotná narychlo přešít elegantní zelené šaty, a tak jí Orb prozradila, jak se věci mají, a pomocí pláště si vyrobila jejich kopii i bez šití. Luna jí dala do vlasů smaragd, aby ladil s barvou šatů. Drahokamy byly jednou z věcí, kterých měla Luna nadbytek, začarovaných i obyčejných; zdědila totiž Čarodějovu sbírku. Byly opatřeny kouzlem, které způsobovalo, že se k ní po skončení svého použití vrátí, a tak se nemusela starat o jejich případné ztráty nebo krádeže.

„Teď si vyberte vhodnou skladbu," řekla Luna, když je přesunula do větší místnosti. „Já se poohlédnu po nějaké předváděčce."

Probrali to a nikoho z nich nepřekvapilo, že mají jen málo společného hudebního vkusu, pokud vůbec nějaký. Mládenci znali moderní „tvrďárnu", Lou-Mae černošské spirituály a Orb lidové písně Starého světa. „To chcete říci, že nikdo z vás nezná Londonderský vánek?" otázala se zklamaně. Zpívala to s Mymem, a tak pro ni ta píseň měla zvláštní význam; myslela si, že ji znají všichni na světě.

„Nikdy jsem vo tom neslyšel," zabručel bubeník. „Snad kdybys zahrála pár taktů…"

Orb mu vyhověla. „Jo ták, Danny Boy!" řekl bubeník.

„Tak to už jsem slyšel!"

„Já také," připustila Lou-Mae.

„Nuže…?" nadhodila Orb.

A tak si s tím pohráli a vypracovali aranžmá, které jim vyhovovalo všem. Zkoušeli píseň ze všech stran a experimentovali s harmonií. Orb seděla s harfou, Lou-Mae stála vedle ní a jejich šaty a drahokamy se navzájem barevně doplňovaly.

„Heleďte," prohlásil bubeník. „Jednou jsem slyšel, že to není vo kočce, která se loučí se svým mužem, ale vo jeho staříčkým tatíkovi.

To úplně mění vyznění.“

„Jistě, dá se to interpretovat různě,“ odpověděla Orb. „Já jsem vždycky dávala přednost to chápat jako rozloučení přítelkyně, když Dannyho povolali do války. Ale věřím, že můžeš mít pravdu. Jenže dokud nemáme mužského zpěváka…“

„Ne, to je oukej,“ řekl rychle. „Ale, víš, kdybysme k tomu zkusili sehrát takovej trochu jako scénickej výstup…“

Zkusili to. Bubeník odsunul své bicí a zaujal místo onoho mladíka, zatímco Orb pouze hrála na harfu a zpěv ponechala zcela na Lou-Mae.

Dva zbývající Čvachtalové a Orb zahráli úvodní takty; pak bubeník a Lou-Mae vstoupili do středu. Tam se zastavili naproti sobě a Lou-Mae začala zpívat.

„Ó, Danny můj, já slyším již jak volá
po údolích a horách píšťal hlas.
Ty musíš jít a listí stromů padá,
já vím, že loučení rozdělí nás.“

Jak píseň pokračovala a zmocňovala se jich magie, jako by se atmosféra nabila elektřinou. Bubeník a Lou-Mae hleděli jeden na druhého, jako by se skutečně neradi loučili. Zdálo se, jako by okolo opravdu vyrostly hory a jako by kolem zněly ozvěnou zvuky píšťal, které varhaník imitoval. Vítr kýval obraznými stromy a listí se snášelo k zemi, neboť byl podzim. Tentýž vítr rozevlával Lou-Mae šaty i vlasy a ona byla překrásná.

Když dozpívala, jako by se něco zlomilo. Bubeník pokročil kupředu a Lou-Mae mu vykročila vstříc a oba se objali, jako by je k sobě přitahoval neodolatelný magnetismus, a dlouze a hluboce se políbili. Pak se on s působivým váháním stáhl a běžel dolů se svahu, zatímco ona se dívala a vzlykala. Věděli, že už se nikdy nesejdou.

Hudba dohrála a oni se probrali. „Fíha,“ vydechl kytarista. „Bejval bych přísahal, že ti dva jsou zamilovaný.“

„Já bych řek, že jsme na chvilku byli,“ prohlásil bubeník, který právě vyšel z vedlejší místnosti. Upřel pohled na Lou-Mae. „Aspoň já asi jo.“

Stydlivě sklopila zrak. „Asi,“ připustila a otřela si slzy. Byla viditelně vyvedená z míry.

„Ještě zreviduji program," ozval se nový hlas. Překvapeně se rozhlédli. Stála tam Luna se starším mužem. „To je ředitel Kilvaroughského uměleckého střediska," představila ho Luna. „Požádala jsem ho, aby si vás přišel poslechnout, a rozhodli jsme se vás nevyrušovat."

„S konečnou platností vás bereme," řekl ředitel. „Myslím, že máme volný termín tak za dva měsíce. Jsme veřejná organizace, takže si nemůžeme dovolit zaplatit víc než formální honorář, ale to vystoupení je úžasné. Je-li vaše skupina ochotná…"

„Jsou ochotní," ujistila ho Luna.

„Brzy se s vámi ještě spojím," řekl ředitel a Luna ho odvedla pryč.

„Umělecký středisko?" otázal se bubeník.

„To je nanejvýš prestižní angažmá," připomněla Orb. „Kdybychom měli úspěch tam, bylo by možné pak sehnat koncert kdekoliv."

„To je vohromný," usoudil varhaník. „Jenže máme jednu jedinou písničku a to je všechno. Jak dáme dohromady celej program?"

„Asi budeme muset zapracovat na dalších skladbách," sdělila mu Orb. „Nějaká sóla, nějaké instrumentální mezihry."

„Asi jo," připustil varhaník. Pohlédl na bubeníka, jestli mu to potvrdí, ale ten nevnímal okolí, protože se na sebe právě dívali s Lou-Mae.

„Myslím, že jsme něco spustili," poznamenala Orb.

„Ale máme kšeft!" zajásal kytarista. „Tak se podíváme, jestli jsme na něj připravení."

„Jo, ale někde přeci musíme bydlet – chci říct, měsíc…"

„Moje sestřenice určitě něco zařídí."

Její předpoklad se potvrdil. Luna našla každému byt. Pilně cvičili, zpracovávali nové písně i nové scénky a sestavili různorodý program z částí, které měly společnou jedinou věc – magii. Jak spolu pracovali, seznamovali se jeden s druhým blíž a respektovali navzájem své kvality. Bubeník a Lou-Mae spolu definitivně začali chodit, avšak Orb dala jasně najevo, že ačkoliv si váží hudby, kterou tvořili, nemá nejmenší zájem o žádné romantické vztahy s kterýmkoliv z mládenců.

Když nadešla chvíle jejich koncertu, byl sál zaplněný sotva do

čtvrtiny. „To je normální," ubezpečil je ředitel. „Dnes bohužel není o umění příliš velký zájem."

„Furt je to zatraceně víc, než kolik se nám jich slezlo kdy předtím," utrousil bubeník. Pak rozpačitě dodal: „Toho si nevšímejte; chci říct, že na nás nikdy moc lidí nechodilo."

Začali. Na obecenstvo se nezdáli dělat zvláštní dojem – až do okamžiku, kdy zazněl první tón a vytryskla magie. Tehdy byli lidé uchváceni. Ustalo všechno kašlání, veškerý pohyb; jako by na všech sedadlech seděly sochy.

Po přestávce už bylo v hledišti podstatně víc lidí a další se neustále trousili, až byl sál nakonec plný více než z poloviny. „Tohle se tu ještě nikdy nestalo," ujišťoval je ředitel.

Druhého dne ráno se objevily recenze. Zdálo se, že několik místních kritiků si pospíšilo do sálu a zúčastnilo se alespoň části koncertu. Orb je četla a jímala ji závrať. „Může tohle být o nás?" ptala se.

„Je to ta nejdivočejší chvála, jaké se kterémukoliv místnímu koncertu dostalo," ujistila ji Luna. „Cítili magii; samotné mistrovství by je nikdy tak nenadchlo."

Odpoledne začaly přicházet nabídky. Města z celé země žádala Živé Čvachtaly a nabízela honoráře, nad kterými chlapcům zůstávala ústa dokořán.

Skupina byla na cestě.

-8-

JONÁŠ

Luna měla kontakty na lidi různých profesí a novou skupinu vybavila manažerkou, která měla sjednávat koncerty a vést záznamy. Paní Glotchová byla pečlivá žena, nepopiratelně schopná a poctivá. Odmítla cestovat, avšak měla být stále na telefonu a informovat je o aktuálním stavu a o změnách, kdykoliv jí zavolají. V naléhavých případech je mohla i sama vyhledat; Luna dala Orb kámen, který sloužil jako maják, takže je paní Glotchová mohla kdykoliv zeměpisně lokalizovat.

Ale jak mají cestovat? Mládenci nadšeně navrhovali, že by si mohli najmout autobus a vybavit jej lůžky a kuchyňkou a na cestách žít v něm. „Do takového autobusu mě nikdy nedostanete," prohlásila pevně Lou-Mae. „Já jsem slušné děvče!"

Orb se o svou počestnost a bezpečnost díky svému amuletu obávala méně, avšak dívčinu nechuť k takovému způsobu cestování sdílela. „Proč nevyužijeme veřejnou dopravu a hotely?"

„Víš, co to stojí?" děsil se bubeník.

„A já svůj nástroj žádnejm stěhovákům nesvěřím," dodal varhaník. „Skončil by polámanej někde na špatným místě."

„Jo, to by určitě skončil," poznamenal kytarista a spolu s bubeníkem se obhrouble rozchechtali, zatímco varhaník se zatvářil dotčeně.

Orb si vyměnila pohled s Lou-Mae. Něco jim snad uniklo? Pak si Orb uvědomila dvojsmyslnost slova „nástroj" a pointa jí došla.

Podle všeho stáli před problémem. Peníze pro ně žádné těžkosti

nepředstavovaly díky všem angažmá, která nyní mohli získat, avšak potíže s dopravci byly smutně proslulé. Potřebovali vlastní přepravu.

Probírali návrh na nájem železničního vagónu, avšak všechny, které byly k dispozici, byly zastaralé a prolezlé různou havětí, mnohá města ležela mimo všechny trati a také jejich koncerty byly nepravidelně roztroušené po celé zemi. Zavrhli i soukromé letadlo, protože cena byla závratná a kabina stísněná; navíc se kytarista bál létání. Uvažovali i o přívěsovém domku, avšak Lou-Mae na to prohlásila, že je jen o málo lepší než pojízdná ložnice a že s tím nechce mít nic společného.

Luna nerada připustila, že původní návrh mládenců, totiž upravený autobus, se jí zdá být jedinou proveditelnou možností. Avšak Lou-Mae zůstávala neoblomná; byla proti autobusům zaujatá, protože si z nějakého důvodu představovala, že ji tam budou omezovat, ne-li přímo obtěžovat. „Já dohlídnu na to, aby tě nikdo nevotravoval," ubezpečil ji bubeník. „Tebe se bojím především, Danny Boy!" odsekla a políbila ho.

Ostatní pokývali hlavami. Lou-Mae měla bubeníka ráda už od té doby, kdy s nimi zpívala poprvé, a od jejich úspěchu s Londondersicým vánkem mu přezdívala Danny Boy. Intimní styky mimo manželství však považovala za hřích a mít třeba jen příležitost k takovým intimnostem, i když by se jim úzkostlivě vyhýbala, pokládala za hřích jen o maličko menší. Snad se bála sama sebe. Představovala pro ně ideální normu a mládenci to respektovali, třebaže to docela nechápali. Autobus tedy smetli se stolu. Co se jim však ještě nabízelo?

„Ještě je tu magie," navrhla Luna. „Velký koberec…"

„Jenom přes moji mrtvolu," zaječel kytarista. „Vždyť nás to sfoukne dolů!" Jeho strach z létání byl při představě zcela otevřeného koberce ještě silnější.

„Nebo vůz tažený draky…"

„Drakům se nedá věřit," prohlásil varhaník. „Ty ještěrky jen čekaj na příležitost, aby se utrhly z řetězu a zbaštily vás. Když magie bejvala zakázaná, polovička z nich se schovávala v Pekle a zla už se pak nikdy nezbavili. Jo, jistě, kočí používaj bezpečnostní zaříkadla, jenže zaříkadla můžou selhat."

„Tak snad jednorožci.“

„Ti se nedaj ovládat,“ namítl bubeník. „Leda snad…“ zmlkl a střelil pohledem po Lou-Mae. „A pak taky…“

„Vždycky jsem zbožňovala jednorožce,“ přiznala se černá dívka.

„Jo, ale co jestli… co kdyby se jí něco stalo, kde budeme pak?“ otázal se varhaník a přísně se podíval na bubeníka. „Někde kdoví kde s párem rozzuřenejch jednorožců na krku!“

„Co tím myslíš, kdyby se něco stalo?“ vyjela na něho Lou-Mae. „Říkám ti, že se nemůže…“ v tom okamžiku jí padl zrak na bubeníka, který se snažil zakrýt, že se červená. „Chci říci, že by se… no, každopádně to není pravděpodobné.“ Teď to vypadalo, že se pro změnu ona snaží zakrýt svůj ruměnec, třebaže jej maskovala její černá kůže. „Asi raději necháme jednorožce plavat.“

„Třeba bych se mohla poradit s místními cikány,“ řekla Orb. „Ti určitě vědí, jak cestovat s celým majetkem.“

„Ty jsi cikánka?“ vyzvídal kytarista. „Vždycky jsem si myslel, že by bylo fajn žít v maringotce a sem tam něco šlohnout… teda, chci říct…“

Orb se usmála. „Cikáni dělají, co musí. Přežít. Nejsou to špatní lidé. ale nelíbí se jim, když jsou uvázaní.“

„Já ten pocit znám,“ řekl.

„Pojď se mnou, jestli chceš, a podíváme se, co nám mohou poradit.“

„No jasně, oukej!“ souhlasil potěšeně. Orbin koberec by v případě nutnosti unesl i dva, ale kytaristu by na něj za žádnou cenu nikdo nedostal, a tak si zavolali taxík a odjeli do sousedního okresu, kde se potulovala tlupa cikánů. Rozhodli se vzít si s sebou nástroje, protože cikáni vždycky reagovali na hudbu.

Čekalo je rozčarování. Tihle cikáni byli oblečeni v roztrhaných, nicméně běžných šatech a jezdili v otlučených autech. A ke všemu byli nevlídní a k cizincům podezřívaví. „Zmiz odsud, ženská,“ zavrčel jeden. „Máme svých starostí dost.“

„Ale já jsem v Evropě žila mezi cikány,“ přesvědčovala je. „Mluvím vaším jazykem!“

„Tak mluv.“

„Hledáme dobrý způsob dopravy," řekla v Calo.

Prázdně na ni hleděli. Pak jedna stařena přikývla. „Je to starý jazyk," řekla. „Ale už jsme jej tu skoro zapomněli a mladí se jej nikdy nenaučili."

„Ach." Orb se snažila zakrýt zklamání. „Ale třeba byste mi mohli pomoci i tak. Jediné, co potřebuji, je informace…"

„Nemůžete cestovat autem nebo na koberci?"

„Jsme pětičlenná skupina plus hudební nástroje. Jedna má výhrady proti autobusu, druhý proti létání. Nejraději bychom cestovali spolu, jen kdybychom se dokázali shodnout jak."

„Znáte cikánské zvyky?"

„Jak jsem říkala, v Evropě…"

„Umíte tančit?"

Ach tak. „Znám tananu," řekla Orb opatrně. „Ale…"

Žena se zasmála. „Ale neodvážíte se ji tančit! Umřela byste hanbou, protože nejste cikánka, jenom napodobitelka."

„To je pravda. Ale respektuji cikánské způsoby, třebaže nejsou moje. Můžete mi pomoci?"

„Možná, děvče, možná. Znáte Jonáše?"

„Koho?"

„Rybu, která spolkla Jonáše."

„Ach tak, vy myslíte velrybu? Z bible?"

„On je ryba. Byl za to proklet, ale není v Pekle. Je odsouzen plout vzduchem a zemí, avšak nikdy nepopluje vodou, dokud ho Llano nezbaví viny."

„Llano? Vy o něm víte?"

„Jen z doslechu. Nic moc víc. Vy je hledáte?"

„Ano!"

„Tak to máte štěstí. Jonáš vám může pomoci. Spí v Jetelové hoře. Zavolejte ho, zatančete, a jestli se mu zalíbíte, poplave podle vašeho přání. Většinou."

„Ryba? Já nevím…"

„Bude, co chcete, jestli si ho dokážete získat. Zkoušeli jsme to také, ale nejsme už čistí cikáni a…"

„Pryč!" zařval jeden muž. „Támhle jedou!"

Cikáni, muži, ženy i děti, se okamžitě nacpali do svých aut, ta

nastartovala, zaprskala a dala se do pohybu. Nato kolem zaburácely tři nákladňáky plné mužů. Měli pušky a tvářili se hrozivě.

„Utíkej odsud, děvče!“ zaječela cikánská stařena na Orb, když se její auto s kvílivým zvukem rozjíždělo.

Dva z nákladňáků se stočily za prchajícími cikány a pušky zaburácely. Třetí zabočil k Orb a kytaristovi.

„Utíkej!“ vykřikla Orb, která postřehla nebezpečí.

Rozběhli se přes hrbolatou pláň, avšak nákladňák jel stále za nimi, poskakoval po výmolech a rozhazoval kolem sebe hlínu. „Jsou dva!“ zahulákal mužský hlas.

„Zabijte je!“

„Ne! Jeden je holka! Napřed si s ní užijeme!“

Přeskočili příkop, za ním přeběhli pahorek a na druhé straně napůl sklouzli dolů. Za nimi zakvílely brzdy nákladňáku, kterému terén bránil v další jízdě. „Chytíme je pěšky,“ hulákal muž. „Přes peřeje se nedostanou!“

Peřeje? Nyní Orb uslyšela zvuk tříštící se vody. Byla u konce s dechem a v boku ji píchalo. Klopýtla a kytarista ji zachytil a pomohl jí dál. „Do čeho jsme se to namočili?“ zalapal po dechu.

Orb ztěžka oddechovala. „Určitě někde ukradli koně nebo děvče. Teď utekli. Ale my…“

„Jsme v tom až po uši!“ dokončil za ni. „Ale my přeci nejsme cikáni!“

„Bojím se, že než na to přijdou, jednoho z nás znásilní a druhého zabijí,“ vyrážela ze sebe. Netušila, jestli ji před tím amulet dokáže ochránit; nikdo jej nezkoušel proti víc než jedné osobě najednou.

Nutil se do smíchu. „Zajímalo by mě, koho z nás co potrefí.“

Dorazili k peřejím. Voda se kolem řítila jako expresní vlak a nad ní se vznášela tříšť. Břeh spadal strmě k řece, plný skal a balvanů. Na druhou stranu nevedla žádná bezpečná cesta.

„Koberec!“ vyhrkla Orb, vybalila jej z batohu a hodila na zem. Kobereček se ihned rozvinul. „Nastup si!“

„Na tohle? To nemůžu!“ namítl. „Mám hrůzu z lítání!“ Na vrcholku kopce se objevili pronásledovatelé.

„Támhle jsou!“

Kytarista strnul, zděšený oběma vyhlídkami. Muži se řítili dolů

po svahu.

Orb popadla svého společníka za ramena a smýkla jím na koberec. „Sedni si!“ zakřičela mu do ucha.

Mechanicky ji poslechl; pouzdro s kytarou držel v náručí před sebou. Skočila za něho, koleny ho stiskla v bocích a objala ho pažemi. Poručila koberci vzlétnout.

Zvedl se, právě když dorazil první muž. „Hej!“ zahulákal, jak do něho koberec i s nákladem málem narazil. Pak po něm sáhl.

Orb švihla levou rukou a odrazila ho úderem do krku. Udělala to bez rozmýšlení a byla sama svým jednáním poděšená, když úder v paži pocítila. Pak nařídila koberec směrem k řece a země se propadla, jak ve spěchu nabral efektní náklon.

Kytarista zíral dolů. „Doprdele!“ zaječel a snažil se vyškrábat přes okraj koberce.

„Nech toho,“ zasyčela mu Orb do zátylku. „Převážíš nás!“ Přetížený koberec se skutečně děsivě houpal.

Kytarista se snažil scvrknout sám do sebe. „To je horší než mizernej fet!“ Třásl se jako osika.

„Zavři prostě oči a zůstaň v klidu!“ Byli nyní nad vířící vodou a zvolna klesali. Koberec dělal, co bylo v jeho silách, ale dvojí zátěž pro něj byla příliš.

„Nenechte je utéct!“ zařval muž za nimi.

Orb se neodvažovala ohlédnou. Pobízela koberec přes řeku. Ten ji nejistě poslouchal.

Ozvalo se prásknutí. Oni střílejí! Orb udělala jedinou možnou věc – řídila koberec mírně dolů a kupředu, aby v klesání nabral rychlost.

„Áááá!“ zaječel kytarista, když se pod ním koberec začal zdánlivě propadat. „Ježíšikriste!“

Orb mu zakryla oči rukama, jako by chránila dítě před ostrým světlem. „Uklidni se, všechno je v pořádku, uvolni se,“ chlácholila ho. Ucítila na prstech vlhkost; on plakal. Objala ho.

Zapůsobilo to. Zvolna se uklidnil, jak v jejím objetí cítil trochu bezpečí.

Třeskl další výstřel. Koberec se otřel o pěnu na okraji řeky, a doslova jako by se odrazil od hladiny, sebou plácl na spásný břeh.

Nárazem při prudkém přistání se oba překulili.

Zazněl třetí výstřel a něco tupě udeřilo do břehu opodál. Ještěže měli špatnou mušku!

„Běž támhle!“ vykřikla Orb a napůl táhla, napůl strkala kytaristu naznačeným směrem. Klopýtal, kam ho vedla, až zapadli za velký gejzír, způsobený balvanem v řece. Ten je skryl před pohledy hordy na druhé straně. Pro tu chvíli byli v bezpečí.

Kytarista hleděl do vody. „Mělas mě tam nechat,“ vyrazil ze sebe. „Málem jsem tě zabil.“

„To bych nikdy nemohla udělat!“ vyhrkla Orb rozhorleně.

„Víš přeci, že nestojím za nic, protože jsem závislej na háčku. Nebyla by mě žádná škoda.“

„Nech toho!“ vyštěkla na něj. „Ty přece…“ Jenže neměla mnoho možností, jak ho povzbudit, protože skutečně bylo málo věcí, pro které by si mohl vážit sám sebe. „Jsi dobrý hudebník.“

„Já jsem hudebník tak akorát na baterky! Vopravdu hraju, akorát když do mně napumpuješ magii. To hraješ ty, ne já…“ Na chviličku se zamyslel. „Ale já se ti nějak vod-vděčím, přísahám! Jak jsem takhle malej, tak ti dlužím svůj život!“

„Úplně by mi stačilo, kdybys nechal háčka.“

Převalil se a zabořil tvář do země. „Panebože! Kdybych to tak dokázal!“

„Nemůžeš prostě přestat?“

„Nemáš šajn, jaký to je!“

„To máš pravdu, to nevím. Já myslím, že když chci s něčím přestat, tak toho jednoduše nechám.“

Zvedl hlavu a podíval se na ni. Tvář mu pokrývala hlína; vypadal skoro jako zombie. Pak křečovitě sáhl do kapsy a vytáhl balíček. „Tak si to vem! To je všechno, co mám! Nedovol mi, abych se k tomu dostal!“

Orb trochu štítivě vzala balíček. „Tímhle sis zruinoval život?“

„Trefilas hřebíček na hlavičku, sestřičko.“

Orb balíček schovala. „Tak já ti to vezmu k sobě. Budu ráda, když to nebudeš nikdy chtít zpátky.“

Neodpověděl, jen zabořil hlavu zpátky do země.

Pronásledovatelé to za nějakou chvíli vzdali, protože přes řeku

nemohli. Orb zaslechla, jak naklaďák odjíždí. Nestrávila ovšem u cikánů čas jen tak pro nic za nic a naučila se od nich pár triků. „Myslím, že bude lepší se na druhý břeh nevracet," poznamenala. „Někdo tam může číhat v záloze."

„Jasně," řekl kytarista s ulehčením. Do vzduchu se podruhé dostat netoužil. Sebral svůj nástroj a hodil si řemen pouzdra přes rameno.

Orb se zamyslela. „Asi bych nahoru na břeh vylezla, ale raději dám přednost koberci. Jestli chceš raději šplhat…"

„Přesně tak," zavrčel a začal se drápat nahoru.

Orb vzala svou harfu i jeho kytaru, usadila se na koberci a přála si vzlétnout. Nyní koberec reagoval čile, neboť se z předešlého zatížení již zotavil. Brzy byla nahoře a dívala se, jak se kytarista škrábe za ní.

„Nevím, kde teď přesně jsme," řekla, „ale byla by hloupost chtít se vracet k taxíku, i kdybychom nemuseli zase přes řeku, a mám obavy, že v okolních městech by pro nás nebylo právě bezpečno. Měli bychom se vydat nějakým nečekaným směrem."

„Kam například?"

„Například k Jetelové hoře. Musí být blízko odsud. Najdeme tu rybu."

„Jsem pro," řekl.

„A co kdybych vezla kytaru na koberci, aby se ti lépe šlo?" navrhla.

Rád souhlasil; na koberec se už posadit nechtěl. Oklepal ze sebe hlínu a ona se vznesla asi do výše jeho hlavy. „Pomalu k hoře," nařídila koberci, tentokrát nahlas kvůli kytaristovi.

Koberec se zavlnil, jak se orientoval. Pak nasadil směr zhruba k severu. Orb se ulevilo, že to nebylo k řece.

„On ví, kudy?" podivil se kytarista. „Sám od sebe?"

„Umí se řídit jednoduchými příkazy," odpověděla Orb. „Nevím sice, kde je Jetelová hora, ale koberec se umí zaměřit na každou známou lokalitu. Je na to nesmírně šikovný."

„Magie je fajn," souhlasil.

Letěla rychlostí chůze a on šel vedle. Dále od řeky byl terén nerovný, ale ne neschůdný. Postupovali kupodivu rychle a za hodinu

dosáhli úpatí hory. Bylo pozdě odpoledne; bylo na čase si ověřit, zda tam ryba je. Orb opravdu nevěděla, co může čekat.

„Snad bude stačit, když na něj prostě zavolám," uvažovala. „A pak, jestli se objeví, budu muset, ehm, tančit."

„Co je na tanci špatnýho?"

„Je to dost zvláštní druh tance." Sebrala všechnu odvahu, přiložila ruce k ústům a zavolala: „Jonáši!"

Hora zavibrovala. Orb se v prvních okamžicích vylekala, že nastává zemětřesení. Pak z úbočí do vzduchu vyplulo cosi hnědavého a obludného.

Oba dva jen zírali. Byla to obrovská ryba – a plula skálou i vzduchem, jako by to byla voda. Ta cikánka mluvila pravdu!

Ryba pomalu zakroužila v povětří a pak se zastavila a vznášela se před Orb. Čekala.

Orb z ničeho nic přepadly rozpaky. „Vlastně jsem si nikdy nemyslela… Co mám teď dělat?"

„Tancovat," řekl kytarista zhrublým hlasem.

Pohlédla na něho – a ten pohled ji zarazil. Vypadal přepadle. „Co se ti stalo? Kdybych si byla všimla, že tě chůze tak vyčerpává…"

„Kašli na to. Nemám kondičku a…" pokrčil rameny.

Pochopila. „Háčko! Abstinenční syndrom!"

„Jo. Pálí ti to."

„Vypadáš příšerně!"

„Taky se tak cítím. Jenže to nejde udělat jinak. Radši se dej do tancování, než se ta ryba zvencne."

„Och. Ano. Ale…"

„Potřebuješ hudbu," řekl. „A na harfu nemůžeš hrát, když tancuješ. Vod toho jsem tady." Vybalil kytaru.

Začal hrát, ale ruce se mu třásly tak hrozně, že vyluzoval nepředstavitelné disharmonie. Snažil se soustředit, ale stále to nedokázal. Tvář mu zpopelavěla.

„Jak tě to mohlo tak rychle sebrat?" zeptala se zděšeně Orb.

„Z–z–začarovaný háčko je rychlý," zamumlal a zuby mu cvakaly.

Koktal a to zasáhlo Orb na citlivém místě. Milovala kdysi muže

s vadou řeči! „Vezmi si to!“ vykřikla a hodila mu balíček. Měla menší výdrž než on, a to drogu ještě nikdy neokusila!

Chňapl po balíčku. „Panebože,“ mumlal, „zkoušel jsem to. Já jsem to zkoušel! Ale háčko tě jen tak nepustí!“ Nabral z balíčku špetku prášku, zdvihl ji k nosu a šňupl.

Účinek byl pozoruhodný. Za několik vteřin se mu v tváři rozhostila úleva a dech se mu zklidnil. Zdvihl kytaru, přejel rukou přes struny – a vyloudil dokonalý akord. „Co mám zahrát?“

„Cokoliv,“ řekla Orb. „To, co teď musím udělat, je pro mne stejně těžké, jako pro tebe bylo zůstat bez háčka.“

„Jo.“ Začal hrát a hudba byla dobrá, jen neměla magii jako Orbina.

Ale ona magii potřebovala! Věděla, že musí tančit tak, aby té velké rybě dokázala, že je cikánka. Jenže její přirozený odpor k děsivé sugestivitě tance by úplně smazal jeho účinek, neboť skuteční cikáni neměli ve věcech sexu zábrany. Magie jí v tom však mohla pomoci.

„Magii!“ obrátila se naléhavě na kytaristu.

Zavrtěl hlavou. „Říkám ti, já jsem úplná nula. Když zpíváš a hraješ ty, tak to přijde, ale…“

„Tak to nech přijít!“ zasyčela, chytila ho za rameno a zacloumala s ním.

V tom okamžiku se v jeho hudbě magie objevila. Její dotek to dokázal. Tóny kytary rozechvěly samotnou zemi a tráva na svahu i listy na blízkých stromech se kývaly do rytmu. Nestvůrné tělo ryby se zachvělo v odpověď.

Spustila ruku. Mezi nimi však zůstával jakoby elektrický oblouk a magie trvala. Hrála jen jedna kytara, ale zdálo se, že jich zní tisíc. „Panebože,“ mumlal si kytarista potichu.

Ryba se stále vznášela na místě a sledovala je. Orb si upravila šaty. Vyhrnula si sukni a přitáhla blůzku, což její postavu učinilo vyzývavější, než jí bylo milé. Ale tak to vyžadovala tanana a musela to udělat.

Pak se pustila do tance, ve kterém ryba zastupovala partnera, a představovala si, že je to snědý cikán, který zrcadlově kopíruje její vlastní pohyby. Očekávala, že bude neohrabaná, protože byla unave-

ná a nikdy dřív ji nenapadlo, že tenhle tanec bude někdy před někým předvádět. Avšak rytmus ji uchvátil a zjistila, že se do tance vžila. Byla cikánskou dívkou, která tancem provokuje muže k vášni!

Vysunula kupředu bok, otočila se a vrhla po něm postranní pohled, nadechla se, zavířila dokola a opět zavlnila boky. Tělo a pohled, skok a postoj, ňadra a zadek a vířící vlasy – tanana ji vtahovala do sebe a podněcovala erotickou odezvu. Nikdy dřív se necítila tak úplně zkažená, ani při samotném milostném aktu; představa byla mocnější než skutečnost. Stud z ní spadl, stala se vyzývavou a lascivní a zaujímala postoje, které by ji zhnusily, kdyby je viděla provádět někoho jiného. Byla to tanana!

Nakonec vyčerpaná a rozjařená skončila. Vydala ze sebe to nejlepší i to nejhorší; a teď je řada na rybě. Kytarista nechal odeznít poslední tón, oči přilepené na Orb, čelist skleslou; vypadal jako zhypnotizovaný.

„A také chceme najít Llano," zasípěla, když dotančila.

Ryba chvíli váhala. Pak pomalu klesla na úroveň země a maličko pod ni, takže se její tlama octla zároveň se zemí. Její tělo jí pronikalo bez zjevného odporu; zdálo se, že pro ni země netvoří realitu, nýbrž jen jakousi imaginární vodu, v níž plave.

Otevřela tlamu. Její jícen byl jako prostorná dlouhá jeskyně, suchá a jasná.

„To máme – jít dovnitř?" otázala se Orb zmateně. „Nechat se tou rybou spolknout?"

Jonáš stále čekal. „Radši to uděláme," usoudil kytarista. „Ta potvora nás může drapnout dost rychle, kdykoliv bude chtít." Zdálo se, že to na něho působí mnohem menším dojmem než její taneční představení.

Vešli do obludné tlamy i se svými nástroji a kobercem. Kráčeli dál do jeskyně.

Ta se hluboko uvnitř otevřela do světlé komory. Byly tu výstupky, které připomínaly křesla, stolky a dokonce i pohovky.

Kytarista sebou najeden praštil. „Domů, Jamesi!" prohlásil.

Ryba se pohnula. Orb se spěšně posadila na sedátko u stěny. Šupiny byly průhledné a viděla skrze ně ven.

Krajina venku se pohybovala. Tedy, přesněji řečeno, pohyboval

se Jonáš; plul vzduchem a hladce ujížděl svou cestou.

„Letíme.“ řekla Orb. „Nevadí ti to?“

„Plujeme,“ zdůraznil kytarista. „To mi nevadí. Tady se cítím bezpečně.“

Překvapivě rychle dorazili do Kilvaroughu. Orb vyhlížela ven a dívala se po lidech, ale ti podle všeho obrovskou rybu ani nevnímali. Stejně jako Mortis byla pro obyčejné lidi vskutku neviditelná.

Ryba se nasunula nad Luninu zahradu a zůstala stát. Oba okřídlení lvi vzlétli a vřískali na poplach. Ryba si jich nevšímala; nestáli jí za pozornost, neboť ve srovnání s ní byli jako mouchy.

Orb prošla chodbou, kterou tvořil jícen. Tlama se otevřela a ona stála v ní a dívala se dolů. „To je v pořádku!“ zavolala.

Okřídlení lvi se podívali blíže, poznali ji a usadili se.

Kytarista se přiblížil, vrhl letmý pohled z tlamy ven a obrátil se. „Snad bysme ho měli nechat přistát,“ nadhodil.

„Ach, ano,“ souhlasila Orb. Byla tak zaujatá situací, že zapomněla myslet na běžné věci. „Dolů, Jonáši, jestli smím prosit.“

Ryba zvolna klesala, až se octla v jedné úrovni s trávníkem. Právě když vystupovali, objevila se Luna.

„Výborně,“ řekla. „Zdá se, že jste si našli dopravu.“

„Zdá se,“ potvrdila Orb. „Jonáši, tohle je Luna; Luno, seznam se s Jonášem.“

„Těší mě, že tě poznávám,“ řekla Luna obřadně. Ryba sotva znatelně zavlnila ploutví; snad to bylo potvrzení.

„Pověděli nám o něm cikáni,“ vysvětlila Orb. „On také hledá Llano.“

„Ano. Něco jsem o tom honem vypátrala, když jsem zpozorovala, jak se blížíte. Ale, víš, tahle ryba není úplně spolehlivá.“

„Ale není nebezpečná?“

„Ne tobě, ani těm, které u sebe toleruješ. Jde o to, že to není služebník, nýbrž spíš spojenec, a vaše zájmy se někdy mohou rozcházet. Víc jsem o tom zatím nedokázala zjistit.“

„Někdy bych si přála, aby naše budoucnosti nebyly zastřené,“ zamumlala Orb. „Pak bychom si je mohly přečíst samy a vyhnout se tak mnoha nepříjemnostem.“

„Jsem si jistá, že ta ochrana je nutná,“ řekla Luna. „Můj otec se

v záležitostech magie mýlil jen málokdy.“ Ještě chvilku obrovskou rybu zkoumala. „No, teď pojďme přestěhovat dovnitř tvé věci.“

„Jen tak beze všeho?“ zdvihla Orb udiveně obočí.

„Paní Glotchová zatím sbírala objednávky; řekla jsem jí, ať podle nich vypracuje itinerář, protože jsi vyřešila problémy s dopravou.“

„Ty mi ale věříš, Můrko,“ řekla Orb s úsměvem.

„Samozřejmě,“ přitakala Luna. Pak se sestersky objaly.

Přenesly Orbiny věci dovnitř. Ukázalo se, že vnitřek velké ryby je rozčleněn na řadu komor, oddělených kostěnými stěnami, které dobře posloužily jako soukromé místnosti, a v ocase byl i umývací kout s tekoucí vodou a zařízením k vypouštění odpadů. Zdálo se, že kdysi cestou si někdo dal tu práci, aby Jonáše vybavil pro lidské pohodlí.

„Ale jak jí?“ zeptala se Orb.

„Vypadá to, že nemusí jíst. Je udržován při životě magicky, dokud se nedočká svého vysvobození a nebude moci umřít.“

„Znamená to, že bychom raději neměli být uvnitř, až najdeme Llano?“

Luna se zasmála. „Asi ano! Ale napřed svou píseň najdi.“

Mládenci se nastěhovali večer, když se ryba přemístila k domu, kde měli pronajatý byt. Opět jako by si nikdo z nezasvěcených nevšiml zvláštnosti té akce. Jednoduše nosili zavazadla a vybavení do rybí tlamy, jako by nakládali stěhovací auto. Vyrovnání nájemného nechali na paní Glotchové; rovnou se odhlásili.

Vyčerpaná Orb usnula brzy. Její lůžko tvořila jedna část podlahy její komory, která byla nádherně měkká a pohodlná a částečně se formovala podle její postavy, avšak ne natolik, aby to bylo vtíravé. Cestovat uvnitř živé bytosti mělo jisté výhody!

V noci ji probudily hlasy. Vylekaná Orb tiše ležela a naslouchala. Hlasy se zdály přicházet zblízka, avšak v její komoře nikdo nebyl. Brzy zjistila, že je přenáší kosterní systém ryby, takže mohla jasně slyšet, co se říkalo kdekoliv jinde. Jenže předtím se to nedělo; když se mládenci a Lou-Mae zabydlovali ve svých komorách, byl hluk notně tlumený.

„Ty jsi letěl?“ tázal se nevěřícně varhaníkův hlas. „Na jejím ko-

berci?“

„Byl jsem k smrti vyděšenej,“ odpovídal kytarista. „Ale jak jsem řek, ti chlapi z města šli po nás, poněvadž si mysleli, že jsme cikáni, a řeka…“

„Ale ten koberec unese jen jednoho!“

„Nějak mě posadila dopředu, sedla si za mě, vobjala mě rukama i nohama…“

„Týý vole!“ protáhl bubeník. „Vona tě měla mezi nohama?“

„Já jsem byl tak vyplašenej, že jsem si toho ani nevšim. Ta řeka…“

„Hele, moment, znázorni nám to,“ přerušil ho bubeník. „Tys byl takhle shrbenej, jo? A vona za tebou takhle, na tom malým koberci? Její kozy se ti mačkaly na záda a její stehna…“

„Sakra, nedělejte z toho bůhvíco! Zachránila mi můj pitomej život! Já jsem měl úplně jiný myšlenky, neviděl jsem nic než tu zatracenou řeku, dokud mi neplácla ruce na voči a nějak mě neuklidnila.“

„Kruci, bejt tam já…“

„Jo?“ zeptal se kytarista vyzývavě. „A co ta tvoje černá buchta?“

„Hele, vole, neříkej jí…“

„No tak se netvařte, jako bych dělal s Orb nějakou prasárnu!“ odsekl kytarista. „Ta na mě zvysoka sere, jenom chtěla zachránit můj nanicovatej život a možná mě i vyléčit z háčka. A abyste věděli, byl jsem bez něj snad tři hodiny, jelikož jsem zrovna začal cítit, že jsem na kříži, když jsem jí to svinstvo dal, a pak to bylo ještě dobrou hodinu. Ale nedokázal jsem to; nemoh jsem zarazit to třesení rukou a musel jsem hrát, poněvadž musela tancovat a…“

„Vona tancovala?“

„A jak! Nikdy jsem nic takovýho neviděl! Vypadá to, že musela tý rybě dokázat, že je cikánka, a ten cikánskej tanec – fjú! Na žádný videokazetě jsem neviděl lepší porno! Jak se jí tělo házelo kolem, tak jsem málem přerval struny!“

„Ta?“ řekl bubeník výsměšně. „Vylítla by stropem, kdyby věděla, jak se jí vyhrne sukně, když má na klíně harfu, a kam až ukazuje nohy. Ta si myslí, že sex–appeal je zločin!“

„Heleďte, myslete na to, že ji potřebujeme,“ upozornil je varha-

ník. „Bez ní nejsme nic. Zapomeňte na její sukni!“

„Ty zapomeň na její sukni!“ odsekl bubeník. „Když zkoušíme, sedím přímo naproti ní. Má ty zatraceně nejlepší nohy…“

„Má zatraceně nejlepší všechno,“ prohlásil varhaník. „Myslíte, že jsem slepej? Jsem napůl za ní, vobčas se mi poštěstí jí mrknout do výstřihu a myslíte, že neslintám? Jenže v tom, že se k nám přidala, máme desetkrát větší kliku, než si vůbec zasloužíme, takže nechceme, aby ji někdo z nás čímkoliv naštval. Čili nechte svý vilný voči jen na muzice, jasný?“

„Jo,“ souhlasil bubeník. „Já jenom tvrdím, že my víme, že by se do takovýho tance nikdy nepustila. Tělo na něj má, vo to žádná, ale nemá na to psychicky.“

„Vopravdu tančila,“ trval na svém kytarista. „Zrovna jsem si sice šňupnul, takže jsem snad viděl vo maličko víc, ale…“

„Šňupnul? Tak ale háčko nemá moc šťávy!“

„Si myslíš, že jsem se chtěl sjíždět přímo před ní? Potřeboval jsem se akorát dostat z krize, abych cítil struny a moh hrát. Říkám vám, mezi náma se může tvářit staromódně, ale když se do toho dá, tak to za něco stojí! Viděl jsem už pár vopravdu vodvázanejch tanců, ale tenhle – kdyby ho balili do flašek, tak by stodesetiletej vyváděl jako…“

„Takže naše krásná netýkavka jinde není tak netýkavá,“ pravil bubeník zamyšleně. „Zajímalo by mě, proč chce Llano? Totiž, my ho potřebujeme, abysme se zbavili háčka, ale vona už má všechno, co si kdo může přát. Na co ho potřebuje?“

„Buď rád, že ho chce,“ usadil ho varhaník. „Je to dobrá ženská a my jsme hovno. Jen ji nech bejt.“

„Je to dobrá ženská,“ zaznělo ozvěnou od kytaristy. „Kdyby nebylo jí, bylo po mně.“

„Tak se tu konečně zařídíme, ne?“ otázal se bubeník.

Poslední poznámka slábla a pak už nebylo slyšet nic. Když se Orb soustředila, mohla tlumeně slyšet zvuky doprovázející jejich úsilí, ale hlasy k ní už nedoléhaly. Zůstala ležet a přemítala o tom. Taková náhoda, že příjem byl tak dobrý, zrovna když mluvili o ní! Zvuk jejich hlasů ji probudil; asi mluvili už nějakou chvilku předtím, než je uslyšela. Ovšem když změnili téma, zvuk se vytratil.

Náhoda? Přála si, aby měla opět hadí prsten, aby jí na tuto otázku stiskem odpověděl ano nebo ne. Nacházela se v jiném magickém stvoření a možná…

U vchodu někdo zaklepal. „Jsi vzhůru, Orb?“

„Tak trochu,“ odpověděla Orb. „Pojď dál, Lou-Mae.“

„Nerada tě ruším,“ omlouvala se dívka, „ale stalo se něco zvláštního a…“

„Slyšela jsi hlasy?“

„Jak to víš? Ležela jsem u sebe, už jsem skoro usínala, a najednou jsem úplně zřetelně slyšela slova „černá buchta“. Věděla jsem, že to mám být já a že mluví o mně. Ale řekli jenom…“

„Aby ti tak neříkali,“ doplnila ji Orb. „Ty jsi to také slyšela? Ještě jsem potom poslouchala, ale neslyšela jsem už nic. Ale to… tedy, když se mi to nezdálo…“

„Asi jsme právě objevily další vlastnost té velké ryby,“ řekla Orb. „Když někdo o někom mluví, ten druhý to slyší. Zmínili se o tobě v hovoru, který se týkal mne, takže jsem slyšela o něco víc než ty.“

„Takže jsem se nezbláznila,“ řekla s úlevou Lou-Mae.

„A já také ne. Ale řekla bych, že bude nejlepší, když si dáme pozor na to, co o kom říkáme, dokud jsme tady.“

Lou-Mae nasadila vědoucí úsměv. „A zatím můžeme samy poslouchat.“

Orb jí úsměv oplatila. Měla Lou-Mae ráda. „Ale řekni mi – je pravda, že se mi sukně vyhrnuje příliš vysoko, když hraju na harfu?“

Dívka se zamyslela. „Nikdy jsem si toho nevšimla, ale když si sedneš se zkříženýma nohama, asi by mohla. Chceš říci, že po tobě pokukují?“

„Jen si toho všimli. Asi začnu nosit kalhoty.“

„To pak ale budou vědět, že jsi to zjistila.“

„Hm. Ale když ne…“

Lou-Mae se rozzářila. „Já ti pár kalhot dám! Pak je budeš muset nosit, abys nezranila moje city, aspoň při zkouškách.“

„Určitě bych nechtěla zranit tvoje city, Lou-Mae,“ řekla Orb vážně.

„Jsem zvědavá, jak dlouho bude trvat, než jim to dojde.“

„To může záležet i na nás," řekla Orb. Pak ztichly, aby tahle zmínka nedošla k nesprávnému sluchu a neprozradila to.

Lou-Mae se vrátila do své komory. Orb byla ještě chvíli vzhůru; ležela a přemítala o všem možném. To, jak na ni chlapci pohlíželi, v ní vyvolalo smíšené pocity. Napadlo ji, že každé ženě by se líbilo být označena za krásnou, ale ne tak hrubě. Chlapci viděli „kozy" a „stehna", zatímco ona by dala přednost estetičtějším a méně určitým představám. I když…

Zatím zjistila něco nového o Jonášovi. Měla tu velkou rybu velice ráda a měla ho ještě raději, jak poznávala jeho vlastnosti.

Dívky byly ráno vzhůru první, zatímco chlapci spali dlouho. „Poslyš, když si nedáme pozor, skončíme jako kuchařky a posluhovačky," poznamenala Lou-Mae. „Kdo půjde vařit?"

„Ouha!" vyhrkla Orb. „To mě nikdy nenapadlo. Raději bychom si měli najmout pomocnici."

„To můžeme udělat hned, jak půjdeme nakupovat."

„Nakupovat?"

„Kalhoty."

Orb si vzpomněla a zasmála se. Vyslechnutý rozhovor ji uvedl do rozpaků; ta poznámka o tom, že jí okukují stehna, když hraje – myslela si, že ji odbude pokrčením ramen, ale zjistila, že to nedokáže. Přála si, aby mládence mohla přivést do rozpaků stejným způsobem, jakým to provedli oni jí, co nejnemilosrdněji. To však nemohla.

Vlastně s sebou neměli žádné potraviny, takže teď musely kvůli jídlu opustit Jonáše. Ryba se opět vznášela nad Luniným domem. Na jejich příkaz Jonáš klesl k zemi a ony vystoupily. Pak opět pomaličku vystoupal do výše střechy.

„Jak to, že se tu nehromadí zvědavci?" podivila se Lou-Mae.

„Nevidí ho, drahá," řekla Luna. „Jonáš dovolí jenom vybraným lidem, aby ho viděli. Uvnitř něho jste neviditelní."

Dívka zavrtěla hlavou. „Tomu se dá jen těžko věřit."

„Jonáši," zavolala Luna. „Mohl bys jim ukázat, jak to funguje?"

Ryba se zvolna rozplynula; na místě, kde se předtím nacházela, nebylo nic než nebe.

„Teď už se tomu dá věřit snáz," připustila Lou-Mae.

Luna jim uchystala snídani. Pak se Lou-Mae vydala nakupovat a

Orb zašla do zprostředkovatelny práce. I zde jí pomohly Luniny známosti; když tam přišla, úředník již čekal se seznamem nabídek.

„Vždyť ještě ani nevíte, co chci," namítla.

„Kuchařku a hospodyni, schopnou, diskrétní a nepřitažlivou."

Orb překvapením ztratila řeč. To bylo přesně to, na co myslela; ješitnost dotčená poznámkami chlapců jí velela, aby sehnala někoho, jehož nohy by neměli chuť okukovat. Náhle se za sebe zastyděla, nicméně ne natolik, aby požadavky změnila. „Promluvím si s nimi."

„Momentálně tu zůstala už jen jedna," přiznal se úředník. „Zájem opadl v okamžiku, kdy se žadatelky dozvěděly, že se jedná o časově neomezenou dobu cestování s mladými hudebníky."

„To se divím," utrousila ironicky Orb. „Nu, tak se na ni podíváme."

Ženě bylo asi padesát a vypadala utahaně. Vlasy měla neupravené a její zápal byl minimální. „Umíte vařit?" zeptala se Orb.

„Fantasticky."

„Udržovat domácnost?"

„Dokonale."

„Jaký byste si představovala plat?"

„Běžný."

„Víte, že cestujeme se třemi mladými hudebníky?"

„Opravdu?"

„A že neznáme ani přesnou trasu, ani dobu návratu?"

„Ano."

Všechny odpovědi vyhovovaly, avšak Orb na ní stále něco vadilo. Proč je ta žena tak povolná?

„Je vám jasné, že pokud se ukáže, že vaše tvrzení neodpovídají pravdě, propustíme vás?"

„Ano."

„Proč chcete tuhle práci?"

„Nechci."

„Prosím?"

„Nechci."

„Tak proč jste se přihlásila?"

„Je to lepší než nic."

To tedy bylo nadšení! Orb se rozhodla ženu trochu probrat z le-

targie. „My vlastně hledáme Llano.“

„Ano.“

„Vy to víte?“

„Jonáš by vás přece jinak nevzal.“

„Odkud víte o Jonášovi?“

Žena vzdychla. „Pokud se mě zeptáte, musím odpovědět. Ale nebude se vám to líbit.“

„Přesto bych to raději věděla.“ Rozhovor najednou vypadal úplně jinak.

„Jsem z rodu démonů. Hledám Llano. Když se Jonáš pohnul, přišla jsem. Sama je najít nedokážu, ale snad někdo jiný může. Pochybuji, že to budete právě vy, ale musím být u toho.“

„Z rodu démonů!“ vyjekla Orb. „Jste z Pekla?“

„Ne. Někteří démoni jsou vázáni na Zemi. Prokletí. Llano mě může zbavit kletby.“

„V čem spočívá vaše kletba?“

„Moje odpověď se vám nebude líbit.“

„Máte v úmyslu škodit mně nebo někomu z nás?“

„Ne. Nemohu ublížit žádnému smrtelníkovi.“

„Pak tu odpověď snesu.“

„Musím mít v noci každou hodinu styk s mužem. Každá ta hodina pak přidává hodinu k mému věku.“

„Styk?“ Orb byla překvapená. „Tím myslíte…?“

„Jsem sukubus. Nemám na vybranou.“

Padesátiletý sukubus! „Vám se to nechce dělat?“

„Nenávidím to.“

„Tak proč nepřestanete?“

„Kletba mě nutí.“

Orb si připomněla kytaristův pokus přestat brát háčko. Pro postižené neexistoval způsob, jak přestat.

„Upřímně řečeno, nejsem si jistá, jestli byste byla vhodná pracovnice.“

„Já nespím. Dělám přesně to, co říkám. Ve dne jsem perfektní pracovnice. V noci se projeví moje prokletí. Ráno jsem pak o deset nebo dvanáct hodin starší. V příštím století budu vypadat na sto let a stále budu nesmrtelná, dokud nenajdu Llano.“

Orb přepadl soucit. „Jak dlouho už takhle jste?“

„Jedno století. Ve dne mám vzhled, který odpovídá polovině míry smrtelníků – vzhledem k té noční penalizaci – ale stále nemohu zemřít. Vy smrtelníci ani netušíte, jaké je smrt dobrodiní.“

Orb se přistihla, že tomu věří. „Ve vaší podobě je vám padesát let, a přece musíte svést v noci muže každou hodinu?“

„Během těch hodin se vracím do své původní podoby. Moje stárnutí se projeví až pak – a vidět je jen ve dne.“

Orb z ní měla smíšené pocity. Nepředstíraně s tou bytostí soucítila, avšak její povaha ji děsila. Co by ti tři mládenci dělali, kdyby…

Škodolibost nabyla vrchu. „Jste přijata,“ řekla. „Jak se jmenujete?“

„Jezebel.“

Když se Orb vrátila s Jezebel, byli už mládenci vzhůru a hladoví. Z nějakého důvodu se nevypravili najíst někam do bufetu. „Já si to vezmu na starost,“ řekla Jezebel. Luskla prsty a v ohnuté paži se jí zhmotnil balíček, do jakého se ukládá rychlé občerstvení. Podala jej bubeníkovi. „Nacpěte se.“

Ti tři balíček otevřeli. Uvnitř našli hamburgery a láhve s colou: podle jejich představ ideální snídaně.

Bubeník vrhl pohled na Orb. „Odkud to věděla?“

„Jezebel zná hudebníky,“ řekla Orb. „Bude nám na zájezdu vařit a udržovat domácnost.“

„Ona i udržuje domácnost?“

„Myslím, že její styl vedení domácnosti jste ještě nezažili,“ pravila Orb s vážnou tváří.

Mládenci se se svou snídaní vypařili. Orb zavedla Jezebel do její místnosti. „Potřebujete ještě něco?“

„Jistě.“ Jezebel máchla rukou a objevila se police s knihami. „Moje knihovna. Ve volných chvílích hodně čtu. Připouštím, že to používám jako únik, ale opravdu mi to pomáhá zabíjet tu nudnou jednotvárnost mojí kletby.“

Orb přejela zrakem tituly. Zahrnovaly široký výběr od klasiky až po poslední zamilované románky. Sukubus, který jako únik čte zamilované románky? Nu, proč ne? Sukubus je stvořen pro sex, ni-

koliv pro romantiku. Jako každá žena měla sklon to první pokládat za jednodušší než to druhé a také méně uspokojivé.

Lou–Mae se vrátila s balíkem, obsahujícím její dárek – kalhoty pro Orb. „Moc ti děkuji, Lou–Mae," řekla Orb s předstíraným překvapením. „Určitě je budu nosit!"

Ukázala se paní Glotchová s itinerářem; pozoruhodně rychle vypracovala trasu, která se vinula celou zemí. Každých tři až pět dní měli angažmá v novém místě.

Paní Glotchová se s jejich rybou dosud nesetkala. Stěží ji přiměli k tomu, aby Jonáše aspoň krátce navštívila. S neurčitým nesouhlasem se porozhlédla po interiéru a odkvačila zpátky do své kanceláře v normálním světě.

Jejich turné začalo. Orb se rozloučila s Lunou s podobným pocitem smutku, jaký cítila při jejich loučení v Irsku, a vstoupila do Jonáše. Velká ryba se vysoko vznesla, nabrala směr a rázně vyplula vzduchem k prvnímu městu ze seznamu.

Orb se chystala odejít do své komory, aby si tam odpočinula, když ji kytarista zadržel. „Ano?" otázala se.

„Jenom jsem chtěl říct, ehm, no, možná to není…" zaplétal se do řeči.

„Děje se něco?"

„Ty víš o háčku."

„Samozřejmě. Víš, jak se na to dívám."

„No, já se snažím se z toho dostat, ale… však víš."

„Vím." Co se jí to jen snažil říci?

„Nevzal jsem si ani špetku vod tý doby, co jsem přišel do tyhle ryby," vypravil ze sebe.

Překvapilo ji to. „Myslela jsem, že to musíš brát každých pár hodin. A tohle už je celý den. Není to neobvyklé?"

„Jo. A ostatní se toho taky ani nedotkli. My to nebereme, dokud nemusíme, a…" Pokrčil rameny.

„Jonáš!" vyhrkla. „Mohlo by to být…"

„Na to právě myslím. Velká magická ryba – třeba nestojí o to, mít tu sr… tu drogu v sobě, rozumíš?"

„Jestli je to tak, pak je Jonáš hotové požehnání!" zvolala Orb.

„A proto jsme taky nešli dneska ráno ven. Poněvadž jestli je to

pravda, tak když vyjdeme ven…“

„Vrátí se abstinenční příznaky,“ dokončila za něho Orb. „Já ti nic nevyčítám. Naštěstí můžeme v Jonášovi zůstat, dokud…“

„Dokud nebudeme mít vystoupení,“ řekl. „A z toho mám strach.“

„Ale stejně – mít pokoj od závislosti po celý zbytek času – moc jste mě potěšili!“

Přikývl. „A – jen jsem chtěl říct… poděkovat ti, žes mi zachránila život. Něco ti za to dlužím. Je to zatraceně velkej dluh, poněvadž nemám ani nedokážu nic, co bys mohla potřebovat, ale…“ pokrčil rameny.

„Vážím si tvých díků,“ řekla dojatě Orb. „Určitě se ukáže, že za něco stojíš. Chce to jen trochu času.“

„No, jestli najdeme Llano…“

„Úplné osvobození,“ potvrdila.

Odešel. Nyní Orb zalila vlna pochybností a starosti. Vědomě najala sukuba. Co se stane s Čvachtaly, až nastane noc? Zpočátku to mohou považovat za povyražení, ale za pár hodin…

Jenže co měla teď dělat? Ona ji najala a bylo jí hloupé ji propustit. Neměla nikdy připustit, aby na ni její pýcha, uražená poznámkou o jejích nohách, měla takovýhle vliv!

Jezebel uvařila vynikající oběd, zdravý a vyvážený. Prostřela na kosti, sloužící jako stůl, v místě, které si zvolili za jídelnu, a ode všech vyžadovala, aby se upravili a jedli formálně spolu. Mládenci se museli jít do koupelny učesat, vyčistit si nehty a převléknout se do lepších šatů.

Orb se zdržela úsměvů; hospodyně měla podle všeho staromódní způsoby, ty však zde nebyly nepřípadné.

Chlapci se na jídlo dívali odmítavě. „Brambory?“ ohrnoval nos bubeník. „Mlíko?“

„A čerstvý salát,“ dodala Jezebel. „Domácí pravidlo, dokud jsem tady: jedno jídlo denně bude podle zásad správné výživy. Ostatní si mějte podle libosti.“

Lou–Mae vzala bubeníka za paži. V jasně zelených pletených šatech vypadala přitažlivě. „To zvládneš, Danny.“

Rozzářil se. „Když to chceš ty. Víš, kdybys chtěla hospodařit se

mnou…“

„Napřed se zbav háčka,“ řekla pevně.

„Já jsem bez háčka!“

„Až budeš bez háčka i mimo rybu.“

„Jo,“ řekl zahanbeně.

Novinky se šířily rychle! Už i Lou–Mae věděla o další Jonášově schopnosti a neoklamalo ji to. Bubeník jí po svém udělal nabídku a ona odpověděla svou podmínkou – napřed se zbavit zlozvyku.

Kytaristova ochota vznést se do vzduchu s Jonášem – to také mohlo způsobit kouzlo té velké ryby! Už žádná fobie.

Pustili se do jídla. Však také bylo vynikající. Stávala se z nich skoro rodina, díky něčemu, co by Orb kdysi bývala pokládala za ten nejnepravděpodobnější vliv.

Ale až přijde noc…

Před nocí přišel večer – as ním se před nimi objevila bouřka. Jonáš se náhle nahnul na bok a změnil kurs. „Co se děje?“ vykřikla Orb, když použité nádobí sjelo na podlahu. Pak si však vzpomněla, co jí říkala Luna: ryba byla odsouzena plout všemi živly kromě svého vlastního. Jonáš nesnesl vodu.

Bouřka mohutněla a další a další mraky se kupily i po stranách a za nimi. Jonáš by brzy byl lapen v dešti. Ale velká ryba si poradila: ponořila se. Mohutnými údery ocasu se Jonáš probil k zemi a bez zaváhání do ní pronikl. Kolem se rozhostila tma.

Tma! Orb se ohlédla po Jezebel, která právě umývala sklenice. Ale žena se nezměnila. Zjevně to působila noc, ne pouhá tma. Dávalo to smysl: v opačném případě by sukubovu hrozbu jednoduše odstranila neustále rozsvícená světla.

Noc se však nevyhnutelně blížila. Orb ji očekávala se vzrůstajícím znepokojením. Věděla, že udělala chybu, a cítila za to odpovědnost. Stále však neviděla východisko.

Mládenci s sebou měli televizor. Nainstalovali jej v hlavní komoře a naladili na něm svůj oblíbený program. Orb připadalo, že se skládá z neustálého násilí a erotiky, okořeněných špetkou humoru. Nu což, třeba se jim dostane toho, co si koneckonců zaslouží.

Kdyby s nimi ovšem nebyla Lou–Mae. Kdyby byla u toho, až…

Orb se dívala na Jezebel – a její nejhorší očekávání se splnilo. V

jednom okamžiku byla žena padesátiletá a zanedbaná; v dalším, kdy slunce pro toto místo na Zemi zašlo, z ní bylo vyzývavé dvacetileté stvoření v provokativních šatech. Sukubus se projevil.

Avšak Jezebel pokračovala v umývání sklenic. Pak se pustila do talířů. Její vzhled se změnil, její chování nikoliv.

Orb se k ní připojila. Utírala talíře a odkládala je na kostěnou polici, jež byla také součástí Jonášovy architektury. „Ehm, Jezebel…“ promluvila.

„Ano?“

Orb ztratila odvahu. Byla by chtěla svou odpověď příliš brzy. „Odkud se bere všechno to jídlo a ty talíře? To je prostě vykouzlíte?“

„Talíře jsem přičarovala ze svého servisu,“ řekla Jezebel.

„Budu potěšena, když vám jej budu moci poskytnout. Jídlo však musí být stále nové, takže pochází z místních zdrojů.“

„Ale… znamená to, že je vlastně kradené…?“

„Ne, paní Glotchová za ně dostává účty. Nechávám na místě potravin potvrzenku a oni vědí, kam se mají obrátit, aby dostali peníze. Moderní elektronika je skvělá věc!“

Povídaly si, dokud nedokončily práci. Pak se Jezebel zarazila a podívala se na sebe. „Jejda – já jsem se proměnila! Noc je tady a ani jsem si toho nevšimla.“

„Změnila jste se už asi před půlhodinou,“ prozradila jí Orb.

„To snad ne! Přece kletba…“ podívala se na hodinky.

„Je to tak! Jak je to možné?“

„Tím myslíte, že nemusíte…“

„Vůbec žádné nutkání,“ pravila udiveně Jezebel. „To se mi tedy ještě nestalo.“

„Jonáš!“ zvolala Orb. „Neutralizuje návyky na háčko! Určitě neutralizuje i jiná prokletí!“

„To chcete říci, že si mohu v noci skutečně odpočinout? Žádné přidané hodiny? Žádní odpudiví muži?“

„Vypadá to tak.“

„Věděla jsem, že ta velká ryba je vzácná, ale tohle jsem netušila! To je hotové…“ náhle zmlkla a jako by se dusila.

„Co se děje?“ zeptala se Orb poplašeně.

„To jenom nemohu vyslovit jistá slova. Už jsem se tak zabydlela

mezi smrtelníky, že na to občas zapomínám. Pokoušela jsem se říci slovo, které používáte pro něco dobrého od tamté mocnosti.“

„Požehnání?“

„To je ono. Ryba zřejmě může potlačit vnější vlivy, ale ne ty závislé na vůli. Tím myslím, že si mohu vybrat, co řeknu, a když to slovo říkat nemusím, tak je vyslovit nemohu. Ale to je jenom drobnost. Ta hlavní věc je nádherná!“

Orb pocítila podobnou úlevu, třebaže z jiného důvodu. Měla nyní Jonáše ještě raději.

Lou–Mae si přišla pro sklenici vody. Zaváhala, když si všimla Jezebel. „Kdo jste?“

„To je Jezebel,“ vysvětlila Orb. „V noci se její vzhled mění.“

Dívčiny oči se zúžily. Jezebel jí očividně připomínala něco jiného než kuchařku.

„Jsem sukubus,“ řekla Jezebel. „Od nedávna ve výslužbě. Nemám o vašeho muže nejmenší zájem.“

Lou–Mae zatěkala pohledem zpět k místnosti, v níž seděli chlapci. Nevěřila tomu. „Co takové stvoření jako vy pohledává tady?“

„Chci Llano. Osvobodí mě navždy.“

„Říkala jste přece, že jste ve výslužbě, ne?“

„Díky Jonášovi. Obávám se, že venku to bude něco jiného. Je to stejný problém, s jakým se potýká váš muž.“

Dívka to zvažovala. „Takže až budeme mít koncert, zůstanete tady.“

„Ráda.“

Lou–Mae poněkud roztála. „Nechcete se podívat na televizi?“

„Stojí to za dívání?“

„To sotva.“

„Dobrá. To je program, jaký mám ráda.“

Odešly do druhé místnosti. Orb zaváhala, pak pokrčila rameny a šla s nimi.

Bubeník se ohlédl po Lou–Mae a spatřil Jezebel. Otevřel údivem ústa. Druzí dva se obrátili a zírali stejně jako on.

„To je jenom Jezebel,“ řekla Lou–Mae. „Na co tak zíráte? Ještě jste nikdy neviděli kuchařku?“

Bubeník zavřel ústa a obrátil se zpátky k televizi. Varhaník a kytarista zaváhali a pak udělali totéž. Jezebel si jich vůbec nevšímala; definitivně neměla zájem.

Noc proběhla klidně. Ráno bylo Jezebel zase padesát a vařila snídani.

„Poslyšte, slečno Kaftanová…“ začal sukubus.

„Říkejte mi Orb.“

„Dobře. Všimla jste si…“

„Těch zvuků tady?“ doplnila ji Orb. „Předpokládám, že o vás mládenci mluvili, když zůstali o samotě.“

„Skoro hodinu! Četla jsem Vojnu a mír, protože stejně nespím; poprvé v životě jsem měla noc sama pro sebe a bylo to zvláštní. A pak najednou ty hlasy – ti kloučci měli nějaké svalnaté myšlenky!“

„Je vám líto, že se vaše situace změnila?“

„Ani náhodou! Všichni kloučci mají svalnaté myšlenky, ale nikomu dlouho nezůstanou u mne a ani nejsou nijak zvlášť originální. Já jenom nechápu, jak něco takového mohli říkat mně na doslech.“

„Jonáš dovoluje tomu, kdo je předmětem hovoru, slyšet, co se o něm tady říká,“ objasnila Orb. „Ti mládenci nevěděli, že je slyšíte.“

„Nikdo jim o tomhle efektu neřekl?“

„A kdo by chtěl něco takového udělat?“

Jezebel se usmála. „Jediné, co chci je Llano. Ale tenhle výlet začíná být zábavný.“

„Jenom o nikom nemluvte,“ varovala ji Orb. „Máme štěstí, že ráno tvrdě spí, protože jinak by tenhle rozhovor slyšeli.“

Sukubus přikývl a položil si prst na ústa.

Bouřka přešla a Jonáš opět plul oblohou. Urazil v průměru nějakých padesát kilometrů za hodinu, což jim ponechávalo spoustu času na to, aby včas dorazili na místo prvního vystoupení.

Později ráno si udělali generálku. Jezebel zaujatě v koutě poslouchala, zjevně uchvácená. Skupina se skutečně dostala do tempa a projela celý repertoár bez zaváhání, včetně nejnovějších přírůstků. Měli nyní písně všeho druhu sestavené do pestrého programu, řadu z nich sehraných na způsob „Danny Boye“. Orb připadalo, že magie sílí, třebaže sama sebe brzdila, že se jí to může jenom zdát.

Pak Lou–Mae pohlédla ven „okenní“ šupinou. „Je tma!“ vyjek-

la.

Nějakou dobu trvalo, než na to přišli, ale ukázalo se, že Jonáš také poslouchal a jednoduše přestal vnímat okolní svět a blaženě klesal, až byli nezměrně hluboko pod zemí. Nic se však nestalo; když skončili s představením, velká ryba se vynořila zpět na povrch a pokračovala ve své cestě k místu jejich určení.

„Myslím, že osoba nebo bytost musí být schopná ocenit hudbu, aby mohla mít zájem o Llano," řekla Orb. Zdálo se, že to shrnuje vše.

-9-

LLANO

Dorazili do místa svého prvního vystoupení. V sále se sice sešlo dost posluchačů, ale plno nebylo. Podle všeho zpráva o jejich talentu ještě nepronikla do širší platící veřejnosti. Stále to však bylo nejpočetnější publikum, před kterým kdy stáli, a Orb byla přesvědčená, že přilákali větší dav, než se dostavoval obvykle.

Mnozí lidé se tvářili znuděně nebo cynicky, jako by odmítali uvěřit, že tahle přespolní kapela za něco stojí. Někteří z nich byli možná kritici, připravení rozcupovat je na kousky.

Orb se v duchu usmívala. Očekávala, že se to změní.

Koncert začal – a skutečně se to změnilo. Skladby procházely napříč celým hudebním horizontem, ale všechny byly prodchnuty magií a ta udržovala posluchače v zaujetí. Pravda, s magií by stačila i špatná hudba a dobrá hudba by nestačila ani bez ní. Avšak jejich hudba byla dobrá, a jak na ní pracovali, stále se lepšila.

Následujícího večera měli druhý koncert. Ten byl vyprodaný.

Tak to šlo i nadále, jak se vpravovali do zájezdové rutiny.

Po absolvování půl tuctu měst se Živí Čvachtalové propracovali na špičku žebříčku. Paní Glotchová jim sdělila, že při dosavadním tempu příjmů bude každý člen po ukončení zájezdu boháčem.

Nahrávací studia jim nabízela vydání alb. Probrali si to mezi sebou a rozhodli se nenahrávat, protože nevěděli, zda si záznam uchová magický náboj. Ukázalo se, že jednali prozíravě, neboť z jednoho jejich koncertu byla pořízena pirátská nahrávka, o níž později zprávy uváděly, že byla pokládána za padělek, protože postrádala omračující

účinek živého vystoupení.

Procestovali východní část země, pak jižní a posléze jihozápadní. Mapy příliš nepotřebovali, neboť Jonáš prostě sám plul do požadovaného města. Nicméně Jezebel ráda věděla, kde se právě nachází, a tak jí mapu pořídili.

„Podívejte se!“ vykřikla Jezebel nad mapou. „Tady je Llano!“

Orb málem upustila harfu. „Cože?“

„Zrovna tady,“ řekla žena a ukazovala prstem.

V mžiku byli všichni v chumlu okolo. Našli okres, řeku a dokonce i město toho jména. „Myslíte, že by tam…“ otázala se Jezebel.

„Zajímalo by mě to,“ řekla Orb. „Nikdy mě nenapadlo, že by to mohlo být na mapě. To bude nejspíš náhoda.“

„Na tomhle světě se nevyskytuje mnoho náhod,“ namítla Jezebel. „Alespoň ne pro toho, kdo do věcí trochu vidí.“

„Máme tam blízko kšeft,“ řekl chtivě bubeník. „Fíha, kdybysme tu píseň dokázali najít a ona fungovala…“ Pohlédl na Lou–Mae.

Ostatní přikývli. Věděli, že ten vztah se stává s každým předvedením „Danny Boye“ vážnějším a jedině neústupnost černé dívky ohledně háčka zabraňovala tomu, aby zašel ještě dál. Nikdy by nechtěla mít nic společného s narkomanem; to bylo nepochybné. To jen zvyšovalo bubeníkovu touhu háčka se zbavit, ale nedokázal to.

Odehráli koncert v onom blízkém městě a pak nařídili Jonášovi plout do Llana. Ten se vydal na cestu a oni usnuli.

Ráno zjistili, že ryba se pohybuje nad rozlehlou, plochou, holou krajinou.

„Neztratil se?“ ptal se bubeník. „V dohledu není ani město, ani řeka!“

„Prokletá nesmrtelná stvoření se nemohou ztratit,“ řekla Jezebel. „Já to přece vím.“

Bubeník pokrčil rameny. Tou dobou už všichni věděli, co je Jezebel zač, a že naprosto nemá zájem o vyplnění jejich velkých představ, stejně jako Orb. Mládenci to hodnotili jako nesmírnou ztrátu, třebaže přes den se jim to nezdálo právě vadit. V noci ovšem byly jejich frustrované rozhovory zdrojem neutuchající zábavy pro všechny tři ženy. Zjevně se shodli na tom, že dosud nikdy v dějinách nebydleli tři tak přitažliví a mužní mladíci tak blízko třem tak krás-

ným ženám s tak mizivými výsledky. Taková příšerná škoda! Lou–Mae byla některými jejich představami otřesena. Orb znechucena a Jezebel znuděna. Žádná z nich však chlapcům ani nenaznačila nic o této Jonášově vlastnosti; poslouchat je bylo příliš zábavné. Navíc objevily, že mohou bez překážek mluvit i navzájem mezi svými komorami; podle Jonášova náhledu zřejmě mluvení s někým bylo totéž, co mluvit o někom. Bylo to výhodné.

Přezkoumali mapu a zjistili, že je Jonáš místo do okresu, města nebo k řece zanesl do Llana Estacada, zvaného též Staked Plain.

„Třeba má pravdu," řekl kytarista. „Třeba je to to správný místo."

„Já nevím," škádlila ho Lou–Mae. „Všimni si, že všechny tyhle malé okresy mají tvar čtverce, jako tuhle, rovné tak i tak. Ale kolem Llanoského okresu jsou všechny různě poházené, jako by je Bůh rozhrnul, aby udělal místo pro Llano."

Zahloubal se do mapy. „Třeba máš pravdu."

„Nemyslím, že by tady lidské hranice měly nějaký význam," namítla Orb, třebaže i ji překvapil způsob, jakým byla velká část okresů zkosena; jako by se vezly na tektonické desce, jež se pootočila o pětačtyřicet stupňů. Mohlo to něco znamenat?

Rozhodli se přijmout Jonášův názor: tahle planina je to správné Llano. Ryba klesla k zemí a oni vystoupili.

Orb se procházela po planině a pátrala po písni. Nevěděla, co vlastně má hledat, avšak doufala, že když úplně otevře svou vnímavost, přijde to k ní. Pokud ovšem tohle bylo to pravé místo. V Indii se dočkala zklamání; místo původu cikánů nebylo zdrojem Llana.

Cikáni. Nedávalo to zřejmý smysl, ale možná…

Rozhlédla se. Ostatní byli daleko a hledali každý po svém. Nikdo se nedíval.

Začala tančit tananu, doufajíc, že by to k ní mohlo tu píseň nějak přivábit. Pohybovala tělem tak, jak to bylo vypočteno k rozplamenění mužských myslí, a zaujímala postoje, o kterých by slušná dívka neměla ani vědět. Tančila ne pro muže, ani pro rybu, nýbrž pro píseň. Bude to fungovat? Zabrala se do toho, duch tance do sebe vtáhl její tělo i mysl a probouzel v ní bezuzdnost. Nyní se jí zdálo, že začala přicházet jakási melodie, nesmírně vzdálená, nicméně sugestivní.

Měla půvabný nápěv, krásnější než jakýkoliv nápěv vytvořený smrtelníky, avšak bylo z ní cítit skryté bohatství a sílu, která v porovnání s obvyklými písněmi byla jako oceán vedle jezera. Podstata melodie dosáhla až do jejího srdce a přetvořila je podle svého a nesmazatelně změnila celou její bytost. Ach, ta píseň, ta píseň…!

Pak píseň odezněla a Orb zjistila, že stojí sama, úplně vyčerpaná. Naladila se na Llano? Nebo si to jenom představovala? Nedokázala určit, odkud melodie přicházela, ale něco tu bylo; cítila to v sobě jako počínající těhotenství.

Těhotenství. Co se stalo s její dcerkou, s Orlene? Dozví se to někdy?

Sklíčeně se vracela k putující rybě. Neměla žádnou jistotu, zda vůbec něčeho docílila.

Zájezd pokračoval. Hráli ve stále větších a větších sálech a halách, vždy zaplněných k prasknutí. Zdálo se, že o Živých Čvachtalech ví už celý svět; denně se v médiích objevovaly nové články a zprávy, nafouknuté z ničeho. Oni však byli posedlí svým hledáním, o kterém nikomu jinému neřekli. Kde jen bylo Llano?

Moc Orbiny hudby rostla; o tom již nemohlo být pochyb. Nedalo se na to usuzovat ani tak z toho, že koncerty Čvachtalů hypnotizovaly stále početnější publikum, jako spíš z toho, jaké výkony podávali ostatní členové skupiny. Už ani nemusela zpívat nebo hrát; stačilo, když byla přítomná. Na začátku turné tomu tak ještě nebylo. Nyní mohla Lou–Mae zpívat sama a magie vytryskla; bubeník mohl hrát sólo a magie v tom byla. Od ostatních se však dozvěděla, že když cvičili v době její nepřítomnosti v rybě, nefungovalo to. Uměli hrát dost dobře, ale magie v tom nebyla; všichni ten rozdíl cítili.

„Když jsi s náma, je to trojrozměrný v barvě," přibližoval jí to bubeník. „Jinak je to dvojrozměrný černobílý. Bez tebe jsme prostě jako každá jiná tuctová kapela."

„Snad jsme skupina, ne?" odpověděla a snažila se potlačit přílišnou pýchu, neboť si byla vědoma, že na svém nadání nemá žádnou zásluhu; zdědila je. „Budeme vždycky vystupovat spolu."

To však říkala předčasně. V té době se stočili na sever a nastala zima; vichřice a sníh přerušovaly komunikace a dopravu. Několik

dní před vánocemi bylo nad městem, kde měli vystupovat, tak hrozivé počasí, že se rozhodli přistát u sálu dřív. Jonáš se snesl k budově a oni vyložili nástroje. Mikrofony, zesilovače a reproduktory už nepotřebovali, protože magie teď zasahovala posluchače s větším účinkem. To byl další projev rostoucí Orbiny moci. Bubeník, Lou–Mae a varhaník zůstali tam, aby se zahřáli, zatímco Orb a Jezebel si usmyslely, že si ještě obstarají nějaké vánoční nákupy. Kytarista chvilku váhal a pak se vrátil k rybě s nimi. Orb věděla proč; mimo Jonáše ho lákalo háčko a on se tomu chtěl vyhnout, jak to jen bylo možné.

Nastoupili do ryby a Jonáš se vznesl nad město. Odnesl je do centra, kde Orb a Jezebel vystoupily. Vítr ostře fičel ulicemi a rychle je zahnal do obchodů. Všechno proběhlo v pořádku; nakoupily, co potřebovaly. Orb chtěla dárky na památku pro všechny členy skupiny a Jezebel si chtěla doplnit knihovnu o nové tituly.

Zapomněly na čas a skončily pozdě. Když se octly zpět na ulici s rukama plnýma balíčků, snášel se již soumrak. Orb telepaticky zavolala Jonáše.

Ryba se obvykle zjevila ihned, avšak tentokrát se tak nestalo. Poněkud netrpělivě čekaly a vítr se zdál vát stále ostřeji. Orbin plášť sice sám od sebe přizpůsoboval svou tloušťku počasí a udržoval ji v teple a Jezebel na teplotě nezáleželo, ale nelíbilo se jim, že jim vítr rozcuchá účesy. Nakonec se stáhly do úkrytu v jakémsi stánku – a octly se ve společnosti několika chladem se třesoucích hudebníků jiného druhu. Byli z Armády spásy a bylo vidět, že jejich úsilí o získání příspěvků vyznělo vinou počasí téměř naprázdno.

Orb odložila svůj náklad a sáhla do kabelky, aby vzápětí zjistila, že všechny drobné utratila. Obrátila se k Jezebel, ale ta zavrtěla hlavou. „Nebudou stát o příspěvek od démona," zamumlala.

„To přece nevadí," řekla Orb. „Nezáleží snad na dobrém úmyslu?"

Jezebel pokrčila rameny a vylovila zlatou minci. Upustila ji do misky – a mince v okamžiku, kdy dopadla, vzplála plamenem, který strávil i všechny dosud vybrané bankovky. „Prokleté peníze!" zvolal sukubus a myslel to doslovně. „Podívej se, co jsem udělala!"

Orb se polekaně rozhlédla. Jak se za to má ospravedlnit? Věděla, že tím Jezebel nezamýšlela nic zlého, nicméně zlo s ní bylo spo-

jeno, aniž to mohla jakkoliv ovlivnit. „Já… já se vám to pokusím nahradit," vypravila ze sebe. Vzala nejbližšímu hudebníkovi z rukou zpěvník, otevřela jej a začala zpívat.

„Křesťanští vojáci jako do války jdou,
kříž Ježíše Krista nesou před sebou."

Neměla s sebou harfu, neboť ji nechala v bezpečí v Jonášovi. Magie však byla s ní a melodie se rozezněla ulicí. Jezebel se vytratila opodál, zato však přicházeli jiní. Magie vytryskla, aby se jich dotkla a zesílila působení.

Kolem spěchající lidé se zastavovali, aby si ji poslechli. Jiní přibíhali z obchodů. Když píseň skončila, byl kolem už celý zástup – a do misky padalo daleko víc příspěvků, než bylo těch ztracených.

Tehdy Orb zahlédla snášejícího se Jonáše. Spěšně posbírala své balíčky. „Žehnej vám Bůh, vojáci!" zavolala na ně. „Pojď, Jez!"

Jonáš otevřel tlamu a ony nastoupily. Nikdo si toho zjevně nevšiml. Zástup se počal rozcházet, avšak do misky dosud padaly peníze. Hudebníci se tvářili zmateně, nicméně však potěšené.

Stihly to právě včas, protože slunce v tu chvíli zapadalo a Jezebel nabyla své noční podoby. „Už jsem se bála, že mě to chytne tam venku," ulevilo se jí. „Ale poslechni. Orb, jestli nemáš Llano, máš určitě něco hodně podobného. To, co jsi provedla, je přesně ten způsob, jakým působí Llano." Orb se překvapeně zastavila. „Takhle jsem se na to ještě nikdy nedívala," přiznala se. „Ale myslím…"

„Musíme sebou hodit," pobídl je kytarista, který přispěchal jícnem vzhůru. „Koncert už bude pomalu začínat."

„Já vím!" vykřikla Orb, spěchající do své komory. „Trochu jsme se zdržely a pak si dal Jonáš na čas. Kam jste tak daleko zmizeli?"

„Nikam," zaprotestoval kytarista. „Jonáš tam normálně dřepěl a čekal. Když se dal do pohybu, sebral vás za minutku. Vy jste ho volaly dřív?"

„Samozřejmě, že jsem ho volala!" odsekla Orb a popadla harfu. „Dobrých deset minut předtím, než se ukázal!"

„Třeba tě neslyšel."

„Musel mě slyšet, protože připlul – nakonec."

Jonáš se opět snášel dolů. Orb a kytarista stáli v tlamě, připravení vyskočit ihned, jak se otevře. „Až se vrátíte, budu mít pro vás na-

chystané kakao," řekla Jezebel, která stála za nimi. Experimentováním zjistili, že všechny drogy včetně alkoholu uvnitř ryby zcela ztrácejí účinek, a tak se i mládenci přikláněli ke zdravější stravě, jaké dávaly přednost dívky. Dokonce i kofein v kávě tu byl neutralizován. V Jonášovi byl denním příkazem čistý život.

Tlama se otevřela. Jazyk sebou švihl a v okamžiku byli venku.

„Hej!" vykřikla Jezebel.

Orb se po ní překvapeně ohlédla. „Já jsem si myslela, že zůstáváš uvnitř!"

„Já jsem si to myslela také!" odpověděl sukubus.

„Jonáš nás vyplivl," řekl kytarista.

Orb se obrátila k rybě. „Jonáši, ona měla zůstat…" Zmlkla, protože Jonáš byl pryč.

„Kde to jsme?" zeptal se kytarista.

„No, před sálem, kde…" Orb zmlkla znovu, neboť byli někde jinde. Stáli před městskou nemocnicí.

„Jonáš si splet adresu!" zvolal kytarista. „To se mu ještě nestalo!"

„Ano?" řekla Jezebel. „A proč mě tedy vyplivl? Tahle démonická stvoření musíte mít pořád na očích; já to znám. Myslím, že nás chtěl ze sebe všechny vystrnadit."

„Tomu nemohu uvěřit!" vyhrkla rozčileně Orb. „Snad by stačilo, aby nám to dal slušně najevo, a my bychom ho opustili."

„Heleďte, nemůžeme to zrovna teď rozebírat," upozornil je kytarista. „Musíme jít hrát!"

„Jenže nemocnice je na úplně jiném konci města než sál!" vyjela Orb. „Program má začít každou chvíli; tam se nejspíš včas nedostaneme."

„A co já?" otázala se Jezebel. „Víte, co se se mnou stane v nejbližší hodině?"

Orb se chytila za hlavu. „Já nevím, co budeme dělat!"

„Zavoláme do sálu a taxíka," řekl kytarista. „Já to vobstarám."

V ulici však nebyla žádná telefonní budka, v dohledu žádný taxík a šlehal je zuřící vítr. „Uvnitř musí mít telefon," řekla Orb.

Vhrnuli se do nemocnice. Vešli však postranním vchodem, kde nebyl žádný pult a žádný telefon. Procházeli nekonečně dlouhou ře-

dou chodeb.

Z postranní chodby vyběhl lékař v bílém plášti a málem se srazil s kytaristou. „Á, tady jste!“ vychrlil ze sebe. „Právě včas! Zásoby nám došly před hodinou a nová zásilka se sem nedostane dřív než zítra.“

„To je nějaké nedorozumění,“ řekla spěšně Orb. „My nejsme odsud; my jenom hledáme telefon.“

„Vy nemáte ty léky?“ tázal se lékař zděšeně. „Máme zprávu, že je přiváží zábavní skupina. Máme tu bolestivé umírající případy; nevíme, jak s nimi přetrpíme noc! Poslouchejte.“

Naslouchali. Nyní zaslechli tlumené sténání z několika pokojů, přerušované co chvíli náhlými výkřiky bolesti. „Obvyklá narkotika jim už nezabírají,“ pokračoval lékař. „Bolest jimi proniká skrz a neustává.“

Kytarista polkl. „Můžete použít začarovaný háčko?“

Lékař na něho upřel zrak, v němž se rozhořela obnovená naděje. „Vy tedy jste ten kurýr.“

Kytarista vytáhl balíček. „Asi jo.“

Lékař po balíčku netrpělivě sáhl a potěžkal jej v dlani. „Je to dost silné?“

„Nejsilnější háčko na trhu.“

„Výborně! S touhle zásobou noc přečkáme. Co jsme dlužní?“

Kytarista polkl znovu. „Nic. Víte, to je… z černého trhu.“

Lékař přikývl. „Toho si jistě ceníme! Tucet pacientů vám bude žehnat, pane.“ Odběhl.

„Ty jsi dal pryč svoje háčko?“ zeptala se Orb, která tomu stále nemohla uvěřit.

„No, víš, vono je dobrý proti bolesti, když legální drogy nezabíraj.“

„Ale jak to bez něho vydržíš?“

„Bylo to buď voni nebo já a za co já stojím?“

„Asi za tolik, co já,“ zabručela mrzutě Jezebel. „Zatraceně, jak já nenávidím to, co budu za chvíli dělat!“

Orb měla pocit, že si začne rvát vlasy. „Proč nám to Jonáš udělal? Všechno, co jsme měli, se dneska co nejdřív rozpadne!“

Jezebel se k ní otočila. „Víš, když zpíváš, dotkne se tvoje magie

každého, kdo je poblíž. Zajímalo by mě – když to mohl dělat Jonáš…“

„Jo!“ souhlasil kytarista, jako by se chytal stébla. „Uděláš nás lepšíma, než jsme! Kdybys třeba teď zazpívala…“

Orb si náhle vzpomněla na svůj zážitek v Llanu Estacadu. Ten pocit úplnosti, síly. Bylo by to možné?

„Vezměte mě za ruce,“ řekla.

Vzali ji za ruce a tak stáli v té nemocniční chodbě. Orb zpívala píseň, která ji první napadla, bez ohledu na to, je-li vhodná.

„Musíš jít tím osamělým údolím,
musíš tím údolím jít sám…“

Magie pomalu zalila její tělo, jako by se setkávala s nějakým odporem. Orb ve své mysli vyvolala představu té pláně jako údolí osudu těch, kteří trpěli beznadějně neovladatelným nutkáním. Kráčela tím údolím, ne sama, nýbrž s těmi a kvůli těm, kteří jím jinak projít nemohli.

„Nemůže jím nikdo projít místo tebe…“

Ale někdo jím mohl kráčet s nimi, a to právě dělala. Oni šli sami za sebe, avšak podpíraní písní, která zvolna zalévala jejich těla. Nebylo to Llano, ale připomínalo je to, stejně jako magie připomínala tu Jonášovu a posilovala je. Stala se kanálem, jímž proudil náznak té nezměrné moci, kterou hledala, moci potlačit kletbu. Byla to chůze samotným životem, osamělým územím, ale ne osamocená. Podporovaná silou přátelství a odpovědnosti.

Orb si uvědomila, že píseň skončila, až v okamžiku, kdy pustili její ruce. „Ustupuje to!“ řekl kytarista. „Myslím, že teď už to zvládnu!“

„Ano,“ přitakala Jezebel. „Není to tak daleko, jako v Jonášovi, ale je to dostatečné.“

Orb netušila, co vlastně udělala nebo zda si oba jenom vsugerovali, že jim pomohla. Rozhodla se po tom nepátrat. Něco jí však zcela jistě procházelo.

Pokračovali chodbou dál. Nyní přišli k pultu. „Á, vy jste jistě ti zpěváci,“ řekla sestra. „Oddělení nám už ztrácí trpělivost! Slíbili jsme jim jejich oblíbený druh hudby, ale báli jsme se, že se sem v tom nečase nedostanete. Tudy, prosím.“

„Jejich oblíbený druh hudby?“ opakovala Orb. „Co je to?“

„Říkají tomu 'rezavý železo',“ pravila sestra. „Je to něco příšerného.“ Odmlčela se a přejela je pohledem. „Ehm, bez urážky ovšem. Každému podle jeho gusta.“

„Ty to znáš?“ zeptala se Orb kytaristy.

„Trochu,“ připustil. „Ale, poslechni, to je o hubu! Jednou jsme to chvíli zkoušeli, než jsi k nám přišla, ale, no, byl to jeden z důvodů, proč se naše bejvalá zpěvačka zcvokla. Musíš bejt blázen, aby ses na to dala!“

„Jsme tady,“ řekla sestra. „Psychiatrie. Běžte zrovna dovnitř.“

„A máme jasno!“ podotkla Jezebel.

„Počkejte,“ protestovala Orb. „To my nemůžeme! My…“

„Musíte,“ řekla sestra a zatvářila se zničeně. „Oni se vzbouří, jestli je teď zklameme! Museli jsme jim slíbit…“

„Vy tomu nerozumíte,“ řekla Orb. „Já jsem tu jediná, kdo má nějaký nástroj, a vůbec nic nevím o…“

„Vy tomu nerozumíte,“ řekla sestra. „Roční doba a bouře naše chovance znervóznily do té míry, že sebemenší drobnost je může rozdráždit. Ze stejného důvodu máme málo pracovníků. Jakmile se nám věci vymknou z ruky, nezůstane tady kámen na kameni.“ Odemkla dveře a otevřela je.

Zvuk je zasáhl jako řev mořských vln. Byl tam doslova blázinec. Pacienti pobíhali sem a tam, někteří jen ve spodním prádle, někteří vyráželi nesmyslné skřeky, jiní bušili do nábytku. Zničení ošetřovatelé se snažili podle potřeby v jednotlivých případech zasahovat, ale bylo na nich jasně vidět, že jsou tak unavení, že se sotva liší od pacientů. Kdysi to mohlo být řádné oddělení; nyní bylo na pokraji chaosu. „Už jsou tady!“ zaječela sestra. „Běžte na místa!“ Účinek byl přímo zázračný. „Rezavý železo!“ vyvřískl jeden pacient jásavě a v tu ránu se všichni sápali po svých židlích. Místnost podle všeho sloužila jako společenská; byla vybavená pohodlnými židlemi, televizorem, různými stolními hrami, kartami a knihami. Karty a knihy byly poházené po podlaze a na televizní obrazovce se příhodně míhalo zrnění. Žádala se tu zkrátka živá zábava.

„Nějak to budeme muset udělat,“ řekl kytarista. „Jenže já neumím zazpívat ani tón a bez kytary…“

„Já jsem úplně mimo," připomněla Jezebel. „Vaření je jediné pozemské umění, které jsem kdy zvládla."

„Ale já bych asi nezvládla to… to 'rezavý železo'," řekla Orb. „Jediné, co dokážu, je doprovázet někoho jiného, kdo to hraje. Sama zvládnu jenom svůj typ písní."

„Dělejte, co umíte!" vykřikl naléhavě jeden z ošetřovatelů. „Třeba to vezmou!"

„Scénka!" navrhl kytarista. „Jako Danny Boy a Lou–Mae! My sehrajeme role a ty zpívej."

„Začněte!" zahulákal jakýsi pacient a udeřil pěstí do zdi vedle sebe. Ozvala se bouřlivá vřava souhlasu.

„Cokoliv!" zasyčela sestra.

„Já nejsem žádná herečka." protestovala Jezebel. „V noci umím dobře jen jedinou věc a ať jsem zatracena, jestli ji budu dělat tady."

„Pojď," řekl kytarista a uchopil sukuba za paži. „Tohle zvládneš. Postav se zkrátka sem a dívej se na mě, já se budu dívat na tebe, Orb bude zpívat a my budem předvádět to, co uslyšíme. S její magií to půjde."

„Spusťte to," zaječel pacient. Začal dupat nohama a další ho honem napodobili.

„Držte zobák, vy šílenci!" utrhl se na ně kytarista. „Jak můžem v takovým randálu zpívat bez beden? Ztichněte a pak budeme hrát!"

Dupání odeznělo. Na oddělení se rozhostil klid.

„Oukej, Orb," řekl kytarista. „Dej se do toho."

Orb měla harfu nachystanou a prsty na strunách. Byla připravená – až na to, že jí náhle selhala paměť. „Já… já si nemohu na nic vzpomenout!" zašeptala zděšeně.

„Jakoukoliv z těch našich," zašeptal on k ní. „Třeba to vezmou!"

Avšak Orbina paměť zůstávala prázdná; nedokázala si vzpomenout na žádnou z jejich obvyklých skladeb. Jako by ji přepadla tréma, která vyprázdnila celou její zásobu hudby. Stalo se toho příliš mnoho; Jonáš tím, jak se zachoval, podlomil její jistotu a její úsilí zpěvem posílit své společníky jako by spotřebovalo všechnu její magii. Byla bezmocná.

„Věřte mi, kdyby snad tihle všichni…" spustila sestra a její pohled nervózně těkal po shromážděných pacientech. Jejich nohy se už

připravovaly k dalšímu dupání. A mohlo to vést i k horším věcem, protože tohle nebyli duševně zdraví lidé.

Věřte mi, kdyby snad… Orb jako by ta slova četla z partu.

Prsty se jí rozběhly po strunách a ona začala zpívat.

„Věřte mi, kdyby snad půvaby mládí,
na které hledím dnes s obdivem jen,
třeba již zítra se rozplynout měly
v náruči mé jako prchavý sen…“

Orb sama sebe poslouchala s novým zděšením. Spustila jeden z nejstarších a nejvleklejších dojáků, něco zcela cizího chutím tohoto posluchačstva. Ale bylo to všechno, co měla, co v ní vyvolala náhodná slova sestry. Mohla už pouze zpívat naplno a doufat, že magie pomůže.

Avšak pacienti nedupali; poslouchali, snad užaslí bezvýsledností toho snažení. Kytarista hleděl na sukuba, jako by to byla ta nejnevinnější z půvabných dívek, a Jezebel hleděla na něho, jako by to byla pravda. Jak dlouho to může vydržet?

Zpívala dál a zvlášť vnímala i posluchače. Jak píseň pokračovala, jejich překvapení se měnilo v něco jiného; všechny páry očí ulpívaly na těch dvou stojících postavách, které se neustále dívaly jedna na druhou. Zdáli se být neskutečně mladí, nezkušení, nejistí, avšak milující.

„Ne, pravá láska nikdy neuvadá,
ale až do konce věrně trvá,
jako slunečnice za sluncem, když zapadá,
stejně věrně, jako když vyšlo, se dívá.“

Píseň skončila, ale nikdo se ani nepohnul. Posluchači u vytržení zírali na dvojici před sebou. Ti se na sebe také ještě dívali. Bylo to jako tehdy, když poprvé sehráli „Danny Boye“, ale rozsáhlejší; slunečnicemi se staly všechny tváře. Kytarista vypadal jako oddaný a pohledný muž, jemuž dodávala oduševnělost jeho láska; Jezebel zářila, jako by se jí nikdy předtím takového pohledu nedostalo a byla jím

vzrušená.

Jezebel se obrátila tak, že Orb jí teď viděla do očí. Po tvářích jí stékaly slzy. Potom se mlčky zhroutila.

Kytarista se k ní vyplašeně vrhl a zachytil ji, než dopadla na zem.

Pak stěnou prošla Jonášova obludná tlama a otevřela se. Kytarista zdvihl Jezebel a s ní v náručí vkročil dovnitř. Orb se s harfou zvedla a následovala je. Obecenstvo zůstalo strnulé.

Jonáš zavřel tlamu a mohutnými pohyby vyplul vpřed a vzhůru skrz nemocnici, procházel místnostmi i lidmi, jako by to byly jen přeludy, až se vynořil z nejvyššího patra. Ryba sledovala svou cestu – někam.

Kytarista snesl Jezebel jícnem do její komory a opatrně ji položil na lůžkovou část podlahy. „Je v pořádku?“ zeptal se starostlivě.

Orb poklekla a prohlédla ženu, jak nejlépe uměla. „Myslím, že ano. Víš přece, že není smrtelnice; řekla bych, že ji není možné zabít. Určitě jenom omdlela. Nedokážu si ale představit, proč.“

„Podívej se jí na tvář,“ řekl. „Plakala…“

„Netušila jsem, že by démoni uměli plakat,“ řekla Orb.

„Jen se na mě dívala, když jsi zpívala, a najednou jí tekly slzy.“ Potřásl hlavou. „Panebože, ta je krásná! Asi jsem se do ní zamiloval.“

„Ale ona je sukubus!“ namítla Orb. „Je sto let stará!“

„Já ji políbím.“

Orb poněkud zmateně ustoupila. Kytarista si klekl vedle bezvědomé ženy, naklonil se a vtiskl jí na rty polibek.

Jezebel se pohnula. Vztáhla ruce, aby mladíka objala, ale pak se zarazila. „Ne,“ řekla. „Nemám na to právo!“

„Právo?“ opakoval udiveně kytarista.

„Hrát takovou roli. Já nejsem, nebyla jsem a nikdy nemohu být…ach!“ odvrátil tvář stranou a znovu jí vyhrkly slzy.

Kytarista se bezradně obrátil k Orb. „Co tím chce říct?“

Orb to už chápala. „Ta píseň – dojala ji. Ale ona je démonka, poskvrněná stoletím své přirozenosti. Myslí si, že nemá právo předstírat, že je to, co v ní vidíš.“

„Já vím, co je zač,“ namítl. „Podívej se, co jsem já! Panebože,

když jsi zpívala…“

„Myslím, že i démoni dokážou plakat – když zažijí opravdový cit,“ řekla Orb, která o tom stále přemítala. „Asi jej ještě nikdy předtím nezažila a přemohlo ji to.“

„Takže ona…“

„Tě miluje,“ doplnila ho Orb. „Nakolik to jen taková bytost dokáže. Ale cítí se být tě nehodná.“

„To by musela ještě zatraceně moc klesnout, aby byla nehodná mě!“ vyhrkl.

Ryba se snesla dolů. Byli u sálu, kde měli vystupovat. Přesněji řečeno, byli v sále; Jonáš je dopravil přímo na jeviště. Orb viděla ostatní, jak vzhlížejí vzhůru.

„Musíme jít,“ řekla.

„Jo.“ Kytarista se zvedl. Ale ukázal prstem na Jezebel. „Ještě není konec,“ řekl.

Ta se na něho jen smutně podívala.

Orb a kytarista si pospíšili ven a vyběhli z tlamy na jeviště. Zaujali svá místa a koncert pokračoval.

Za pár dni se v místních novinách objevil článek, popisující záhadný způsob, kterým několik členů skupiny Živí Čvachtalové uklidnili psychotické pacienty pomocí jediné písně. Pacienti začali vykazovat výrazné zlepšení stavu a mnozí z nich se pustili do malování slunečnic.

Podobně i plánovaný koncert začal nejistě, avšak poté, co se objevili postrádaní členové, se proměnil v oslnivý úspěch. Z úvodních skladeb obsahovaly magii jen dvě, zato ty, které následovaly pak, ji obsahovaly všechny. Recenzenti netušili proč, avšak Orb a ostatní na to přišli, když porovnali své vzpomínky.

Orb za tu dobu zpívala dvakrát: jednou, aby odvrátila nepřekonatelné touhy svých společníků, a jednou pro psychiatrické oddělení. Zbývající Čvachtalové ožili právě v těch chvílích, kdy zpívala. Tehdy magie dosáhla až k nim a umožnila jim uchvátit posluchače.

Orb si také soukromě promluvila s Jezebel a s kytaristou. O této části posledních událostí ostatním nic neřekli.

„To je směšné,“ řekl sukubus. „Démoni neumějí milovat.“

„A co ty?“

„I kdybych byla smrtelnice, byla bych čtyřikrát nebo pětkrát starší než on!“

„A na tom záleží?“

„Vždycky jsem nenáviděla svoji přirozenost! Dělala jsem to, protože jsem musela. Když jsem se toho tady v Jonášovi zbavila, bylo mi jasné, že to nebudu dělat, dokud budu mít na výběr!“

„A teď chceš?“

„Ve dne ne. Ale v noci se z toho mohu zbláznit! Ne, že by… to se nezměnilo. Ale chci zkrátka být s ním, těšit se s ním, a kdyby to těšilo jeho…“

Orb si vzpomněla, jak to bylo s Mymem. „Tak proč za ním nezajdeš?“

„A svést ho? Raději bych zemřela! Ostatně, jakou by to mohlo mít budoucnost? Jak bych se mu mohla ve dne podívat do očí, kdyby to věděli ostatní?“

Orb zavrtěla hlavou. To nevěděla.

Když však mluvila s kytaristou, odpověď se vyjasnila. „Já vím, že se toho svinstva zbavila hned, jak mohla, ale, panebože, já bych si přál jenom bejt s ní, víš, jenom… chci říct, ani bych se jí nemusel dotknout, nechci, aby se jí to zprotivilo, jenom kdybych s ní v noci moh bejt…“

„A co ve dne?“ vyzvídala Orb.

„Jo. To je tvrdý. Chtěl bych, aby to bylo jako teď. Teda jako aby o tom nikdo nevěděl. Je prostě kuchařka. Ale v noci… vždyť víš. Tajná láska. Aby o tom nevěděl nikdo jinej.“

Orb se zhluboka nadechla. Cítila odpovědnost, protože tohle způsobila její píseň. „Jdi v noci za ní. Ona vaše tajemství uchová.“

„Ale ona nebude chtít… teda…“

„Bude. Cítí k tobě totéž, co ty k ní, rozpaky a všechno. Tajná láska – to se mi zdá nejlepší.“

„To myslíš vážně?“ zeptal se nevěřícně.

„Když jsi odevzdal svoje háčko, udělal jsi moc dobrou věc. Třeba je tohle tvoje odměna.“

„Ale…“

„Zajdi za ní,“ řekla Orb pevně.

Díval se na ni, jako by byl právě obdržel zprávu o pohádkovém

dědictví. „Jestli to víš určitě…“

„Jenom nezapomeň na její přirozenost. Nebudeme v Jonášovi věčně a ona se pak vrátí do svého obvyklého stavu. To, co jsem udělala, působí jen dočasně. Kdybys s ní potom zůstal, musel bys s ní sdílet život po jejím způsobu.“

Vážně přikývl. „Lepší krátkej čas než žádnej,“ řekl. „Znám její přirozenost.“

Orb zůstala sama se svými myšlenkami. Kdysi v Irsku by si byla nikdy nepomyslela, že by nějakého člověka poslala za sukubem, i kdyby to byl narkoman. Už se však naučila něco o cestách života a lásky a zaujímala méně vyhraněné soudy. Každá osoba byla zapletena do pavučiny okolností a správnost a špatnost se staly věcí názoru. Jestliže člověk, který sám sebe pokládal za bezcenného, našel někoho, kdo si myslel něco jiného, a jestliže stvoření, které bývalo otrokem sexu, nyní objevilo jeho kladnou stránku, kde bylo zlo?

Zlo. To jí připomnělo proroctví – možná se provdá za Zlo. Jiní si to vykládali tak, že se stane Satanovou nevěstou. Orb o tom pochybovala; pokud věděla, Satan nikdy ženatý nebyl a ona by kromě toho takovou věc určitě nikdy neudělala. A tak toto samo se nabízející vysvětlení muselo být nesprávné a případně se projeví nějaké jiné.

A co to bude? Že si vezme zlého člověka? Proč by to měla dělat? Překonala ztrátu Myma, čas ubíhal a nyní již žila jiný život. Avšak stanovila si pro sebe podmínku: nikdy se už nebude zajímat o muže nižších kvalit.

Ach ano, druh toho zájmu nebyl blíže určen. Předpokládejme, že by se vdala z jiného důvodu než z lásky. Co by to mohlo být? Peníze rozhodně ne!

Snad by to mohla udělat kvůli dobru. Kdyby zjistila, že může na světě způsobit mnoho dobra formálním manželstvím se zlým mužem…

Setřásla tu představu. Proroctví zkrátka nedávalo velký smysl, a tak nejrozumnější bylo pustit je z hlavy. Co se má stát, to se stane a pravda nakonec stejně bude úplně jiná než všechny domněnky.

Byly tu přece i jiné zvláštní věci. Byla hudebnicí, pomáhající si svým přirozeným nadáním projekce magie k zesílení svých nacvičených hudebních schopností. Nyní se však její magie zmocňovala celé

skupiny, když byla s nimi – a někdy dokonce i tehdy, když nebyla nablízku. Poslední události, kdy podle všeho potlačila jak přirozenost sukuba, tak abstinenční příznaky narkomana – to bylo víc než hudba! Zhruba věděla, co udělala; vypůjčila si to od Jonáše, okopírovala způsob, kterým ta nutkání držel na uzdě on. Nerozuměla mechanismu, kterým se to dělo, avšak její magie jej přečetla a přenesla to na ty dva. Nicméně byla to schopnost, kterou dříve neměla, nebo si jí aspoň nebyla vědoma.

Jonáš… proč je ta velká ryba tehdy opustila? Vyplivl je na špatném místě a později se pro ně vrátil. Mohla to být náhoda?

Stěží! Ta chvíle tehdy postavila Orb před hotovou věc a donutila ji vydat ze sebe všechny síly včetně těch magických. Zpoždění ryby, když je měla vyzvednout po jejich nákupech, mělo obdobný účinek; udělala tehdy něco málo dobrého pro ty, kdo se snažili vybírat peníze na dobročinné účely. Jonáš to musel udělat vědomě!

Pokoušela se jí ta velká ryba manipulovat? Proč?

Pak to zřejmě pochopila – Llano. Všichni chtěli tu magickou píseň najít. Určitě existuje nějaký způsob, jak to udělat, který Orb mohla využít – kdyby nejprve ovládla celou moc své magie. Když najde Llano ona, podaří se to i Jonášovi.

„Dobrá, Jonáši," zamumlala. „Prozkoumám a rozvinu celý svůj potenciál. A ty, jestli můžeš, mi v tom budeš pomáhat."

Velká ryba nijak nereagovala, avšak Orb věděla, že v něm má spojence a snad i přítele. Tu podporu potřebovala, neboť třebaže byla mezi lidmi a stále vyvíjela činnost, cítila se osamělá. Kdyby jen Mym mohl…

Orb zjistila, že bez zjevného důvodu pláče.

O několik měsíců později Orb náhodou zahlédla v novinách fotografii. Ztuhla. Byl to Mym!

Přečetla si titulek. NÁVŠTĚVA PRINCE A PRINCEZNY Z INDIE, hlásal.

Pohlédla na ženu na fotografii. Byla to skutečná princezna, královského a oslnivě krásného vzhledu.

Tak to byl ten sňatek, který domluvili jejímu milému. Orb se přiměla přečíst článek a dozvěděla se, že s ním princezna je zasnoubená a že její úplné indické jméno v překladu zní „Úchvatnost mala-

chitu“ – a skutečně nosila malachity, cenné zelené kameny. Princ trpí vadou řeči, a tak většinu hovoru obstarává princezna a výmluvně vyjadřuje myšlenky, které jí on nenápadně naznačuje. Přijeli, aby vyjednávali o půjčce pro své země, a měli dobré vyhlídky, neboť princ, nehledě na jeho vadu, byl mocný a chytrý a princezna zase velice přesvědčivá. Když se naklonila, aby tlumočila další z princových poznámek, i ten nejcyničtější úředník jí věnoval nejvyšší pozornost.

Orb si prohlédla princeznin nápadný výstřih. Zajisté, že jí úředníci věnovali pozornost!

Tohle však byla prezentace jejich vztahu na veřejnosti, která měla upoutat lidi na Západě. Byl v něm i nějaký ušlechtilý cit?

Orb se zahleděla na obrázek a do něj a cítila, jak její magie skrze něj dosahuje až do skutečnosti skryté za ním. Fotografie byla stará; nyní to cítila; noviny pocházely již z dřívější doby. Avšak ona dosud tu skutečnost za ní vnímala. Byla tam láska. Mym miloval ji a ona jeho.

Orb cítila, jak se v ní cosi láme. Ovšemže je šťastná, že se Mymovi vede dobře, říkala si. Přála mu, aby byl šťastný, ať už je v jakékoliv situaci. Ta žena byla bezúhonná a dobrá; neměla žádnou chybu. Ale ta bolest, ach, i po takové době!

Musela odsud pryč a být na chvíli sama. Daleko odsud!

Její vidění se rozmazalo. Její vědomí jako by také. Kdesi v dálce zaslechla melodii a věděla, že je to úryvek Llana. Naladila se na ni a cítila, jak se rozptyluje celé její tělo.

Zdálo se jí, že se rozpíná a rozptyluje po komoře a pak po celém obrovském těle ryby. Zůstávala přitom sama sebou, jen větší, a její podstata řídla s rostoucími rozměry.

Zdálo se jí, že je pouhým oblakem mlhy, teď o velikosti Jonáše, a teď ještě větší.

Rozptylovala se stále víc a víc a zvětšila se natolik, že Jonáš byl jenom tělesem, které protínalo její trup. Necítila fyzicky nic, jako by se nacházela v jiné rovině a mohla jimi bez doteku prolínat. Vál vítr, ale ani ten ji nerušil. Její podstata procházela bez odporu i mraky. Zároveň se rozpínala dolů k zemi a pod ni jako obrovská koule. Vlastně ne, ne jako koule – uchovávala si stále svůj tvar. Rostla a

rostla a řídla a řídla, totožnost jí však stále zůstávala. Byla nejpřísernější z neviditelných obrů!

Její střed zůstával v rybě, avšak z té už byla sotva maličká mřenka, úplně uzavřená v jejím těle. Poblíž jejího geografického středu, což bylo… ať! Stále se rozpínala, nohy se jí bořily do glóbu, který byl celým světem, hlava jí dosahovala do nebes. Rostla stále rychleji, geometrickou řadou, její velikost se zdvojnásobovala zhruba každou vteřinu, tak rychle, jak si jen přála.

Rozrostla se natolik, že zeměkoule dostala zřetelné obrysy. Její chodidla pronikla na opačné straně ven a ona stála v prostoru se zemí točící se kolem jejích nohou, zmenšující se a vrhající svůj stín do vesmíru. Orb byla větší než celý svět!

Ale něco předtím hledala… zvuk, melodii. Kde to bylo? Sklonila se, aby pohlédla dolů, nastražila uši a tichounce ji zaslechla znít. Přicházelo to z povrchu rozlehlého Tichého oceánu, z místa, nacházejícího se právě v jejím pravém stehně. Položila tam prst. „Sem," řekla.

To slovo nezaznělo, protože její hlava už byla prakticky mimo atmosféru, ale mělo význam, protože bylo podloženo její vůlí. Začala se smršťovat, ale ne tak, jak předtím rostla. Střed jejího vědomí byl nyní u jejího prstu a ona směřovala k němu. Svět se rozpínal rychleji, než se předtím scvrkl, a ona se závratnou rychlostí blížila k tomu místu.

Pak se tam náhle ocitla. Stála na malém ostrůvku v širém moři u malé zátoky a v té zátoce těsně pod hladinou rostla osamocená hezká mořská houba. Ten sugestivní zvuk vycházel z ní.

Orb přidřepla. Muzikální mořská houba?

Pak jako by se probrala. Co tu dělá a jak se sem dostala? Byla sama na ostrůvku v Tichém oceánu a v dohledu nebyla žádná jiná pevnina ani civilizace. Ještě tak svoje rozpínání a shlukování si mohla představovat, ale tohle byla realita!

Obešla ostrov a nacházela jen písek a skály. Vítr jí rozevlával vlasy. Slunce svítilo. Zdvihla kámen a hodila jej do vody. Šplouchlo to. Realita.

Nu, přece chtěla být sama. Ta melodie přicházela z osamělého místa. Hledala ji a našla. Co si měla počít teď?

Co ji přimělo hledat osamělost? Ach ano – Mymova fotografie. Ale ta rána už odeznívala; byl ve svém novém životě šťastný a ona už součástí toho života nebyla, a tak to mělo být. Ten hadí prsten ji informoval správně; spatřila ho znovu, ale ne tak jako dřív. V tomto ohledu se její bytí vyplnilo.

Udivilo ji, jak rychle se s tím vyrovnala. Musela na to být podvědomě připravená a už jen čekala na nějaký signál. Odpoutala se od Myma tak, jak potřebovala; nyní si může hledat novou lásku.

Snad v Satanovi? V náhlém hněvu kopla do písku. Ne! To proroctví nebude platit! Bude si hledat vlastní cestu a Satan ať táhne k čertu!

Dobrá. Je od ní hezké, že se rozhodla. A jak se teď dostane zpátky do Jonáše?

Vrátila se k zátočině. Upřeně se zahleděla do chladné vody. Byla tam ta houba a její hudba stále zněla.

„Ta hudba mě sem přenesla," pronesla nahlas. „Musí to být část Llana. Magie. Ale jak se mám vrátit?"

Pokoušela se vzpomenout, co dělala předtím, ale nedokázala to. Nějak se zkrátka roztáhla – a smrštila se tady. Tak v několika vteřinách překonala tisíce kilometrů.

A teď trčela tady a už si nepřála být sama. Vítr sílil a zdvíhal vlny. Nad hlavou se jí začínaly kupit mraky a pravděpodobně se chystala bouře. Neměla ani úkryt, ani deštník, ani pláštěnku. Ani potraviny, ani společnost. Kromě té mořské houby.

Zahleděla se na ni. Voda se tam začínala vířit a vítr bičoval vlny, ženoucí se kolem. „Copak děláš, když se ti voda začne bouřit?" zeptala se jí.

Hudba z houby zesílila. Houba začala růst. „To ty!" vykřikla Orb. „Napodobila jsem tvoji techniku!" Houba stále rostla a bledla. Stala se vlastním stínem, rozpínajícím se, promítajícím své průhledné tělo nad vodu. Brzy se zvětšila mimo dohled; na místě, kde předtím byla, zůstala řídnoucí mlha a pak nic.

„Počkej na mne!" vykřikla Orb. Soustředila se, naladila se na tu hudbu, připojila se k ní a stala se její součástí.

Rozpínala se. Tentokrát mnohem rychleji než prve. Za okamžik se neviditelně tyčila nad ostrovem a rostla všemi směry. Rostla, až

obklopila svět.

Kde je Jonáš? Zorientovala se a našla ho, jak křižuje nad kontinentem. Tentokrát už si nepotřebovala na cíl ukázat prstem; pouze se shlukla kolem té své části, v níž se ta velká ryba nacházela. Mohla se zhmotnit v kterémkoliv bodě svého rozptýleného těla; potřebovala k tomu jenom tu melodii a udržet pozornost.

Brzy se ocitla zpět v Jonášovi. Zaměřila se však nepřesně a zhmotnila se ve špatné komoře.

Jezebel a kytarista se tam drželi v nejvášnivějším objetí.

Orb se polekaně nafoukla na velikost velryby a smrštila se do své komory. Byla ráda. že se věci pro tu dvojici vyvíjejí tak úspěšně, ale nikdy je neměla v úmyslu šmírovat!

Pak, už v pevném stavu, se podivovala nad tím, co se jí podařilo. Jen tak se zvětšovala, pak opět smršťovala a přitom se tiše a účinně přemisťovala.

Pochytila část Llana a cestovala po celém světě!

Avšak její zkoumání útržků Llana nebylo zdaleka úplné. Snad nejvýznamnější pokrok učinila při zdánlivě bezvýznamné příležitosti.

Jedna položka, jak to stavěli, byli bubeník a Lou–Mae; kytarista měl svoji tajnou lásku, která ho povzbuzovala a která se vyvíjela žádaným směrem. Varhaník měl přítelkyni, s níž se seznámil pomocí maličkého kouzelného zrcátka, které si k tomuto účelu zvlášť pořídil. Živým Čvachtalům fandila a poslala mu svoji fotografii, na které byla do pasu svlečená. To mu ještě dodalo. Jejich korespondence houstla. Ona však odmítala veškerá jeho četná pozvání, aby se připojila k jejich turné; tvrdila, že ji její rodina potřebuje na farmě.

Varhaník celou věc bez zábran probral se svými společníky, včetně Orb a Jezebel. Chtěla ho Betsy jenom tak napínat? Poslala mu retušovanou fotografii a bojí se, že by přišel na to, že její vnady ve skutečnosti nejsou tak reprezentativní? Chtěla s ním mít kontakt jenom na dálku, aby se dělala zajímavější mezi přáteli? Vypadala jako opravdu milé děvče – a to vedlo k další otázce. Co by takové milé děvče mohlo chtít od takového zjevu, jako je on?

„Někdy se milým děvčatům může líbit i takový zjev, pokud má nějaké dobré vlastnosti," řekla Lou–Mae s pohledem na bubeníka.

„Tak ti dík," řekl bubeník s úsměvem. Metodicky se přitom propracovával úděsnou horou pošty od fanoušků.

„Co kdyby za mě nějaký milý děvče odpovědělo na pár dopisů?"

„Já mám až nad hlavu svých vlastních!" odmítla Lou–Mae. „Nikdy mi neřekli, že popularita s sebou přináší takové haldy dopisů!"

„Potřebujeme nějakou zatracenou sekretářku," shrnul to kytarista.

„Mne vynech!" sdělila mu Jezebel. „Já ovládám jenom domácí práce!"

„Tak nějakou nezatracenou sekretářku," opravil se kytarista s úsměvem.

„Zajímalo by mě," zahloubala se Orb, „jestli Betsy tohle umí."

Varhaník se po ní ohlédl. „Myslíš…?"

„Proč ji nenavštívíš a nevezmeš s sebou Orb, aby tvé dívce zazpívala? Pak ji tu máme jako na koni." Varhaník přikývl. Pohlédl na Orb.

„Jestli je taková, jak o sobě píše…" souhlasila Orb. „Ale mám dotaz: ví o háčku?"

„No, myslel jsem," lezlo rozpačitě z varhaníka, „že jestli přijde sem do Jonáše, nebudou s tím žádný problémy. Vím, že háčkem by nadšená nebyla, ale kdybysme třeba našli Llano, už by to pak nevadilo."

„Ale jestli Llano nenajdeme, budeš mít potíže s přizpůsobením se jejímu světu."

„Musíme Llano najít!" vyhrkl horlivě. Byli právě v dosahu Betsiiny farmy, měli však na další den plánovaný koncert.

„Půjdeme hned," rozhodla se Orb. „Jonáš nás vysadí, pak vás odnese do města a nechá vás tam. Nakonec se pro nás vrátí, a tak budeme mít na všechno spoustu času."

„Ehm, vzpomeň si, co se stalo posledně," připomněla jí Jezebel. „Někdy Jonáš na zavolání nepřijde."

„Podle všeho k tomu má pokaždé důvod," odpověděla Orb. Nicméně doufala, že je Jonáš na holičkách tentokrát nenechá; přes prospěch, který z toho tehdy nakonec měla, to bylo nepříjemné dobrodružství.

Jonáš je oba poslušně vyložil u farmy. Orb nesla v batohu harfu a pro všechny případy i svůj koberec. Když byli bezpečně na zemi, velká ryba odplula a rychle zmizela z dohledu.

Farma vyhlížela nezdravě. Nekonečné řady rostlin vadly ve spalujícím horku. Zavlažovací kanály se tudy sice táhly, ale byly vyschlé.

Přiblížili se k domu. Mladá žena v pracovní kombinéze kydala ze stájí hnůj. Koně nevypadali jako příliš dobře živení.

„To je ona!“ zašeptal varhaník vyplašeně.

„Tak se představíme,“ převzala Orb iniciativu. Vykročila kupředu a varhaník chtě nechtě za ní.

Když je dívka spatřila přicházet, ustala v práci. Byla zamazaná a zpocená a vlasy měla rozcuchané, ale postavu měla dokonalou. Zaslaný obrázek ji reprezentoval vskutku čestně. „Co pro vás mohu udělat?“ zeptala se unaveně. „Jdete si koupit koně?“

‚Ani ne,“ řekla Orb. „Já jsem Orb, zpěvačka skupiny Živí Čvachtalové na turné, a tohle je…“

„To jsi ty!“ vyjekla Betsy, která varhaníka už poznala. „Panebože, já vypadám!“

„Jsi hezká!“ řekl.

Ztuhla, jako by spolkla pravítko. „To myslíš takhle?“

„Jasně! Totiž, ještě nikdy jsem nepoznal dívku, která by opravdu pracovala.“

Polichoceně se začervenala. „Já vlastně opravdu nepracuji, jenom si tak krátím dlouhou chvíli. Potřebovala bych si najít něco, abych se postavila na vlastní nohy. Ale…“

„Ale ne u pojízdnýho zvěřince,“ skočil jí do řeči.

„To jsem neřekla!“ zaprotestovala.

„Víš, myslel jsem si, že jsi buď bláznivá fanynka, nebo že mě chceš jenom tak napínat. Proč jsi mi poslala takovou fotku?“

Zašklebila se. „No, to byl spíš takový fórek. Život na farmě je takový obyčejný. Chtěla jsem vypadat jinak. A vaše hudba se mi opravdu líbí. A když jsme se seznámili…“ pokrčila rameny. „Myslím si, že to nemyslíš vážně. Vy muzikanti máte děvče v každém městě, ne?“

„Ne,“ řekla Orb. „Ty jsi jediná, se kterou udržuje styk. Požádal

mě, abych tě přesvědčila, že se k nám máš na našem turné přidat.“

„Ale já neumím ani hrát, ani zpívat!“ namítla Betsy. „Znám jenom život na farmě a ani ten nijak zvlášť.“

„Potřebujeme sekretářku,“ vysvětlovala Orb. „Vlastně to není práce na profesionální úrovni. Chodí nám spousta pošty a my bychom na ni rádi odpověděli, ale mezi zkoušením nám nezbývá dost času na to, abychom to náležitě zvládli. Potřebujeme někoho na plný úvazek, kdo ji projde, roztřídí a upozorní nás na důležité zásilky a – umíš psát na stroji?“

„Ale ano, umím. Jenže…“

„Samozřejmě bys za to dostala zaplaceno. Už máme i hospodyni. Musela bys ovšem cestovat s námi.“

„No počkejte!“ bránila se Betsy. „Poslala jsem tu fotku, to ano, ale nejsem taková…“

„My vidíme, že nejsi,“ řekla Orb. „Tohle je vážná nabídka. Je sice pravda, že tenhle člověk by tě chtěl mít s sebou, ale jiné vazby než pracovní v tom nebudou.“

Betsy ji přejela pohledem. „Víte, jemu bych nevěřila, i když se mi hodně líbí. Ale vám – vám věřím.“

„Takže to bereš?“ zeptal se varhaník, který se stěží odvažoval tomu věřit.

„Já nevím. Sice by se mi splnil sen cestovat s Živými Čvachtaly a vidět celou zemi. Ale když nám farma takhle usychá, cítila bych se mizerně, kdybych měla odejít.“

„Všimla jsem si, že máte zavlažovací příkopy,“ řekla Orb. „Ale proč v nich není voda?“

„Kde by se vzala? Všechnu ji čerpají pro ten závod na výrobu otravných plynů a řeka vyschla. Jestli brzy nezaprší, jsme na dně. My i všechny farmy okolo!“

„Pro jaký závod?“ otázala se Orb zděšeně.

„No, oni tvrdí, že je to chemička. Ale došlo k úniku – tedy úniku informací, ne tamtoho druhu, díky bohu! – a my jsme se dozvěděli, že se tam vyrábí otravný plyn pro příští válku. Spotřebuje to kvanta vody – na něco, co souvisí s rafinací. Sepsali jsme tady petici, aby závod zavřeli, ale oni s tím šli k soudu a měli peníze a teď mají na vodu přednostní právo. V tomhle suchu…“ Pokrčila rameny. „Nikdo

s tím nic nenadělá. Kdyby aspoň zapršelo!“

„Fabrika na votravnej plyn!“ chytil se za hlavu varhaník. „Přál bych si, abysme vás toho mohli zbavit!“

„Kdyby tak pořádně zapršelo,“ řekla Betsy. „Aby se tím jejich kanálem prohnala taková menší potopa a celou tu věc spláchla někam pryč! To by nám jen prospělo!“

„Déšť,“ řekla zamyšleně Orb, kterou právě něco napadlo.

„Zařiďte nám potopu a půjdu s vámi, kam budete chtít!“ řekla Betsy s nahořklým smíchem.

Varhaník rozpřáhl ruce. „Kéž bysme mohli! Ale to není ten druh magie, kterej máme na povel.“

Avšak Orb se pokoušela naladit na něco, o čem předpokládala, že je to další úryvek Llana. Soustředila se a pátrala po něm. Byl podobný melodii pro cestování, ale jistým způsobem se lišil; obsahoval rozpínání, ale ne vlastního těla. Smrštění, ovšem něčeho jiného. Vyvolání a zesílení…

„Slečno Orb, jste v pořádku?“ vyzvídala Betsy.

„Počkej!“ zarazil ji varhaník. „Myslím, že zachytila kousek Llana.“

„Čeho?“

„To je kouzelná píseň, kterou hledáme, abysme se zba… chci říct, je to něco úplně jinýho, než jsi kdy slyšela. To… ona z toho před pár měsícema už kousek pochytila a…“ zakoktal se, protože nechtěl mluvit ani o háčku, ani o sukubovi.

„Je snad něco, o čem bych měla vědět?“ zeptala se Betsy ostražitě. „Copak se na tom vašem turné děje?“

Orb se soustředila na prchavou melodii vyvolání, vyslídila ji a v mysli si ji zesilovala. Ale dosud to nestačilo. „Harfu – podej,“ zasípěla, aniž na něho pohlédla.

Varhaník se hnal o překot, aby ji poslechl. Ve vteřině měla Orb harfu v rukou. Stále se pohybovala blízko té melodie, rezonovala s její ohromnou mocí, avšak ne a ne ji zcela zachytit. „Posaďte mě!“ řekla úsečně, protože s myslí obrácenou jinam se na to sama nebyla schopná soustředit.

Vzali ji za ruce a dirigovali ji k zemi. Pokrčili jí nohy – cítila varhaníkovy ruce na svých kolenou, avšak věděla, že to nebyl důvěr-

ný dotek. Harfa se jí opět ocitla v rukou.

„Ona má epilepsii?“ zeptala se vyplašeně Betsy.

„Ne. To ta píseň. Ona…“

„Řekni jí pravdu!“ prohlásila Orb, když její prsty hledaly správné struny. Nemohla začít hrát, dokud se nechytila na vhodném místě, ale musela být připravená.

„Bereme háčko,“ řek varhaník váhavě. „Chceme, aby nás toho Llano zbavilo.“

„Vy jste všichni narkomani?“ zhrozila se Betsy.

„Ona ne. Jenom my, původní Čvachtalové. Ona jednou zpěvem kamaráda na chvíli vyléčila. Ale zmůže toho zatím málo; aby to dokázala úplně, potřebuje Llano. Jinak to zatím kontroluje Jonáš.“

„Kdo?“

Varhaník se dal do vysvětlování, ale Orb ho úplně vypustila ze zřetele. Zaměřila melodii dostatečně na to, aby ji zesílila! Její prsty se rozběhly po strunách a vyloudily z harfy akordy, její magie zesilovala účinek. Byla to zvláštní hudba, nepřipomínající nic z toho, co hrála dřív, avšak když ji uchopila, její moc se projevovala se vzrůstající silou a díky zpětné vazbě jí Orb získávala stále víc a víc. Byla to melodie operačního systému živlů! Pohnula její pomocí s živlem Vzduchu – avšak ne dostatečně. Dokázala stvořit pouze lehký vánek; neměla dost velký vliv.

Potřebovala ještě něco jiného. A našla to ve vzdálené variaci motivu. Živel Vzduchu se podobal její činnosti při cestování: rozpínání a smrštění. Druhý motiv se podobal teplu. Ve skutečnosti to byl živel Ohně. Pronásledovala tu melodii a její prsty tančily po strunách harfy. Pochytila ji rychleji než tu předchozí; už se naučila, jak to má dělat.

Vyladila Oheň a zkombinovala jej se Vzduchem na místě, které nyní vnímala svýma pozemskýma očima. Vzduch se ohříval. Ale teplý byl už dřív; dělala totéž, co slunce – a pro vyprahlou úrodu to nebylo nic dobrého. Potřebovala vodu, ne oheň.

Hledala živel Vody a slídila po jeho melodii. Vystopovala ji nyní ještě rychleji, udržela ji a naladila se na ni. Její pomocí shromažďovala vodu. Věděla, že vlhkost roste.

Ale na déšť jí nebylo dost. Vzduch se jen sunul dále a vlhkost si

podržel. Potřebovala jej přimět, aby tu vodu ze sebe vydal, potřebovala ji srazit. K tomu bylo třeba vzduch ochladit – jenže měla pouze teplo, ne chlad. Znala melodii pro stupňování, ne však pro zmírnění. Má ten zbytek hledat? Riskovala by, že ztratí i to, co už má, neboť její mysl těmi rozsáhlými a mocnými motivy téměř přetékala. Jak dlouho si je dokáže udržet?

Ne – měla by to zvládnout s nástroji, které již získala! Vzduch – Oheň – Voda. Soustředila pozornost na rozlehlou oblast vzduchu. Pak do něj shromažďovala vodu a zvyšovala vlhkost. Pak shromažďovala teplo a vlhký vzduch ohřívala. Tím se jeho schopnost pojímat vodu ještě zvyšovala. Takto shromáždila víc vody.

Proces se urychloval, jak se sžívala s jednotlivými motivy. Naladila se skutečně na Llano: velkolepé přírodní procesy, vítr, slunce a vlhko, které dohromady utvářely počasí. Stále je zesilovala a nad vyprahlá pole sehnala dohromady obrovskou hmotu teplého vlhkého vzduchu. Brzy by se něco mělo dít!

Dělo se. Ohřátý vzduch měl nižší hustotu než chladnější okolní vzduch a začal stoupat. Z obrovského geografického prstence se dovnitř hrnul vzduch, aby nahradil teplé masy, a tlačil se pod ně. Orb pokračovala v zahřívání oblasti, takže vstupující vzduch se také ohříval a stoupal za předešlými vzduchovými hmotami vzhůru. Proces se ještě zrychloval. Vzduch zvnějšku se hrnul dovnitř s větší silou a teplá masa stoupala rychleji. Původní vlhký vzduch se s rostoucí výškou rozpínal a tím i ochlazoval až k rosnému bodu. Následovalo srážení par; vzduch teď obsahoval víc vody, než mohl unést, a ta se objevila v podobě drobounkých kapiček. Proudění vzduchu roznášelo po mraku elektrické náboje, kladné do vrcholu a záporné k základně, a tím se nabíjely v kladných i záporných vrstvách i kapičky. Celkové náboje těchto oblastí rostly, dokud bleskový výboj uvnitř mraku nevyrovnal potenciál mezi vrstvami. Proces však neustále pokračoval, a tak bylo potřeba víc a víc blesků. Ty pak srážení par ještě tisícinásobně urychlovaly.

Nyní si Orb mohla oddechnout. Bouřka se osamostatnila a udržovala se sama vlastním vzduchem, vodou a ionizovanými částicemi. Bude to pokračovat, dokud část vody nespadne na vyschlou zemi.

Betsy a varhaník zírali na sbírající se bouři. To, co Orb dělala na

počátku, se nedalo běžnými smysly postihnout, teď se však o účinku již nedalo pochybovat. Chystala se úžasná průtrž mračen.

Brzy začalo pršet. Orb rychle sklidila harfu. Všichni tři tam stáli a mokli.

Betsy se lepilo mokré oblečení na tělo, ona však přesto zářila. „Farma je zachráněná," řekla a vrhla se varhaníkovi kolem krku.

A tak i poslední z Čvachtalů získal pro sebe ženu. Avšak Orb zjistila, že postoupila do nového rozměru svého potenciálu. Používala svou hudbu a moc úryvku Llana k vlivu na běh samotné přírody. Poznala ovšem, že tohle je pouhý začátek. Jestliže sotva pochycený úryvek dokázal tohle, co by pak dokázala úplná melodie? Náhle se jí důvody k pronásledování téhle písně zdály bezvýznamné; stejně dobře by se mohla vydat nahá do džungle pronásledovat tygra.

-10-

NATASHA

Čvachtalové pokračovali v turné a Orb pokračovala ve výzkumu moci těch melodií, ke kterým se jí poštěstilo dostat. Cestou v Jonášovi zkoušeli na koncerty a probírali její objevy, protože se o ně zajímali všichni. Věděli, že jestli Orb ovládne Llano, dokáže natrvalo to, co se jí dosud dařilo jen dočasně – potlačit jejich návyk na háčko, potlačit Jezebelinu kletbu, aby mohla být věrná tomu jedinému muži, na kterém jí záleželo, a přinést pravidelný déšť na Betsiinu farmu.

Ve skutečnosti, kdyby ovládla Llano, mohla by odstranit všechny návyky, posedlosti a vrtochy počasí a nezměrně vylepšit svět, kamkoliv by přišla. Mohli by pokračovat ve své cestě, ale kromě hudby by zástupům mohli přinést celou řadu jiných dobrých věcí. Oddávali se nyní této vyhlídce. Poznali, že jedině Orb má schopnosti na to, aby našla Llano, ale že její úspěch přinese užitek všem; jak jim samotným, tak i druhým. Hledali dosud osobní cíle, našli však vyšší poslání.

Orb se pokoušela zdokonalit síly hudby, ale měla k dispozici jen útržky. Dokázala udržet mládence od háčka, když byla s nimi, avšak ne, když byla pryč, pokud se nenacházeli v Jonášovi. Podobně dokázala udržet v mezích nesnesitelný chtíč Jezebel. Jednou došlo k jakémusi zmatku a sukubus se na hodinu dostal z Orbina vlivu. Jezebel tu dobu sice strávila jenom s kytaristou, nicméně s takovým nasazením, že nemohlo být pochyb o její démonické energii. Ten si na tu příhodu nikdy nestěžoval, avšak důrazně souhlasil s tím, že by se opakování takových nehod mělo zamezit.

S přemisťováním měla větší úspěch. Orb trénovala a zakrátko se dokázala přesunout na kterýkoliv bod na zeměkouli v průběhu několika vteřin tak, že se zvětšila na velikost planety a svižně se smrštila na požadovaném místě. Toto cestování bylo tiché a pro ostatní téměř nepozorovatelné; zkrátka se postupně před zraky druhých rozplynula a při návratu se zase objevila. Navštívila Lunu, která se tím zdála být překvapená jen mírně, a také svůj starý domov v Irsku, jenže její matka tam nebyla. Vrátila se tedy spěšně k Luně; co se stalo?

„Našla si nové zaměstnání," sdělila jí Luna. „Neměj starost; je spokojená."

„Že mi nic neřekne," nelíbilo se Orb. „To se se mnou ani nerozloučí?"

„Měla za to, že to tak pro tebe bude lepší," řekla Luna.

Orb vzkypěla. „Tobě to řekne a vlastní dceři ne?"

„Chtěla ti to oznámit sama, až bude vhodná chvíle." Luna však poznala, že Orb se urazila a má na krajíčku. „Třeba ti neublíží, když ti to řeknu. Pamatuješ si, jak si zvykla být Aspektem Osudu, než se zamilovala do Pace?"

„No, to bylo nějaký čas před mým…" Orb ztuhla. „Chceš říci…?"

„Vrátila se k tomu. Je zase Sudičkou."

„Ale přece nemohla… Clotho je přece mladá a…"

„Jako Lachesis."

„Prostřední podoba Osudu!" zvolala Orb. „Ale proč?"

Luna pokrčila rameny. „Kdybys měla možnost stát se vtělením, odmítla bys to? Zvlášť kdybys měla pár desítek let zkušeností v podobné roli? Její pozemský život skončil."

Orb vychladla stejně rychle, jako předtím vypěnila. „Hm, asi ano. Vlastně z toho mám radost. Uvidím ji ještě někdy?"

„Ano. Až přijde vhodný čas. Řekla bych, že jistá mocnost je aktivní jako vždy, takže Niobe se zatím měla co otáčet, aby zabránila větším neplechám. Ona nechce, aby on na tebe soustředil pozornost – víš proč – a tak se poslední dobou držela mimo."

Teď tomu Orb rozuměla. To proroctví! Že by se měla provdat za Zlo! Její matka se tomu přirozeně snažila všemi způsoby zabránit. A tak přerušila s Orb styky v naději, že na ni Satan nepomyslí. To dáva-

lo smysl.

Dohodly se, že o tom nebudou dál mluvit, protože pouhé vyslovení Satanova jména mohlo upoutat jeho pozornost a přivést ho na návštěvu. Orb odcestovala; zvětšila se a opět se smrštila v Jonášovi. Měla o čem přemýšlet!

Navštívila také Tinku, slepou cikánku v Baskicku. Tinka neviděla, v jaké podobě Orb přichází, ale uvědomila si ji během chviličky. „Orb!“ vykřikla radostně.

Objaly se. „Vzpomněla jsem si na tebe a napadlo mě, že se tu zastavím,“ vysvětlila Orb v Calo a znělo to věrohodně. „Jak se máš?“

„Udělala jsem, co jsi chtěla,“ řekla Tinka rychle. „Dala jsem Orlene i s prstenem páru sympatických amerických turistů. Určitě se o ni dobře starají.“

„To jistě,“ přitakala Orb a ucítila osten bolesti pro svou ztracenou holčičku.

„Kdybych jen mohla mít vlastní…“

Orb se zamyslela. Potlačovala v druhých závislosti a vášně; nemohla by snad…? „Moment,“ řekla.

Přenesla se do Jonáše, vzala si harfu a vrátila se do Francie. „Budu pro tebe zpívat,“ řekla, když si harfu chystala. „Nemohu ti sice nic slíbit, ale je tu šance – možná malá a pošetilá – že…“

„Že bych mohla mít svoje?“ zeptala se Tinka, chápajíc ihned.

„Jestli to funguje,“ připustila Orb.

Pak hrála a zpívala a hledala další úryvek Llana. Potřebnost podle všeho její šance zvyšovala a tohle Orb jako potřebné vnímala. Tinka si vlastní dítě zasloužila.

Cítila podobu melodie, naladila se na ni, převzala ji, chopila se jí a přivlastnila si ji. Zpívala ji jako serenádu pro svou slepou přítelkyni a hudba prostupovala Tinčino tělo a prováděla svá jemná kouzla.

„Och! Já to cítím!“ vykřikla cikánka.

Orb dokončila píseň. „Není to ovšem nic jistého,“ upozornila Tinku. „Záleží také na tvém muži…“

„On to udělá! Udělá to!“ vykřikovala Tinka. „Udělá to, kdybych mu měla zatančit tananu na břiše!“

Orb se usmála. Tinka byla přitažlivá žena a cikáni byli bujný národ. Nejspíš se do toho pustí s vervou sukuba a se stejným úspěchem.

Popovídaly si, objaly se a rozloučily. „Ale zase tě navštívím, a často," slibovala Orb. „Mám teď k tobě šikovné spojení."

Avšak jejím nejpodnětnějším přiblížením k Llanu byla ta bouřka. Vytvořila místní bouřku na Betsiině farmě; nyní se tam periodicky přenášela a opakovala to, aby tam vyrobila častější srážky. Jenže moc, k níž se přibližovala, byla daleko mohutnější a složitější a Orb věděla, že se zmocnila pouze její nepatrné části. Melodie úryvku Llana jí dávala schopnost manipulovat základními procesy mezi živly, ale bylo to jako jízda na drakovi – mohla to skutečně uřídit?

Učila se. Krok za krokem, s mnoha chybami rozšiřovala svou vládu nad počasím, až dokázala vytvořit buď rozsáhlý jemný déšť, nebo omezenou malou bouři. Ty chyby ovšem mohly být osudné; jednou se jí to vymklo z ruky, vzniklo tornádo a farmu zpustošilo. Měla štěstí, že nikdo nebyl vážně zraněn. Když cestovala, ovlivňovala neškodně jenom sebe; když se zaměřila na nějakou osobu, ovlivňovala pouze ji. Její schopnost chránit mládence před jejich hladem po háčku rostla; podobně i Jezebel mohla pobývat dál, než jen v Orbině bezprostřední blízkosti, a Tinka skutečně otěhotněla poté, co zlákala svého muže k příslušné aktivitě. Ale počasí mohlo zabíjet a to riziko ji pronásledovalo. Musela tomu porozumět lépe – a aby to zvládla, musela stále experimentovat, třebaže to přinášelo stále rostoucí risk.

Turné je po čase opět přivedlo do oblasti Llana. Když si promítla minulé zážitky, začala věřit tomu, že se s tou magickou písní poprvé setkala právě zde. Od té chvíle byla schopná svou hudbou dělat věci, které pro ni byly předtím nemožné, a stala se do jisté míry kouzelnicí. Kdysi snila o tom, že najde Llano, jako by to byl jednoduchý nápěv, který by mohla vyslechnout a na první poslech pochopit; nyní věděla, že je nepředstavitelně složitější. I kdyby se před ní nakrásně objevilo celé naráz, nedokázala by z něho vstřebat víc než jen nepatrný kousíček. Musela je ovládnout postupně; neexistovala žádná snadná cesta.

Jonáš se usadil na planině a Orb na ni vystoupila stejně jako před rokem. Procházela se sama a hledala hlubší pochopení. Její hledání nebylo s tím, jak se Llanu přibližovala, o nic lehčí; stupňovalo se, až se pro ni celé jejich turné i podívaná, kterou lidem přinášeli,

staly jen vedlejším zájmem. Toužila po Llanu způsobem velice podobným tomu, jakým by bývala mohla toužit po milenci; její zájem o muže po ztrátě Myma ovšem nebyl velký, zatímco magická píseň slibovala věci, které si stěží dokázala i jen představit.

Kráčela s harfou v ruce a s vnímavostí otevřenou všemu, co se naskytne. Takto našla ten první živý náznak kouzla; mohla by najít ještě víc?

Na neviditelném vlákně se spustil pavouk a zůstal viset před ní. Orb se zastavila a prohlížela si ho. Tu pavouk začal růst, nejdřív do velikosti pěsti, pak do velikosti fotbalového míče a nakonec do velikosti medicinbalu. Pak začal měnit podobu; dvě nohy se protáhly a zesílily, až dosáhly na zem, ze dvou dalších se staly lidské ruce a zbylé se smršťovaly, až zmizely úplně. Za chviličku se z pavouka stala lidská bytost, žena středního věku.

„Matko!“ vykřikla Orb, která ji okamžitě poznala.

Obě se objaly. „Myslím, že nastal čas, abych tě navštívila.“ řekla Niobe.

„Luna říkala, že se z tebe stala Lachesis!“ řekla Orb. „Že za mnou přijdeš, až bude příhodná doba.“

„To je pravda. Věci se zamotaly, ale teď si musíme promluvit.“

„Vůbec jsem nečekala, že tě tu zrovna potkám,“ přiznala se Orb. „Byla jsem… pověděla ti Luna o mém pátrání po Llanu?“

„Jistě, drahá,“ přikývla Niobe. „A tvé pátrání je dobré. Ale na té cestě jsou pasti…“

„To jsem zjistila!“ souhlasila Orb. „Nedokonalé zvládnutí je nebezpečné! Ta píseň mi umožňuje měnit počasí, cestovat…“

„Ano, ovšem. Llano je nejsilnější motiv v této říši. Ale já jsem měla na mysli jedno zvláštní nebezpečí, které jsi možná nepředvídala. Pamatuješ si na to proroctví?“

„Jak bych mohla zapomenout? Že se Luna možná provdá za Smrt a já za Zlo. Když jsem viděla, jak se Luna přátelí s Thanatem…“

„Přesně tak, drahá. Zajímala jsem se o to, ale zjistila jsem, že Thanatos je hodný člověk, stojící pevně na straně dobra, a myslím, že je mojí vnučky hoden. To se však nedá říci o Satanovi – a zdá se, že právě setkání s ním je ti souzeno.“

„Nikdy bych se nespojila se Satanem, natož abych si ho vzala!“

„Ale on je mistr podvodů a proradnosti,“ řekla ustaraně Niobe. „Pamatuješ si, jak jsem tebe a Lunu vzala do sídla Krále Hor a cestou nás málem zabil démon?“

„Pamatuji,“ přitakala Orb. „Kdybys nebyla bývala s námi…“

„Už s vámi nemohu být pořád,“ řekla Niobe. „Ve skutečnosti jsem svým současným úřadem zaneprázdněná natolik, že se s tebou sotva mohu vůbec setkat. Brzy si mě vyžádají důležité záležitosti; mám jenom několik minut na to, abych tě varovala.“

„Varovala? Před čím?“

„Satan na tebe nastražil léčku. Má v úmyslu naplnit proroctví a oženit se s tebou bez ohledu na tvou vůli.“

„Těžko se se mnou může oženit proti mé vůli!“ namítla Orb.

„Má drahá, ty podceňuješ moc Llana. Využívala jsi je k tomu, abys ovlivňovala povahu druhých a neutralizovala nutkání, která sami nedokázali překonat. Llano však má podobnou moc i nad tebou, když se použije proti tobě – a to má on právě v úmyslu. Ochromí tvou vůli, takže budeš muset ke svatbě přivolit a stát se jeho hříčkou. To je ta léčka.“

„Tomu nevěřím!“ zvolala Orb. „Nikdy bych…“

Niobe ji přerušila se smutným zavrtěním hlavy. „Vždycky jsi byla tvrdohlavá, Orb! Nenech se tím zavést do strašného neštěstí! Nech si poradit, aby ses té pasti vyhnula.“

Orb potlačila své pobouření. „A jak se jí mám vyhnout?“

„To bohužel nevím. Ale znám někoho, kdo to ví. Musím už jít, ale pošlu za tebou Gáiu. Poslechni ji, Orb!“

Nato se Niobe opět změnila v obřího pavouka, scvrkla se, vyšplhala po svém vlákně vzhůru a zmizela.

Orb rozčileně přecházela sem a tam. Mohl by ji Satan skutečně zotročit použitím nějaké podoby Llana proti ní? Sama znala moc Llana jako větší než jiné; jak by právě ona mohla být imunní? Matka by ji neklamala; musela vsadit na jistotu a naučit se, jak zneškodnit tu past, aby do ní nespadla.

Utvořil se před ní obláček mlhy, který zhoustl až do lidské podoby. Stala se z něj důstojně vyhlížející žena. „Jsem Gáia,“ řekla.

Niobe tedy poslala vtělení Přírody, jak slíbila! Orb se nikdy dří-

ve nesetkala s ženským vtělením, a teď naráz měla co do činění se dvěma, přičemž jedno byla její vlastní matka. „Matka říkala…“

„Že ti poradím, jak se postavit Satanovým špinavostem,“ skočila jí do řeči Gáia. „To ano! Nikdo z nás si nemůže dovolit, aby Satan vyplnil to proroctví. Pokud proti tobě zamýšlí použít Llano – a jestli je o tom Lachesis přesvědčená, pak je to určitě pravda! – je tvojí jedinou obranou je neutralizovat jinou podobou Llana. Každá funkce Llana má k sobě protitéma s inverzním účinkem, pokud je dokážeš najít.“

„Vy to protitéma neznáte?“ zeptala se Orb ustaraně.

„Dítě, já je znám, ale nevím, nakolik ti pomůže. Udělám, co budu moci, ale je tu jisté riziko.“

„Riziko? Když se vyhnu pasti?“

„Llano není dětská hra, děvče! Když je vyvoláš, zahráváš si s ohněm, který může napáchat nepředstavitelné škody, když ho nezvládneš. Satanovi tím nemůžeš ublížit; ten už je zatracen. Ale ty…“ zavrtěla hlavou.

„Ale když je nevyvolám, stanu se Satanovou otrokyní!“ namítla Orb. „Co by mohlo být ještě horšího?“

„Šílenství,“ řekla Gáia stručně. „Satan tě využije, a až se mu to bude hodit, zapomene na tebe; ty pro to dokonce nemusíš být ani zatracena, když se nepoddáš ve svém srdci. Jakmile bude proroctví vyplněno, nebude se o tebe dál příliš zajímat. Ale když se mu pokusíš postavit a nepodaří se ti to, nebude šílenství konec.“

„Navrhuješ, že bych… abych se mu poddala?“ otázala se Orb poděšeně.

„To samozřejmě ne! Ale musíš vědět, jaká rizika s sebou nese nástroj, který používáš. Teprve pak se budeš umět rozhodnout správně.“

Orb si představila, jaké by to asi bylo, být hříčkou Satanovy vůle, jeho sexuální otrokyní. „Já to risknu. Jak tomu mohu uniknout?“

„On bude zpívat motiv Llana pro ztrátu vůle. Je to jediný motiv, který ovládá; k téhle magii se dostává těžko, protože je Kníže Lží bez skutečné moci. Musíš ten motiv neutralizovat motivem pro odstranění ztráty vůle. Mohu tě naučit jeho část.“

„Jeho část?“

„Je to duet. Satan má nadpřirozené schopnosti, a tedy může zpívat obě části zároveň; to ty nedokážeš. Já tě mohu naučit jednu část; druhá musí přicházet od někoho jiného.“

„Llano zná ještě někdo jiný?“ otázala se s novým zájmem Orb. „Kdo?“

„Jmenuje se Natasha. On…“

„On? Není to snad ženské jméno?“

„Zřejmě ne výlučně. Natasha je asi nejlepší zpěvák ze smrtelníků, pokud to nejsi ty. Jestli se k tobě přidá a zazpívá doprovod, pak unikneš Satanově pasti. Ale jestli ne – tvůj osamocený motiv ti zničí mysl.“

Orb se to nelíbilo. „Jak mohu vědět, že bude ten duet zpívat? Nebo že je vůbec nablízku?“

„Nemusí být nablízku; může s pomocí Llana cestovat stejně jako ty. Uslyší tě zpívat. Ale jestli se k tobě přidá – to se nedá říci. Může, pokud se pro to rozhodne. Ale nemusí.“

„Nemohl by to udělat ještě někdo jiný?“ zeptala se Orb zoufale.

„Jen málokdo umí zazpívat některý úryvek Llana,“ řekla Gáia vážně. „Ještě méně jich jej umí zazpívat dobře. A jedině Natasha pak umí zpívat natolik dobře, aby dokázal eliminovat Satanův přednes.“

„Ten Natasha – co je to za člověka?“

„Nejlepší z lidí,“ řekla Gáia. „Ale tak dlouho pátral po Llanu a nacházel jeho podoby, že nemusí tvou produkci brát vážně. Může to pokládat za Satanovu past – past na něho. Satan se o něco takového už dříve pokusil.“

„Nejlepší bude, když se celé záležitosti zkrátka vyhnu,“ rozhodla se rázně Orb.

„To nemůžeš, dítě. Satan si tě dřív vlastně ani neuvědomoval, ale dnes už ano. Bude za tebou slídit, kamkoliv půjdeš, a spustí svou past, kdekoliv tě zastihne. Je lepší vyprovokovat ho v době, kterou si sama vybereš, než čekat, až se to bude hodit jemu.“

„Já si mohu vybrat dobu?“

„Ještě můžeš – tak, že provedeš první tah. Satan podle všeho ještě není zcela připravený. Ale brzy bude – za pár dní nebo snad i hodin.“

„Jak to mám provést?“

„Tím, že začneš zpívat a hrát Llano. Poleká ho, že ovládáš protitéma, a to ho přinutí jednat okamžitě.“

Orb si povzdechla. „Tak mě tem motiv naučte.“

„Já to nemohu zazpívat,“ řekla Gáia. „Ale mohu ti napsat noty.“ Vztáhla levou ruku a v ní se objevil pergamen; v pravé ruce náhle držela brk. Rychle, jistě a elegantně napsala noty a podala pergamen Orb.

Ta si jej vzala. Nato se Gáia rozplynula. Orb zůstala sama.

Prohlížela si noty. Bylo to dostatečně srozumitelné; neobvyklá melodie, ale zpívat se dala. Byly do ní vepsány pomlky, aby se partnerův hlas mohl přizpůsobit. Viděla, že by to v náležitém provedení bylo úchvatné, ale neviděla v tom žádnou zvláštní magii.

Pozvedla harfu, usadila se na zem a napřela hudbu proti stromu před sebou. Melodii si zapamatovala rychle; její části přirozeně vyplývaly jedna z druhé, a tak s tím neměla žádné potíže. Začala hrát, ale nezpívala, poněvadž měla na paměti Gáinu výstrahu.

Píseň ji uchvacovala, jak se projevovalo její kouzlo. Skutečně v ní byla moc; motiv jí do hloubi otřásl. Kdyby jej měla zpívat…

Scéna se změnila. Namísto pusté roviny tu mžikem stálo cosi jako chrám, jen místo náboženských symbolů nesl démonické; namísto útěšných nebo povznášejících vitráží tu byly obrazy muk a neštěstí.

Zjevil se Satan. Zářil rudě a po údech, po třpytivých rozích a po ocase mu přebíhaly plamínky. Upřel pohled na Orb a oči měl jako okna do pekel, planoucí vášní a prudkostí. „Nyní se za mne provdáš,“ prohlásil.

„Nikdy,“ odsekla Orb, jak nejstatečněji dokázala, ačkoliv ji zaplavil strach. Matčino varování bylo více než pravdivé!

Satan se rozezpíval. Bylo to skutečně Llano. Orb ihned pocítila jeho zničující sílu. Vůle ji opustila; seděla a naslouchala, přemožená jeho mocí.

Satan, aniž přestal zpívat, máchl rukou. Zazněl druhý hlas, doplňující ten první, jako by zpívali dva muži, třebaže byl sám. Zpěv získal nový rozměr; Orb nyní sotva mohla třeba jen pomyslet na odpor. Harmonie, strašlivá i nádherná, ovládla její vůli.

Satan pokynul prstem. Vstala a šla k němu. Její oděv se proměnil ve svatební šaty s vlečkou a závojem. Satanův vzhled se také

změnil; nyní měl na sobě smoking. Přes svou barvu a rohy byl zlověstně krásný. Stále zpíval a Orb si kromě toho zvuku neuvědomovala téměř nic.

Připojila se k němu před oltářem v popředí. On napřáhl ruku, uchopil ji za loket a otočil ji zároveň s sebou. Nad oltářem vyvstal démonický obrys: pekelný kněz, který je měl oddat. Jeho paže se pohnula a něco se zablýsklo – obětní nůž. Orb se nepotřebovala ptát, co se stane; věděla to. To zjevení řízne do ruky ji i Satana, smísí jejich krev a podle zákonů tohoto systému budou oddáni.

Satan ji vzal za ruku a vyhrnul jí bílý rukáv. Vyhrnul i svůj. Pak její ruku pozvedl. Démon přiblížil čepel.

Zděšená Orb se konečně probrala z transu natolik, aby ze sebe vydala zvuk. Začala zpívat protitéma, které se právě naučila. Zpočátku potichu a nejistě, ale za okamžik se moc toho motivu prosadila.

Satan zpíval a splétal kolem ní pavučinu podrobení se. Orb svým zpěvem tu pavučinu strhávala. Podařilo se jí uvolnit si hlavu a ruce, takže ji démon nemohl říznout, avšak nedokázala osvobodit zbytek těla. Jako by byla zamotaná v kukle, kde se mohla trochu pohybovat, ale ne z ní uniknout. Potřebovala něco víc, než měla k dispozici.

Její píseň však dosud zněla a zadržovala sňatek. Až do první pomlky. Tady čekala odpověď – a nebylo nikoho, kdo by odpovídal.

Náhle bylo ticho. Satan svůj zpěv přerušil, avšak její vězení nepovolilo. Kouzlo sedělo. Jestli neunikne nyní, už to nedokáže nikdy.

Stále žádná odpověď. Pokusila se znovu zpívat, ale hrdlo se jí sevřelo; nemohla pokračovat, dokud jí někdo náležitě neodpoví. Satan čekal; ve tváři se mu zvolna rozhostil úsměv, neboť věděl, že jeho vítězství je na dosah; její jediná naděje slábla. Cítila, že se v ní vzdouvá vlna šílenství, jak se neúplný motiv obrátil proti tomu, kdo jej vyvolal.

Orb soustředila svou vůli. aby se pokusila veškerou svou magii vrhnout do rohů koule, do zakřivení roviny. Cítila, jak ji magie opouští spolu s odumřelou melodií. Přijde odpověď?

Satan kývl. Dal démonovi znamení; oběť neuprchla. Když Satan znovu uchopil Orbinu obnaženou paži, démon pozdvihl nůž. Zkoušela tomu zabránit, ale nemohla; chabá ochrana, kterou jí poskytl její

zpěv, se vytratila. Jen její oči zůstaly volné – pro pláč.

Nůž se dotkl Satanovy rudé paže a objevil se tenoučký proužek krve. Nůž se snášel k Orbině ruce.

A pak to slabounce uslyšela. Je to, mohlo to být…?

Ano! Byl to doprovodný motiv! Natasha odpovídal! Sotva slyšitelná melodie rozechvívala stěny i podlahu, které jako by ožívaly tušením její síly.

Pasáž odpovědi ji uvolnila, aby mohla zpívat dál. Zpívala svůj part a pekelný chrám začal kolísat. Účinkem protitématu nad ní ztrácel moc.

Satan se znovu rozezpíval, vliv jeho zpěvu však zeslábl. Orb sice cítila, jak ji strašlivě přitahuje, oslabuje a probouzí v ní zoufalství, avšak dokázala se tomu vzepřít.

Vrávoravě odstoupila od oltáře, z dosahu démonova nože. Ustoupila až tam, kde ležela její harfa, a zdvihla ji, aniž třeba jen na chviličku přestala zpívat. Věděla, že už je na únikové cestě, stále však cítila matné nebezpečí šílenství; kdyby jí Natasha znovu neodpověděl, byla by stále ztracená.

Její pasáž skončila – a vzdálený Natashův hlas se nyní ozval ještě hlasitěji, což jí dodalo nové síly. Odhodlaně vykročila proti zdi a prošla jí ven do okolní krajiny. Satanova píseň se vytratila kdesi vzadu.

Natashův hlas. zpívající druhý part, přicházel zpoza nízkého pahorku před ní. Kráčela mu vstříc a zpívala, když na ni přišla řada. Na hřebeni pahorku se s ním setkala, jak přichází z druhé strany.

Byl to dobře stavěný muž, spíš urostlý než vysoký, v pestré košili a zelených džínách. Měl světlé, dlouhé a zvlněné vlasy jako dávní rytíři. Rysy obličeje měl drsně souměrné. V davu by ničím nevynikal – kromě hlasu. Co její otec zemřel, neslyšela Orb od člověka takovou magii. Cikánka Tinka měla magii, ale ne tak silnou a ne tohoto druhu. Její otec měl ucházející hlas, avšak když se jí dotkl, ozvala se hudba mocného orchestru a proměnila jeho hlas i její svět ve skvost.

Natasha měl magii – a jeho hlas sám byl nejkrásnější, jaký Orb kdy slyšela. Satan k ní zpíval oba party syrovým basem; Natasha měl medový tenor dokonalého zabarvení a rozsahu, který by i bez magie byl požitkem pro sluch. Nicméně magie, kterou měl, byla mocná;

dosáhla k ní z větší vzdálenosti, než by to dokázala její magie. Ta kombinace ji vzrušovala; když se k němu blížila, kráčela jako v oblacích. Přestali zpívat a chvíli si stáli tváří v tvář. Za ní se nic neozývalo.

Orb se ohlédla. Ten oplzlý chrám byl pryč; rozprostírala se tam opět jen širá pláň.

„Hraješ nebezpečnou hru," promluvil Natasha.

„To nebyl můj nápad," řekla Orb. „Satan se snažil… oženit se se mnou."

Natasha sešpulil rty. „Pak jsi tedy ta dívka z proroctví."

„Jakou to mám proboha pověst!" zvolala Orb s hraným úlekem.

Zasmál se. „Když jsem se pustil do hledání Llana, dozvěděl jsem se, že existuje žena, která je prý zpívá stejně dobře jako já, ale všiml si jí Satan a pokusí se ji uchvátit dřív, než se s ní setkám. Mezitím jsem na to zapomněl, a když jsem slyšel tvou melodii, odpověděl jsem jen proto, že jsem musel odpovědět, aby nepřišlo šílenství. Nevěděl jsem, že to jsi ty, ani že budeš tak krásná nebo že tvůj hlas a magie budou tak skvělé. Myslím, že nemusím žárlit."

„Žárlit?" Orb se ještě nezorientovala v této tak náhle změněné situaci.

„Vždycky jsem byl nejváženější zpěvák své skupiny," řekl. „Ve své domýšlivosti jsem si myslel, že se mi nikdo nemůže rovnat. Když jsem se dozvěděl, že pouhá žena…" pokrčil s úsměvem rameny. „Jak bych se mohl zlobit na někoho ve všech ohledech tak skvělého, jako jsi ty? Nikdy jsem vlastně nechápal, proč mě ostatní tak uchváceně poslouchají, dokud jsem se ti teď nepřiblížil a nezasáhl mě tvůj hlas a tvoje kouzlo. Náš společný zpěv byl byl opravdu vrcholným okamžikem mého života – a to tě vlastně ani neznám."

„Jsem Orb Kaftanová z Irska," prozradila mu Orb, která zjistila, že popis jeho vzrušení se stejně dobře hodí na její pocity. Nikdy dříve se v tomto druhu hudby nesetkala s nikým sobě rovným a byl to vskutku fantastický zážitek.

„Natasha, z této země," odvětil on.

„Mohla bych vědět…"

Zasmál se, jak zřejmě bylo jeho oblíbeným zvykem. „Můj otec chtěl dceru. Matka si přála syna. Matka to vyhrála, ale otec si vymohl

zadostiučinění. Pojmenoval mě jako dceru, po které toužil – ve skutečnosti po ženě, kterou si přál mít, než se oženil s mojí matkou.“ Zakřenil se. „Můžeš mi říkat Nat, jestli se ti to zamlouvá víc.“

Orb zjistila, že se jí líbí, a měla podezření, že by tomu tak bylo i v případě, že by ji nebyl právě zachránil před jedním či druhým osudem horším než smrt. „Jsem ti nanejvýš vděčná, že jsi mě před Satanem zachránil,“ řekla.

„Jsem si nanejvýš vděčný, že jsem to udělal,“ prohlásil on. „Není mnoho lepších věcí, než si zasloužit vděčnost ženy, jako jsi ty.“

Asi by bylo lepší hovor vrátit k původnímu tématu. „Co když se Satan znovu pokusí ke mně přiblížit, až budeš pryč?“

„Toho se vůbec neboj!“ zvolal Nat. „Když znáš klíč, je ta nejsnadnější věc se mu postavit. To jsem se dozvěděl náhodou, jen tak mimochodem, při svém pátrání po Llanu.“

„Říkáš nejsnadnější? Vždyť jsem mu nedokázala odolat! Jaký je ten klíč?“

„Jednoduše zpívej jeho doprovodný part,“ řekl Nat. „To účinek melodie ruší, místo aby jej to násobilo. Když se zmocníš poloviny tématu, kterým tě chce spoutat, způsobíš jeho naprostou neškodnost. Ten part tě mohu rychle naučit; pak už se nikdy nemusíš Satana obávat. Ten hrál svou hru a prohrál a za to jsem vděčný.“

To určitě nebyl sám! „Nauč mě to,“ požádala ho Orb.

„Cože, hned?“

„Nebudu mít klid, dokud nebudu vědět, že se mě Satan nemůže dotknout! Znala jsem to proroctví, ale myslela jsem si, že mu dokážu vzdorovat; dneska vidím, že nedokážu. Ne sama.“

Zdvihl obě ruce, jako že se vzdává. „Jak bych mohl odmítnout? Zazpívám ti to hned.“

Zazpíval a jeho hlas se rozléhal tak nádherně, jasně a plně, až Orb cítila, jak ji zaplavuje příval blaha. Rozpoznala v tom onen druhý hlas, který zpíval Satan, avšak tentokrát nebyl odpudivý, nýbrž krásný. Byla by jej sama dokázala pochytit už předtím, kdyby jen byla věděla, jak jej použít. Byla na to však příliš vyděšená a příliš se snažila uniknout, než aby ji něco takového napadlo.

Nat skončil a Orb se usadila s harfou, improvizovala doprovod a zazpívala to po něm. Částečně přitom cítila sílu té melodie; vskutku

to byla jedna z podob Llana!

Když dohrála, posadil se vedle ní. „Odhadoval jsem, že máš o něco méně magie než já, ale s tímhle nástrojem je tvoje magie daleko větší. Odkud tu harfu máš?“

„Daroval mi ji Král Hor,“ řekla. „Zesiluje moji magii, takže dokážu očarovat posluchače.“

„I mne jsi očarovala,“ souhlasil. „Jak je ale možné, že dokážeš zpívat s tak naléhavou silou motiv, který jsi slyšela jen jednou? Já jsem potřeboval mnoho cviku, než jsem je zvládl.“

Orb polichoceně pokrčila rameny. „To mám vrozené.“

„Jsem rád, že jsem tě zachránil,“ řekl. „Pověz mi, jestli ovšem na tebe příliš nespěchám…“

„Nejsem vdaná,“ skočila mu Orb do řeči a začervenala se. „Jinak by snad ani Satan…“

„Ovšem,“ přitakal ihned. „Mohlo mě to napadnout. Teď se nemusíš vdávat, dokud sama nebudeš chtít. Dovol mi říci otevřeně, že ačkoliv znám jenom tvůj vzhled a tvůj hlas, stačí to, aby to vyvolalo můj zájem. Smím se o tebe ucházet?“

Orb cítila vzrušení, ale udržela si klidnou mysl. Ostatně muži k ní už dřív přistupovali tak zpříma. Nereagovala ani tak na projevený zájem nebo na dvornost jeho vyjádření, jako spíš na své zjištění, že je mu víc než jen zdvořile přístupná. Byla pravda, že ji Nat právě zachránil před strašným osudem a nejspíš zrušil dávné proroctví: „Jedna se možná provdá za Zlo.“ Jak výmluvné bylo to slůvko „smím“! Nebyl si v té věci jistý, ale své pochyby rozhodl. Pro ni by ovšem bylo bezpečnější být vdaná, aby Satan neměl volnou cestu ke svému cíli. I kdyby tu však nebyl tento důvod, Nat *byl* výjimečně zajímavý a nadaný člověk. „Smíš,“ vydechla.

„Děkuji ti za svolení. Orb,“ řekl. „Dovol mi, abych ti za ně zazpíval Píseň procitnutí.“

„Nepamatuji si, že bych ji znala,“ ozvala se.

„Je to zase jiná podoba Llana, kterou jsem objevil při svém pátrání. Musím tě varovat, že stejně jako všechny podoby té písně je i tato nesmírně mocná.“

„Chci se naučit celé Llano,“ řekla Orb.

„Nevím, zda se kdy někdo naučil všechny jeho části, natož aby

je ovládl," pravil vážně. „Pokud jsem pochopil, je jeho souhrn stejně složitý a proměnlivý jako sám život. Jen málokdo je vůbec schopen zazpívat z něj aspoň to nejmenší, třebaže k tomu někteří v okamžicích zvláštní inspirace nebo nouze dospějí."

„Tak jsem to pochopila také," souhlasila Orb. „Ale jaká je to nádherná výzva!"

„Nádherná výzva!" opakoval po ní, hlas plný touhy. „Když jeho části dokážou, co dokážou, co potom teprve celek? Zasvětil jsem tomu pátrání celý svůj život."

„Já také," připomněla Orb.

„Zazpívám ti tedy Píseň procitnutí, a všechny následky ať padnou na naši hlavu," pravil s úsměvem. „Já jsem tě varoval."

„Varoval," potvrdila.

Vstal, postoupil o dva kroky kupředu a obrátil se tváří po svahu pahorku. Zhluboka se nadechl a přichystal se. Pak začal zpívat.

Magie se projevila od prvního tónu a zanechala Orb téměř bez dechu, omráčenou její krásou a očekáváním. Ještě nikdy neslyšela krásnější hlas nebo motiv. Jako by splynula s okolím a vdechovala jeho melodii.

Zvuk se rozlil jako živá pokrývka a svět ztemněl. Orb to překvapilo, ale nepoplašilo; měla dobrý, ba víc než dobrý pocit. Cítila, jak ji magie obklopuje, zalévá, prostupuje celý okolní svět a buduje cosi, o čem věděla, že to bude strhující vyvrcholení! Věděla také, že všechny historky o Llanu jsou pravdivé; jeho síla se nyní zdála nekonečná.

Po stráni zablesklo světlo. Šířilo se, jasnělo a červenalo. Osvítilo zespodu základny temných oblaků a procházelo mezi nimi, aby se dotklo dalších mraků, a ty se rozzářily jako majestátně tam rozprostřené žhavé uhlíky. Jejich červeň se měnila v oranžovou a pak v jantarovou a světlo z nich sálající vytrysklo, aby oživilo zemi. Přišel úsvit.

Tu Orb poznala tu melodii; byla to Jitřní píseň! Hudba, kterou poprvé uslyšela jako dítě, která ji vylákala do polí a do lesa k dobrodružství s rusalkami. Často ji potom slýchávala, avšak v posledních letech ji zaměstnávaly jiné záležitosti a do přírody za svítání už nevycházela. Jak ji potěšilo, že poznala starou známou v této nové po-

době! Byla to ovšem jedna z podob Llana – vždycky to věděla, ale nikdy ji nenapadlo, že by ji mohl vyvolat lidský hlas. Nat jí předložil poklad!

Svítání stále jasněji ozařovalo krajinu, paprsky pomalu stoupajícího slunce vystřelovaly zpoza okraje hradby mraků a vzněcovaly se, aby zasáhly zemi. Při každém jejich doteku se objevil druhotný odlesk, jímž drn i kamení získávaly nadpřirozený jas a barvy a zdály se pak skutečnější než předtím. Rosa se třpytila, zažehovala jemný oheň a vytvářela pole jiskřících drahokamů, ve své pomíjivosti zdánlivě dokonalejších, než kdy jaký kámen mohl být. Drobné pavučinky se proměnily v řetízky miniaturních korálků.

Konečně se objevil velký zářící sluneční disk, to vše pronikající oko, po jehož bledé sestře sama Orb dostala své jméno.[1]* Bylo příliš jasné, než aby se na ně dalo dívat; avšak v tomto vidění to Orb mohla učinit bez bolesti a chráněná před jeho škodlivými účinky mohla ocenit jeho moc.

Jeden paprsek se dotkl přímo jí a osvětlil kruh kolem ní. Koupala se v jeho teplém jasu a stávala se barevnější a cítila se krásnější. Bylo jí, jako by právě v tom okamžiku začala existovat nebo jako by se právě přerodila do lepší existence. Procitala.

Píseň pokračovala a harmonicky si přizpůsobovala přírodní věci ve svém dosahu. Před Orb se pohnula země; pohlédla blíž a spatřila, jak vzcházejí čerstvé výhonky a prodírají se hlínou. Vyrazily stonky, rozvětvily se, zesílily a hnaly se vzhůru, přijímaly posilující paprsek slunce, vyháněly listy, které nabíraly na šířce a natáčely se, aby zachytily šikmo dopadající světlo.

Utvořila se poupata, pukla a rozevřela se v květy všech barev. Některé připomínaly růže, některé tulipány, jiné orchideje, ale nebyly to žádné z nich; byly to magické květy jitra, jejichž líbeznost byla určena jen jejím očím.

Orb se rozhlédla. Celá krajina se zazelenala a hustě se pokryla květinami. Octla se v zahradě a smíšená vůně květin přispívala k její radosti.

---

[1] „orb“ — kromě jiných významů též básnický výraz pro „oko“ (pozn. překl.)

Konečně píseň skončila. Nebyla vlastně dlouhá; její procítění umocnilo Orbin zážitek a potěšení.

Pohlédla na Natashu, který byl příčinou toho zázračného prožitku. Dosud si neuvědomovala, jak je hezký! „Nikdy jsem netušila, že se to dá zazpívat," ozvala se tiše.

„Naučím tě to," nabídl jí.

„Myslím, že… ne teď," řekla. „Já… zažila jsem toho na jeden den už dost. Asi bych se raději měla vrátit domů."

„Samozřejmě," řekl, přistoupil k ní a podal jí ruku, aby jí pomohl vstát.

Jakmile vstala, květy uvadly. Kolem se navrátila poměrně chudá krajina. Dokonce i pahorek zmizel; stáli v jednotvárné pláni Llana. Kdesi daleko, až u obzoru, zahlédla Jonáše, plujícího k ní.

„Ale brzy se zase uvidíme," řekla Natovi.

„Jistě," přikývl.

Vykročila k velké rybě. Když se za chvíli ohlédla, Natasha byl pryč.

-11-

DENNÍ PÍSEŇ

Samozřejmě se o všem zmínila ostatním, protože pátrání po Llanu se stalo jejich společným posláním. I Betsy, která o něm zpočátku nevěděla vůbec nic, se o ně začala zajímat, když zjistila, co by mohlo znamenat pro varhaníka i její rodinnou farmu.

Zajímali se i o Natashu. „Jsi na palubě jediná osamělá vlčice," poznamenal bubeník. „Všichni ostatní už si tak nebo onak partnera našli. Ale možná bysme si toho chlápka měli oťukat, jenom tak, abysme si byli jistý, že je to pro tebe ten právej."

„Nemáte žádné právo zasahovat do mého soukromí!" vykřikla Orb rozhořčeně.

„Ale máme," ubezpečila ji Lou–Mae. „Protože o tebe máme starost."

To otupilo její spravedlivou zlost. „Vlastně o něm mnoho nevím, jenom to, že je nejlepší zpěvák, jakého jsem kdy potkala, a že zná různé podoby Llana."

„A zachránil tě před Satanem," dodala Jezebel. „To ho dostatečně doporučuje samo o sobě. Ledaže…"

„Ledaže co?" zeptala se Orb, vědoma si toho, že sukubovy výhrady by mohly být důležité.

„No, víš, že jsem démon. Neprosila jsem se o to, stejně jako vy jste se neprosili o to, abyste se narodili jako lidé. Nepatřím k Satanovu táboru; démoni přicházejí v mnoha druzích, stejně jako smrtelné bytosti. Ale někteří jsou démoničtější než jiní."

„Co to říkáš, ženská?" otázal se kytarista. „Ty myslíš, že Nat je

démon?“

„Je to možné,“ přikývla. „Kdybych se s ním mohla setkat, mohla bych vám to říci.“

„To mě nenapadlo,“ řekla zaraženě Orb. „Démon?“

„Démoni dovedou věci, které smrtelníci nedokážou. Třeba i zpívat – víte, jak umíme měnit svou formu. Nu, a někteří z nás umí i měnit hlasy. Naše podstata je tvárnější a věčnost nám pochopitelně dovoluje leccos zdokonalit, když na tom pracujeme.“

„Ale ne všichni démoni jsou zlí,“ řekl kytarista, na tyhle věci viditelně citlivý.

Jezebel se usmála. Byla právě noc a ona se nacházela ve své svůdné podobě. „To záleží na tom, jak se na to díváš. Pro některé jsem to nejhorší ze zlých stvoření, protože…“

„Protože nic nevědí!“ přerušil ji. „Jenom jsi neměla příležitost, než ses nalodila na Jonáše.“

„To je pravda. Ale i tak platí, že není moudré věřit démonovi, dokud ho dobře neznáš. Nevíme, jaké má tenhle Natasha motivy, a kdyby se Orb něco stalo…“

„To, že je Natasha démon, je jenom domněnka!“ namítla Orb.

„Jasně, ale asi by bylo lepší vědět to na beton,“ řekl bubeník. „Nechceme se do toho míchat, ale kdybysme ho prostě poznali, třeba by…“ odmlčel se.

„Až se s ním příště uvidím, požádám ho, aby přišel a seznámil se s vámi,“ slíbila Orb, neboť věděla, že jejich pochybnosti jsou oprávněné.

Mezitím cvičila Píseň procitnutí, kterou znávala jako Jitřní píseň. Její přátele jímala posvátná bázeň, když ten zázračný zvuk naplnil rybu a způsobil, že komory ztemněly, a pak přinesl nádherný úsvit, vyklíčení rostlin a rozkvět květů. Byla to ovšem iluze, která se rychle vytratila, když píseň skončila, ale ta iluze byla nádherná. Když se v ní Orb zdokonalila, účinek ještě zesílil, takže bylo těžké neuvěřit v její reálnost.

„Víš,“ řekla Betsy, „třeba jednou přijde čas, kdy to budeš umět tak dobře, že se to uskuteční a svítání přijde v jednom ránu dvakrát.“ Byla to dívka z farmy a dokázala přírodu skutečně ocenit.

Orb se smála, nicméně tajně už o tom přemýšlela také. Píseň

procitnutí byla lidská verze, zatímco Jitřní píseň byla verzí přírody. Jistě existovala taková její rozvedení, která neznala, ale kdyby je nacvičila, aby se její verze co nejtěsněji přiblížila té přírodní, mohlo by to zajisté mít takový účinek. Konečně, Píseň cestování jí umožnila přeskakovat po celé zeměkouli. Když se magická hudba náležitě přednesla, účinkovala i na reálné věci.

Přemýšlela i o Natashovi, že ji zachránil před Satanem, nebyla náhoda, neboť zpívala části úryvku Liana a on byl na Llano naladěn. Byla to však nejdůležitější událost v jejím životě, protože Satan ji skutečně lapil do léčky a téměř uskutečnil proroctví. Měla s Natashou společný zájem o Llano, stejně jako s ostatními členy Živých Čvachtalů, s Jezebel a Betsy – a s Jonášem. Ten zájem je všechny poutal dohromady, jakkoliv byly jejich původ a povahy různé. Ale bylo v tom i víc, jelikož Nat byl hezký a nadaný člověk a ona neměla muže. Necítila to sice jako nedostatek, ale její zájem to nyní katalyzovalo. Jeho píseň procitnutí, kterou se jí dvořil, jí vskutku pohnula.

Nato si vzpomněla na svou vizi z dětství. Svatba! Vůbec na ni nepomyslela při tom vzrušení a hrůze ze Satanova pokusu o vynucený obřad: a také to ovšem nebyla ta svatba ze snu. Nebyl tam Mym, aby ji vedl chrámovou uličkou. Ale co když v tom snu šlo jen oni – s Natashou? Co však ta druhá část snu – ten zpustošený svět?

A co když Natasha není člověk – co pak? Nemohla jen tak mávnutím ruky odbýt Jezebelino varování. Sukubus z titulu svého původu věděl své. Démon byl bytost jiného řádu než lidé. Rusalky i dryády byly druhy démonických bytostí, různé kmeny Říše démonů. Rozdělovaly se stejně pestře jako tvorové z Živočišné říše, rostliny z Rostlinné říše nebo kameny z Říše minerálů. Stejně jako mohla milovat hezkou květinu nebo jiskřivý drahokam, mohla milovat i démona, jako byla dryáda z dubu na blatech. Ne, démoni nebyli nutně zlí! Ale začít si s jedním z nich romantický vztah – to bylo něco jiného.

Netrpím snad předsudky? ptala se sama sebe. Kytarista měl poměr se sukubem a Orb tomu nemohla nic vytknout; dokud byly její vášně pod kontrolou, byla Jezebel dobrá žena v každém lidském smyslu toho slova. Proč by tedy Orb měla cítit, že vztah, jaký byl dobrý pro jejího lidského přítele, by nebyl dobrý pro ni? Nedokázala

na to odpovědět; jen si potvrdila, že by to nemohla přijmout s klidnou myslí. Snad by vztah byl možný, ale nejdřív by musela přesně vědět, co je Nat zač. Jestli člověk, není o čem hovořit; jestli démon, musela by si dlouze rozmýšlet, jak nebo zda vůbec pokračovat.

Avšak když zpívala Píseň procitnutí – ach, jaké pohnutí cítila v hrudi! V jejích představách byl zdánlivý úsvit, právě tak jako ve světě. Kdo mohl vědět, k čemu ten den jednou povede?

„Paní Glotchová nám dohodla vystoupení na Havaji," oznámila radostně Betsy zpoza hromady korespondence, kterou se právě zaobírala. „Vždycky jsem si přála vidět jejich ananasové farmy."

Orb našpulila rty. „Nevím, jestli je to vhodné. Jonáš nerad cestuje přes rozsáhlé vodní plochy."

„Ach! Proč ne?"

„Leží na něm kletba. Nemůže plout vodou, a kdyby se něco mělo nad oceánem stát, byl by v hrozném průšvihu."

Betsy svraštila obočí. „Proč? Co by se mu mohlo stát?"

„No…" Orb zjistila, že je s vědomostmi v koncích. „Co by se mohlo asi tak stát se stvořením odsouzeným k nesmrtelnosti, dokud nevyprší jeho trest?"

„Nejspíš strašná bolest," napadlo Lou–Mae. Orb přikývla. To by mohlo být ono. „Myslím, že zkrátka uvidíme, jestli nás tam Jonáš vezme," uzavřela to. „Jestli ne, bude to pochopitelné a budeme ten koncert jednoduše muset zrušit."

Když nadešel čas, požádali velkou rybu, aby se tam vypravila. Nad pobřežím oceánu Jonáš zaváhal, pak vystoupal do výše a odvážil se nad něj. Byli na cestě.

Zpočátku je plavba nad širým oceánem bavila, protože dosud nic takového nepodnikli. Trvala však dlouho a brzy je omrzela. Vrátili se zase k obvyklému koloběhu zkoušení, jídla, hovorů a spaní.

Jednou Lou–Mae probudila Orb. „Stalo se něco špatného," šeptala naléhavě.

Orb si protřela oči. „Pohádala jsi se s…"

„Ne. Něco je s Jonášem!"

Teď to Orb poplašilo. „S Jonášem? Co tím myslíš?"

„Pluje nějak cik–cak. Asi je nemocný."

Co by to znamenalo, být uvnitř nemocné ryby? „Doufám, že ne," řekla Orb upřímně. Přehodila přes sebe župan a vklouzla do pantofli.

Teď to bylo zřejmé: ryba plula chaoticky. Jonáš jako by nevěděl, kudy se má dát a stále měnil směr.

„Kdybychom s ním tak mohli mluvit," ozvala se Lou–Mae nervózně. „Zeptat se ho, co se s ním děje…"

Avšak Orb už to měla. „Támhle venku je bouře; zahlédla jsem skrz šupiny blesky," řekla.

„Bouřky on moc rád nemá!" poznamenala Lou–Mae.

„Pokouší se vyhnout dešti," odhadovala Orb. „Ale uzavřelo ho to ze všech stran. Je v podstatě zahnaný do rohu."

„Přece se může ponořit pod zem a… no nazdar! Vždyť my jsme nad oceánem!"

„Tak teď už víme, proč nerad pluje nad oceánem," konstatovala Orb.

„Co se stane, když zmokne?"

„Já nevím. Je odsouzený k tomu, aby se vyhýbal vodě. Předpokládám, že by to bylo přestoupení podmínek kletby. Ale co to znamená v praxi…" Pokrčila rameny.

Objevila se Jezebel ve své úchvatné noční podobě. „Já bych snad něco věděla. Připadá mi, že Jonáš se vzhledem ke své kletbě velice podobá démonům. Ti nemohou zemřít, ale mohou být zraňováni. Nejspíš ho každá kapka pálí jako oheň. Smrtelník by zemřel docela rychle a měl by po bolesti, ale pro démona to pokračuje dál a dál."

„Jaké to může mít následky pro nás?" otázala se Orb.

„No, určitě sebou bude pěkně házet. Ty by ses chovala stejně, kdyby tě někdo švihal do ruda rozžhaveným pohrabáčem. Moc pohodlné to tady asi nebude."

Připotácel se kytarista, zelený v obličeji.

„Nemůžeme tuhle vanu nějak sundat z tý horský dráhy?" zeptal se naříkavě. „Mám z toho mořskou nemoc."

„Hlavu vzhůru, miláčku, to nejhorší teprve přijde," ubezpečila ho zlomyslně Jezebel. Zprávy o jejich vztahu se samozřejmě rozkřikly dost rychle; jako tajemství to udržovali už jenom vůči lidem zven-

ku.

„Ty jsi ďábel," sdělil jí.

„Ne, jenom démon. Mohu ti pomoci?"

„Půjč mi svoji blůzu, ať se mám kam vyblít," řekl zničeně.

„Smrtelníci mají divné choutky," poznamenal sukubus, když stáhl blůzu a zcela tak obnažil své poprsí. Ostatní se uznale zasmáli, avšak kytarista pro tentokrát měl jiné zájmy.

„Tak pojď, námořníku," dirigovala ho směrem k umývárně.

Orb vyhlédla skrze šupiny. ,,Musíme něco udělat," řekla. „Je to naše chyba, že to tu Jonáše chytilo."

Dorazili varhaník s Betsy. „Ty umíš přivolat déšť, Orb; nemohla bys ho taky zahnat?"

„Mohla bych to zkusit. Ale neznám příslušný motiv. Mohla bych to také jenom zhoršit."

„Radši to neriskuj," souhlasil. Pak dostal jiný nápad. „Udržíš nás od háčka, když musíš; nemůžeš Jonáše stejně zbavit jeho problémů s vodou? Aby v ní zase moh plavat?"

„To vyjde nastejno. Mohla bych to zkusit, kdybych znala motiv. Ale když bude špatný…"

„No, on hledá Llano stejně jako my. Kdybys třeba… chci říct, kdybysme všichni zkusili Píseň procitnutí, třeba…"

„Já nevím," řekla Orb. Nato se ryba zprudka nahnula na bok a s Orb to hodilo o stěnu. „Na druhé straně zase…"

Zkusili to. Kytarista na tom byl tak špatně, že byl zcela mimo provoz, avšak bubeník a Lou–Mae se připojili. Orb zazpívala Píseň procitnutí, Lou–Mae jí improvizovala druhý hlas a ostatní se postarali o doprovod. Magie vytryskla silně, všechny je oživila a vyvinul se z toho dosud nejlepší přednes, při němž se kolem rozhostila taková tma, že se jim nad hlavami vynořily hvězdy.

Jonáš sebou přestal zmítat. Uvolnil se a zvolna klesal dolů neklidným ovzduším.

Jenže co se stane, až se dotkne rozbouřeného povrchu oceánu?

Když se utvořil magický východ slunce. Orb vyhlížela šupinami. Viděla, že venku nyní prší a déšť stéká po Jonášově povrchu. To znamenalo, že jejich píseň umožnila rybě snášet vodu. Snad pro něho bude moře také snesitelné.

Dokončili skladbu. Na podlaze kvetly květiny a komora byla plná vůně.

„Fíha! Tohle číslo bysme měli předvádět na turné!“ vyhrkl bubeník.

Lou–Mae se zamyslela. „Proč ne? Je to kus Llana a je to ta největší hudba, jakou známe. Každý by ji měl slyšet.“

Orb přikývla. „Myslím, že bychom to mohli zkusit.“ Přistoupila ke stěně, aby měla lepší výhled ven.

Jonáš se zprudka otřásl. „Možná bychom to měli zazpívat znovu,“ navrhla Lou–Mae.

„Zkuste to beze mne,“ řekla Orb. „Já se vám pokusím pomoci svou magií. Kdybychom to dokázali na střídačku, mohli bychom ho udržet v klidu a nevyčerpat se přitom tolik.“

Lou–Mae, bubeník a varhaník to zkusili sami. Nebylo to tak dobré, jako předtím, ale rybu to uklidnilo.

Orb sledovala, jak Jonáš pomalu klesá k vzdouvající se hladině. Rozhodující bude okamžik, kdy se Jonáš dotkne vody, Pokud mu to neublíží, bude všechno v pořádku.

Ryba se zachvěla. Pocítili to jako vzdálené chvění země: nepatrný pohyb, ale významný poplašný signál.

Jezebel se vrátila. „Jonáš má strach,“ sdělila jim.

Orb ukázala dolů. „Z toho?“

„Nemyslím. Píseň ho uklidnila. Nevypadá to, že by se nemohl dotknout vody, jenom že se bojí. Llano sice pomáhá jeho strach potlačit, ale ne úplně.“

„Čeho by se stvoření jako on mohlo bát?“

„Nevím, ale asi bude lepší to mít na paměti, dokud to nebudeme vědět.“

Jonáš se usadil na vodě. Jeho nervozita navzdory hudbě vzrůstala. Voda mu však podle všeho neubližovala. Plul jako loď a mírně se houpal na vlnách.

Pak sebou ryba náhle začala škubat. Její boční ploutve tepaly vodu jako vesla a spodní část ocasu rozbouřila tekutinu do pěny. Ani tak neplul kupředu, jako sebou spíš bil do vody.

„Něco tam je,“ řekla Jezebel. „Raději se podívám.“ Vykročila ke stěně a prošla jí, což vyplašilo Orb. Jezebel byla ovšem démonka,

schopná se dematerializovat a procházet stěnami, aby dosáhla své oběti. Jenom to předtím nedělala tak otevřeně.

Sukubus se téměř ihned vrátil. „Venku je něco ošklivého," hlásil. „Je tam nějaký přísvit a něco, co vypadá jako duchové, a Jonáš se jim snaží uniknout. Raději by ses tam měla podívat."

„Já tam nemohu jít," namítla Orb. „Utopila bych se."

„Vezmu tě rybě na hřbet," řekla Jezebel. „Je docela plochý a můžeš se držet hřbetní ploutve. Opravdu si myslím, že bys to měla vidět."

Orb sukubovu úsudku důvěřovala. Uchopila Jezebel za ruku a obě prošly stěnou a vzhůru, až se vynořily na širokém rybím hřbetě. Déšť bubnoval kolem nich, avšak kůže byla drsná a neklouzala, takže Orb neměla nejmenší problémy se udržet.

„Támhle," ukázala Jezebel.

Orb se tam podívala. Spatřila ten přísvit a bylo to nezdravé osvětlení. Pohybovaly se v něm groteskní obrysy. Zamrkala a otřela si z obličeje kapky vodní tříště. „Co to je?"

„Myslím, že je to démonického původu," pravila Jezebel. „Ale jak víš, démonů jsou různé druhy a pak ještě nějaké přechodné formy, jako zombie, které…"

„Zombie?"

„No, nejsem si jistá. Jak připadají tobě?"

Orb stále upřeně hleděla. Ryba zpomalovala a ty obrysy se stávaly určitější a stále vyzařovaly své nezdravé světlo. „Jako kostlivci."

„To vyjde zhruba nastejno. Myslíš, že se Jonáš bojí jich? Mně se tedy zdá, že snese vodu, ne snad aby v ní plaval, ale aspoň aby po ní klouzal, ovšem tyhle věci po ní chodí, což znamená, že jsou nadpřirozené, a hádám, že jdou po něm. Kdyby to byl věděl, držel by se hezky daleko, kdyby mohl."

„Musíme je zastavit!" vykřikla Orb.

„Nadpřirozené věci se dají těžko zastavit, když jsou ve svém živlu. Nechci tě děsit, ale…"

„A co Llano?" zvolala Orb. „Musím to zkusit!"

Sukubus pokrčil rameny. „Pomohla bych ti, kdybych mohla, ale víš, že moje nadání nespočívá ve zpěvu."

Orb začala zpívat; zkusila Jitřní píseň, jediný význačnější úryvek Llana, který znala.

Kostlivci pochodovali pořád dál, jejich kostlivé nohy kráčely po vodě, lebky civěly na Jonáše. Píseň nijak neúčinkovala.

„Mám špatné zprávy," zamumlala Jezebel. „Teď už je mi jasné, proč zpomalil. Na druhé straně jich je ještě víc."

„Možná kdybych měla harfu," řekla Orb nejistě.

„Mohu ti ji donést."

„Díky." Orb byla příliš zneklidněná, než aby dokázala říci víc.

Tančící kostlivci se nelítostně blížili. Jonáš se chvěl stále divočeji. Orb už nijak nepochybovala, že toto byl onen postrach, kterého se ta velká ryba bála. „Jonáši, já se tě pokusím ochránit," pronesla nahlas.

Chvění polevilo. Jonáš slyšel a rozuměl.

Jenže… dokáže to? Jitřní píseň nezabrala; co by mohlo? Magie působila i s jinými písněmi, ale co použít proti kostlivcům?

Jejich formace se svíraly stále těsněji. Nejenom že prostě tancovali; oni tancovali jakousi bláznivou verzi irského jigu. Mohla by to pokládat za náhodnou podobu, kdyby se nepohybovali ve společném, dokonale synchronizovaném rytmu. Vykopávali kostlivýma nohama tak i onak, jejich kostlivá těla už už ztrácela rovnováhu, avšak na poslední chvilku před pádem se opět vzpřímila. Vypadalo by to tajemně, i kdyby to předváděli lidé z masa a krve.

Jezebel se znovu vynořila a za ruku vedla bubeníka. Když se sukubus zachichotal. Orb si uvědomila, že sebou při tom pohledu mimoděk škubla. „Ne, nepodvádím svého muže," řekla Jezebel. „Měli jsme za to, že budeš možná potřebovat pomoc, ale varhany tady není kam zapnout do elektřiny, tak jsem místo toho přivedla bubeníka." Podala Orb harfu.

„Ale déšť bubny zničí," namítla Orb.

„O nic víc než tvoji harfu," ujistil ji bubeník. „Ostatně, k čemu nám budou, jestli Jonáš zaklepe bačkorama?"

Orb uznala, že má pravdu. „Zkoušela jsem Jitřní píseň, ale neúčinkovala."

Bubeník upřel pohled na postupující hordu. „Neznáš nějaký písničky o kostlivcích?" zeptal se s jistou nonšalantností.

„Jenom jednu, co mi zpívával otec," přiznala Orb. „Je to taková legrace, haloweenová odrhovačka."

„Zkus to," vybídl ji a nachystal se u bubnů.

„To je směšné," zamumlala Orb, když pozvedla harfu. Ale na druhou stranu i ti poskakující kostlivci byli směšní.

„Heleďte, není to 'Píšťalka opilého námořníka?'" otázala se Jezebel, sledující tanečníky.

„Co?" podivil se bubeník.

„To je tanec. Naučila jsem se jej asi před padesáti lety, když jsem pracovala u taneční skupiny."

„Ty jsi byla tanečnice?"

„To jsem neřekla."

„Aha." Zatvářil se mrzutě.

Orb se dala do hraní a do zpěvu, zatímco bubeník pochytil rytmus a mocnými údery jej zdůrazňoval. „Nešel tudy Tomův duch? Bílé kosti a mezi nimi vzduch!" Byla to legračně příšerná písnička, ale v Orb vzbudila nostalgii, neboť ji přenesla do dětských let, kdy ji Pacian držel a lechtal a zpíval jí a orchestr jeho magického ducha naplňoval její omezený vesmír. Ach, jak měla otce ráda! Nyní byl pryč, a pokud se tam, kde se nyní nacházel, vyskytovali nějací kostlivci, určitě jim zpíval a rozesmával je.

Orb si nebyla jistá, kolik vlhka na její tváři pochází od deště a kolik od slz.

Ale písnička kostlivce nezastavila. Přicházeli už docela blízko, na pohled v celých šicích, a první řady se už blížily k Jonášovu ohromnému ocasu.

Orb vyzkoušela jinou píseň, jednu z jejich repertoáru, s výsledkem o nic lepším. Hudba jednoduše nepůsobila.

Z první řady se oddělil jeden kostlivec. Vytančil bláznivě kupředu, až k ocasu, a jeho kostlivé nohy šlapaly po vodě, jako by byla naprosto pevná.

„Je to 'Píšťalka opilého námořníka'!" ozvala se Jezebel. „Podívejte, to je jeden z mála tanců, které umím." Pustila se do tance a dělala tytéž pohyby, náklony a kolébání, jako kostlivci. „Šlápnout sem a sem, obrat a dozadu a převážit, takhle vykopnete nohou a tak," vysvětlovala průběžně to, co předváděla, a její vnady se přitom dy-

namicky natřásaly.

Nejbližší kostlivec se zastavil a jeho lebka se nasměrovala na sukuba.

„Hej!“ usoudil bubeník. „Jsou to tanečníci! Takže jsou nažhavený na tanec!“

Kostlivec se dal znovu do pohybu. Přitancoval k ocasu a natáhl se, aby jej uchopil. Avšak na ten dotek Jonáš poskočil, jako by dostal elektrickou ránu, a v místě doteku skutečně přeskočil blesk.

Pak se kostlivec vytratil zpět – a v oné části Jonášova ocasu zůstaly jenom kosti.

„Ježíšmarjá,“ zamumlal bubeník.

„Říkala jsem vám, že asi bude mít nějaký důvod, proč se bát démonů,“ připomněla Jezebel. „Oni z něho chtějí udělat jednoho ze svých – a vsadím se, že jich je tu na to dost.“

Ze šiku se oddělil další kostlivec a tančil kupředu.

„Musím to zarazit!“ řekla Orb, vtiskla sukubovi svoji harfu a dlouhými kroky se rozběhla po rybím hřbetu. Část její mysli se pozastavila nad důvěrou, s níž svěřuje svou neocenitelnou harfu démonce – ale věděla, že harfa nesnese dotek nečestné nebo zlé bytosti, a Jezebel, třebaže byla démonické podstaty, nebyla jedno ani druhé.

„Hej, nedělej to!“ zaječela Jezebel a hnala se za ní. „Na tvoji proměnu by jeden kostlivec stačil! Myslím, že každý zlikviduje asi tak svoji vlastní váhu!“

Orb se zastavila. Ta poznámka byla zjevně na místě. Co by dokázala, kdyby se z ní navždy stal kostlivec? Jak ale mohla nechat tu hrůzu pokračovat, aniž by se třeba jen pokusila tomu zabránit? Měla strach i vztek.

„Jsou to tanečníci!“ volal bubeník, který je následoval. „Orb, ty přeci znáš tanec, kterej kolem tebe omráčí všechno!“

Orb ztuhla. Pak jí na mysli vytanula představa: Jonáš ji přijal, protože mu zatančila tananu. Byl tohle důvod? Pojistka proti těmto příšerným tanečníkům?

Druhý kostlivec se blížil k ocasu. „Bubnuj rytmus Jitřní písně,“ vyzvala Orb bubeníka stručně. „Budu tančit!“

„Jasan,“ odpověděl a drápal se zpátky ke svým bicím.

„Já to povím ostatním,“ nabídla se Jezebel a prošla do těla ryby.

Bubeník spustil a bylo to dobré, ale ne dost. „S magií,“ řekla Orb a dotkla se jeho ramene.

Jakmile to udělala, zjevila se magie a její moc se promítla do něho. „Jasan,“ opakoval.

Bubnování nabralo správný švih a skutečně v něm byla magie a tvořilo zdání písně. Orb začala tančit. Nyní si uvědomila, že se jí promočený župan lepí na tělo a zamotává kolem nohou. Netrpělivě jej strhla a odhodila a zůstala jenom v noční košili. Věděla, že jí přiléhá k tělu jako vrásčitá druhá kůže a svým způsobem je horší než nahota, ale neměla na vybranou; potřebovala volnost pohybu.

Tančila do rytmu tananu a adresovala ji blížícímu se kostlivci. Ten se na okamžik zarazil a pak se jí přizpůsobil a přešel ze své 'píšťalky' na tananu. Synchronizoval své pohyby s jejími a doplňoval tak tanec. Skákal, vířil a vrhal na ni postranní pohledy z prázdných očních důlků. Nebylo pochyb, že našla klíč k tomu, jak přimět kostlivce k reakci. Ale kam to povede?

Nu, kdyby ti ostatní nepostupovali, zatímco bude ten jeden v kole, a jí by se podařilo zabavit ho na dostatečně dlouhou dobu, mohla by se bouře zatím přehnat a Jonáš bude volný, aby mohl uniknout kostlivcům zpět do vzduchu.

Bubnování zesílilo a jako by bušilo do celého vesmíru. Bum, bum, BUM, BUM! Kostlivec tančil stále divočeji, přizpůsoboval se vzrůstajícímu důrazu – a pak se začal rozpadat na kousky. Divokost toho tance na něho byla příliš a on se jím sám ničil!

Kosti z něho nepravidelně odlétaly, tu část paže, tu kus druhé, pak lebka. Nakonec se zhroutil i zbytek, zřítil se do vody a zmizel pod ní.

Orb si úlevou sípavě oddechla. Dokázali to! Zabránili kostlivci dotknout se Jonáše.

Z šiku se oddělil další kostlivec a tančil k ocasu. Ouha! Ještě nebyl konec! Orb se připravila, bubnování se rozeznělo nanovo a ona se dala znovu do tance. Zaměřila se na druhého kostlivce a ten reagoval stejně jako ten první. Tančili společně a kostlivec byl zázračně dobrý tanečník; přistihla se, jak si představuje, že je to hezký cikánský muž, donekonečna si vykračující, zaujímající postoje a točící se.

Bubnování zesílilo, muž se rozlétl na kousky a ty se potopily do

deštěm bičovaných vln a jeho kouzlo se vytratilo.

Bouře se však nevzdalovala a kostlivci se hromadili, dokud je neobklopili ze všech stran. Z šiku u ocasu se vynořil další, ale i z ostatních stran vystupovali noví a mířili k velkým ploutvím na obou stranách i k hlavě. Jonášova nervozita rostla.

„Jsme v průšvihu," konstatoval bubeník. „Donekonečna tancovat nemůžeš, ani se třema nebo čtyřma naráz."

Vynořila se Jezebel a vedla jednou rukou Lou–Mae a druhou varhaníka. „Třeba by se každý z nás mohl zaměřit na jednoho kostlivce a tak bychom je udrželi na všech stranách," navrhla.

Pokusili se o to, ale ostatní tananu neuměli a kostlivci dostatečně nereagovali na nic, co se od ní lišilo. Nebyl čas je to učit; Orb to zabralo hodiny cvičení po mnoho dní po sobě, než ji zvládla dokonale. A i kdyby měli čas, pochybovala, že by se Lou–Mae tananu učila; ten tanec se nezasvěceným obvykle zdál neslušný. Mezitím se kostlivci dali na postup ze všech stran.

„Musíme sehnat silnější medicínu," nadhodila Lou–Mae. „Říkala jsi, že tvůj přítel Natasha zná mocné písně…"

„Natasho!" vykřikla Orb a doufala, že ji zaslechne. Kostlivci už byli ze všech stran na dosah; jestli ten člověk nepřijde…

Zdáli se ozval zvuk vydrženého tónu, jako by někdo zpíval zvlášť mocnou melodii. Samotná hladina oceánu jako by se ztišila, když ji ta hudba zasáhla. Kostlivci strnuli v půli pohybu naklonění k jedné straně. Natasha slyšel!

Z tónu se stala neustále sílící melodie. Píseň vytryskla, aby naplnila celou oblast, nádherná, rezonující a valící se vpřed. „Ten člověk tedy umí zpívat!" zamumlala Jezebel. Nikdo neodpovídal; všichni, lidé i kostlivci, byli jako hypnotizovaní tou písní a naslouchali.

Natasha se za neustálého zpěvu přibližoval a jeho hlas udržoval hordu přízraků ve strnulosti. Objevil se na hladině, po níž kráčel stejně jako ti kostlivci. Prošel kolem nich, vkročil na rybu a po jejím strmém boku vyšplhal nahoru, až dosáhl poměrně plochého hřbetu, kde stála Orb s ostatními.

Zastavil se před nimi a zmlkl. Kostlivci se znovu dali do tance a na postup.

„Snaží se udělat z Jonáše také kostlivce!" vyhrkla Orb. „Můžeš

je zastavit?“

„Písní síly,“ přikývl Nat. „Možná ji znáš jako Píseň dne.“

„Rychle, než se ho dotknou!“ naléhala Orb.

„Bubnuj mi k tomu,“ obrátil se Natasha k bubeníkovi.

Bubeník se usadil ke své soupravě a začal. Nevěděl, co se od něho žádá, a tak spustil v běžném rytmu.

Natasha se znovu rozezpíval. Zpíval stejnou píseň jako předtím, ale silněji; jako by ten zvuk nutil samotné ovzduší, aby mu odpovídalo ozvěnou. Noc zesvětlela, změnila se v den, slunce vysoko vystoupilo a dralo se hradbami bouřkových mraků, vysálo je a proměnilo černé vlny v zelené. Světlo zjasnělo a rozzářilo bílé kosti kostlivců.

Nat mávl na bubeníka a bubnování nabylo na intenzitě. Zvuk zněl ještě hlasitěji a jeho vnímání bylo tak silné, až Orb připadalo, že jede na mohutném hřebci nekonečným ohněm. Její noční košile uschla a zprůsvitněla.

Kostlivci ten zvuk také cítili. Dali se do pohybu, ale již to nebyl tanec. Snažili se uprchnout, ale nemohli; sluneční paprsky na ně nemilosrdně doléhaly. Potáceli se při každém úderu na buben, jako by jimi třásla neviditelná ruka. Pak se začali rozpadat, jejich kosti se drolily a pršely s drobným žbluňkáním do vody. V okamžiku byli všichni kostlivci ti tam.

Nat zakončil svůj zpěv. Nato den pohasl a opět se rozhostila noc. Avšak bouře i kostlivci byli pryč; jejich zmizení nebyla iluze.

Orb se mu vrhla kolem krku a políbila ho na tvář. „Zase jsi mě zachránil!“ zvolala.

„Bylo mi potěšením,“ odvětil galantně.

Pak si Orb uvědomila situaci. Stála ve skrovné noční košili na hřbetě obludné ryby a její přátelé přihlíželi. Pustila ho a poodstoupila.

Trochu nešikovně se pustila do představování. „Nate, tohle je Lou–Mae…“ Jmenovala jednoho po druhém; Natasha se s nimi vybraně zdravil a oni se k němu také chovali zdvořile.

„Snad bychom mohli jít dovnitř a nechat Jonáše plout zpátky na oblohu, kde se mu to líbí víc,“ navrhla Jezebel.

Nat se rozhlédl. „Jak jste se sem nahoru ale dostali?“ zajímal se.

„Jezebel nás přivedla,“ řekla Orb. „Ona…“

„To není žádné tajemství," vpadla jí Jezebel do řeči. „Jsem démonka. Chyťte se mě za ruku; já vás zavedu dovnitř."

Orb, která znala sukubovo podezření ohledně Natashi, zachovala klid. Nat vzal Jezebel za jednu ruku, Orb za druhou a sešli skrze tělo ryby do jejího pohodlného vnitřku. Tam je Jezebel zanechala a odešla, aby přivedla ostatní. „Nechtěl bych příliš kritizovat," ozval se Nat, „ale jsi si jistá, že můžeš věřit démonovi?"

„Tomuhle ano. Démoni jsou stejně rozmanití jako živé bytosti; nejsou dělaní podle jedné formy."

Pokrčil rameny. „No, já nevím." Náhle všechno kolem ztuhlo. Všechny zvuky i pohyby ustaly, jenom Orb tím zůstala nezasažená. Natasha stál jako socha, ramena ze tří čtvrtin pokrčená.

Pak se na scéně objevily dvě nové postavy. Nevstoupily odnikud; jednoduše tam z ničeho nic byly. Jedna na sobě měla černý a druhá bílý plášť.

„Nechtě mě hádat," řekla Orb. Pohlédla na černou postavu a pak na bílou. „Thanatos – a Chronos." Thanata ovšem ve skutečnosti hádat nemusela; měla s ním co do činění už dřív, když ji spojil s Živými Čvachtaly.

„Přesně tak," potvrdilo vtělení Smrti s přísterným úsměvem na své umrlčí tváři. Thanatos tentokrát neshrnul svou kápi, takže mu ten vzhled zůstal, avšak Orb se o to nyní již nestarala. Každý, komu věřila Luna, byl důvěryhodný. „Chronos zastavil čas, takže si můžeme pohovořit. Máme obavy, že jste obětí podvodu."

„Nemám ráda, když mě někdo podvádí," řekla Orb. „Matka mě předem varovala před pastí a i po tom varování jsem sotva unikla. Nastávají další potíže?"

„Mohly by," potvrdil Thanatos. „Máme podezření, že tohle individuum je démon a snad i Satanův agent. Není pro vás bezpečné zaplést se s ním, jestli jde o to."

„Zaplést se!" zvolala Orb. A vlastně – vždyť už se s ním zapletla, aspoň ve všeobecném smyslu toho slova; Natasha ji už podruhé zachránil z nebezpečně zlé situace. „Co vás přivedlo na nápad, že Natasha by měl být démon? Právě říkal, že…"

„Máme za to, že vaše nestrannost je důležitá pro jisté budoucí události," řekl Thanatos. „Satan to ví a je možné, že se vás snaží ov-

livnit prostřednictvím svého přisluhovače. Nesmrtelné mocnosti na Zemi a na Onom světě mohou být náchylné ke kompromisům. Nechceme, aby jakýkoliv Satanův agent narušoval vaši budoucnost.“

„Moji budoucnost? Když je jeden z vás vtělením Času, určitě můžete snadno prozkoumat moji budoucnost a přesvědčit se, zda bude náležitá!“

„Ne snadno,“ promluvil poprvé Chronos. Když si odskočil od svého úřadu, vyhlížel jako obyčejný živý člověk. „Budoucnost není pevná; je mnohočetná a neustále se mění. Její existující varianty pokrývají celé spektrum možností, některé z nich kladné, jiné záporné. V našem zájmu je podporovat ty kladné.“

„Ale určitě můžete vidět, jestli má Satan vliv v mnoha těch variantách a jestli je do toho nějak zapletený Natasha,“ odporovala Orb. „Můžete vlastně sledovat celý Natův život dopředu i zpátky a odhalit, jestli je člověk nebo démon, ne?“

„To není snadné,“ řekl Chronos. „Satan je zběhlý v podvrzích a umí zakrýt skutečnost iluzí tak chytře, že je skoro nemožné je od sebe oddělit. Skutečný Natasha mohl být nahrazen démonem, který ho dokonale napodobuje, a mně by mohlo vystopování tohoto činu zabrat víc času, než dokážu při svých povinnostech ušetřit.“

„Jehla v kupce sena,“ shrnula Orb, která už celý problém chápala. Ještě nezažila, aby byl skutečný člověk nahrazen démonem, ale bylo to samozřejmě možné. „V tom případě byste vy, Thanate, měl být schopný toho člověka otestovat a stanovit jeho povahu přímo. Umíte přece číst duše a démoni žádnou duši nemají, je to tak?“

„Máte pravdu, že nemají,“ přitakal Thanatos. „Jenže při takovémto podvodu by pro Satana bylo poměrně jednoduché vybavit démona napodobeninou duše. Moje nástroje pro měření duší jsou dost hrubé; nejsem Bůh.“ Ponuře se usmál.

„Říkáte tedy, že ani všemi prostředky, kterými vy dva vládnete, nejste schopni určit, zda je daná bytost člověk nebo démon?“ otázala se Orb nevěřícně.

„Obvykle by to nebyl problém,“ řekl Thanatos. „V tomto případě asi ano.“

Orb v duchu hvízdla. Zjevně přeceňovala schopnosti vtělení! „A jak tedy mám zjistit já, jestli je Natasha člověk nebo démon?“

„Bojím se, že se budete muset spolehnout na staromódní prostředky," sdělil jí Thanatos. „Démoni nepodléhají některým omezením, kterým podléhají lidské bytosti, jako je například neměnná podoba, zato však jsou omezení v některých činnostech, které lidem nevadí, jako třeba čeho se mohou dotknout nebo co mohou říci."

„Myslíte křesťanský kříž? Démon se jej nemůže dotknout?"

„A svěcená voda nebo kterákoliv svatá relikvie. Démon také nemůže vyslovit Boží jméno nebo zazpívat chorál. Může se o život vytáčet, aby se vyhnul působení podobných věcí, aby je od sebe odvrátil, třeba zesměšňováním potřebnosti takové zkoušky, ale když je přímo vyzván, nedokáže to udělat."

„Ale všichni démoni nejsou Satanovy stvůry!" protestovala Orb. „Někteří mohou být docela slušní lidé!"

„Ta omezení nemají co dělat se slušností," vysvětlil jí Thanatos. „Odrážejí původ. Jistě, uznáváme, že dobrý démon může být lepší přítel než zlý člověk – ale ten zlý člověk se může dotknout kříže, zatímco ten dobrý démon ne. Ta bariéra je absolutní. Proto také byly takové zkoušky zavedeny; při takové identifikaci nelze švindlovat."

„Takže vy chcete, abych Natashu prověřila? Abychom zjistili, jestli je lidské nebo démonické povahy?"

„Přesně tak," řekl Thanatos.

„A jestli to udělám a ukáže se, že je to démon – co to dokáže? Sám jste řekl, že dobrý démon může být lepší než zlý člověk – a zlý člověk také může být Satanovým agentem."

„V tomto případě pravděpodobně ne," zavrtěl hlavou Thanatos. „Původní Natasha je dobrý člověk; Chronos už prozkoumal jeho časovou linii a potvrdil to. Ten by se nikdy se Satanem nespojil; naopak by se proti němu vší mocí postavil. Démonickou kopií by takového člověka mohl nahradit jedině Satan. Tedy jestliže je to démon, musí to být Satanův nohsled. Doufáme, že to ten případ není, ale jsme přesvědčeni, že je to třeba prověřit."

Orb si povzdechla. Jejich logika byla neúprosná. „No dobře; vyzkouším si ho – až přijde čas. Kdyby se mělo ukázat, že je to démon, určitě s ním dál nebudu chtít nic mít. Ale on určitě není ten případ; konečně, dvakrát mě zachránil před krutým neštěstím a naučil mě část Llana."

„Toho, o čem tvrdí, že je Llano," zdůraznil Chronos a podtrhl svá slova gestem levé ruky.

Orb na jeho prstě zahlédla prsten. Vypadal jako ten, který jí kdysi věnoval Mym: maličký stočený hádek.

„Ten prsten!" řekla. „Jak jste k němu přišel, Chrone?"

Překvapeně se na ni podíval. „Ach, tenhle amulet? Je démonické povahy, ale spojený se silami dobra. Takových běhá po světě spousta, všechny velice podobné."

„Luna nějaké má," řekl Thanatos. „Určitě vám jeden dá, když ji požádáte."

Orb, rozčarovaná odhalením obyčejnosti amuletu, o kterém si myslela, že je jedinečný, odmítla. „Ne, to samozřejmě ne; jenom jsem byla zvědavá." Na okamžik se jí zmocnila zlá představa, jak někdo krade prsten jejímu dítěti, ovšem to bylo nemožné; prsten nebylo možné ukrást ani vzít násilím; musel být čestně darován. Její dcera si podrží prsten, dokud nedospěje; pak si s ním může dělat, co chce.

Jestli ovšem Tinka nedala prsten na Orlenin prstík a místo toho jej prodala…

Ne! Orb si byla jistá, že takovou věc by její přítelkyně nikdy neudělala. Ovládla své pocity a obrátila pozornost k současné situaci. Mluvili o Llanu – a tady utrpěla její jistota další ránu. „Myslíte, že to, co mě Natasha naučil, není součást Llana? Jitřní píseň?"

Obě vtělení si vyměnila pohledy. Oba v rozpacích zavrtěli hlavami. „Obávám se, že nikdo z nás tu píseň nezná," řekl Thanatos po chvilce. „Llano je jiný druh magie, než jaký používáme my. Možná to, co vás naučil, je správné. To ho ovšem samo o sobě podezření nezbavuje; pokud to není náboženská skladba…"

„Je to… přírodní skladba," nevěděla, jak to má náležitě popsat. „Způsobuje příchod svítání a rozjasnění dne a zničilo to ty tančící kostlivce, kteří nás ohrožovali. Zpíval by takovou píseň Satanův vyslanec?"

„To zní nepravděpodobně," připustil Thanatos. „Říkáte, že to skutečně zahnalo démonická stvoření?"

„Opravdu ano."

„Nevím, jak by to udělala Satanova stvůra," pokrčil rameny

Thanatos. „Ovšem to není moje specialita; to by věděl Mars; ten je odborník na boj, zejména proti démonickým silám.“

„Dobrá, až potkám Marta, zeptám se ho,“ řekla Orb. „Zatím jistě mohu provést jiné zkoušky; to by mělo celou záležitost vyřešit.“

„Oceňujeme vaši spolupráci,“ řekl Thanatos. Pak Chronos zdvihl druhou ruku, v níž nyní držel velké světélkující přesýpací hodiny, začal je převracet – a náhle ti dva byli pryč a Natasha pokračoval v pohybu.

Orb se horečnatě probírala svými myšlenkami. O čem to před tím strnutím mluvili? Nerada ho obelhávala, ale dokud si nebyla jistá jeho původem…

Aha – o démonech. Dohadovali se o tom, že ne všichni démoni jsou zlí. Vzhledem k načasování příchodu návštěvníků to vypadalo jako ironie.

„Mohu ti ukázat, jak je Jezebel milá,“ řekla Orb. Pak se Jezebel objevila s Lou–Mae a bubeníkem, držícími se jí za ruce.

„Jez, vadilo by ti moc, kdybych si na tobě vyzkoušela jeden test?“ zeptala se trochu zahanbeně Orb.

„Beze všeho,“ řekl sukubus. „Jenom ještě dopravím dovnitř poslední pár.“ Zmizela ve stěně a brzy se vrátila s Betsy a s varhaníkem.

Shromáždili se v hlavní místnosti. „Co to je za test?“ vyzvídala Jezebel.

„No, varovali mě, že…“ Orb zaváhala, ale nenapadl ji žádný diplomatický způsob, jak to říci. „…že Natasha může být démonického původu. Takže…“

Nat se napřímil. „Co to má znamenat?“

„Takže potřebuji provést zkoušku,“ pokračovala Orb umíněně. „Ale potřebuji… kontrolní osobu, na které ověřím, že údaje jsou platné. Tak ten test funguje.“

„Kdo s tím nápadem přišel?“ zeptal se Natasha poněkud nesvůj.

Orb se donutila podívat se na něho. „Chronos a Thanatos. Řekli mi, že… no, to je vlastně jedno. Doufám, že jsi ochotný…“

„Takovéhle přijetí jsem nečekal,“ prohlásil Nat. „Připadá mi, že…“ Zmlkl, protože na něho všichni ostatní upřeně hleděli.

„Víte,“ ozvala se Jezebel, „pokud démoničtí kostlivci mají před

něčím respekt, pak je to především Satanův vyslanec.“

Nat se na ni zle podíval. „Ty bys to měla vědět, démonko.“

„Řekli mi, že moje… můj osud je důležitý,“ pokračovala Orb. „Že se Satan bude pokoušet mě ovlivňovat. Takže opravdu nemám na vybranou.“

Nat se zašklebil. „Ty trváš na tom… na té zkoušce?“

„Obávám se, že ano,“ řekla Orb nešťastně.

„Tak se do toho dáme,“ zavrčel. „Co máš na mysli?“

Orb se obrátila k Jezebel. „Opakuj po mně, prosím, slova, která budu předříkávat.“ Sukubus přikývl. Ostatní mlčeli; ta scéna je uváděla do rozpaků.

„Démon,“ řekla Orb.

Jezebel se usmála. „Démon.“

„Osoba.“

„Osoba.“

„Anděl.“

Jezebel zavrtěla hlavou. „Víš, že tohle neřeknu.“

„A mohla bys, kdybys chtěla?“

„Chtít? Jak bych si přála, abych mohla! Ale je to nemožné.“

„Peklo,“ řekla Orb.

Betsy nadskočila. Jezebel se usmála. „Je to jemnocitné děvče,“ vysvětlila. „Peklo.“

„Země.“

„Země.“

„Nebe.“

Jezebel se zarazila. „Kdybych jen…“ prohlásila smutně.

„Satan.“

„Satan.“

„Bůh.“

Jezebel zvedla ruce na znamení porážky.

„Děkuji ti,“ řekla Orb. Obrátila se k Natashovi.

„Anděl. Nebe. Bůh,“ řekl znechuceně.

Orb se cítila bídně. „Má někdo z vás kříž?“

„Já mám,“ ozvala se spěšně Lou–Mae. Přetáhla si přes hlavu tenký zlatý řetízek a podala jí hezký stříbrný křížek.

„Dej ho Jezebel,“ vyzvala ji Orb.

„Prosím tě, ne," bránila se Jezebel. „Kdyby byl moc blízko, mohl by mi ublížit."

„Já si jej vezmu," prohlásil Nat. Natáhl ruku a uchopil křížek. Pohlédl na Orb. „Spokojená?"

„Skoro," řekla Orb, která si přála, aby do toho nikdy nebyla spadla. „Chtěla bych zazpívat chorál."

„Ušetři démonku té bolesti, kdyby se o to měla pokoušet," řekl Nat zachmuřeně. Vrátil jí křížek, nadechl se a spustil:

„Já nejsem víc než poutník bědný slzavým tímhle údolím; však bez pláče, muk a bídy je zem, která je cílem mým."

Jak zpíval, stěny komory se rozplývaly a dovnitř se rozlila temnota okolní noci. Tma nebyla úplná; spíš to bylo Šero tísnivého soumraku, kterým se zdál plahočit Člověk. Slzavé údolí.

Stále pokračoval, až došel k závěru: „Spasitel můj už na mne čeká, přicházím tam mu chválu vzdát. Jednou přejdu řeku Jordán, v ráji tam chci věčném stát."

Když tohle zpíval, světlo se rozzářilo jakoby neskutečným odleskem z nadpřirozené říše vpředu. Pak, v okamžiku ukončení celého výstupu, se výjev vytratil a znovu se objevily stěny komory.

Natasha se opět podíval na Orb, pak se obrátil a vykročil proti stěně.

„Počkej!" vykřikla Orb. Ale už se ztrácel. Zachytila akordy cestovního motivu a pochopila, že se přesouvá na nějaké jiné místo na zeměkouli. Snažila se na ně naladit, ale nezvládla to. Byl pryč a ona nijak nemohla zjistit, kde.

„Myslím, že bych taky zuřila, kdyby mě někdo obvinil, že jsem démon, a já nebyla," řekla Jezebel.

„Zvlášť když zrovna někomu pomohl z bryndy," dodal bubeník.

„No tys tomu nasadil korunu," řekla Lou–Mae.

Orb se rozběhla do své ložnice a tam sebou hodila na lůžko a rozvzlykala se. Ani si neuvědomila, že Jonáš pluje dál vzduchem k svému původnímu cíli.

Co jiného mohla dělat?

-12-

VEČERNÍ PÍSEŇ

Čas ubíhal, avšak Natasha se nevracel. Živí Čvachtalové vystoupili na Havaji a vrátili se bezpečně zpátky přes oceán. Nyní, když Orb znala Denní píseň, už se tančících kostlivců nebála; dokonce si nebyla jistá, zda vůbec dosud existují. Byla Natovi vděčná, že ji píseň naučil, chtěla mu poděkovat, a nemohla. Ach, kdyby ho jen nebyla tak urazila tou zkouškou! Stále ji však nenapadalo, co jiného by bývala mohla udělat po Thanatově a Chronově varování.

Lou–Mae potřásla hlavou. „Raději bys za ním měla jít, Orb," řekla. „Máme teď pár dní volných; co kdybychom se zastavili v Llanu Estacadu a zkusila bys ho najít?"

„Myslím, že kdyby chtěl, už by se dávno objevil," řekla Orb smutně.

„Je to muž. Má svou hloupou hrdost. Chce, abys udělala první krok. Běž tam, zazpívej a on tě uslyší."

V Orb se probudila naděje. „Myslíš?"

„Já toho o mužích moc nevím, ale Jezebel ano a to, co říká, zní rozumně. Ona tvrdí, že si muži o sobě myslí, že jsou nadřazení. Prý opravdu věří, že jejich živočišný pud je nejvyšším voláním přírody. Předstírej, že bez něj nemůžeš žít."

„Myslím, že to ani nemusím předstírat," přiznala Orb nešťastně.

Lou–Mae se soucitně usmála. „Já to znám. Předstírej, že to předstíráš. Není živého muže, a jen málo mrtvých, kteří by se od tebe odvrátili, kdybys jim zazpívala a zatančila a poprosila je."

„Ale já nechci prosit! Mám svou hrdost!"

„A za co tvoje hrdost bez něho stojí? A zrovna tak moje bez Danny Boye?"

„Za dost málo," připustila Orb. „Požádal mě o dovolení, aby se o mne směl ucházet, a já jsem si myslela, že se jenom snaží využít

situace, ale pokaždé, když ho slyším zpívat…“ potřásla hlavou. „Chtěla bych být jenom s ním.“

„Ten člověk opravdu umí zpívat,“ souhlasila Lou–Mae. „Myslela jsem, že se ti nikdo nemůže rovnat, ale on…“ pokrčila rameny.

„Zpívat umí,“ přitakala Orb. „Připadá mi, že teď žiju proto, abych zpívala s ním.“

Do komory vešla Jezebel. „Někdo zpívá stejně dobře jako Orb? Tomu se mi nechce věřit.“

„Ty nevěříš?“ otázala se Lou–Mae. „Byla jsi u toho. Tobě se to nelíbilo?“

„Kde jsem byla?“

„Venku na moři, když Orb tančila s kostlivci.“

„Co že dělala Orb?“

Lou–Mae i Orb na ni úkosem pohlédly. „Ty si nic nepamatuješ?“ zeptala se Orb.

„Určitě ne! O čem to mluvíte?“

Orb se podívala na Lou–Mae. Měla snad démonka tak krátkou paměť? Jak jí mohla takováhle příhoda tak brzy vypadnout z hlavy?

„Třeba to byl sen,“ řekla Lou–Mae diplomaticky.

Jezebel pokrčila rameny. „Démoni nemají sny.“

Dovnitř se vpotácel kytarista s kalnýma očima, neboť bylo ještě dopoledne. „Ahoj, velká mámo,“ zamumlal a objal Jezebel.

„No vždyť je dobře, chlapče,“ řekla démonka a pohladila ho po hlavě.

Orb se málem zakuckala. Ve dne? Když byl sukubus ve středním věku?

Pak jí došlo, že jejich vztah nabyl hlubší podoby, než jenom noční schůzky. Kytarista, hluboce nevyrovnaný, cítil emocionální potřebu sladké zbožňující ženy v noci a zralé povzbuzující mateřské osoby ve dne. Jezebel mu poskytovala obojí. Orb si uvědomila, že ji to nijak nepohoršuje; bylo to pro ni snadné pochopit, stejně jako lépe chápala i svou vlastní povahu.

A tak se stalo, že Jonáš doplul do Llanoského okresu a Orb vyšla ven a vydala se na další osamělou procházku. Bylo právě léto a ovzduší bylo příjemné.

Zazpívala Jitřní píseň a přišel magický úsvit a rozkvetly květy,

ale Natasha se neobjevil. Zazpívala Denní píseň, ale bez něho to nebylo ono.

Pak zkusila motivy kombinovat – část z motivu cestování smísila s úryvkem bouřkotvorného tématu i s něčím z Jitřní písně. Výsledek byl podivný.

Se začátkem Jitřní písně noc skončila jako vždy, ale když přišlo svítání, bylo v něm všechno převrácené. Země se zbarvila červenooranžově, obloha zeleně a vycházející slunce modře. Osvětlená oblaka zářila jasně, zatímco vycházející slunce bylo jako temná koule. Jasná oblast se zdála nejchladnější, zatímco stíny byly teplé.

Když měly rozkvést květiny, vypučely ze země květy a z nich vyhnaly stonky a kořeny. Poplašená Orb se na ně podívala pozorněji – a rostliny se skládaly z jednotlivých kruhů, elips a úseček, jako by se redukovaly na své matematické složky. Protínající se části rostlin vytvořily větší vzor, který se jako síť rozšířil po zemi i po obloze. Země zprůsvitněla a posléze zcela ztratila soudržnost.

Nakonec Orb stála na vzoru, jehož realita se měnila. Země se proměnila ve změť úseček vzoru a Orb zapadávaly nohy do prostoru mezi nimi. Změnila se i její orientace, takže už nestála svisle, ale podle všeho to nehrálo roli. Vztažná soustava byla spojena s ní a „nahoře“ a „dole“ tu neplatilo.

Realita? Tohle nebyla žádná varianta reality, s jakou se kdy v životě setkala! Složky vzoru z podivných rostlin byly všude, zaplnily její svět a vytlačily z něho vše, co kdy znala. Svým způsobem to bylo hezké, ale raději by se vrátila k normálním hodnotám.

Přestala zpívat, avšak vzor trval. Zřejmě se nemohl jednoduše sám navrátit k normálnímu stavu.

Začala znovu zpívat, tentokrát samotnou Jitřní píseň bez příměsí jiných podob Llana. Tkanivo z rostlin převrácené reality se roztrhlo, svinulo stranou jako papír a zmizelo.

Stála v jakémsi korytě, jímž se po délce táhl hřeben trojúhelníkového průřezu. Byl jasně žlutý a zdálo se, že je vyroben z pevného plastu. Vysoký byl právě tak, aby se na něj mohla posadit. Kolem koryta nebylo vidět nic, žádná stěna, žádná krajina, jen prázdnota.

Pohlédla podél hřebenu. Na jedné straně se zužoval, dokud v dálce nezmizel. Na druhé se rozšiřoval, až vyplnil všechno.

Perspektiva? Ne, bylo tomu skutečně tak; mohutnost hřebene se skutečně se vzdáleností měnila; pouze konvence jejích dřívějších zkušeností způsobily, že se jí předtím zdál stejnoměrný.

Pak zahlédla, jak se cosi pohybuje. Vypadalo to jako cívka či dvojitý kužel valící se po hřebeni. Jak se to však valilo směrem k ní, nabývalo to na průměru a zjevně i na hmotnosti, protože hřeben se se vzrůstající intenzitou zachvíval. Blížilo se to k ní a nabíralo to rychlost.

Vzpomněla si na své hodiny geometrie, kde strávili spoustu úsilí rozborem kuželoseček. Řez kuželem definoval jeden vzorec a na parametrech rovnice pak závisela velikost a tvar toho řezu. Některé řezy byly dokonale kruhové, jiné eliptické a některé končily na jedné straně obloukem, zatímco na druhé se nikdy neuzavřely. Kdyby se nakrájel skutečný kužel řezy vedenými pod různými úhly, vznikly by právě takové tvary.

Nyní se podle všeho setkala s původním kuželem. Velikost byla jednou z jeho proměnných; jak se se vzdáleností měnila, rozpínal se, aby vyplnil v tom místě veškerý existující vesmír. To znamenalo, že tu nebylo místo pro Orb; byla v jeho vesmíru vetřelcem. Co se s ní stane, až kužel dosáhne místa, kde ona stojí?

Ta věc se k ní řítila s logaritmicky rostoucím zrychlením. Musí něco vymyslet! Nesmírně rychle se to zvětšovalo a valilo se to na ni! Rozmačkají to!

Začala znovu zpívat začátek Jitřní písně. Tkanivo s hřebenem i dvojitým kuželem se roztrhlo, svinulo a odhalilo další vrstvu reality.

Ta byla zelená. Hlavou jí kmitla myšlenka, která jí na okamžik dodala naději: Zelená matka. Příroda – může být tady? Ale naděje se rychle vytratila.

Byl to prales s mohutnými tichými stromy. Na jejich ponurých kmenech rostl mech a kapradí. Z jejich větví visely liány. U jejich paty rostlo husté křoví.

To křoví však bylo jedovaté. Povrch listů se leskl výpotky. Orb věděla, že dotknout se jich kteroukoliv částí těla by znamenalo pohromu.

Křoví však rostlo všude kolem. Nemohla udělat ani krok, aniž by na ně narazila. Když se na ně dívala, viditelně rostlo a větve se

kolem svíraly.

To nebyla realita, kterou si přála! Zazpívala znovu, ona realita se před ní roztrhla stejně jako ty předchozí a sloupla se, aby odhalila co leží za ní.

Bylo to velkoměsto s mnoha vysokými budovami. Protínaly je dálnice, které je dělily na čtvrti, a čtvrtěmi křižovaly ulice, rozsekávající je na jednotlivé bloky. Orb stála uprostřed široké ulice.

Po ulici za kvílení pneumatik přijížděl kamión. Řítil se přímo na ni. Rozběhla se na stranu, avšak kamión změnil směr, aby ji srazil. Nyní jí už bylo jasné, že nebyla pouhý nezaujatý pozorovatel; ta prostředí se ji snažila zahubit!

Opět se dala do zpěvu a ulice se opět shrnula jako papír a vzala kamión s sebou. Pod ní se zjevila další realita.

Byl to vyzdobený pokoj, na první pohled přepychový budoár s rozlehlou kruhovou postelí, na níž se povalovala hromada polštářů.

Orb seděla vlastně přímo v té posteli, oděná v průsvitné noční košilce toho typu, který na každé ženě má muže vydráždit k sexuálnímu šílenství.

Dveře se rozlétly a dovnitř vpadl muž. Ne, nebyl to muž – měl kozí růžky, kozí kopýtka a kozlí bradu. Jeho tělo bylo pokryté srstí, uši špičaté a nos protažený v čenich. Měl ještě jeden nápadný a zároveň pohoršlivý znak. Byl to satyr – bytost od původu vilná.

Satyrův planoucí zrak padl na ni. Vydal očekávané zamečení a vrhl se po ní, se svým nápadným rysem trčícím vpřed. O jeho záměrech nemohlo být pochyb; projevovaly se v jeho přirozenosti i chování.

Orb ho udeřila polštářem do čenichu. Skulila se z postele a skočila ke dveřím. Jakmile se však octla u nich, zavřely se a beze škvíry splynuly se stěnou. Škrábala po nich nehty a snažila se je za něco zachytit, ale nebylo za co.

Satyr chtivě zachrochtal a vrhl se po ní znovu. Byl neuvěřitelně hbitý. Orb mu uklouzla stranou, avšak jedna děleným kopýtkem opatřená ruka zachytila její košilku. Látka se natáhla jako horký sýr, ale neroztrhla se; za okamžik ji už ručkováním táhl k sobě. Látka se jí na zádech napínala a vpředu se vytahovala do jakéhosi stanu. Působilo to hůř než nahota.

Chtěla ho kopnout, ale on její nohu zachytil, přitáhl ji a jeho kopýtky zakončené prsty ji pálily do masa. Když se chystal umístit svůj mohutný úd, tekly mu z úst sliny.

Orb si konečně vzpomněla na svou jedinou zbraň, kterou zde měla, svůj hlas. Zazpívala a tkanivo této reality se roztrhlo a svinulo. Když satyr viděl, že mu uniká, jeho chtivý výraz se změnil ve výraz vzteku.

Jak se do něčeho takového dostala? Mohla by opravdu být zajata vizí, vyvolanou pozměněním Llana?

Nyní stála pod vrcholkem zasněžené hory a krutě ji bodal vítr. Stále měla na sobě tu košilku z průsvitné látky, která vpředu odstávala, vzadu přiléhala a neskýtala před větrem ani tu nejmenší ochranu. Její bosé nohy se smekaly po zledovatělém svahu přímo nad srázným útesem.

Začala zpívat a scéna se opět roztrhla. Nyní se octla v hluboké temnotě, kde ji obklopovaly myriády hvězd. Zdálo se, že je ve vesmírném prostoru, neboť hvězdy se nacházely ve všech směrech. Jedna z nich byla větší, bližší a žhavější než ostatní; přitahovala Orbino tělo a vtahovala je do sebe. Její kotouč jako by se nezměrně rozpínal a její protuberance se vztahovaly jako chapadla. Orbin oděv vzplál.

Zazpívala – a scéna se protrhla. Stála nahá na lasturami pokryté pláži, na niž útočily vlny neklidného oceánu. Daleko v moři se zformovala vlna, nahrbila se do větší masy, divoce se vysoko vzepjala a řítila se proti Orb. Ta se obrátila a utíkala pryč – ale pláž byla vlastně jen úzkým ostrůvkem bez vyvýšenin a neskýtajícím žádnou ochranu. Vlna se nad ní vztyčila, a jak se blížil její ničivý pád, po jejím vrcholku se šířil bílý hřeben.

Zazpívala a bílý hřeben se proměnil v trhlinu. Vlna se stala papírem, který zmizel, jak jej trhlina zachvátila.

Ocitla se ve velké, kalným přísvitem osvětlené jeskyni, z jejíhož stropu visely stalaktity jako zuby. Zářily z nich všechny odstíny dokonalého onyxu; v kameni, z něhož odkapávala voda, se objevovaly nádherné víry a vzory.

Tato realita nehrozila žádným bezprostředně viditelným nebezpečím. Orb se rozhlížela po nějakém přirozeném východu, protože jí

bylo jasné, že zpěv roztrhne realitu a vrhne ji do nové, která může být ještě horší. Musí najít lepší východisko!

Stále byla nahá. Zdálo se, že co v některé realitě ztratila, už tam zůstalo; v následující už se s tím neshledala. Snad najde něco na zahalení tady a udrží si to i dál.

Proplétala se mezi stalaktity a hledala si cestu jeskyní. Dno se svažovalo a níže bylo světlo jasnější; možná tam bude ústí na povrch.

Ukázalo se, že je to světlo ohně. Kolem seděly jakési bytosti. Zamířila k nim, ráda, že tu vidí známku civilizace. „Máte…“ začala.

Bytosti vzhlédly a vyskočily. Byli to démoni, mohutní a pokrytí srstí!

Orb otevřela ústa, aby se dala do zpěvu, ale zarazila se. Démoni vypadali spíš vystrašeně než útočně. Jeden z nich zůstal ležet, zjevně zraněný nebo nemocný.

„Já… mám pro vás obchod,“ řekla Orb, připravená se v případě útoku prozpívat do další reality. „Nějaké oblečení – za léčbu. Rozumíte mi?“

Démoni nezávazně mlčeli.

„Já… já znám jednoho démona,“ řekla Orb. „Sukuba. Jednou jsem jí pomohla překonat kletbu. Myslím, že kdybych zazpívala určitou píseň, možná by to vašemu příteli pomohlo.“

Démoni pořád jen stáli. Nezdálo se, že by její slova chápali. Ale pokud neútočí…

Pomalu se přiblížila k nemocnému. Co by mohla zazpívat, aby to nebylo Llano a přitom to pomohlo? Záleželo na písni, když měla v úmyslu pomoci? Co kdyby zkusila jednu ze svých starých oblíbených?

„U těch krásných břehů a krásných strání,

kde slunce jasně září nad Loch Lomond…“

Neměla s sebou harfu, ale magie se dostavila a dotkla se nemocného démona. Ten se pohnul a zdálo se, že kolem něho zablikalo světlo. Zvedl jednu paži a zatápal prackou ve vzduchu.

Orb natáhla ruku a pracku uchopila. Při přímém fyzickém doteku proud magie zesílil. Cítila v bytosti nemoc, avšak nevolnost už pod její léčbou ustupovala. Když dozpívala, bylo bytosti již mnohem lépe.

Pustila démonovu pracku. „Myslím, že překonal krizi," řekla. „Možná to ještě několik dní potrvá."

Jeden ze stojících démonů se pohnul. Odkymácel se k výklenku, v němž ležela hromada kožešin. Jednu zvedl a nabídl ji Orb.

Rozuměli jí! Orb vděčně přijala kožešinu a přehodila si ji přes ramena. Byla těžká, ale teplá a sahala jí až po kolena. To by tedy bylo.

„Děkuji," řekla. „Znáte cestu ven? Cestu k mé rase?" Pokrčili rameny. Pak se ozval rachot. Země se otřásla a opodál spadl stalaktit. Jeskyně se bortila!

Orb zazpívala první tóny Llana, ale znovu se zarazila. Ona mohla uniknout – ale co se pak stane s těmi démony? Rozdrtí je padající skála? Kdykoliv se ocitla v nějaké realitě, vždycky se objevila nějaká hrozba; pokud tuto zkázu přinášela s sebou, byla za ně zodpovědná.

To si na svědomí vzít nemohla. „Vezměte mě za ruce!" vykřikla „Udělejte řetěz!" Popadla za pracku toho nemocného a druhou rukou sáhla po jednom ze stojících. „Všichni se musíte chytit!"

Zmateně se pochytali za ruce, zatímco otřesy jeskyně sílily. Orb znovu zazpívala Jitřní píseň a tato realita se roztříštila na kousky. Za ní se objevila další – a ona i démoni se octli v ní. Stáli na oblaku.

Jejich oblak plul nad poklidnou krajinou šrafovanou poli a lesy. Země se však nacházela hluboko pod nimi a neviděli žádnou bezpečnou cestu dolů. Mimoto se jim nohy propadaly do látky, z níž se oblak skládal: dlouho je neudrží.

„Musíme to zkusit znovu," řekla Orb a vzala je za pracky. Zazpívala a opět se předivo roztrhlo.

Octli se v čemsi, co vypadalo jako gigantické vnitřnosti. Pružnými stěnami prosakovaly tekutiny a podél nich se pomalu přelévaly jakési substance. Středem podlahy se valila jakási hustá kapalina. Letmo se dotkla nohy jednoho démona a ten rychle ucukl. Nepochybně trávicí kyselina!

Orb znovu stiskla jejich pracky a zazpívala. Vnitřnosti se roztrhly. Vynořili se v krajině odpadků.

Plechovky, slupky od banánů, kávová sedlina, automobilové nárazníky a špinavé hadry kolem nich tvořily horu smetí. Zápach byl nesnesitelný. I démoni se odvraceli.

Orb je znovu uchopila a zazpívala. Odpadky se rozpadly a začala se tvořit nová realita – tentokrát však Orb zpívat nepřestala. Bylo jí jasné, že nějak ten nekonečný cyklus realit přerušit musí; třeba se jí to podaří takhle.

Nová realita se roztrhla hned, jak se vytvořila, a další také. Nacházeli se nyní ve směsi realit, jak části neúplně vytvořených scén překrývaly jiné. Bylo to, jako by nechávala mezi prsty proklouzávat stránky obrázkové knihy; v okamžiku, kdy bylo scénu možno letmo zahlédnout, zmizela.

Tu Orb uviděla hrad. Přestala zpívat, pokusila se tu realitu zachytit – a uspěla. Stáli ve svěží zahradě plné soch a před nimi se tyčil veliký kamenný hrad. „Možná najdeme pomoc tady," nadhodila Orb. Zmatení démoni pokrčili rameny, a když vykročila k hradu, šourali se za ní.

Poblíž zadního vchodu narazili na tři lidi. Dvě ženy a muž tam odpočívali ve vydlážděném patiu. Obě ženy byly nanejvýš krásné a ten muž…

Orb lehce vykřikla překvapením. „Myme!"

„Orb!" ozval se on. Graciézně vstal a v okamžení ji objal. „Jak jsi se sem dostala?"

„To je složitá historie," řekla. „Kde to, prosím tě, jsme?"

„V Očistci. Ty to nevíš?" Pak ztuhl. „Neříkej mi, že jsi mrtvá!"

„Mrtvá? Proč bych měla být mrtvá?"

„Sem přijde jen málo živých lidí."

Pak si Orb uvědomila, co jí řekl předtím. „Tohle je Očistec? A kde se tu třídí mrtví? A co tu děláš ty?"

Mym pokynul démonům, aby si udělali pohodlí, a pak zavedl Orb ke křeslu. „Já tu teď žiji. Jsem Mars."

„Mars?" opakovala nechápavě.

„Vtělení Války. Převzal jsem úřad poté, co… ach, máme si toho tolik co vyprávět!"

„Také bych řekla," souhlasila Orb. „Snad bys mě mohl seznámit se svými přítelkyněmi."

„Ach ano, ovšem," řekl. „Ale nejdřív ti musím vysvětlit…" rozhodil v rozpacích rukama.

„Co mezi námi bylo, je pryč," doplnila ho Orb. „Samozřejmě."

Pak si cosi uvědomila. „Ty nezadrháváš ani nezpíváš!“

„Zelená matka mě toho zbavila,“ vysvětlil jí. „My… vtělení si navzájem pomáháme.“ Obrátil se ke krásné plavovlasé mladé ženě. „To je moje manželka Ligeia. Je to mrtvá princezna; seznámili jsme se v Pekle.“ Usmál se, když si uvědomil, jak to zní. „Li, tohle je Orb, moje první láska.“

Ligeia jí podala ruku. „Mnoho mi o vás vyprávěl,“ pravila líbezně.

„A tohle je moje konkubína Lila,“ obrátil se Mym ke snědé ženě. „Je to démonka, která na sebe může vzít jakoukoliv podobu.“

Lila vztáhla ruku. „Je mi zcela jasné, proč se do vás tehdy zamiloval,“ řekla chraptivě.

Orb se dvakrát pokusila promluvit, než se jí zase vrátil hlas. „Démonka jako konkubína? Slyšela jsem dobře?“

Ligeia se zasmála. „Prince nemůže uspokojit jediná žena. Nejlépe se cítí s celým harémem. Protože Lila na sebe může vzít jakoukoliv podobu, slouží místo harému. Ale jen tehdy, když jsem indisponovaná.“

„Ty býváš indisponovaná dost často, Li,“ poznamenala démonka. „Myslíš si, že nevím, že ho za mnou posíláš, i když nemusíš?“

„Princeznám sluší šlechetnost, Li,“ odvětila mrtvá žena. „Také je známo, že se žádná slušná žena ve výkonech nemůže rovnat prokletým stvořením.“ Obě se na sebe usmály; evidentně to nemyslely jako urážky.

„Za mých časů se zdálo, že mu jedna stačí,“ ozvala se Orb, která se rozhodla brát to na lehkou váhu.

„Po vás už mu žádná žena sama o sobě stačit nemohla,“ řekla Ligeia.

„Víš, že jsem tě neopustil dobrovolně,“ připomněl Mym. „Drželi mě v domácím vězení, dokud jsem nesouhlasil, že strávím měsíc s princeznou, kterou mi vybrali pro politický sňatek. Jmenovala se Úchvatnost malachitu a nebyla tou vyhlídkou o nic víc nadšena než já.“

„Viděla jsem fotografii,“ řekla Orb. „Zjevně jsi změnil názor.“

„Původně jsem se do ní nechtěl zamilovat, ale stalo se tak,“ připustil Mym. „Pak jsem se stal Martem a vzal jsem ji s sebou, ale ta-

kový život nebyl pro ni a ona mne opustila. Teď miluji Ligeiu. To pro tebe není žádná potupa, Orb. Kdyby se věci byly vyvíjely jinak…“

„Já to chápu,“ ujistila ho Orb, která to skutečně začínala chápat. Jako princ podléhal Mym zvláštní disciplíně svého úřadu. Nyní hrál roli prince v podobě vtělení a ženy k tomu nepochybně patřily.

„Ale teď nám musíš vyprávět, jak jsi se sem dostala, a navíc ve společnosti démonů,“ vyzval ji Mym.

„Někoho jsem hledala, zazpívala jsem nesprávně Llano a chytila jsem se do spleti různých realit,“ vyprávěla Orb. „Každá mě nějak ohrožovala, ale dokázala jsem uniknout tím, že jsem vyzpívala další. Ti démoni byli v jedné z nich; jejich jeskyně se zřítila, tak jsem je vzala s sebou. Teď pro ně potřebuji najít nějaké místo, kde by mohli zůstat.“

Lila vstala. „Já se o to postarám,“ nabídla se. „Znám jejich druh.“

„Také mám přítelkyni démona,“ řekla Orb. „Vím, že nejste nutně zlí.“

„Nejsme, pokud se dostaneme pod vliv dobrých lidských bytostí,“ opáčila Lila. Poodešla k ostatním démonům a promluvila na ně jakousi hrdelní řečí.

Shlukli se kolem ní. Konečně někdo, kdo mluví jejich řečí!

„Koho hledáš?“ zajímal se Mym. Orb cítila, že se začíná červenat. „Zrovna jako ty, i já jsem si našla jinou společnost. Ale nedávno jsme… jsme se nepohodli a on odešel. Takže ho hledám.“

„Vůbec na tvého přítele nežárlím,“ ujistil ji Mym. „Mezi námi další intimní vztah není možný. Ligeia ví, že ji v mém životě žádná démonka nenahradí, ale pokud jde o tebe… snad nikdy jsem tě nepřestal milovat, ale teď už to musí být jenom láska přátelská. Takže to, že máš svého partnera, je to nejlepší, co mohlo být. Řekni mi, jak se jmenuje, a já se ti ho pokusím najít.“

„Natasha,“ prozradila Orb.

Mym sebou škubl. „Mluvíš o muži? Nikdy jsem si nemyslel…“

Nyní bylo na Orb, aby se zasmála. „Je to muž. A také zpívá – a stejně dobře jako já, se stejnou magií.“

„Tak teď žárlím,“ řekl Mym s úsměvem. „Toho ovšem musíš

milovat.“

Lila se vrátila. „Usídlí se v naší zahradě,“ oznámila jim. „Je tam jeskyně, která jim připomíná tu, kterou znali. Říkali, že Orb jednoho z nich uzdravila.“

„Byl nemocný,“ přikývla Orb.

„Zaslechla jsem, že jste se zmínili o Natashovi,“ změnila Lila téma.“

„Ano. On je jediný…“

„To jméno jsem kdysi znala,“ pokračovala démonka. „Než jsem odešla z Pekla.“

„Démon z Pekla?“ otázala se Orb. „To je určitě jenom shoda jmen.“

„Doufám. Nebyl to totiž démon. Byl to pseudonym samotného Satana.“

Orb zatajila dech. Mlčky zírala na démonku. „Orb by si se Satanem nikdy nic nezačínala!“ prohlásil Mym.

„To jsem si všimla. Ale já znám Satana už tisíce let. Pro každého živáčka je nesmírně těžké odhadnout úroveň jeho prohnanosti. Pokud si přál udělat na Orb dojem…“

„Přál,“ potvrdila Orb. „Pokoušel se se mnou oženit a Natasha mě zachránil.“

„Tomu bych nevěřila,“ mínila Lila. „Taková scéna se dá snadno sehrát.“

„Jenže já jsem ho vyzkoušela,“ namítla Orb. „Nechala jsem ho dotknout se kříže, zazpívat chorál – proto se na mne také rozhněval.“

Ligeia přikývla. „To jsou průkazné zkoušky. Pak je zajisté legitimní člověk,“

„Ne nutně,“ namítla opět Lila. „Je sice pravda, že žádné pekelné stvoření, včetně Satana, nemůže nic takového udělat, ale Satan, pokud chce, může vyvolat iluzi, že je dělá. Může podstrčit kříž z materiálu, pocházejícího z Pekla…“

„Byl to stříbrný křížek, nošený mojí přítelkyní, která má čistou mysl,“ sdělila Orb.

„To by pro něho bylo nesmírně těžké obejít,“ připustila Lila. „Ale stále: mohl mít rukavici nebo dokonce mohl stvořit pouhou iluzi ruky, aby se zdálo, že se jej dotkl. Existují různé lsti a Satan je

zná všechny.“

Orb se zmocňovalo vzrůstající znepokojení. „Já… já myslím, že toho muže asi miluji. Nesnesla bych pomyšlení, že by mohl být…“

„Určitě není,“ utěšovala ji Ligeia.

Avšak Mym stále pochyboval. „Bylo by lepší mít absolutní jistotu,“ řekl. „Je nějaký způsob, jak bychom mohli Orb uklidnit? Pomyšlení na to, že by si měla být blízká se Satanem, je hrozné.“

„On umí vytvořit iluzi pro každou příležitost,“ ozvala se Lila. „Jenom podle skutků ho můžete poznat najisto, protože je vtělením Zla.“

„Jaký skutek by Satan nikdy neudělal?“ zeptal se Mym.

„Nikdy by neprovedl nic ušlechtile dobrého nebo by se nepřidal na stranu dobrého proti zlému. Zlo musí plodit zlo, i když se může pokoušet halit je do zdání dobra.“

„Mohli bychom tedy uskutečnit ještě jednu zkoušku?“ vyptával se Mym. „Pro mne je teď dvojnásob důležité, aby Orb mohla být klidná, protože byla mojí první láskou i mojí záchranou. Kromě toho bych stejně nepřál Satanovi jakékoliv uspokojení; je to můj nesmiřitelný nepřítel.“

„Neměl bych tu zůstávat,“ řekl, čímž potvrdil její hodnocení.

„Já už nechci žádné zkoušky!“ prohlásila Orb. „Nata už ani nedokážu najít a jestli…“

„Pro mne to znamená víc než pro tebe,“ pravil Mym. „Musím si být osobně i profesionálně jistý, že jsi v dobré společnosti.“

„Profesionálně?“

„Jsem vtělením Války,“ připomněl jí. „Pokud se tě Satan snaží zničit, je víc než jisté, že to má sloužit k nějakému nekalému účelu, a to mě zavazuje, abych tomu předešel.“

Orb měla střídavé pocity. Věděla, že Mym by ji neobelhával, třebaže jejich románek už skončil. Lilina slova v ní vzbudila nové pochybnosti a asi by bylo nejlepší na ně zapomenout. Cítila se provinile, ale lepší cestu neviděla.

Pokusila se z toho vykroutit. „Já ani nevím, kde teď je,“ vymlouvala se. „Ani jak jsem se sem dostala. Kdybych znovu zazpívala, tahle realita by se protrhla a byla bych zase ztracená.“

„Llano je nebezpečný nástroj,“ pravila Lila. „Musíte je používat

správně, jinak se octnete mezi realitami.“

„Ty je znáš?“ otázal sejí Mým. „Slyšel jsem o něm, ale nikdy jsem s ním neměl žádnou zkušenost.“

„Llano dokáže přenést člověka i do samotného Pekla a zpátky,“ řekla démonka. „Je jedním ze základních nástrojů magie, i nejmenší jeho částečka může udělat to, čemu někteří říkají zázraky. Když je Orb použila chybně, přirozeně se dostala do potíží. Ale stačí jí jenom neutralizovat nedokonalost a potíže pominou.“

„Vy víte, jak to mám udělat?“ zeptala se Orb vzrušeně.

„Do jisté míry ano,“ připustila démonka. „Na mne to ovšem kvůli mému původu nepůsobí a zbytek neznám, ale tolik jsem pochytila od svého bývalého milence před několika stoletími. Je to jen jednoduché protitéma, které navrací věci k jejich původním hodnotám.“

„Můžete mě to naučit?“

„Jistě. Zní to takhle.“ Zarazila se. „Ještě okamžik, než se připravím ke zpěvu.“ Zachvěla se a náhle měla podobu korpulentní operní pěvkyně, jejíž vzhled doplňoval i středověký kostým.

Zazpívala poměrně jednoduchou melodii, z níž přesto znělo cosi tajemného. Obsahovala všeho všudy několik taktů.

„To je ono?“ otázala se Orb.

„To je ono,“ potvrdila démonka a vrátila se ke své původní svůdné podobě. „Jak jsem řekla, když to zpívám já, nemá to žádný účinek, ale vám by to mělo fungovat. Je to tentýž motiv, jaký nyní počítač v Očistci používá k vlastnímu resetování, když má problémy, jenomže mu to nastavuje čas dlouho pozadu.“

Orb to zazpívala přesně tak, jak to slyšela. Cítila, jak magie působí a jemně upravuje všechno, co bylo kolem ní, jako když něco, co bylo dosud vykloubené, se vrací na své pravé místo.

„Cítila jsem to!“ ozvala se Lila. „Teď můžete cestovat řízeně.“

„Tím chcete říci, že mohu s pomocí téhož mechanismu přecházet vědomě?“ zeptala se Orb. „Že mohu projít do libovolné z těch realit?“

„Samozřejmě. Vy jste to předtím neměla v úmyslu?“

„Ne. Jen jsem se do toho omylem zapletla.“

„To musel být otřesný zážitek,“ pravila Ligeia soucitně.

„To byl! Kdyby se mi nepoštěstilo přistát tady, nevím, kde bych

skončila.“

„Ach, byla byste úplně v pořádku,“ ujistila ji démonka. „Jenom jste náhodně přeskakovala po zeměkouli. Nakonec byste se dostala někam, kde to znáte.“

„Jenže kamkoliv jsem přišla, tam mi hrozilo nebezpečí!“ namítla Orb. „Ošklivé vlny, jeskyně nebo satyrové, kteří mě pronásledovali po ložnicích…“ Opožděně si nyní uvědomila, co má na sobě: démonskou kožešinu nazdařbůh přehozenou přes holé tělo. Na ni tedy musel být pohled!

„Možná kvůli chybě v Llanu,“ nadhodila Lila. „Ta vás měla snahu tlačit k nebezpečnému okraji reality. Tohle místo netvoří žádnou výjimku: pro mnohé duše je Očistec výhybkou do Pekla.“

„Nemáte náhodou… nejsem přiměřeně oblečená…“ řekla Orb rozpačitě.

„Ovšem, drahá,“ ozvala se ihned Ligeia. „Mám spoustu vhodných šatů. Jenom…“

„Jenom nevydrží mimo Očistec,“ dokončila za ni Lila. „Protože jsou z nadpřirozené látky. Dovolte, abych vám udělala šaty z materiálu, který máte na sobě.“ Přistoupila k Orb. „Ale já to nemohu svléknout,“ bránila se Orb s pohledem na Myma.

„Není třeba,“ ubezpečila ji Lila. „Už vás tu okukoval právě dost dlouho.“ Dotkla se kožešiny a ta se zavlnila a přímo na Orb změnila vzhled. Staly se z ní pohodlně padnoucí šaty bez rukávů. „Máte pěknou postavu.“

„Odpovídá to Mymovu vkusu,“ opáčila Orb a vrhla na obě ženy významný pohled.

„Ale jenom vaše tělo je smrtelné,“ řekla Ligeia. „V tom spočívá jeho zvláštní přitažlivost.“

„I tvoje je smrtelné!“ upozornil ji Mym.

Ligeia si přikryla ústa dlaní. „Och ano! Já zapomněla! Oživila jsem kvůli tobě smrtelné tělo.“ Obrátila se k němu. „Tak proč jsi pokukoval po ní, drahoušku?“

„Ona si nevšimla, co všechno odhaluje,“ řekl a zatvářil se zahanbeně.

„A tady se nám projevila voyeurská podstata mužské povahy,“ prohlásila Ligeia. „Vždycky hledají nedovolené vzrušení. Jsem si

jistá, že nikdy tak necivěl, když jste mu to nabídla otevřeně, Orb.“ Zamračila se. „Víš, co to znamená?“

„Jsem vypovězen do harému,“ pravil Mým s výrazem odsouzence.

Ligeia se obrátila k Lile. „Umíš na sebe vzít podobu zombie?“

„Samozřejmě,“ přikývla démonka. „Jak moc zetlelou máš na mysli?“

Když viděly Mymův zděšený výraz, všechny tři ženy se rozesmály. „Ve skutečnosti bych tu roli zvládla perfektně i sama,“ dodala Ligeia. „Byla jsem mrtvá dlouho předtím, než mě vysvobodil z Pekla.“

Ligeia si svým mužem byla viditelně jistá. Orb jí její vztah záviděla, nejen proto, že jej měla právě s Mymem.

„Pokud mohu změnit téma,“ řekl Mym rozhodně, „musíme udělat ještě jednu zkoušku. Poohlédnu se po tom člověku Natashovi.“ Otočil se a odkráčel do hradu.

„Dobírám si ho, ale je to dobrý člověk,“ řekla Ligeia.

„Já vím,“ souhlasila Orb.

„Je pravda, že s ním máte dítě?“

„Je to pravda,“ odpověděla Orb překvapeně. „Jak to víte?“

„Našla jsem vás samozřejmě v záznamech. Hledala jsem tam v dobrém úmyslu, abych se dozvěděla o jeho minulosti. To, co se vám stalo, bylo hrozné.“

„Asi mi nepřísluší si stěžovat, poněvadž moje matka je Sudička.“

„Nevíte, proč se o vás Satan tak zajímá?“

„Ještě před mým narozením kdosi prorokoval, že se možná provdám za Zlo,“ prozradila Orb. „Asi to přitáhlo jeho pozornost.“

„Mohla to pro něho být výzva,“ usoudila Lila. „Satan nemá nedostatek žen, démonů, mrtvých nebo smrtelných. Ale jako naše vtělení zde dává přednost tomu, co je zakázané. Krásná smrtelná žena, dcera vtělení, která se ho má varovat – to byla výzva nejkrajnější.“

„A také u ní zůstane,“ řekla Orb ostře. „Nechci mít s Knížetem zla nic společného!“

„Ovšemže ne,“ souhlasila Ligeia.

Z hradu se vynořil Mym. „Našel jsem záznam zpěváka jménem

Natasha," oznámil jim. „To musí být on. Zaznamenal jsem jeho volací motiv, takže ho Orb může zastihnout."

„Volací motiv?" podivila se Orb.

„Každý má svůj," vysvětloval Mym. „Takto my vtělení rychle a přesně určujeme polohu osob. Thanatos nebo Osud by bez této pomůcky určitě nemohli vůbec pracovat."

„A co ta zkouška, drahý?" vyzvídala Ligeia.

„Blíží se jistá událost," řekl. „Přepadení v jedné rezervaci, které by mohlo vyústit v krveprolití. Chtěl jsem to zarazit sám, ale teď se nám to hodí k našemu účelu. Strany dobra a zla jsou pevně určeny. Satan není schopen se spojit s dobrem, takže pokud se do toho zaplete, všechno se dostatečně vyjasní."

„Možnost eskalace ve válku – a ty si to přeješ potlačit?" podivila se Orb.

„Je v tom ironie," připustil. „Jako Mars se pokouším války kontrolovat, ne rozněcovat, Jinak by, jak Satan dobře ví, povstalo mnoho zla."

„Říkáš tedy, že mohu Nata přivolat?" zeptala se Orb, ne zcela bez rozpaků.

„Ano. Navrhuji ti, abys ho přivedla na to místo a požádala ho o pomoc při zásahu proti zlu. Skutečný smrtelník to bude schopen udělat, Satan ne."

„Ale jestli ho budu znovu zkoušet…"

„Já se za tebe přimluvím," slíbil Mým. „Mne poslechne."

Orb si povzdechla. „Doufám. Nechci ztratit dalšího muže jako toho prvního."

„To by ti tvoje matka snad podruhé neudělala," řekl. „Vlastně ani nebyla v úřadě, když se to stalo. Teď mě vezmi za ruku."

Vzala ho za ruku. V jeho volné ruce se objevil velký žhnoucí rudý meč. Pak se výjev kolem nich dal do pohybu a rychlostí všechno splynulo v míchanici. Náhle stáli na kraji indiánské vesnice. Ženy a děti tam na velkém stole balily sušené byliny a zjevně je připravovaly k prodeji.

„To jsou kouzelné byliny," vysvětlil Mym. „Magie rodilých Indiánů zůstává dosud nejsilnější; měli řadu generací na to, aby ji zdokonalili. Tyhle rostliny jsou zvlášť cenné a představují hlavní zdroj

příjmů kmene.“

„Jak to, že si nás nevšímají?“ zeptala se Orb.

„Jsme neviditelní a neslyšitelní. Ty se jim objevíš, až se mnou ztratíš fyzický kontakt; způsobuje to ten meč. Nejdřív ti ale musím předat volací motiv. Ta událost každou chvíli vypukne.“

„Není to ale nebezpečné?“

Podal jí barevný kámen. „Vezmi si jej; ochrání tě před fyzickým zraněním.“

Vzala si jej. „Vypadá jako jeden z Čarodějových amuletů, které Luna zdědila.“

„Podobá se jim,“ přitakal. „A teď ten motiv.“ Zabroukal krátký nápěv.

„Tohle přivolá Natashu?“ otázala se pochybovačně.

„Přivolá,“ ujistil ji. „Připrav se; lupiči už jsou na cestě.“ Pustil její ruku.

Orb se vydala k Indiánům. „Nazdar!“ zavolala. „Mohu se podívat na vaše zboží?“

Indiáni se po ní překvapeně ohlédli, neboť ji neviděli přicházet.

Náhle připlachtil koberec, jeden z velkých nákladních modelů, a vezl čtyři drsně vyhlížející muže. Měli pušky a pistole. Jeden z nich vystřelil do vzduchu. „To roští je naše!“ zařval.

Indiáni strnuli jako omráčení. Jejich bojovníci tu nebyli; balení byla ženská práce. Nikdo z nich neměl zbraň.

Koberec přistál u stolu. Muži začali shrabovat pytle s bylinami.

Jedna mladá žena k nim přistoupila. „Prosím,“ ozvala se. „Ty byliny – pracovali jsme celou sezónu, abychom je vypěstovali, sklidili a připravili, aby jejich kouzla byla silná. Náš kmen vyhladoví, jestli…“

Jeden z mužů se po ní ohnal. „Drž hubu, squaw!“ zahulákal a hodil pytel do korby koberce. Pak se na ni podíval znovu. Žena byla hezká, dokonalá ukázka indiánského děvčete, s pestrými korálky zapletenými do vlasů. „A když si to tak rozmejšlím, vemu tě s sebou taky.“

Dívka vykřikla, ale muž vytáhl laso, svázal ji a hodil ji na koberec. „Až tě budu krotit, užiju si s tebou spoustu srandy, než tě hodím na trh s otrokama,“ zachrochtal.

Další z mužů zmerčil Orb. „Hele, támhle je jedna pro mě!“ zahulákal a zamířil k ní.

Avšak Orb už viděla víc než dost. Zazpívala volací melodii.

V okamžení stál Natasha vedle ní a tvářil se zmateně „Kdo… proč…?“

„To jsem byla já,“ ozvala se Orb. „Tihle muži kradou těm Indiánům obživu i ženy. Musíme je zastavit!“

„Ale…“

„Je úplně jasné, na čí straně je dobro a na čí zlo,“ pokračovala Orb. „Nemyslíš?“

„Hej, co je to za týpka?“ zeptal se první zloděj žen.

„Má pravdu?“ oplatil mu otázku Nat. „Kradete to, co patří těm Indiánům?“

„Jo,“ připustil muž a vytáhl pistoli. „Ňáký námitky?“

Nat pohlédl na Orb a pak na svázanou Indiánku. „Co chcete dělat se zajatými?“

Muž se zachechtal. „Hele, nejseš teplouš? Co myslíš, že asi budu dělat se squaw?“ Pozdvihl zbraň.

„Musím vás požádat, abyste toho nechali,“ prohlásil Nat. „To, co děláte je špatné.“

„Pá, pá, buzíku,“ řekl muž a stiskl spoušť.

Natasha zároveň začal zpívat. Znělo to jako jiná podoba Denní písně, ale ostřejší.

Účinek byl elektrizující. Muž na místě ztuhl s prstem, tisknoucím spoušť, v polovině dráhy před výstřelem. Ostatní také bez hnutí stáli, kde zrovna byli. Zvuk je hypnotizoval stejně jako Orb; dokud panoval, nebylo možné cokoliv udělat.

Pak zvuk zesílil. Natův hlas jako by zaplnil vesmír svou silou, rozechvěl stromy a rozezněl zemi. Nat pohlédl mužům do tváře a ti se zhroutili a padli na zem s očima strnule zírajícíma do nebe. Účinek byl cílený, neboť Orb ani indiánské ženy a děti nepocítily nic.

Poté Nat ztlumil hlas a posléze nechal píseň odeznít. Čtyři lupiči leželi v bezvědomí, roztroušení kolem svého koberce.

„Vyložte to,“ řekl Nat. Popadl nejbližšího muže za rukáv a za nohu a odvlekl ho na koberec.

Orb přistoupila ke spoutané ženě a rozvázala ji. Pak obě vyložily

pytle s bylinami, zatímco Nat se obrátil k dalšímu muži. Brzy byly všechny pytle zpátky na stole a muži potupně naházení na jedné hromadě na koberci.

Pak se Nat postavil na koberec a znovu zazpíval, tentokrát variaci cestovního motivu. Obrysy koberce i všech postav na něm se rozostřily a všichni zmizeli.

Indiáni udiveně hleděli. „Asi je někam odnáší," řekla Orb.

Objevil se Mym. „Omlouvám se za svá podezření?" pravil. „Ten muž vykonal dobro." Zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že to od tebe byla jen šlechetná nadsázka, když jsi říkala, že on zpívá stejně dobře jako ty, ale třebaže jeho hlas je jiný, stěží pochází z Pekla. Určitě je to pro tebe dobrá partie."

Natasha se znovu zhmotnil na místě, odkud se ztratil. Byl sám. „Složil jsem je na Sibiři, v ruských stepích," prohlásil spokojeně. „Budou mít těžké časy, než se odtamtud dostanou. Tam se s kriminálníky nemazlí…" zmlkl, když si povšiml Mýma.

„To je Mars," řekla Orb rychle.

„Vtělení Války?" zeptal se Nat s ne zcela potěšeným výrazem. „Neopozdil jste se trochu?"

„On… já jsem ho znala už dřív," dodala Orb.

„Ty jsi se účastnila války?"

„Byli jsme milenci," ozval se Mym.

Natova tvář ztvrdla. „Nikdy jsem nevyzvídal, jakou měla minulost," prohlásil. „To není moje věc."

Orb viděla, jak se jejich možné usmíření rozplývá jako dým. „Nate, prosím tě, nech mě, abych ti to vysvětlila! To bylo před lety, než jsem poznala tebe, a je to pryč! On… on je teď ženatý s princeznou a má konkubinu."

Natova zachmuřenost nezmizela. „Vy, vtělení, jste omámil nevinnou smrtelnou ženu a pak jste ji odmrštil kvůli princezně?"

„To ještě nebyl vtělením," řekla Orb zoufale. „On mě neodmrštil. Byl princ a skrýval se a koktal a měla jsem s ním dítě…"

Nat se k ní obrátil. „To vypadá na víc, než na přelétavý flirt."

Mým přikývl. „Byla to láska. Byl bych pro ni býval i zemřel. Ale můj otec by ji byl zabil; musel jsem ji opustit, jinak bych jí byl strašlivě ublížil. Dnes, jak říká, už je to pryč."

„Nevypadá to, jako by to bylo pryč," uryl Nat.

„Nate, prosím tě," opakovala Orb.

V Mymově ruce se znovu zjevil obrovský rudý meč. „Říkáte, že jsem lhář, pane?" Meč se zlověstně rozzářil a na Mymově rtu se objevila stružka krve.

„Ne, Myme, ne!" vykřikla Orb, která věděla, čeho je krev předzvěstí. Mym byl přece berserkr!

Nat po jeden příšerný okamžik uvažoval. „Vtělení ze lži neobviňuji," řekl nakonec.

Mým se uvolnil. „Dovolte mi to objasnit. Nikdy jsem Orb nepřestal milovat; je to ta nejskvělejší smrtelná žena, jakou jsem poznal. Ale z mileneckého vztahu se stalo hluboké přátelství a jeden s druhým nemáme žádné romantické záměry. Máme každý své zájmy. Ale chci pro ni jenom to nejlepší."

„Vysvětlení přijímám," řekl Nat.

„Nevidíte, že vás miluje?" vybuchl Mym.

„Ne!" vykřikla zděšeně Orb.

„Ne?" otázal se Nat a obrátil se opět k ní.

Jako by se pod ní otevřela propast. „Prosím…" zašeptala.

„Neměl jsem nic říkat," prohlásil Mym. „Odcházím." A zmizel.

„Myslel jsem, že mě pokládáš za démona," promluvil Nat.

„Křivdila jsem ti," řekla Orb. „Hledala jsem tě a ztratila jsem se a našla jsem Myma a… ach, prosím tě, neodcházej znovu!"

„Myslím, že člověk si musí dávat na lásku větší pozor než na pouhou známost, zvlášť když jeho dřívější vztah byl zničen."

Orb stála, připadala si jako nahá a cítila na tvářích slzy. „Nate, kdysi jsi mě požádal, aby ses o mne směl ucházet…"

Náhle se usmál. „A udělám to znovu!" řekl. „Zazpívám ti Večerní píseň." Bez dalších úvodů spustil.

Byl to motiv podobný Jitřní písni i Denní písni, ale teplejší a něžnější. Jeho melodie vytryskla a přinesla cosi jako soumrak, který celou scénu ještě zintenzívnil. Indiánské ženy tam uchváceně stály, zkrásněly a korálky v jejich vlasech se rozzářily. Stromy nedalekého lesíka byly nadpřirozeně zelené a jasné. Písek zezlátl. Oblohou se rozlily odstíny časného západu slunce.

Orb takovou píseň dosud nikdy neslyšela. Píseň ji nadnášela,

zahřívala, naplnila ji něžností a učinila ji zcela vnímavou. Její pohled tkvěl na zpívajícím Natovi a připadalo jí, že září jako slunce a byl tak krásný, že jí stále více a více pronikala radost z pohledu na něj. Nazýval tu píseň Večerní písní, avšak ona poznala její další totožnost: Píseň lásky.

Vykročila k němu, jako by plula na oblacích, a rozevřela náruč. Její pochybnosti se vytratily, shořely v ohni radosti, který vytryskl z jejího srdce a naplnil její hruď i celou její bytost. Když píseň skončila, padla zdánlivá noc a ona se stulila do jeho náruče.

Milovala ho.

-13-

ZELENÁ MATKA

„Ty jsi ho našla,“ konstatovala Jezebel, když se Orb zhmotnila v kuchyni.

„Jak to víš?“ zeptala se Orb rozverně a zadívala se na starší ženu.

„Když jsi dorazila, celá ryba se rozzářila o dvě magnitudy,“ řekl sukubus.

„Jsem zamilovaná.“

„A co je ještě nového? Jíst můžeš?“

„Ovšemže ne!“

„Stejně to zkus.“ A žena uvařila dvě vajíčka jen tak ve vzduchu, aniž by se starala o sporák nebo o hrnec. Orb zjistila, že koneckonců jíst může.

Vešli ostatní. „Kdy bude svatba?“ vyzvídala Lou-Mae.

Orb se zakuckala, jak jí zaskočilo sousto.

Betsy se zasmála. „Takže ne dneska odpoledne?“

„Mám snad nějaké znamení?“ zeptala se Orb. „Sotva jsem si sama uvědomila vlastní city a vy tady všichni…“

„Jenom si děláme legraci,“ vysvětlila Lou-Mae. „Byla jsi poslední, kdo lovil partii, a my máme hroznou radost, že už to skončilo.“

„Pověz nám všechno,“ žadonila Betsy dychtivě.

Orb zvedla ruce na znamení, že se vzdává. Všechno jim vyprávěla. „A teď to musím povědět matce,“ dodala, když skončila.

Tu se objevil pavouk, a jak se snášel na svém vlákně dolů, rostl,

až se proměnil v Niobe. „Ta už to ví," pravila.

„Ouha! Zapomněla jsem na tvůj úřad! Ty jsi sledovala moje vlákno!"

„Jen příležitostně, drahá; je jenom jedno z miliónů." Niobe se usmála. „Ale významné!"

„Nat není démon!" sdělila jí Orb.

Niobe nasadila nepřítomný výraz, jako by se něco zvláštního stalo. Pak se zase sebrala. „Vlastně jsem přišla kvůli něčemu jinému. Víš, tvoje vlákno teď nabírá významný směr a myslím si, že bys o tom měla vědět."

„Není to něco, co se nás netýká?" zeptala se Lou- Mae. „Můžeme odejít."

„Ne, drahá," ujistila ji Niobe. „Nejspíš se to týká i vás." Její obrys se zavlnil a ona náhle měla podobu velké staré černošky. „Se vsaď, drahoušku," přitakala ta postava. Pak se změnila v mladé a velice hezké orientální děvče. „Ano, je to tak," řekla. „Známe i mládí a lásku."

Lou-Mae to vzala s klidem, protože už se s Osudem setkala dříve, stejně jako všichni tři muži, zato Betsy vyvalovala oči.

Orb se dotkla její ruky. „Moje matka je jednou z podob Osudu," vysvětlila jí. „Jsou tři podoby: Clotho, Lachesis a Atropos. Předou vlákno života, měří je a odstřihují; také se zjevují se vzhledem osob různého stáří. Zdá se, že je to pracovní návštěva."

Opět se před nimi objevila Niobe. „Věz, Orb, že jsi určena k tomu, abys převzala úřad nejmocnějšího z pozemských vtělení – Přírody. Možná sis už všimla, že tvé síly rostou."

Teď bylo na Orb, aby byla překvapená. „Vtělení? Já?"

„Někdo ke svému úřadu přijde náhodou, jako třeba Smrt, který zabíjí svého předchůdce, nebo Čas, který prostě převezme Přesýpací hodiny. Někteří jsou však ke svému úřadu předurčeni pro své vlastnosti. Gaia se chystá na odpočinek a ty jsi jediná, kdo je schopný ji nahradit. Tvoje magie působí skrze hudbu; jak se blížíš úřadu, tvoje moc roste. Už teď dokážeš dělat mnohé z toho, co dělá Zelená matka; a brzy budeš umět ještě víc."

„Ale to dělá Llano!" odporovala Orb. „Mechanismus je skryt v té písni; bez ní nemám žádné zvláštní schopnosti."

„To je pravda jen částečně," opravila ji Niobe. „Llano je jeden z nejvšestrannějších a nejmocnějších nástrojů, ale jen málokdo má schopnost je využít. Ty jsi svou schopnost prokázala. Umíš je nejen použít, ale jak rozvíjíš svůj um, můžeš zajít i za ně a stále více použít přímo principy přírodní magie. Ta píseň je jenom užitečná osnova v době tvého učení. Zkrátka jsi kandidát."

„Ale já jsem nikdy nehledala… nikdy jsem si nepředstavovala…"

„Ani já ne, drahá. Ale teď už je to jasné. Jsi velice blízko okamžiku rozhodnutí; pokud se rozhodneš svůj úřad nepřijmout, budeš se podle toho muset zařídit."

„Ale já miluji smrtelného muže!"

Niobe přikývla. „To jsem ani na okamžik nepodceňovala. Byla jsem sama vtělení a zamilovala jsem se do smrtelného muže; opustila jsem svůj úřad, abych se za něho provdala, a vedlo to k tvému narození. Nikdy jsem svého rozhodnutí nelitovala. Ale učinila jsem je až tehdy, když jsem byla dobře informovaná. Teď je nutné, abys byla informovaná podobně, až dojde na tvé rozhodnutí."

„Tím chceš říci, že nemohu… že se nemohu vdát a zároveň být vtělením?"

„Ale ano, vtělení může uzavřít sňatek," ujistila ji Niobe. „Ale jsou tu výhrady. Vtělení ustrne ve stavu, v němž přebralo úřad; nestárne, neumírá – a nemůže mít děti."

„Nemůže mít děti," opakovala Orb nepřítomně. „Zatímco jeho smrtelný protějšek zestárne a zemře a může zplodit potomka – s jiným smrtelníkem. Proto jsem také tehdy odstoupila, drahá. Bývala si mohla vzít tvého otce a podržet si úřad, nikdy bych mu však nebyla mohla věnovat tolik pozornosti, kolik si zasloužil, a ty bys nikdy nepřišla na svět. Jistě, předtím už jsem dítě měla; ale přece jen…"

Orb také už porodila dítě. Ale aby jí bylo odepřeno mít další, které by si mohla ponechat a vychovat je jako součást rodiny, to ji děsilo. „Říkáš tedy, že ten úřad nemohu převzít?"

„To rozhodně neříkám, drahá. Jenom se snažím, aby sis uvědomila závažnost svého rozhodnutí. Můžeš se vdát, můžeš se stát Přírodou, můžeš udělat obojí anebo nemusíš udělat ani jedno z toho – ale rozdíly mezi těmi čtyřmi situacemi jsou podstatné. Věřím, že ty

věci prodiskutuješ s přáteli a využiješ veškerý zbývající čas, abys co nejlépe pochopila alternativy, před kterými stojíš.“

„My o tom přece nic nevíme,“ namítla Lou-Mae. „Nečekali jsme…“ Osud na sebe opět vzal stařeckou podobu Atropos. „Vezmeš si svého muže, dokud je závislý na háčku, dítě?“

„Ne!“ ozvala se Lou-Mae a rty se jí třásly. „Ale…“

Atropos ukázala na Orb. „Jako Příroda by ho Orb mohla zbavit háčka navždy. Proto se to týká i tebe.“

Lou-Mae pohlédla na bubeníka. „Ach, Danny Boy!“ vykřikla. „Kdyby to dokázala…“

Zjevila se hezká orientálka Clotho. „A pokud jde o tebe,“ řekla s pohledem upřeným na Jezebel. „Jako Příroda by Orb mohla tvoji kletbu zlomit navždy a dát ti moc nad vlastní podobou ve dne i v noci.“

Sukubus se zapotácel jako po otřesu. „Dala bych za to i svoji duši, kdybych nějakou měla!“

Osud se opět změnil v Niobe jakožto Lachesis. „A ty, drahá, bys měla na farmě na stálo ideální počasí, pokud by se Orb tak rozhodla – stejně jako muže osvobozeného od závislosti.“

„Ale já takové věci neumím!“ namítala Orb. „Všechno, co takhle udělám, je jenom dočasné!“

„Podstatné je, že to vůbec dokážeš, alespoň na dočasném základě,“ sdělila jí Niobe. „V podobě Přírody by tvoje síly nepředstavitelně vzrostly. Dokázala bys vracet zrak slepým, smrtelnost těm, kdo jsou prokleti nesmrtelností, a mládí starým stromům. Cokoliv, co je v pravomoci tvého úřadu – a ta je skutečně velice rozsáhlá. Není to v žádném případě nižší postavení, než o jakém jsi kdy uvažovala.“

Orb se posadila a myšlenky jí vířily hlavou. Taková moc!

„Dobře si to rozvaž, dítě,“ vyzvala ji Niobe. Pak se proměnila v pavouka a ten se vyšplhal po vlákně a zmizel.

„To bych řekla, že se nás to týká!“ prohlásila Lou-Mae. „Všechny ty sny nás všech! Hledali jsme Llano, ale jen ty s ním dokážeš zacházet.“

„Musím si to rozmyslet!“ vykřikla ztrápeně Orb. „Moc je tak snadné použít nesprávně a já o tom vím tak málo! Když jsem hledala Llano, nikdy mě nenapadlo…!“ Zazpívala cestovní motiv a za oka-

mžik se octla na vzdáleném opuštěném ostrově, kde se kdysi setkala s cestující mořskou houbou.

V dalším okamžiku tu však byl i Natasha. Vrhla se mu do náruče. „Ach, Nate, je to najednou tak složité!“ zvolala. „Myslela jsem, že když tě mám ráda, patří mi svět, ale teď…“

„Cítil jsem tvůj neklid,“ řekl. „Proto jsem také přišel.“

„Mám se stát vtělením, jako moje matka – pokud budu chtít. Ale pak bych nemohla mít rodinu a nestárla bych!“

„Nestárla bys?“ otázal se, sotva však zklamaně. „Byla bys stále taková jako teď?“

Orb se musela začervenat. Nat byl ovšem muž, kterým velice záleží na vzhledu ženy. „Ale už nebudu moci mít další dítě,“ připomněla mu.

Svraštil obočí. „Snad bys mohla mít dítě a až pak převzít úřad.“

„Ne!“ vykřikla Orb v náhlé úzkosti. Neboť si vzpomněla, jak musela odložit Orlene. „Já chci opravdovou rodinu! Chci se svému dítěti věnovat a vychovat je až do dospělosti, jako moje matka vychovávala mne!“

„Samozřejmě,“ řekl provinile.

„Ale zase je tolik dobra, které bych mohla vykonat, kdybych úřad přijala!“

„Budu tě milovat i jako smrtelnou, i jako vtělení,“ ujistil ji Nat. „Nemohu to rozhodnout za tebe. Ale…“

„Ano? Máš nápad?“

„Řekl bych, že už teď můžeš udělat hodně. Snad bys to dobro, které si přeješ, mohla vykonat i bez toho, aby ses vzdala smrtelnosti.“

Orb se nad tím zamyslela. „Mohla bych to zkusit. Ale tobě přece Llano dává podobnou moc. Přece…“

„Já nejsem předurčen pro úřad Přírody!“ zvolal se smíchem. „Hledal jsem Llano od dětství a cvičil každý jeho úryvek, který jsem objevil, znovu a znovu. Udělal jsem s ním všechno, co jsem mohl; moje pokroky jsou stále menší. Jsem na hranici svých možností. Ale ty – zaslechneš motiv jednou a už ti slouží stejně dobře, jako kdy sloužil mně! Tvůj potenciál je daleko vyšší než můj. Žárlil bych na tebe, kdybys nebyla tak krásná.“ Pak ochladl. „Nebo chceš říci, že už

pro tebe nejsem dost dobrý? Nebudu se tě snažit zadržet, jestli…“

„Ach ne, Nate, ne!“ vykřikla a políbila ho.

„Pak můžeš zkusit ty věci, které si přeješ udělat, a to ti dá jasnější představu o tvých možnostech. Přijmu tvoje rozhodnutí, ať bude jakékoliv.“

„Jsi moc hodný, Nate,“ řekla. „Zkusím to.“

Vrátila se do Jonáše. „Moje síly rostou,“ oznámila. „Už vím, k čemu to má vést. Předtím jsem některé věci nedokázala, ale teď už snad ano. Chcete se podrobit pokusu?“

Bubeník pokročil vpřed. „Ty víš, co chci,“ prohlásil. „Jestli to chceš zkusit, tak já určitě taky.“

Lou-Mae na něho po straně pohlédla. „To mluvíš o háčku?“ vyzvídala čtverácky a ostatní se zasmáli.

Jonáš klesl k zemi a oni vystoupili ven. Pokus musel proběhnout mimo Jonáše, aby se vyloučilo působení jeho magie.

Orb vyzkoušela Večerní píseň, kterou se nedávno naučila. Zvuk té písně upevnil její lásku k Natashovi; mohl by pro lásku zlomit i tu děsnou závislost? Soustředila svou vůli na to, aby bubeníka, subjekt jejího působení, touha po háčku opustila.

Snesl se soumrak a nádhera vize noci. Oblaka zoranžověla. Vzpomněla si na Natovu poznámku o schopnosti pochytit nové motivy. Předtím si toho nevšimla, ale pravda byla, že se hudbu vždycky učila takovou rychlostí, že se jí nikdo nemohl rovnat. Části Llana jí nepochybně fungovaly stejně jako jemu, třebaže je necvičila.

Bubeník zaječel.

Orb polekaně přestala zpívat.

„Ne, jeď dál!“ zasípěl. „Funguje to!“

Pokračovala ve zpěvu. Nyní viděla, jak se bubeník nepřirozeně svíjí, jako by se o něho přetahovaly protilehlé síly. Znovu začal ječet, tentokrát nepřetržitě. Dočasná neutralizace byla bezbolestná, avšak úplné vyléčení bylo podle všeho něco jiného.

Něco se z něho soukalo ven. Jevilo se to jako přízračný had, jehož hlava se kymácela sem a tam, jako by hledala něco, na co by zaútočila. Avšak melodie ho vlekla pryč a vytěsňovala z těla. Byla to závislost na háčku, která po celou dobu vymítání bojovala ze všech sil proti příčině svého vyhnanství. Zlověstně to zářilo kolem sebe a

zůstávalo to zaklesnuté za ocas jako muréna. Pak to nevydrželo sílu motivu, pustilo se to a rozplynulo se to v obláčku dýmu. Bubeník padl na zem.

Když Orbina píseň skončila, Lou-Mae se k němu rozběhla a vzala jeho hlavu do dlaní. „Je to…?“

„Je to pryč!“ supěl. „Byla to sakra zabíračka, ale je to pryč!“

„Tím si ještě nemůžeme být jistí,“ upozornila je Orb. „To ukáže jenom čas – čas strávený mimo Jonáše.“

„Říkám ti, já to vím!“ namítl bubeník. „Háčko odtáhlo!“

„Já v to doufám,“ řekla Lou-Mae. „Co kdybychom ty a já zůstali tady venku, a kdybys vydržel noc a den bez háčka…“

Rozzářil se. „Jo! Už nikdy jednorožci!“

„Zmlkni!“ Ale usmívala se přitom.

Orb a ostatní se vraceli k velké rybě. „Jestli to opravdu…“ začala.

„Můžeš mě vzít jako dalšího!“ promluvili kytarista i varhaník zároveň.

„A mne,“ přidala se Jezebel.

„Zatím bych si asi měla odpočinout,“ řekla Orb. Vešla do své komory a lehla si. Avšak zjistila, že se nedokáže opravdu uvolnit; byla příliš vzrušená.

„Nate, kde jsi?“ zašeptala.

Zhmotnil se u jejího lůžka. „Vyslovila jsi moje jméno?“

Posadila se a objala ho kolem pasu. „Jak to, že jsi mě slyšel?“

„Jakmile jsem si uvědomil, že tě miluji, vyvolal jsem podobu Llana, která je naladěná na to, když vyslovíš moje jméno. Je to podobné způsobu, jakým Jonáš zachází s předmětem hovoru. Tak jsem tě ihned zaslechl.“

„Ty víš o Jonášovi? Jak to?“

„Je jedním ze zvláštních stvoření tohoto světa. Odkryl jsem jeho podstatu náhodou při svém hledání Llana. Ale mně by při mém pátrání nepomohl; ví, že já nejsem ke zkompletování Llana předurčený.“

„Ale mně pomáhá,“ namítla Orb.

„Protože máš potenciál, jaký já postrádám.“

„Nebo proto, že jsem mu zatančila tananu.“

Nat našpulil rty. „Ano, zapomněl jsem, že znáš ten tanec! Někdy si ho musíme zatančit. Ale dej si pozor; on…“

„Dráždí mužskou žádostivost,“ doplnila ho se smíchem. „Schovám si jej pro nějakou vhodnou příležitost.“ Jedna z věcí, které se jí na Natovi líbily, bylo jeho chování; nikdy se nepokusil využít příležitosti, ani zblouděním ruky, ani návrhem. Věděla, že po ní touží, ale byl příliš ukázněný na to, aby si to dovolil dát najevo agresivně. V tom ohledu jí připomínal Mýma; to jako by činilo Mymův souhlas ještě významnějším.

„Neměl bych tu zůstávat,“ řekl, čímž potvrdil její hodnocení.

„Myslela jsem, že jsem unavená, ale nedokážu odpočívat,“ řekla. „Je nějaké místo, kam bychom mohli jít?“

„Je tu celý svět. Třeba bys mohla navštívit přátele.“

„Ráda bych,“ souhlasila. „Ale je to složité, když se mám rozpínat na velikost celé zeměkoule a pak se orientovat na bod svého cíle. Nevím, kde všichni mí přátelé jsou a nechtěla bych nezvaně vpadnout někam jinam.“

„Nepotřebuješ se rozpínat, ani nikam nezvaně vpadávat,“ řekl. „Llano poskytuje řadu způsobů, jak někam cestovat a jak nacházet příslušné lidi.“

„Ano? Já znám všeho všudy rozpínání nebo protrhávání se z jedné reality do druhé, které se mi přihodilo, když jsem Llano chybně použila.“'

„Promiň, myslel jsem, že to znáš a že takovému cestování dáváš přednost. Já ti ty další mechanismy předvedu.“

„Ach, ano?“ zatleskala Orb vzrušeně rukama, jako to dělávají malé holčičky.

„Například ten motiv, který jsem právě využil k tomu, abych tě slyšel vyslovovat moje jméno. Musíš myslet na osobu, na kterou se chceš naladit, a pak zazpívej tuhle melodii.“ Zazpíval krátký, zvláštní, sugestivní nápěv. „Potom uslyšíš, když ta osoba vysloví tvoje jméno, nebo dokonce když na tebe jenom víc než jen zběžně pomyslí. Potom…“

„Počkej, nech mě, ať zvládnu nejdřív tohle!“ vyhrkla Orb. „Moment – na koho bych se zaměřila? Už vím – na svoji cikánskou přítelkyni Tinku!“ Soustředila se na tu milou slepou dívku a zazpíva-

la melodii. Cítila její zvláštní působení, naladění, které je spojovalo propustnou vazbou.

Nat potřásl hlavou. „Nikdy mě nepřestaneš udivovat! Mně trvalo rok, než jsem se v tomhle použití Llana zdokonalil!“

„Působí to i na jiné než lidské tvory?“

„Působí to na každého, komu na tobě záleží. Ta vazba už je vlastně přítomná; Llano ji pouze aktivuje.“

„To se pak mohu naladit na Jonáše, abych ho nemusela vždycky hledat, když se budu vracet.“

„Jistě – pokud mu na tobě záleží. Ale jsem si jistý, že ano, jinak by ti nesloužil.“

Orb zazpívala motiv znovu a soustředila se přitom na velkou rybu. Cítila, jak Jonáše melodie zasáhla a jeho tělo se zachvělo. Uvědomoval si to!

„Jé, to je legrace!“ zvolala Orb. „Raději se naladím na Lou–Mae, jestli mě nepotřebují.“ Udělala to.

Nat zavrtěl hlavou. „Tři naladění za sotva stejný počet minut! Já to zvládnu nanejvýš jednou za čas!“

„Ach, nechtěla jsem tě zahanbovat! Neuvědomila jsem si…“

„Nezahanbuješ mě, naopak z tebe mám větší radost než kdy jindy. Vidím, o kolik máš větší schopnosti než já; nikdy jsem takovou ženu nepotkal. Ale třeba tě omrzím.“

Obrátila se a políbila ho. „Pochybuji, Nate. Nezpívám lépe než ty: to je jenom mou vrozenou magií, ne mými schopnostmi. Ty jsi toho, co máš, dosáhl tvrdou prací a já to respektuji.“

Pokračovala v dalších naladěních a těšila se z této nové moci, kterou jí odhalil. Pak překvapeně povstala.

„Někdo na mne myslí!“

„Zaměř se na to; měla bys být schopná tu osobu poznat.“

Orb se soustředila. „To… je to Tinka! Chce mě vidět!“

„Tak to ti musím předvést motiv pro rychlé cestování,“ řekl Nat. „Udržuj své soustředění na ni a zazpívej tuhle melodii.“ Zazpíval další motiv, podobně sugestivní.

Orb se soustředila a zazpívala – a bylo to, jako by se obrátil list; neroztrhl se, nýbrž odloupl stranou, aby odhalil nové místo. Tak tohle bylo správné ovládání mechanismu, který předtím použila chyb-

ně! Užila tehdy Jitřní píseň, která pro svůj účel byla zázračná, avšak pro cestování se hodila málo. Teď tedy znala správný způsob.

Na novém listě byl Tinčin domov. Slepá žena stála u okna, jako by z něho vyhlížela, ačkoliv nemohla nic vidět. Venku svítalo a sluneční paprsky se prodíraly přes hřeben vysokého obrysu hor.

„Zdravím tě," řekla Orb v cikánském jazyce Calo. Tinka se obrátila, jako by ani nebyla překvapená. Byla v těle plnější, než bývala, docela buclatá. „Chtěla jsem ti ukázat svoje dítě."

Její dítě! Orb už zapomněla. Dost možná té dívce umožnila otěhotnět; ovšemže by se měla podívat na její dítě!

Tinka ji zavedla k postýlce. V ní spal zdravý chlapeček. Orb si uvědomila, že žena přibrala v prsou, protože kojí.

„Kdybys mi mohla říci, jak vypadá…" řekla Tinka toužebně.

„Je krásný!" vyhrkla Orb. Ale pocítila bodnutí u srdce, neboť jí to ihned připomnělo její vlastní dítě, Orlene. Kdyby si ji tak bývala mohla nechat, vychovávat ji…

„Nikdy mi zrak nechyběl, dokud…"

Orb zahnala svůj zármutek. „Musíš jej mít!" zvolala. Vzala Tinku za ruce a zazpívala Jitřní píseň, při které si přála, aby cikánka viděla to, co ona.

Místnost ztmavla. Pak přišel úsvit se svými nádhernými barvami a jevy. Tinka se chvěla, jak jí pronikala magie. Ranní oblaka se rozjasnila a zbarvila se šedě a bíle a rudě a oranžově a jejich okraje zaplály. Sluneční paprsky vytryskly v polokruhovité ploše, osvětlily oblohu a pak se sklonily, aby se dotkly země a zahřály ji.

Tinka úžasem vykřikla. Viděla to! Orb ji držela a stále zpívala. Vyrašily rostliny, vyrostly, vyhnaly poupata a rozkvetly. Obklopila je krása.

Pak píseň skončila. Tinka těžce oddechovala. „Viděla jsem svítání!" zašeptala.

„A co vidíš teď?"

„Je zase tma. Ale na chvíli…"

„Máš magii," řekla Orb. „Zpívej se mnou." Držela Tinku za ruce a znovu zazpívala Jitřní píseň.

Tinka se k ní přidala, neboť měla magii a dokázala ihned pochytit melodii. Síla impulsů, které jimi procházely, se zdvojnásobila,

magie se rozpínala a pronikala jejich těly. Východ slunce se projevil intenzivněji a květiny se zdály být skutečné.

Když píseň skončila, Orb přítelkyni pustila a sehnula se, aby jeden květ utrhla. Zvedla jej Tince před oči. „Co vidíš?“

Tinka zamrkala. Její oči zaostřily. „Všechno dobře, i s okvětními lístky,“ řekla a sáhla po něm. „Už se rozmazává…“

„Zpívej znovu,“ řekla Orb. Chytila ji za zápěstí pod květinou a zazpívala Jitřní píseň potřetí. Tinka zpívala s ní a magie zesílila ještě více než předtím.

Když skončily, byla z květu v Tinčině ruce celá kytice a její oči se na ni upíraly. „Teď vidím jasně,“ řekla.

„Podívej se na svého syna,“ vybídla ji Orb. Obrátily se k postýlce a podívaly se do ní.

„Je krásný!“ vyhrkla Tinka a dala se do pláče.

Orb ji držela a věděla, že objevila další podobu své rozvíjející se moci. Zrak patřil do pravomoci Přírody;

Příroda jej mohla odejmout nebo obnovit. Llano byl pouze nástroj; zformovala jej Orbina vůle a Tinčina touha.

Pak se dítě probudilo a začalo se bouřit. Tinka je zvedla.

„Vrátím se častěji, dokud si nebudu jistá, že vidíš navždy,“ slíbila Orb. „Zavolej mě, když mě budeš potřebovat.“ Pak použila nový cestovní motiv a obrátila stránku reality do své komory v Jonášovi.

Nat byl pryč, ale pomyslela na jeho jméno a on se objevil. „Ach, Nate, byla jsem u ní a viděla jsem její dítě a vyléčila jsem její slepotu!“ vykřikla Orb. „Použila jsem moc Přírody!“

„Mám radost i za tebe.“

„Teď bych si opravdu měla odpočinout.“

„To bys měla.“

„Pojďme někam pryč.“

„Kam jen budeš chtít.“

Orb se zamyslela. „Já… chtěla bych vidět svoje dítě, Orlene. Ne abych se do něčeho pletla. Jenom…“ pokrčila rameny. „Ale nevím, jak se mám naladit na někoho, kdo na mne nemyslí.“

„I to se dá zařídit,“ řekl. „Touhle variantou motivu.“ Znovu zazpíval a bylo to podobné melodii vyladění se na něčí myšlenky, jen o něco výraznější.

Orb myslela na Orlene a zazpívala tu variantu. Cítila, jak magie pokrývá testovacím obrazcem celý svět. Pak se zachytila na hledaném objektu a spojení bylo navázáno.

„Mohu k ní opravdu jít?“ otázala se Orb nejistě.

„Přesně tak, jak jsi to před chvílí udělala.“

„Já se jí ale nechci vměšovat do života. Jenom ji chci vidět.“

Nat se usmál. „Když použiješ motiv pro cestování rozpínáním, ale nesmrštíš se úplně, budeš neviditelná a neslyšitelná jako duch. Oni to duchové ve skutečnosti také tak dělají, ale víc všeobecně nedokážou. Takhle.“ Zazpíval a rozplynul se.

Orb to zkusila. Namísto rozpínání jednoduše ztrácela hmotnost, až obsahovala příliš málo substance na to, aby byla viditelná. V tomto stavu však mohla vnímat podobně rozptýleného Nata. „Och, ještě se toho musím hodně učit!“ vykřikla. Její hlas byl pouhým stínem.

„Ale učíš se nesmírně pohotově,“ řekl on. Nešeptal, avšak Orb věděla, že ho může přesto slyšet jen ona. Nacházeli se v poněkud jiné rovině existence.

„Pojď se se mnou podívat na moji dceru,“ zvala ho.

„Jak si přeješ.“

Orb se dala do zpěvu motivu otáčejícího stránky, stále orientovaná na Orlene, a za okamžik byla u ní. Nat jí stál po boku.

Děvčátko bylo v mateřské školce a čekalo, až na ni přijde řada na houpačce. Byly jí asi tři roky, měla umazané šatičky a pohodlné botičky. Vlasy, přesně stejné pšeničné barvy jako Orb, měla vzadu stažené do ohonu. Byla dobře živená a vypadala spokojeně.

Pak dítě zvedlo ruku. Orb zahlédla na jejím prstíku hadí prsten. Ten ji zřejmě stiskl a něco jí sděloval. Holčička se zadívala směrem, kde stála Orb, i když spíš skrz ni.

„Ona ví, že jsem tady!“ vyjekla Orb. „Ten prsten jí to řekl!“ Spěšně obrátila stránku do Jonáše.

Nat se objevil vedle ní. „Tvoje dcera má dobrý ochranný amulet,“ poznamenal.

„Už ji nesmím navštívit,“ řekla Orb rozrušeně. „Jestli o mně ví, když jsem nablízku, ovlivňovala bych její život.“

„Ale je to tvoje dítě.“

„Už ne. Musím jí nechat její vlastní život. Viděla jsem, že se o

ni dobře starají; Tinka ji dala hodné rodině. Ne, musím ji nechat samotnou.“

Pak se Orb přitiskla k Natovi, položila mu hlavu na rameno a rozplakala se. Mohla být Zelenou matkou, avšak nemohla být matkou vlastnímu dítěti.

Turné Živých Čvachtalů i jejich úspěch pokračovaly. Magie uchvacovala posluchače všeho druhu. Avšak skupina věděla, že jejich společenství spěje k rozchodu, neboť Orb našla Llano a v patřičné době převezme úřad, ke kterému byla předurčena.

Zlomení bubeníkovy závislosti bylo trvalé; měl od háčka pokoj. Orb podobně pomohla i ostatním. Hledání bylo u konce a všichni si do budoucna plánovali manželství a řádná zaměstnání. Zazpívala Jonášovi a umožnila mu plout znovu ve vodě; i jeho prokletí skončilo. I nadále skupině sloužil, ale rozumělo se samo sebou, že po skončení turné půjde svou vlastní cestou. Zazpívala Jezebel, natrvalo tím upevnila stav, který Jonáš umožňoval dočasně, a dala jí moc kontrolovat svou podobu ve dne i v noci. Kytarista věděl, že Jezebel nikdy nebude přirozeně stárnout – nicméně mohla podle přání stárnout nepřirozeně. Až on zemře věkem, ona půjde svou cestou, ale už nikdy nebude holdovat mužům bez rozdílu.

Orb navštívila i starý dub na blatech. Dryáda ji poznala, ale nepřiblížila se k ní. Orb tedy zazpívala stromu píseň obnovy a mrtvé dřevo ožilo a listí zjasnělo. Přidala k jeho životu možná celé století a přiměřeně tomu posílila i dryádu. Potom dryáda sešla dolů a vděčně se letmo dotkla Orbiny ruky. To stačilo.

Mnoho času strávila Orb s Natashou a její oddanost k němu rostla, prohlubovala se a sílila. Ztělesňoval všechno, co od muže očekávala, aniž si to uvědomovala dřív, než ho potkala. Vždycky byl po ruce, když ho potřebovala, nikdy jí však nedělal návrhy. Navštěvovali vzdálená místa a zpívali spolu a samotné nebe jako by zjasnělo a získalo nový význam. Bylo to už dávno, co nějakého muže milovala, a byla ráda, že to mezidobí je za ní.

Mezitím její magická moc ještě vzrostla. Dokázala měnit počasí s vynaložením jen o málo víc než pouhého pomyšlení na příslušnou melodii; více úsilí ji už stálo zapůsobit na vzorec podnebí v okolí

Betsiiny farmy a ustálit jej tak, aby úrodu neničily ani záplavy, ani sucha. Avšak jakmile prokázala službu svým přátelům, pocítila nespokojenost; ve světě bylo příliš mnoho zármutku, hladu a neštěstí. Problém drogové závislosti se netýkal jenom Živých Čvachtalů a problém tělesných postižení se neomezoval jenom na Tinčinu slepotu. Jak by se mohla věnovat těmto věcem výběrově, zatímco by zanedbávala jejich mnohem horší podoby ve světovém měřítku?

A tak, když jejich turné skončilo, rozhodla se. Převezme úřad Přírody.

Pověděla o tom svým přátelům v Jonášovi. Ti jí gratulovali a nebyli tím nijak překvapeni. „Kdykoliv budeš mít čas, můžeš se u nás stavit," řekla jí Lou–Mae a objímala ji. „Budeš v nás mít vždycky přátele."

„Řekla jsi o tom ale Natashovi?" zeptala se Jezebel.

„Řekl, že přijme jakékoliv moje rozhodnutí."

„To muži tvrdívají, ale ne vždycky si to i myslí. Raději mu to brzy pověz."

„Povím mu to hned," prohlásila Orb. Obrátila stránku reality a octla se u Nata, který na ni čekal na malém ostrůvku v tropech.

Usmál se na ni. „Rozhodla jsi se."

„Rozhodla jsem se. Vzdám se rodiny a převezmu úřad Přírody. Budu Zelenou matkou."

„Až to uděláš, požádám tě o jednu věc a něco ti prozradím," řekl rozpačitě.

„Požádej mě hned a tamto mi řekni také hned," vyzvala ho.

Usmál se. „Nejsou to žádné maličkosti. Převezmi svůj úřad a já pak řeknu, co říci musím."

„Ale tvrdil jsi, že moje rozhodnutí přijmeš!" řekla vyplašeně.

„A to také chci. Jenom mám za to, že své rozhodnutí o mně musíš udělat až po svém rozhodnutí v té druhé věci."

„Jestli nechceš, abych se stala Přírodou…"

„Prosím. Teď o tom nesmím mluvit. Jde o věc, kterou ti mohu říci teprve až budeš v úřadě."

Znepokojeně na něho hleděla. „Najednou ti nerozumím, Natasho."

„Teď víc říci nesmím," pravil omluvně.

„Tak řeknu víc já," prohlásila Orb. „Miluji tě a chci si tě vzít. Jestli je pro tebe sňatek s vtělením nepřijatelný…"

„Myslím, že brzy si to budeme moci dostatečně dokázat."

„Kdybys mi jen chtěl říci, co tě trápí, než… než bude příliš pozdě na to, abych změnila názor!"

Nat jen pokrčil rameny.

Orb podrážděně obrátila stránku na vzdálené místo, na zasněžený vrchol hory, kterou navštívila tehdy, když své cesty neměla pod kontrolou. Tam rozpřáhla ruce a otevřela se své touze; bude Gáiou.

Cítila, jak se rozpíná, ne fyzicky, nýbrž psychicky. Její vědomí obklopilo celý svět, všechny živé i neživé věci. Pronikala zeměkoulí a na každém místě se podílela na její podstatě. Stala se její podstatou.

Hlad v Africe pro ni nyní nebyl jen pojmem; byl její součástí. Chladné počasí u pólů i horké počasí kolem rovníku byly podobami její existence. Patřilo jí štěstí i utrpení celého světa.

Teď poznala, proč byla předchozí Gáia ochotná opustit úřad. Ležela na ní nepředstavitelná tíha odpovědnosti! Náhle jí síla, kterou získala, připadala nedostatečná na úkol, který ležel před ní. Jak může jedna osoba dohlížet na všechno dění ve světě? Byla tím přemožena.

Pocítila, jak ji cosi táhne. Zamířila tím směrem, odkud byla vyzvána, a ocitla se ve svém sídle v Očistci. Ze všeho nejvíc připomínalo obrovský strom, avšak jeho vzhled byl proměnlivý; mohlo se stát, čímkoliv chtěla. Její předchůdkyně jí je uvolnila.

U vchodu čekal mladý muž. „Zastupuji váš personál," řekl. „Jsem nižší vtělení; mysleli jsme si, že bude nejlepší, když vám budu k ruce v přechodném období, než se přizpůsobíte chodu úřadu. Personál se skládá z duší, vyškolených k tomu, aby vám sloužily; podle vaší volby vám buď budou sloužit dál nebo odejdou na odpočinek, abyste je mohla nahradit podle svých představ."

„Kdo jste?" zeptala se překvapeně. „Připadáte mi povědomý."

„Měl bych; už jsem s vámi měl co do činění. Jsem Eros."

„Eros! Vtělení…"

„Vtělení Lásky," přikývl.

Orb se rozhodla, že z toho prozatím žádné důsledky vyvozovat nebude. „Vy víte, jak tenhle úřad funguje?"

„Vím, jak fungoval dosud. Všechna rozhodnutí jsou ve vaší pra-

vomoci, my vám pouze budeme podle vašich příkazů pomáhat. Snad si budete chtít pohovořit i s ostatními nižšími vtěleními, která s vámi spolupracují, jako je Phobos, Deimos, Naděje…“

„Až přijde čas,“ řekla Orb. „Musím ještě urovnat jednu věc, než se do toho dám. Můžete prozatím vést svou činnost jako dosud?“

„Je-li to vaše přání, Gáio.“

„Ano. Zakrátko se vrátím.“ Orb věděla, že by se měla pustit do postupného zvládání svého úřadu, neboť to bylo důležité, ale nemohla se dočkat, až se to vyřeší s Natashou.

Obrátila stránku zpět na ostrov. Byl tam. „Jsem Gáia,“ sdělila mu. „Teď mi to řekni.“

„Teď si musíme říci pravdu,“ řekl.

„Neříkali jsme si ji snad i dřív?“ zeptala se rozverně.

„Neříkali. Vysvětlím ti to. Musíš ale počkat s odpovědí na moje přání, dokud nevyslechneš celé vysvětlení.“

„Počkám,“ souhlasila.

„Gáio, žádám tě, aby ses za mne provdala.“

Orb si oddechla. Skoro začínala mít strach, že si to rozmyslel! Avšak věrna svému slibu neodpověděla.

„A teď ti musím říci, že náš vztah byl založen na lži. Nejsem muž, kterého jsem pro tebe představoval. Teď podstupujeme zkoušku proroctví.“

„Proroctví?“ otázala se nechápavě.

„Že se možná provdáš za Zlo.“

„Ale…“

„Odříkej moje jméno po písmenech pozpátku.“

Orb hláskovala. „Natasha. AHSATAN.“

„A odděl konec. Ah, Satan. To je zjevení pravdy. Jsem vtělení, jako jsi nyní i ty. Vtělení Zla.“

Orb na něho vyděšeně hleděla. Stála tváří v tvář svým nejhorším obavám – v podobě muže, kterého milovala.

-14-

ZAKÁZANÁ PÍSEŇ

„Jsi pochopitelně zmatená," řekl Nat. „Právě proto musíš vyslechnout moje vysvětlení. Pokoušet se uniknout platnému proroctví může být zrádná věc. Když vtělení zjistila, že proroctví, vztahující se k Lunině vztahu s Thanatem a k tvému vztahu se Zlem, je platné, samozřejmě je to vyděsilo. Ale to proroctví nebylo absolutní. Obsahovalo slůvko 'možná'. To znamenalo, že existuje nějaká nejistota, a tedy i prostor pro vyjednávání."

„Vyjednávání!" odfrkla Orb.

„Aby ochránila Lunu před mými zásahy, ustoupila tvoje matka, pokud šlo o tebe. Slíbila, že nepovede tvoje vlákno k politice, a já jsem slíbil, že ti nikdy neublížím. Chápalo se to jako její tichý souhlas s tím, že se o tebe budu ucházet."

„Matka by…!"

„Jistě, po zralé úvaze toho litovala, stejně jako ostatní vtělení, když se o tom dozvěděla, zejména pak Mars."

„Mars? Mym přece říkal, že jsi dobrý člověk!"

„Ne tak docela. Přirozeně jsem si tě všímal blíž – a objevil jsem, že je ti souzeno stát se vtělením Přírody. Tehdy můj zájem ještě vzrostl. Viděl jsem také, že jsi velice podobná své matce, když poprvé vykonávala úřad vtělení. Byla nejkrásnější žena své generace a příšerný trn v mém oku, ale přiznám se, že jsem se do ní postupem času docela zamiloval."

„Niobe by nikdy…"

Přikývl. „Pravda, pravda. Nechtěla by se mnou nic mít. Ale

když jsem viděl, jak jsi jí podobná vzhledem i chováním, uvědomil jsem si, že mě přitahuješ stejně jako ona. Pak mě napadlo, že spojení mezi vtěleními Zla a Přírody…“

„Ne!“

„By převážilo rovnováhu ve světě smrtelníků na moji stranu. Konečně jsem měl příležitost porazit svého odvěkého protivníka. Proto…“

„Ne! Ne!“ křičela Orb, která tomu už porozuměla.

„Vtělení se přirozeně proti těmto námluvám postavila. Ale Niobe už ústupky ohledně tvého vlákna udělala a bylo tu i to proroctví, jehož význam se tak náhle vyjasnil. Na základě toho jsme vyjednávali. Dohodli jsme se na kompromisu, podle něhož mi bylo dovoleno se o tebe ucházet, aniž by do toho ostatní vtělení zasahovala…“

„Oni by nikdy…“

„Má drahá, oni si mysleli, že to nedokážu. Protože jsem se zavázal, že se o tebe budu ucházet výhradně pomocí lží, které jsou ovšem mojí specialitou. Vyžadovali ode mne, abych ti soustavně lhal až do konce. Ten konec nastal teď a já ti poprvé říkám pravdu. Jsem Satan, vtělení Zla, miluji tě a chci se s tebou oženit.“

Orb to nebyla schopná přijmout. Zkoušel Nat tak nemožným tvrzením její lásku? Jak se má zachovat? Nedokázala v tom okamžiku vymyslet nic jiného, než vyjít z jeho výpovědí a zkoumat je, dokud neodhalí rozpor.

„Říkáš, že jsi Satan a že jsi mi soustavně lhal? Ale podoby Llana, které jsi mě naučil, jsou platné; fungují. Léčila jsem lidi, cestovala novými způsoby…“

„Musím ti objasnit úrovně klamu, které jsem použil. V dané situaci je samozřejmě nemožné lhát ve všech ohledech; vznikly by tak rozpory a paradoxy, které by rychle odhalily její falešnost. Aby měla lež co největší konečný dopad, musí být členěná a vnitřně provázaná. Lež se paradoxně skládá ponejvíce z pravdy. Jsou-li součásti lži ověřitelně pravdivé, propůjčují lži důvěryhodnost a dávají jí větší sílu, než by jinak mohla mít. Můžeš si to představit na základě matematické analogie: záporná čísla se navzájem ruší, zatímco kombinace kladných čísel, jíž se pak přiřadí záporné znaménko, je záporná. Lži se vyruší, zatímco pravdy se sčítají, avšak kombinace pravd, jíž se

přiřadí záporná hodnota, je nejmocnější lží ze všech možných.“

„Obávám se, že tě nedokážu sledovat,“ řekla Orb.

„To, co jsem ti řekl o Llanu, je pravda. Ale můj záměr, se kterým jsem ti říkal ty pravdy, byl oklamat tě. Tím, že jsem ti ukázal omezené pravdy, obelstil jsem tě v mnohem podstatnějších věcech. A jako nejdůležitější bod jsem v tobě podporoval přesvědčení, že nejsem Satan. Tak tedy tyto malé pravdy přispěly k velké lži.“

„Vždyť jsem tě zkoušela! Dokázala jsem, že nemůžeš být ani démon ani Satan!“

„Ta zkouška nebyla regulérní, sloužila jen k tvému oklamání.“

„Tak tomu nevěřím! Přiměla jsem tě dotknout se stříbrného kříže, zazpívat chorál…“

Nat přikývl. „Chápu, jak je to pro tebe těžké, ale musím ti to vysvětlit natolik, abys pochopila pravdu. Vymyslel jsem plán, jaký vtělení nepředpokládala. Zapletl jsem tě do tři rozsáhlých vizí a ty byly lživé, třebaže měly některé pravdivé části. Jen málo z těch vizí bylo platné ve skutečném světě.“

„Zase mě mateš!“ řekla ostře. Zjevně to byla jakási hra, která se jí vůbec nelíbila, ale musela ji přestát. „Co byly ty vize?“

„Každá byla spojená s písní: Písní procitnutí, Písní síly a Písní lásky. Tři z pěti hlavních motivů Llana, či Písně písní, jestli se ti to líbí víc. Lhal jsem ti, když jsem ti říkal, že znám jen útržky Llana; znám celé Llano, jenže mohu používat jen útržky.“

„Pět motivů?“ zeptala se Orb, kterou v tom okamžiku zaujala tato informace. „Které jsou ty další dva?“

„Píseň ztráty a Píseň rozvratu. Ty bys je nazvala písněmi Noci a Chaosu. Ale nechtěla bys je zpívat.“

„Proč ne?“

„Orb, ty utíkáš od tématu. Mou povinností teď je, abych tě přiměl pochopit a uvěřit, jak jsem tě oklamal, takže…“

„Nauč mě ty písně,“ řekla Orb úsečně.

Zatvářil se rozčileně. „Gáio, snažím se ti říci pravdu, tyhle motivy přinášejí jenom neštěstí! Já to vím; jsem Pán neštěstí! Motivy Llana se zhruba rovnají pěti živlům či pěti říším, a jak víš, některé z nich jsou nebezpečné. Někdy snad můžeš mít příležitost použít Píseň noci, ale nikdy ne Píseň chaosu a znovu bych tě klamal, kdybych…“

„Pět živlů?“ Znovu ji zaujala okrajová drobnost, jak se její mysl snažila vyhnout té strašlivé pravdě, která ji drtila.

„A pět říší. Ale…“

„Živočišná, Rostlinná, Nerostná…“

„Démonů a Duchovní,“ dokončil. „Avšak tvoří protějšky pouze na pohled, nikoliv přesně přiřazené. Ve skutečnosti se každý motiv Llana pojí s každým živlem i říší a tvoří tak základ nezměrné moci Přírody, jakmile se je naučíš používat. To potrvá roky, desetiletí, ale…“

„Tvrdíš, že mi teď říkáš pravdu,“ řekla zachmuřeně. „Pak mě tedy nauč ty písně.“

Povzdechl si. „Jak je pro Satana těžké činit dobro i jenom nepřímo! Když to musí být…“

„Musí.“ Orb věděla, že se chytila něčeho, co se hlavního předmětu rozmluvy netýká, ale potřebovala si vytvořit nějaký záchytný bod, cítit, že alespoň částečně kontroluje situaci. Přimět Nata, aby poslechl jejího příkazu, místo aby jí říkal něco, čeho se hrozila.

„Naučím tě je tedy. Ale prosím tě, než vyvoláš Noc, poraď se s ostatními vtěleními, a nikdy nevyvolávej Chaos, neboť to je zakázáno.“

„Tak proč existuje?“

„Protože to je poslední zbraň proti mně,“ řekl váhavě. „Když všechno ostatní selže – ale věř mi, cena za to je příliš vysoká! Miluji tě, Gáio, a…“

„Dej se do toho.“

Zazpíval Píseň noci. Obklopila je temnota, černá jako absolutní popření všeho; nebylo nic vidět ani slyšet a zdálo se. že neexistují ani jiné smysly. Teprve když skončil, pocit existence se vrátil.

„Kdybys to ale zazpívala ty, nebyla by to pouhá iluze,“ upozornil ji. „To by…“

„A ta druhá?“

Zazpíval Píseň chaosu. Ta neměla žádný účinek; byla to tentokrát pouhá melodie, zřetelně příbuzná písním Jitra, Dne, Večera i Noci, měla však porušený rytmus, který jí dodával jakousi neohrabanost. Orb se vůbec nelíbila, ale nebyl v ní žádný děs.

„To bylo ono?“ zeptala se zklamaně.

„V mém podání nemá žádnou moc. Ani v podání nikoho jiného. Kromě Gái. Každé vtělení má jednu zbraň, proti které se nemůže postavit žádné jiné vtělení, dokonce ani já nebo můj odvěký sok. Píseň Chaosu je zbraní Zelené matky. Ale žádám tě, naléhám a prosím, Gáio – nikdy ji nevyvolávej! Jsem už přece tvým zajatcem.“

„Ale jestli to, co říkáš, je pravda, pak jsi můj úhlavní nepřítel!“ vykřikla. „A jestli není…“

„Je to pravda. Každý zážitek, který jsi měla ve spojení s učením prvních tří písní, byl součást vizí, a tak všechno byla lež, ale tohle je pravda.“

„Ale písně mi fungovaly, i když jsi se mnou nebyl! Vyléčila jsem Tinčinu slepotu, zbavila jsem Čvachtaly háčka…“

„Ty podoby Llana jsou správné. To dodávalo vizím věrohodnost. Z ostatního bylo pravdivé jen málo.“

Orb se zdálo, že jí pod tlakem té nevítané zprávy puká hlava a že se jí srdce pomalu zastavuje. Stále se však přela. „Říkáš, že když jsem tě poprvé potkala, když jsi mi pomohl zachránit se před vynucenou svatbou se Satanem…“

„To nebyl Satan. To byl démon, který ho hrál. Ale vize začala už dřív.“

„Dřív…“ zamyslela se Orb. „Snad nechceš říci… když jsem mluvila s vtěleními? S matkou a s Gáiou?“

„Byli to démoni v podobě vtělení.“

„Vždyť mě přece varovaly před léčkou a poradily mi, jak se jí mám vyhnout!“

„Společným zpěvem s Natashou,“ souhlasil. „Pouhý scénář, jak mě uvést přijatelným způsobem do hry. Pak byla ta vize s tančícími kostlivci…“

„Vize? Tohle?“ Znovu se vyděsila.

„Od okamžiku, kdy jsi se probudila v bouři, až do chvíle, kdy jste pokračovali v cestě na Havaj. Žádná bouře nebyla; všechno to byla jenom vize.“

„Ale Thanatos a Chronos mě před tebou varovali…“

„Démoni v jejich podobě. Skutečná vtělení by mi nikdy takhle neposloužila. Zkoušky byly podvodné; ve vizi platí moje pravidla. Ve skutečnosti bych oněm zkouškám nevyhověl.“

„Tolik jsi se na mne zlobil…“

„Ne. To jsem jen předstíral. Vize splnila svůj účel.“

„A když jsem tě hledala – to pomíchané Llano…“

„Všechno to byla mnou zrežírovaná vize. Tvůj bývalý milenec Mym se skutečně stal Martem a má manželku a konkubínu, přesně tak, jak to bylo předvedeno, ale nebyl to nikdo z nich, s kým jsi se setkala. Když jsem zpíval, nekonal jsem žádné dobro, protože tam nebylo jiné zlo, než to předepsané ve scénáři.“

Uvěřit tomu se samo vnucovalo. „To všechno…“

„To všechno jako součást mých námluv,“ uzavřel. „Abych tě donutil zamilovat se do Satana, aby sis mě vzala a naplnila tak proroctví.“

„Já… Jak na to mohla přistoupit vtělení?“

„Jak už jsem řekl, dohodli jsme se. Oni si mysleli, že tě předivem lží nedokážu nikdy získat – zejména když jsem ti měl před svatbou říci pravdu. Věřili, že se v tom okamžiku divoce obrátíš proti mně.“

Orb se zatočila hlava. „Tomu nemohu uvěřit!“ Ale obávala se, že může.

„Rád ti ukážu své království. Myslím, že tě to přesvědčí. Nebo se můžeš zeptat kteréhokoliv vtělení.“

„Ale… proč? Proč ti tak záleží na platnosti starého proroctví?“

„Myslíš, že teď lžu, když tvrdím, že tě miluji?“ Tvářil se tak vážně a byl tak krásný, až Orb zjistila, že tomu chce uvěřit.

Potlačila tu touhu. „Jestli jsi Satan, jsi samá lež! Nesmím ti věřit!“

„Pak ti jen připomenu, jakou sílu získám, když se spojím s vtělením Přírody. Ty a já spolu můžeme zvrátit rovnováhu ke zlu a můj protivník nakonec přece jen nezvítězí. K mocenské krizi, kterou má zprostředkovat Luna, nikdy nedojde; tím jako by se už uskutečnilo moje vítězství.“

„Luna! Čekáš, že ji zradím?“

„Spoj se se mnou a já se postarám, aby žádné zlo nepotkalo ani ji, ani nikoho jiného, koho budeš chtít ochránit.“

„Ale Satanovi se nedá věřit!“

Napřáhl ruku. „Škrábni mě. Zavaž mě mou vlastní krví. Složím

jakoukoliv přísahu, kterou budeš vyžadovat. Abys uvěřila.“

Hleděla na něho, nyní už přesvědčena.

„Takže jsi opravdu Satan a děláš to kvůli moci?“

„Ano, dělám to pro lásku a moc.“

„Odstup ode mne,“ řekla mdle.

Rozplynul se.

Dlouho seděla na ostrově a hleděla do širých vod. Nebe se pomalu zatáhlo a rozhostil se nepřirozený klid. Hladina oceánu byla hladká jako sklo. Všechno pokryla šeď.

Konečně se pohnula. Začala zpívat Píseň noci a ostrov, nebe i oceán se chvěly jejím kouzlem. Snesla se tma, neprůhledná a skličující. Jak Orb zpívala, rozpínala se a zjistila, že temnota zakryla celou zeměkouli; na celé Zemi nikdo neviděl. Právě v takovém rozpoložení se nacházelo její srdce.

Ale to nestačilo. Přišla o svou lásku tím nejhorším možným způsobem; byla dokonale podvedena a zármutek nebyl ten vhodný pocit. Způsob, jakým byly vize šikovně ztvárněny, aby hrály na její nevinnost – „Nevidíš, že tě miluje?“ ptal se pseudoMym Natashi, zatímco ona ho zapřísahala, že její románek s Mymem je pryč, zapřísahala Satana! – nalákaly ji a působily na její nejhlubší city! Ne, zármutek nebyl na místě! Vztek byl ten správný pocit. A co by s tím mohla udělat?

Její bytost se vzepjala a našla odvahu zazpívat nejmocnější podobu Llana – Píseň chaosu, zakázaný motiv. Ve svém hněvu píseň vyvolala a spustila reakci, která se rozšířila po celém světě. Její vášeň písni dala maximální sílu, třebaže důsledky neznala. Otřes ze Satanova přiznání nacházel svůj výraz.

Byly tak vyvolány pomalé a skryté síly; živly Vody, Vzduchu, Ohně, Země a Prázdna se daly do pohybu. Avšak počáteční účinek byl nepatrný. Hladina oceánu poněkud ožila a slunce svítilo o něco jasněji. Oteplovalo se.

Orb byla rozčarovaná. Dala průchod svému zneuctění tím nejúčinnějším způsobem, o kterém věděla, a zatím se zdálo, že se minul účinkem. Jaký smysl mělo vyzpívávat hořkost z toho, co jí Satan provedl, když se nic nestalo?

Horko narůstalo. Z vody stoupala pára. Orb na ostrově začala

vadit vysoká vlhkost vzduchu, a tak obrátila stránku do svého stromového domu v Očistci.

Našla tam zachmuřeného Erota.

„Co se děje?“ zeptala se.

„To jste neměla dělat, vyvolávat Píseň chaosu,“ prohlásil mladík. „To se lehko může po čertech nevyplatit.“

„K čertu s čerty!“ vykřikla Orb. „Satan se mnou sehrál po čertech špinavý kousek; mám právo se zlobit!“

„Zlobit ano; vypustit Chaos na Zemi ne. To je proces, který se nedá zastavit.“

„V pořádku! Já jej nechci zastavovat! Já chci pořádný bengál!“

„To je nezodpovědné…“ začal, avšak ona obrátila stránku zpět na palubu Jonáše.

Turné už skončilo; ostatní už čekali jenom na to, až se Orb usadí ve svém úřadě, aby se pak rozptýlili do svých nových životů. Jezebel byla první, na koho Orb narazila. „Ty už jsi zpátky! Jak to šlo?“

Orb vzdychla. „Převzala jsem úřad a řekla jsem to Natovi ale byla to katastrofa. On…“

Vypukla v pláč a Jezebel ji držela. Orb se naprosto nestarala o nezvyklost situace, kdy démonka utěšuje vtělení Přírody; potřebovala prostě mít v někom oporu.

Když zvedla hlavu, ostatní stáli okolo. Zlomeně jim oznámila: „Natasha… je Satan. Všechny zkoušky jeho lidskosti byly zfalšované. Chce, abych se k němu připojila v páchání zla!“

„Vždyť se dotkl mého křížku,“ odporovala Betsy.

„To byla jen vize. Tvého křížku se ve skutečnosti nedotkl; to se nám všem jenom zdálo.“

„Ale já žádné sny nemám!“ řekla Jezebel.

Náhle jako by někdo otočil vypínačem. „Byl to sen – ti kostlivci a to dotýkání se křížku a zpívání chorálu a všechno!“ vykřikla Orb. „A Jezebel nemá žádné sny! Není divu, že si to nepamatuje! Kdyby nás jen bylo napadlo v tom rozeznat výstrahu!“

„Tím chceš říci – ona tam ve skutečnosti nebyla?“

„Samozřejmě, že jsem tam nebyla!“ řekla Jezebel. „Potom jsem už pochopila, o čem mluvíte; všichni jste měli nějaký zážitek, který já jsem neměla. Ale nikdy mě nenapadlo spojovat jej se Satanem.

Vlastně jsem tě v tom nechala!“

„Ne, Jez, ne!“ vyhrkla Orb. „Mohu si za to sama! Byla jsem příliš dychtivá uvěřit těm falešným zkouškám, které mi podstrčil. Měla jsem se tě na to vyptat!“

„Vlastně nebyl vůbec čas si něco vysvětlovat,“ usoudila Lou–Mae. „Satan je chytrý, to se mu musí nechat.“

„Ďábelsky chytrý,“ souhlasila Orb hořce.

„Ale co se to děje s počasím?“ zeptala se Betsy. „Z ničeho nic se všude zdá tak parno.“

„Obávám se. že za to mohu já,“ přiznala se Orb. „Zlobila jsem se a zazpívala jsem novou podobu Llana, Píseň noci, a pak, jak se zdá, jsem vyvolala Chaos.“

„Chaos!“ vyjekla Jezebel. „Ten pochází ještě z dob, kdy neexistovalo ani N… to dobré místo, ani Peklo, ani smrtelníci. Chaos je všechny nenávidí!“

„Dnes už přece Chaos nemá žádnou moc,“ namítla Orb.

„Nemá, dokud se mu to neumožní,“ řekl sukubus temně. „Víš, jak to dopadá, když vyvoláš zlého démona? Pokud nezajistíš náležitou bezpečnost, démon se nedá zapudit a může z toho vzejít pěkná spoušť.“

„Asi bych se měla s někým poradit,“ usoudila Orb.

Obrátila stránku ke své matce Niobe.

Niobe právě pobývala ve svém sídle v Očistci. To připomínalo obrovskou pavučinu s domem utkaným z hedvábí.

„Jsme v opravdovém maléru,“ řekla Niobe. „Vyptávala jsem se počítače v Očistci a on říká, že se nedá předpovědět, co se může stát, když Chaos začne působit. Může případně i neutralizovat sám sebe, protože v jeho podstatě je mnoho náhodnosti, ale pravděpodobnější je, že se pěkně zostra rozjede.“ Podívala se na Orb úkosem. „Z jakého důvodu jsi se rozhodla zahájit své působení v úřadu vyvoláním takové nebezpečné věci?“

„Znáš mě,“ řekla Orb kajícně. „Když jsem zjistila, že všechno, co jsem zažila s Natashou, bylo narežírované…“ Odmlčela se. „To jsi nebyla ty, kdo mě tehdy na planině Llano přišel varovat před Satanovou pastí?“

Niobe zavrtěla hlavou. „Souhlasili jsme, že do toho nebudeme

zasahovat.“

„Takže je pravda, že jste se dohodli se Satanem?“

„Je to pravda. Byli jsme zaražení tím výkladem proroctví; nikdo nevěděl, jak z toho ven, leda snad Chronos a ten nepromluví. Tak jsme se usnesli, že bude nejlepší nechat věcem volný průběh. Musela jsem věřit, že se nenecháš oklamat.“

„A já jsem se nechala oklamat,“' řekla Orb těžce. „Já… zamilovala jsem se do zdánlivé podoby, částečně i přispěním těch, které jsem pokládala za vtělení, včetně tvého. Pak se ukázalo, že je to Satan. Co jsem měla dělat?“

Niobe potřásla hlavou. „Každé vtělení má co dělat se Satanem a vždycky je to obtížné. Já jsem si musela udělat menší výlet do Pekla, abych našla Čaroděje, než jsem dokázala najít způsob, jak eliminovat hrozbu, kterou mi Satan nastražil. Mars musel přivést svět na samý pokraj zániku ve válce, než dokázal zastavit hrozbu, kterou Satan nastražil jemu. Teď je řada na tobě. Já ti nemohu říkat, co máš dělat.“

„Byl to Mym – Mars – Martova napodobenina, kdo mě nakonec přesvědčil, že ten muž, kterého znám, není… to, co je. Všechno jen vize!“ povzdechla si Orb. „Má opravdu manželku a démonskou konkubínu?“

„Opravdu má,“ přisvědčila Niobe. „Ale nikdy by tě nezavedl do náruče Satanovi!“

„Byla jsem naprosto naivní,“ usoudila Orb. „Když Satan odhalil svoji totožnost, nemohla jsem tomu uvěřit. A když jsem uvěřila, chtěla jsem mu tu ránu nějak vrátit. A tak jsem zazpívala. Tu nejmocnější píseň, jakou jsem dokázala. Asi mě k tomu přimělo právě to, že na mne Satan naléhal, abych to nedělala. A teď ani vlastně přesně nevím, co jsem způsobila.“

„To nemůže nikdo vědět jistě, drahá. Snad Chronos by to mohl napravit, kdyby…“

„Myslíš manipulaci s časem? Není to nebezpečné?“

„Je. Ale v tomto případě to asi není ten hlavní problém.“

„A co je problém?“

„Slíbili jsme, že nebudeme zasahovat, dokud se celá záležitost nerozhodne. Kdyby teď Chronos něco podnikl, zasahoval by do ní.“

„Ta záležitost už je rozhodnutá!“ prohlásila Orb. „Teď, když do

toho vidím, už se Satanem nikdy nic mít nebudu!“

„Nic není rozhodnuto, dokud Satan neuzná porážku,“ upozornila ji Niobe. „Tak to v podobných soubojích vůle chodí.“

„A co by ho donutilo porážku uznat?“ zeptala se Orb nahněvaně.

Niobe rozhodila rukama. „To je pokaždé jiné. Musíme zkrátka čekat a uvidíme.“

„Znamená to, že nemůžeme dělat nic, abychom Chaos zastavili?“

„Obávám se, že je to tak. Je to jako nemoc, která musí náležitě proběhnout. Bylo by ale asi lepší průběh pečlivě sledovat.“

„Budu se snažit,“ slíbila Orb.

Objala matku a obrátila stránku zpět do Jonáše. A vyděsila se.

Velká ryba se zmítala v bouři. Voda už mu neubližovala, zato vítr jím cloumal sem a tam a Čvachtalové viseli na všem, co bylo po ruce.

„Proč Jonáš z té bouřky neodplave?“ zeptala se Orb a zachytila se také.

„Zkoušel to, ale stále se to zhoršuje,“ řekla Jezebel. „Nikdy jsem neviděla takový nečas! Jediné, co ještě ta ryba svedla, bylo, že vysadila Betsy a varhaníka na její farmě. Máme tě od nich pozdravovat.“

Orb vyhlédla ven průhlednými šupinami. Nedalo se určit, zda venku byl mrak nebo voda, ale bylo to zcela jistě rozbouřené. Přála si, aby Betsy a varhaník byli zůstali s Jonášem.

„Zjistím, jak daleko se to táhne,“ řekla. „Zatím to tu asi bude nepohodlné, ale bezpečné; počasí Jonášovi nemůže skutečně ublížit.“ Začala se rozpínat a rychle se zvětšila a rozptýlila, aby našla hranice té bouře.

Ta se však zdála být bez hranic, jen tu a tam byly oblasti, kde nebyla tak silná. Déšť a turbulence byly všude. Vypadalo to jako obří sauna. Zjevně za to mohly narůstající vlhko a horko.

Jestli však ten jev byl celosvětový, co se dělo na pólech? Orb se rozptýlila na velikost celé zeměkoule, aby to prozkoumala.

Na pólech bylo teplo. Z polárních čepiček odtávala voda tak rychle, že Orb bylo jasné, že za několik dní bude po ledu.

Co to provede s hladinou oceánu?

Co města na pobřeží? Co nížiny? Velká údolí, která mohou být

zaplavena?

Zaměřila se na potulné varieté v Indii, kde poprvé potkala Myma. Zhmotnila se tam do své přirozené podoby vedle maringotky.

Padal tam monzunový déšť. Jenže, bylo tady nyní monzunové období? Nevěděla to určitě a obávala se, že tohle je netypický jev. Maringotky byly zaparkované, neboť cestovat se nedalo; cesta byla pod vodou.

Celá promočená spěchala k nejbližší maringotce. Vypadala jako… ano, byla to maringotka mořské panny.

Orb zabušila na dveře, aby ohlásila svou návštěvu, pak je otevřela a vyšplhala se dovnitř.

„Orb!“ zvolala mořská panna. „To už je let!“

A co měla Orb říci teď? Že spustila něco, co znamená nebezpečí pro všechny, kdo zde jsou? Že hladina vody stoupne a odplaví je?

Jenže jestli je nebude varovat, co potom?

„Hodně se toho stalo,“ řekla Orb. „Může přijít nebezpečí. Přišla jsem vás varovat. Ten déšť se může ještě zhoršit. Myslím, že byste měli s maringotkami odjet na nějaké výše položené místo.“

Mořská panna zavrtěla hlavou. „Není tu cesta, po které bychom mohli odjet. Musíme to přečkat tady.“

„Ale vždyť mohou přijít záplavy!“

Mořská panna se usmála. „Víš, že mne osobně to neděsí. Já se neutopím. Ale asi by to bylo zlé pro ostatní a pro zvířata, jenže kola už jsou zapadlá v blátě; musíme to tu prostě vydržet.“

Orb věděla, že mořská panna má pravdu. Varieté se z místa nehne. „Doufám, že to bude v pořádku,“ řekla a stiskla mořské panně ruku na rozloučenou.

Venku dostala nápad. Soustředila se a pokoušela se vyvolat živly, aby přivolala chlad a sucho a potlačila déšť. Ale nedokázala to; tuto podobu její síly si uzurpoval vyvíjející se Chaos. Byla před počasím bezmocná.

Obrátila stránku do Irska, na místo, se kterým ji pojily nostalgické vzpomínky: k dubu na blatech. Dryáda tentokrát sešla dolů, aby ji pozdravila, vděčná za omlazení. Avšak i sem bil déšť a vítr rval listí ze stromu.

„Bojím se, že přijdou záplavy,“ řekla Orb.

Dryáda přisvědčila; měla docela starost. Hladina vody v bažinách už vystoupila vysoko.

„A je to moje chyba," pokračovala Orb nešťastně. „Já… zamilovala jsem se do iluze, a když jsem to poznala, rozzlobila jsem se a vyvolala jsem motiv, který jsem neměla."

Dryáda se krátce, chápavě dotkla její ruky. Orb to nijak neutěšilo.

„Doufám, že to tu není moc zlé," řekla.

Dryáda se na ni povzbudivě usmála.

Orb obrátila další stránku do Francie k Tince.

I zde lilo. Střecha netěsnila; dovnitř kapala voda. Tinka rozestavěla po podlaze hrnce, aby ji zachytila, ale byla očividně nešťastná. Dítě křičelo; snažila se je uchlácholit zpěvem, avšak její hlas se utápěl ve skučení větru.

Když spatřila Orb, potěšeně se usmála. Byla tak ráda, že ji vidí! Ale Orb byla mrzutá. „Bojím se, že přijde ještě něco horšího," řekla. „Nejspíš záplavy; můžeš se přesunout někam výš do hor?"

„Ne, musím čekat, až se vrátí můj muž," sdělila jí Tinka. „Možná půjdeme potom."

„Doufám, že to bude v pořádku." Avšak Orb sama si tím naprosto nebyla jistá.

Cestovala kolem zeměkoule a nacházela déšť všude. Teplota stále rostla; vypadalo to na skleníkový efekt. Polární led ubýval alarmující rychlostí. V oblastech s vysokým přílivem voda zaplavila města na pobřeží. Mezi dnem a nocí byl sotva nějaký rozdíl; všechny zastíral vířící déšť.

Vrátila se do Jonáše. Ten už definitivně vzdal boj a plul pod zemí, kde byl klid.

„Všude stejné?" otázala se Jezebel.

„Úplně všude," přisvědčila Orb nevrle. „Polární led taje, hladina moře stoupá a jen soustavně prší. A já nemohu udělat nic, abych to zastavila; ztratila jsem kontrolu nad živly."

„Tak to si musíš odpočinout," pravila starostlivě Lou–Mae.

„A najíst se," dodala Jezebel. „Mám tu zrovna kus borůvkového koláče."

Orb jej okusila, třebaže neměla vůbec na nic chuť, a při odpo-

činku ji mučilo pomyšlení na možné následky její nerozvážnosti. Zakrátko už opět obracela stránky reality a cestovala po zeměkouli.

Dryádin strom stál ve vodě; celá blata byla zaplavená. Nymfa seděla ve větvích a zírala do proudu kalné vody. „Kořeny – nemohou dýchat," řekla, cítíc bolest svého stromu.

Orb na to neměla co říci. Přesunula se do Indie.

Záplavy už notně pokročily. Maringotky stály ve vodě až po nápravy a déšť pokračoval. Měl svět zažít další biblickou potopu? Ne, na to určitě nebylo dost vody.

Vešla do maringotky mořské panny. „Myslím, že budete muset maringotky opustit," řekla jí. „Zůstanou pod vodou a ostatní by se utopili. Ale ty bys jim mohla pomoci a zavést je k vyvýšeným místům."

„No, nemám brakickou vodu právě v lásce," konstatovala mořská panna. „Ale myslím, že to ani nebude třeba. Maringotky poplavou."

„Poplavou?" vyhrkla Orb. „To mě nikdy nenapadlo!" Ale pak si to probrala důkladněji. „Jenže je vlny rozeženou od sebe a v bouři se jich může spousta převrhnout."

Mořská panna přikývla. „Máš pravdu. Měli bychom se na to raději připravit. Můžeme je svázat dohromady a vyrobit stabilizační plováky. Budu si o tom muset s ostatními promluvit. Kdybys mě, prosím tě, mohla vynést ven…"

Orb se naklonila nad nádrž a levou rukou vzala mořskou pannu pod rameny. Mořská panna pak nadzdvihla ocas a Orb ji druhou rukou podebrala. Vrávorajíc vynesla mořskou pannu ven, a když ji pokládala do zvířené vody, málem upadla.

„Fuj!" zašklebila se mořská panna. „Pěkná špína! Ale zvládnu to." Zatočila se na místě, aby vyzkoušela hloubku, a pak svižně vyplula k vedoucí maringotce.

Orb se usmála. Mořská panna si sice stěžovala, ale byla spokojená. Nejenom že byla volná venku z nádrže, ale navíc mohla být i užitečná.

Orb počkala, dokud si neověřila, že mořská panna obyvatele maringotky vzburcovala, a pak obrátila stránku do Francie.

I tady už došlo k záplavám. Hlavní ulice vesnice zmizela pod

vodou. Tinka ustaraně vyhlížela ven; její manžel se dosud nevrátil.

„Musíš se dostat na vyvýšené místo!“ přesvědčovala ji Orb. „Dokud můžeš. Kvůli svému dítěti.“

„Kvůli dítěti,“ souhlasila zviklaná Tinka.

„Třeba bych tvého muže mohla najít. Jak ho poznám?“

Tinka ho dostatečně podrobně popsala. Orb se rozptýlila, až obklopila celý kraj, zaměřila se na popsané poznávací znaky a našla ho. Smrštila se tam.

Muž se nacházel v horách, avšak špatné podmínky způsobily, že jeho vůz sjel z cesty a polámalo se kolo. Nemohl pokračovat v cestě, dokud kolo nedal do pořádku, a to byla obtížná práce.

Orb se mu představila. „Aha, tak vy jste ta Tinčina přítelkyně, kterou jsem nikdy nepotkal!“ zvolal. „Myslel jsem, že si vás vymyslela, aby se svými fantasiemi nějak zabavila.“

„Vesnice bude brzy zaplavená. Já vám sem Tinku dopravím.“

„V tomhle počasí by neměla s dítětem chodit po venku!“ namítl. „Není na to zvyklá, protože to není dlouho, co se jí vrátil zrak; zabloudila by.“

„Řekla jsem, že vám ji sem dopravím,“ trvala na svém Orb. „Bez chůze.“

„Jste snad nějaká kouzelná bytost, že něco takového dokážete?“

„Ano.“ Orb obrátila stránku nazpět k Tince. „Polámalo se mu kolo,“ hlásila jí. „Spravuje jej. Bude mu to dlouho trvat. Potřebuješ si něco nutně vzít s sebou? Myslím, že se sem hned tak nevrátíš.“

„Dětskou výbavu,“ vyhrkla Tinka a dala se do pobíhání po světnici. Za chvilku svázala ranec zásob a přehodila přes sebe i přes dítě pláštěnku.

Orb jí položila ruku na rameno a obrátila stránku k vozu.

Tinka jí podala dítě a ranec a jala se pomáhat svému manželovi. Na Orb opět učinila dojem výkonnost cikánů, když byli postaveni před nějaký úkol. Také ji zasáhlo, že drží v náručí dítě. Kéž by si tak byla mohla ponechat Orlene! Ale i kdyby se nebyla musela vzdát dcery tehdy, jak by si mohla ponechat dítě, když vykonává úřad Přírody?

To samozřejmě nebylo možné. Poté, co se zklamala v Natashovi, rozhodla se, že si raději vybere úřad než rodinu.

Natasha – ah, Satan! Jak jí to mohlo předtím ujít? Byla zaslepená láskou. Ale, ach, kdyby to bývalo bylo skutečné! Její srdce se cítilo obelstěné; toužilo po iluzi, zatímco skutečnost byla tou nejhorší hrůzou, jakou si dokázala představit. Vdát se za Satana…

Stála v dešti, držela dítě a ranec příslušenství a byla v tu chvíli ráda. že nepřetržitý déšť maskuje slzy na její tváři. Jaký to byla nepředstavitelný blázen!

Cikáni spolu pracovali na kole. Neměli vhodné nářadí, ale dovedli šikovně improvizovat; v náležité době bylo kolo provizorně opravené a provozuschopné.

Tinka, urousaná a špinavá, se vrátila pro dítě. „Děkuji ti, Orb," řekla.

„Rádo se stalo," odpověděla Orb nešťastně. Přistihla se, že dítě odevzdává hrozně nerada; stalo se pro ni symbolem toho, čeho se vzdala.

„Za všechno."

Jenže tenhle teplý déšť by nebyl přišel, kdyby v sobě Orb byla potlačila hněv. Nezasloužila si díky, jen odsouzení. Ale věděla, že by to Tinka nechápala. „Jděte do hor," řekla. „Dokud déšť neskončí."

Muž přikývl.

Nastoupili na vůz a kůň znovu zabral. Orb jim zamávala a obrátila stránku nazpět do Jonáše.

Čvachtalové spali, kromě Jezebel. Ta se nacházela ve své svůdné podobě; nejspíš předtím strávila nějakou chvíli s kytaristou. Protože nikdy nespala, přišla za Orb. „Co pro tebe mohu udělat?" vyzvídala.

„Vynadat mi," řekla Orb. Zdálo se jí teď snadné mít blízký vztah k démonce, protože si sama připadala jako propadlá zatracení.

„Ten déšť musí někdy přestat," utěšovala ji Jezebel.

Ale nepřestával. Pršelo a pršelo a vedro trvalo. Orb brzy opět cestovala po světě, obracela stránky z jednoho území do druhého, neschopná odvrátit nadcházející katastrofu.

Pobřežní města byla zaplavená. Voda zabraňovala evakuaci; dálnice byly pod vodou, ostatní cesty odplavené. Lidé se ponejvíce stáhli do vyšších budov a ustupovali před stoupající hladinou vody do horních pater.

Horko však způsobovalo i rozpínání a stoupání vzduchu; větry sílily a s nimi i vlny. Jejich přívaly se tříštily o budovy a neúnavně je nahlodávaly. Orb viděla několik zřícených staveb; pokud v nich byli lidé, neměli šanci přežít.

Kolem se zmítaly vraky loděk. Tohle nebylo bezpečné moře pro plachtění! Ale jak jinak měli lidé, uvěznění v pasti, uniknout?

Mohla by některé vzít a obrátit stránku na nějaké vyvýšené místo? Ohrožených jich bylo tolik, že mohla pomoci sotva několika z nich, nicméně musela se o to pokusit.

Začala se rozpínat a hledat lidi v nouzi a narazila na budovu, která byla téměř pod vodou a na jejíž střeše stála žena s dvěma dětmi. Jak kolem nich zuřil vichr, tiskli se k vývodům klimatizačních trub. „Pomohu vám," křičela Orb. „Chyťte se mě za ruce!" Žena a děti tupě poslechly a sevřely své ruce kolem jejích. Nepátraly po tom, jak se tam dostala.

Orb obrátila stránku a zjistila, že je sama. Nebyla schopná je přenést s sebou!

Obrátila stránku zpátky. Ti tři stáli tam, zírali a nevěděli, co se stalo. „Snad to půjde po jednom," řekla Orb a vzala za ruku malou holčičku.

Obrátila stránku – ale dítě s ní nepřešlo. Už nedokázala přenášet jiné lidi! Provedla to ještě s Tinkou a s jejím dítětem, avšak nyní se zdálo, že její magie vyprchává. Možná ji pohltil Chaos; možná pohlcoval všechnu magii, aby ji využil pro své rozsáhlé ničivé úsilí.

Obrátila stránku zpátky, rozhodnutá najít nějaký způsob, jak nakonec uspět. Jenže tentokrát našla jen mohutnou vlnu, jak se tříští o vrchol budovy. Rozptýlila se a zřídla, takže se jí vlna nedotkla – ale když voda ustoupila, žena i děti byly pryč.

Orb věděla, že podobné tragédie se odehrávají po celém světě. Zažila jenom ukázku jejich úděsnosti.

Co to jen udělala?

Sklesle obrátila stránku na dub v Irsku. Voda už dosahovala do poloviny kmene a dryáda seděla mezi listím na vrcholku, úplně jako ta žena s dětmi na budově.

Orb se zachytila větví vedle ní. „Nedokážu už přenést lidi, ale třeba mohu přenést tebe," řekla. „Podej mi ruku a já se tě pokusím

přepravit někam na vyvýšené místo.“

„Nemohu opustit svůj strom!“ vykřikla dryáda jako smyslů zbavená.

To byla samozřejmě pravda. Dryáda byla se svým stromem neodlučně spjatá; snad byla přímo duší stromu. Nemohla jej opustit. „Doufám, že se voda brzy zastaví,“ řekla s pukajícím srdcem Orb.

Dryáda na ni bezvýrazně hleděla.

Orb obrátila stránku do Indie.

Maringotky pluly, avšak nejistě. Jejich obyvatelé z nich vylévali vodu, avšak neustálý příval je opět plnil. Ostrý vichr zaháněl karavanu na otevřené moře.

Přežijí tihle lidé? Zahanbená Orb svou přítomnost nedala najevo.

Vrátila se do Jonáše, který se stále skrýval hluboko pod zemí. „Celý svět je zaplavený,“ zvěstovala sukubovi. „Ztratila jsem moc přenášet druhé lidi. Mohu jenom přihlížet tomu, jak hynou.“

„Nemůže pršet navěky,“ řekla Jezebel. „Na to není dost vody.“

Orb bezmocně odešla do své komory a lehla si, ačkoliv neočekávala, že usne. Necítila se unavená a dospěla k závěru, že tak působí její nová úloha vtělení. Avšak odpadla téměř okamžitě, jak ulehla.

Když se probudila, zdálo se, že všechno je při starém – – jenže Orb si uvědomila, že to je jen zdání, vyvolané atmosférou v Jonášovi. Obrátila stránku na starý dub – – a vyděsila se, neboť byl pryč. Vlny jej zjevně podemlely a odnesly i s dryádou. Orb ztratila starou přítelkyni, ale co mohla dělat?

Přemístila se do Indie. Nížiny zmizely pod rozbouřeným oceánem a po plujících maringotkách nebylo ani potuchy. Vítr byl tak divoký, že mohly ztroskotat i dobře vybavené lodě; maringotky neměly šanci. Další staří přátelé byli pryč.

Ale mořská panna… ta mohla přežít! Kde je?

Orb se dala do rozpínání přes celou oblast a pátrala po mořské panně. Našla ji, jak pluje v hlubině, kde byla voda klidnější. Ale nemohla se s ní tam dole setkat a bála se velkých mořských nestvůr. Co kdyby se některá rozhodla, že se mořská panna stane její kořistí?

Podle všech známek se tu ovšem velcí dravci nekrmili. Déšť a tání, které zvedaly hladinu oceánu, zároveň snižovaly slanost po-

vrchových vrstev mořské vody, což zřejmě ta stvoření odpuzovalo. Mořská panna si zvykala na sladkou vodu tak dlouho, že jí nevadila. Snad bude v pořádku.

Orb obrátila stránku do jižní Francie a zaměřila se přitom na Tinku. Objevila vůz, jak se vleče blátem vzhůru do hor. Kolo drželo. Aspoň tady záplavy nehrozily.

Už se chystala vrátit do Jonáše, když tu si něčeho všimla. Úbočí hory jako by změnilo vzezření. Půda byla podivně huňatá. Stejně tak kmeny stromů a dokonce i listí.

Orb vztáhla ruku a ulomila větvičku. Pocítila v sobě nepatrné škubnutí a uvědomila si, že je nyní Přírodou a má důvěrný vztah ke každé živé věci, včetně té větvičky, kterou právě oddělila od jejího stromu.

Prozkoumala ji. Z větvičky jako by rašil nový život. Byla pokrytá čímsi jako řasami.

Řasy rostly na všem a vyrazily i plísně. Vlhké a teplé prostředí růst takových organismů podporovalo. Podle všeho to byl jeden z neškodných důsledků tohoto počasí.

Orb se vrátila do Jonáše – a zjistila, že se pohybuje, že kamsi pluje horninou. „Kampak," vyzvídala.

„No," vyhrkla Lou–Mae, „chtěla jsem se s tebou rozloučit. My… Miami je pěkně nízko a moje rodina – musím teď být s nimi."

„A já musím jít s ní," dodal bubeník. „Tak se necháme vysadit a uvidíme, co se dá dělat."

Orb je chtěla varovat před podmínkami panujícími ve městech na pobřeží, ale došlo jí, že sotva jsou z těch, kdo se sami zachraňují, zatímco jejich příbuzní a přátelé jsou v nebezpečí. „Dostaňte je na vyvýšená místa tak rychle, jak to jen dokážete," poradila jim. Jenže kolik vyvýšeného terénu je na Floridě?

Věděla, že málo. Celý stát bude brzy pod vodou. Příbuzní budou ztraceni – a Lou–Mae a bubeník s nimi.

Musí něco udělat. Ale co? Ztratila schopnost přepravovat jiné lidi a tady bylo ohroženo celé město a vůbec všechna města na pobřežích celého světa. Co by měla udělat, aby je zachránila?

Byla vtělením Přírody, ne? Měla by být schopná něco udělat! A také musí!

Obrátila stránku do Očistce. Tam narazila na Erota, jako by na ni čekal. „Řekněte mi jen jednu věc," vyštěkla. „Jaké síly mohu jako Gáia vyvolat?"

„Jakékoliv síly Přírody," odpověděl. „V libovolné intenzitě. Ale musíte vědět jak a k jejich dokonalému zvládnutí dojdete jedině dlouhou zkušeností. Já vám s tím nemohu pomoci; já znám jenom to, co se týká lásky."

„A kde jste byl, když mě Satan sváděl?" zeptala se divoce.

„Do toho jsem se nevměšoval; nižší vtělení nemohou ovlivňovat vyšší. Zamilovala jste se do něho sama od sebe a já jsem to musel vzít jako hotovou věc."

Jistě tomu tak bylo. „Kde mohu sehnat informace, které potřebuji k tomu, abych zvládla svůj úřad?" zeptala se sklíčeně.

„Neexistuje žádný psaný text, pokud myslíte tohle. Musíte jej zvládnout sama."

„Na to nemám čas! Potřebuji návod! Kdo mi jej může poskytnout?"

Pokrčil rameny. „Nejspíš jedině předchozí Gáia."

„Ale ta je v Nebi!"

„Ne, je na Zemi. Má ještě něco svého přirozeného života před sebou."

Takže předchozí Gáia zůstala mezi smrtelníky! Orb se rozptýlila, zaměřila se na ni, našla ji a zhmotnila se u ní.

„Ale! Nazdar, Gáio," řekla žena. Vypadala přesně jako předtím – tedy tak, jak vypadala její Satanem seslaná napodobenina.

„Proč jste mi předala svůj úřad?"

„Nic netrvá věčně," prohlásila žena. „Unavovalo mě, jak jsem se snažila udržet přirozený pořádek ve světě. Každá chybička má tak rozsáhlé následky! Je to nervózní zaměstnání. A tak, když jsem viděla někoho, kdo má schopnosti na to, aby mě nahradil, podpořila jsem to."

„Podpořila? Chcete říci, že jste tomu napomohla?"

„Ale ovšem! Ne všechna vtělení odcházejí nedobrovolně. Jak jsi rostla, já jsem ustupovala, až jsi nakonec dorostla úplně a převzala jsi všechno a já jsem se stáhla zpátky mezi smrtelníky. Až to unaví tebe a nabídne se následnice, můžeš udělat totéž a dožít svůj smrtelný

život v situaci, kterou jsi sama pomáhala stvořit.“

„Ale já jsem v tom nadělala zmatek!“ namítla Orb. „Zazpívala jsem špatný motiv a na Zemi teď řádí Chaos!“

„Všichni děláme zpočátku chyby,“ pravila žena klidně. „Dobře si pamatuji na Černý mor! Jediné, co jsem mohla udělat, bylo uchránit před vymřením zbytek populace, ale pak už jsem pochopitelně o svém úřadu věděla víc!“

„Ale já jsem zazpívala Píseň chaosu!“

Žena přikývla. „To si opravdu nemyslím, že bys na ni byla připravena. Ale pokud ji dokážeš ovládnout, budeš mít nesmírně mocný nástroj.“

„Právě proto jsem za vámi přišla! Nemám ponětí, jak Chaos zastavit, aby nezničil svět. Pokud mi můžete říci…“

„Mohu a nemohu,“ řekla žena. „Víš, já jsem pro své řídicí postupy nepoužívala hudbu. Takže nevím, jak se používá. Předpokládám, že ty bys zase nebyla schopná používat řídicí postup, se kterým jsem obeznámena já.“

„Co to je?“

„Pseudogesta.“

„Cože?“

„Gesta, která nedosáhnou úrovně provedení. Vzorce svalového napětí. V těle je mnoho svalů a ještě víc jejich kombinací.“

„O tom nic nevím. Já zpívám melodie…“

„O těch nevím nic já. Proto ti nemohu poradit nic konkrétního. Mohu ti jen říci, jak bych postupovala já, kdyby byl v činnosti můj systém. Urychlila bych cyklus toho vzorce Chaosu, který jsi vyvolala, a doufala bych, že se uklidí dřív, než bude zkáza úplná.“

„Nemohu jej jednoduše neutralizovat?“

„Pokud by to šlo, já o tom nevím. Jiné věci se neutralizovat dají, ale Chaos je něco jiného. Musí projít až do konce tím průběhem, kterým se dal – a který se nedá předpovědět. Ale čím kratší dobu existuje, tím menší budou pravděpodobné škody. Je to uvážené riziko – ale u Chaosu si samozřejmě nelze být ničím jistý.“

Orb to sotva dodalo nějakou odvahu. „Jak mohu použít hudbu, abych urychlila cyklus?“

„Měla bys použít tentýž motiv, který cyklus vyvolal, a vyvolávat

jej znovu a znovu. Každé vyvolání by mu mělo přidat na intenzitě. Je to ovšem nebezpečné, protože to může zvýšit nejen jeho rychlost, ale i energii. Je možné, že bys nejlépe udělala, kdybys jej nechala být.“

„Ale lidé umírají!“

„To vidím. Ale když sázíš na dvojnásobek nebo nic, případně na trojnásobek nebo nic, výsledek není vždycky zrovna takový, jaký by se ti líbil!“

Orb si povzdechla. Věděla, že předchozí Gáia má pravdu. Risk je risk. „Děkuji vám za vysvětlení,“ řekla a obrátila stránku zpátky do Jonáše.

„Nemyslím, že bys dokázala svou rodinu zachránit,“ řekla Orb Lou–Mae. „Je to moje chyba; uvedla jsem do pohybu vzorec, který nedokážu kontrolovat. Je ovšem možné, že to budu schopná změnit. Riskuji však, že to bude ještě horší. Co ty na to?“

Lou–Mae ani neuvažovala. „Napřed je zachráníme. Riskuj, až kdybychom to nedokázali udělat.“

„Pak budu riskovat,“ souhlasila Orb, jíž se ulevilo, že má jasný základ pro své rozhodnutí.

-15-

CHAOS

Hladina oceánu stoupla o patnáct stop. Přívaly deště nad Floridou to ještě zhoršovaly. Většina Miami byla pod vodou a z nového rozlehlého jezera vyčnívaly jen budovy. Obyvatelstvo se shromáždilo na zmenšujících se ostrůvcích terénních vyvýšenin a v horních patrech odolnějších budov. Stále nepřetržitě lilo.

Orb potřásla hlavou. Většina obyvatel města mohla sice být naživu, avšak pokračující vzestup hladiny je odsuzoval k smrti. Všechny použitelné čluny už byly pryč a pro většinu lidí bylo nemožné uplavat vzdálenost k nejbližší bezpečné pevnině, jež se mohla měřit i na stovky mil.

Jonáš je zanesl do čtvrti, v níž mívala Lou–Mae svůj domov. Čtvrt' byla pod vodou a lidé pryč. Tam, kde se zřítily domy, tvořily ruiny malé ostrůvky, mezi kterými plavaly trosky a odpadky. Lou–Mae na to bezvýrazně hleděla.

„Utekli někam do vejšky," řekl bubeník spěšně. „Měli čas; voda stoupala pomalu."

„Ano," přisvědčila a její šok ustupoval.

„Mohu je najít," nabídla se Orb. „Popiš mi někoho ze svých přátel nebo příbuzných a já se na něho zaměřím."

Lou–Mae jí popsala svou matku. Orb se rozptýlila, a když na tu ženu narazila, smrštila se na tom místě. Nacházela se ve velké budově, nyní sloužící jako útočiště. Lidé se nahromadili v nejhořejších patrech. Mnozí utrpěli zranění; byla tu pro ně vyhrazena provizorní ošetřovna.

Orb s odporem sledovala, že se tu objevil stejný huňatý porost, jaký viděla ve Francii. Pokrýval stěny i strop a dokonce vyrážel i na oblečení některých lidí. Teplo a vlhko jej podporovaly v růstu a on zamořoval všechno. I vzduch byl po něm cítit.

Matka Lou–Mae byla robustní žena, ale když se Orb zhmotnila vedle ní, málem nadskočila. Orb byla jediná bílá osoba v místnosti.

„Jsem přítelkyně Lou–Mae," oznámila Orb. „Ona se k vám tady chce přidat a pokusit se vám pomoci. Ostatní z rodiny a její přátelé – jsou v pořádku?"

„Většina – prozatím," řekla žena zachmuřeně. „Znáte odsud nějakou cestu?"

„Ne pro tolik lidí," řekla Orb. Nebyla si jistá, zda Jonáš přijme vůbec někoho, kdo neměl přímý vztah k Čvachtalům, a určitě už by nepřijal stovky takových.

„Tak řekněte Lou–Mae, ať zůstane tam kde je, protože tam je bezpečnější."

„To ona neudělá," řekla Orb. „Chce být s vámi. Buduji muset přivést."

Žena chápavě přikývla. Orb obrátila stránku do Jonáše. „Našla jsem ji," oznámila. „Je v pořádku, ale chce, abys zůstala, kde jsi."

„Já vím," řekla Lou–Mae. „Nezůstanu."

„Ona to ví." Orb navedla Jonáše do správného směru a ten vyplul k budově.

Lou–Mae a její matka se v slzách přivítaly. Lou–Mae jí představila bubeníka a seznámila ho i s ostatními členy rodiny. Pak se obrátila k Orb. „Oni se odsud nikdy nedostanou. Vrať se do ryby a riskni to. My to tu přečkáme s nimi."

Orb si povzdechla. Lou–Mae znala riziko. Ale bylo zřetelné, že riziko pokračování současné situace je horší. Vrátila se do Jonáše.

Tam zůstali už jenom Jezebel a kytarista. „Zkusím to," prohlásila Orb.

„Nic jiného ti nezbývá," souhlasila Jezebel. „Kytara by ti třeba pomohla."

Kytarista si přinesl nástroj. „Jenom mi řekni, co chceš."

„Je to na způsob Jitřní písně nebo Denní písně, ale liší se to," řekla Orb. „Začni jimi a pozměň to, jak uvidíš." Kytarista přikývl.

Orb se připravila a začala zpívat. Píseň chaosu přesáhla je i Jonáše, rozpínala se podobně jako Orb při svém cestování a ovíjela rozbouřený svět. Komora se rozplynula a bylo to, jako by stáli v dešti a stali se jeho součástí, součástí vířícího vzduchu a vody. Píseň se toho prostředí zmocnila, pohnula jím a zesílila je. Nastala tma a přišlo světlo, avšak temnota byla rozlehlá a silná, zatímco světlo bylo omezené a slabé. Chaos se probouzel k nové síle.

Orb při zpěvu pocítila chlad, ne však tělesný. Hrála si se silami, kterým sotva rozuměla. Když je poprvé vyvolala, přivedlo to na svět tuto vodní pohromu; co bude následovat nyní?

Dokončila píseň; tu část, kterou mohla zazpívat. Zbytek se dokončí sám po svém.

„Ta věc má ale sílu!“ zamumlala Jezebel. „Nejsem člověk, ale cítila jsem to. To by otřáslo samotným Peklem.“

„Je to hazard,“ připomněla Orb. „Nevím, jestli dělám dobře nebo špatně.“

Lijavec venku polevoval. Orb se rozptýlila a zjistila, že to probíhá na celé zeměkouli. Teplota přestala stoupat a zvolna se vyjasňovalo.

Smrštila se. „Myslím, že jsme z nejhoršího venku,“ sdělila ostatním a nesmírně se jí ulevilo. Pak se vrátila do své komory, zhroutila se na lůžko a usnula.

Probudila se trochu osvěžená. Jezebel jí uchystala snídani. Orb nevěděla, který čas dne nebo noci je, nicméně snídaně se zdál být přiměřený název. Jonáš plul opět pod zemí a všechno bylo klidné.

Orb si toho všimla až po chvíli. „Proč je Jonáš pod zemí?“ zeptala se.

„Obyčejně k tomu má důvod,“ odvětila Jezebel.

„Raději se podívám.“

Orb obrátila stránku do Miami. Byl tam klid a teplota o něco klesla. Budovy stále obklopovala voda, ale to nejhorší se zdálo být pryč.

Přesto se poohlédla po Lou–Mae. Ta zůstala v oné budově, představující malý ostrůvek, spolu se svou matkou a ostatními. Jídla měli dost ze zásob restaurace, která se nacházela o patro níže; vzhledem k záplavám a výpadku elektrického proudu by se stejně brzy

zkazilo, a tak dohlíželi jen na to, aby se jím neplýtvalo zbytečně.

Řasy rostly všude. Kus stěny nesl stopy po tom, jak se jej někdo pokoušel oškrábat, ale už jimi byl znovu porostlý. Jejich pach ve vzduchu zesílil; bylo nemožné dýchat a nevdechovat je přitom.

Lou–Mae a její matka byly v pořádku, zato bubeník ležel pod přikrývkou na zemi. „Má horečku," oznamovala ustaraně Lou–Mae. „On a několik dalších. Máme tu jednoho lékaře, ale ten říká, že nedokáže určit, co to je; na chřipku to nevypadá."

„Mohla bych ho vzít zpátky do Jonáše," navrhla Orb.

„Ne, on chce zůstat tady se mnou. Já se o něho postarám."

„Třeba bych ho mohla vyléčit zpěvem," napadlo Orb.

„Och, tobě se vrátila moc?" rozzářila se Lou–Mae.

„Nevím." Orb přistoupila k bubeníkovi, uchopila jeho horkou ruku a zazpívala Jitřní píseň. Nastala noc a potom úsvit a překvapily ostatní přítomné, avšak Orb poznala, že to nemělo žádný léčivý účinek. I tuto podobu její moci pohltila Píseň chaosu.

„Bude v pořádku," prohlásila Lou–Mae a tvářila se statečně.

„Zůstanu s tebou ve styku," řekla Orb. Bylo jí těžko u srdce, ale o mnoho víc udělat nemohla.

Pak ji něco napadlo. Rychle sňala svůj náhrdelník s amuletem z měsíčního kamene, který jí Čaroděj věnoval, když byla ještě dítě. Jako vtělení jej už nepotřebovala. Obrátila se znovu k Lou–Mae. „Nos jej, prosím," řekla a přetáhla řetízek Lou–Mae přes hlavu.

„Co to je, Orb?"

„Amulet. Ochrání tě, aby ti nic neublížilo."

„Ale…"

„Prosím; já chci, abys jej nosila. Nikdy jej nesundávej. Slib mi to."

Lou–Mae ji objala. „Slibuji, Orb."

Když se octla zpátky v Jonášovi, rozhodla se Orb rychle prověřit i ostatní. Obracela stránky a přesvědčila se, že klid se rozšířil po celém světě. Tinčin vůz stál bezpečně na vysokém úbočí, mořská panna se nacházela v jeskyni poblíž nově vzniklého pobřeží a z polí Betsiiny farmy voda opadávala. Všude vzniklo mnoho škod a nazmar přišlo mnoho životů, avšak masakr ustal.

Panuje skutečně takový klid? Nevěřila tomu úplně, a tak obrátila

stránku do Očistce. Tentokrát se vydala do hradu Války a byla poněkud ženský zvědavá na situaci svého bývalého milence.

U přední brány se setkala s postavou v kápi. „Myme?“ oslovila ji váhavě.

Postava kápi odhrnula. Její hlavu tvořilo svíjející se klubko červů.

Orb zaječela.

„Děkuji,“ řekla postava. „Co si přejete?“

Orb poznala, že to není Mym. „Já… chtěla bych navštívit Marta.“

„A kdo jste?“ Jak postava mluvila, červi se kroutili a vytvářeli ústa, artikulující slova.

„Já… řekněme přítelkyně.“ Neměla chuť se té věci přiznávat, kdo je a co chce.

Příšerná postava se otočila a odkráčela dovnitř hradu. Orb byla ráda, že čeká venku. Jakou to má Mym dnes společnost?

Brzy se však objevila krásná mladá žena. „Objevila“ bylo doslovné vyjádření: jednoduše se zhmotnila na místě, kde předtím nikdo nestál.

„Lilith,“ vyhrkla Orb, která ji poznala.

Démonka se zarazila. „My už jsme se setkaly?“

„Nepřímo. Vy jste Mymova démonská milenka.“

„To je pravda. Ale kdo jste vy?“

„Jeho bývalá milenka,“ řekla Orb s jistou pýchou.

„Vy přece nejste Úchvatnost malachitu.“

„Ještě dřív.“

Lilith se rozpomněla. „Ta, co s ním měla dítě! Měla jsem vás poznat; už jsem vás kdysi ztvárnila.“

„Ztvárnila? Mne?“

„Vzala jsem na sebe vaši podobu.“ Démonka se mžikem proměnila v Orbin zrcadlový odraz. „Mym vás nikdy nepřestal milovat, víte? A tak jsem občas… no nevadí. Zkrátka jsem vás tady neočekávala. Pojďte dál; vím, že se s vámi rád setká.“

Orb poslechla. „Ta postava, která… ta s těmi červy…?“

„Ach, to je Mor, jeden z takříkajíc služebníků Války. Nižší vtělení. Má právě službu, a tak přišel otevřít. Chvilku trvá, než si na něj

zvyknete.“

„On je… ve službě?“ Orb začalo leccos docházet.

„Dohlíží na líhnutí parazitů, nemocí a plísní, pro které jsou teď ideální podmínky.“

„Plísně… řasy…“

„Ty také,“ přisvědčila démonka. „Ty jsou neškodné, zato mikroskopické houby ne. Až tyhle nové spory zamoří lidské systémy, bude z toho epidemie, jakou ještě nikdo nezažil. Mor je na svůj úspěch nesmírně hrdý.“

Bubeník měl horečku, stejně jako řada jiných. Nyní Orb pochopila, že změna počasí přišla příliš pozdě; nejhorší zkáza byla neviditelná. Triliony spor, které pronikaly do každé části prostředí, zachvacovaly zvířata i lidi a působily nemoci, které byly i pro moderní medicínu těžkým oříškem a v současné situaci byly osudné.

Přišla další žena. „Ligeia,“ zvolala Orb. „Nebo bych snad měla říkat princezna?“

„Pokud mi dovolíte, abych vás nemusela oslovovat titulem, obejdu se i já bez svého,“ pravila Ligeia. „Chápu, proč vás Mym miluje.“

„To už patří minulosti,“ odvětila zmateně Orb. „Přišla jsem si s ním jenom promluvit.“

„Jistě. Vtělení se spolu často radívají. Vyslala jsem za Mymem posla; brzy by měl dorazit. Zatím si s námi musíte vypít čaj.“

„Já… ano,“ podvolila se Orb, necítící se ve své kůži. Ligeia byla tak sebejistá a vznešená!

Kráčely do patia v zadní zahradě. Bylo to tam přesně takové, jak to Orb viděla kdysi.

„Jak to, že nás znáte?“ vyzvídala Ligeia, když se sluha ujal péče o jejich pohodlí.

„Potkala jsem vaše… napodobeniny,“ vysvětlovala Orb. „Satan…“

„Úplně to chápeme!“ ubezpečila ji Ligeia. „Než nás Mym osvobodil, byla jsem zajatkyní v Pekle a Lilith byla pekelným stvořením. Satanovy podvody se čítají na myriády a jsou zapeklitě rafinované. Ty napodobeniny vám daly falešné informace?“

„Částečně. Jenže vám ve skutečnosti byly tak podobné a byly

tak přesvědčivé – připadám si, jako bych tenhle výjev už zažila. Já…“ Orb se odmlčela, neboť ji napadlo, že se mohla octnout v další vizi. Jak mohla poznat rozdíl mezi vizí a skutečností, když byly napodobeniny tak dokonalé?

„A nyní si námi nejste jistá,“ dokončila za ni Lilith.

„Namítaly… namítaly byste něco, kdybych si ověřila…“

„Beze všeho,“ řekla Ligeia. „My tomu rozumíme, Orb.“

Orb obrátila stránku do Jonáše, vzala svou harfu a vrátila se zpátky do hradu. „Mojí harfy se nemůže dotknout podvodník,“ vysvětlovala. „Je to dar od Krále Hor. Když dovolíte…“

Ligeia se usmála. Nejen že se harfy dotkla, nýbrž si ji dala na klín a zahrála na ni několik akordů.

„Vy umíte hrát na harfu?“ otázala se Orb překvapeně.

„Nijak zvlášť. Ale jako od smrtelné princezny se ode mne očekávalo, že budu schopná zaujmout nějakého prince a hudba je jedním ze způsobů, jak toho docílit. Tohle je krásný nástroj.“

Přiblížila se Lilith. „Já jsem zručná ponejvíce právě v klamech,“ poznamenala. „Takže to asi…“ Dotkla se harfy. Nic se nestalo.

„Teď přece nikoho neklamete,“ řekla Orb.

„Nedopouštím se klamů od doby, kdy mě Mars zachránil,“ řekla Lilith s rukou stále na harfě.

„Ani když jsi na sebe tuto noc vzala moji podobu?“ vyzvídala Ligeia s předstíranou zlomyslností.

„Chtěl tebe, ale ty jsi byla indisponovaná,“ připomněla jí démonka. „A tak mě požádal…“

Ligeia se zasmála. „Já to vím, Li! Jenom jsem si tě dobírala.“

„Já bych bez tvé dobroty snad ani nemohla být, Li,“ odvětila démonka.

Orb zavrtěla hlavou. „Přesně jako v té vizi. Manželka a konkubína jako přítelkyně. Asi bych to nedokázala pochopit, dokud jsem nepoznala Jezebel.“

„Vy znáte Jezebel?“ zeptala se Lilith se zájmem. „Toho sukuba?“

„Už s tím skončila.“

„To není možné!“

Ligeia položila démonce ruku na paži. „Zapomínáš, s kým mlu-

víš.“

„Omlouvám se, Gáio,“ řekla Lilith v rozpacích. „Vy ovšem jediná ze svého lidu jste dokázala, aby se změnila!“

Trapnou situaci zachránila Ligeia. „Orb, Mym určitě hned přijde. Bylo by od nás příliš opovážlivé, kdybychom vás požádaly, abyste nám zazpívala, když už máte harfu s sebou? Pokud jsem slyšela, není v žádné říši nikdo, kdo by se vám mohl rovnat.“

„Jeden takový existuje,“ řekla Orb a přes duši jí přelétl stín.

„Kdo to může být?“

„Satan.“

„Satan? Nikdy jsem si nevšimla…“

„Je to pravda,“ potvrdila Lilith. „Oddává se tomu málokdy, ale já jsem ho znala dřív, než převzal svůj úřad. Jako smrtelník byl ten nejúchvatnější zpěvák, jakého lidstvo zplodilo a znalo. Myslím, že právě to mi ulehčilo práci s jeho svedením.“

Orb i Ligeia se obrátily k démonce. „Ty jsi ho svedla – jako smrtelníka?“

„Na rozkaz jeho předchůdce. Ironie osudu. Satan se obával potenciálu dobra v tomto smrtelném zpěvákovi, a tak mě vyslal za ním, abych do jeho srdce zasila zlo. Byla jsem až příliš úspěšná. Smrtelník se nechal svést a nahradil toho, kdo mě vyslal. Pak jsem nového Satana milovala – až do chvíle, než mě poslal svádět Marta. Teď miluji Marta.“

„Marta je snadné milovat.“

„Amen,“ pravila Orb.

„Těší mne, že se všechny tak shodnete,“ ozval se od vchodu Mym, hledící na všechny tři ženy.

Ligeia se vzpamatovala první. „Orb se nám chystala zazpívat,“ sdělila mu. „Pak si s tebou musí promluvit.“

„Ne.“

Opět byly všechny tři překvapené. Opět se vzpamatovala Ligeia. „Přišla si pro radu od vtělení, Myme. Nemůžeš ji takhle odmítnout.“

„To jsem nemyslel,“ řekl. „Ale nesmím ji slyšet zpívat.“

„Vždyť se ti můj zpěv vždycky líbil,“ ozvala se Orb zmateně.

„Moje láska k tobě nikdy nezhasla,“ řekl vážně. „Dostalo se mi sice za ni náhrady, ale stále trvá. Znám moc tvé hudby. Kdybych ji

znovu uslyšel, zatoužil bych po tobě víc než po své ženě a po tomto stvoření a to by ublížilo našim vztahům. Mluv se mnou, ale nezpívej přede mnou.“

„Řekla bych, že má pravdu,“ řekla Lilith Ligei. „Byla jeho první láskou a je jí dnes ještě víc, než byla kdysi.“

„Necháme vás při vašem rozhovoru o samotě,“ přikývla Ligeia.

„To není třeba,“ prohlásila Orb spěšně. „Chtěla jsem se jenom poradit o své současné situaci. Vyvolala jsem Píseň chaosu, a když hrozila zaplavit svět, vyvolala jsem ji znovu v naději, že tím to rychleji přejde. Zdá se, že to skončilo, ale dělá mi to starosti; nemohu uvěřit, že by se Chaos tak jednoduše nechal odstranit pouhým novým vyvoláním. Může Chaos vyrušit sám sebe?“

„O tom pochybuji,“ řekl Mym. „Ale možná vím o někom, koho bychom se mohli zeptat.“

„Kdo to je?“ zeptala se Orb, jen stěží se odvažující uvěřit, že existuje pohotový zdroj informací, které tolik potřebovala.

„Počítač v Očistci. Ten ví všechno; jediný zádrhel spočívá v tom, donutit jej, aby odpovídal k věci.“

„S počítači nemám zrovna mnoho zkušeností,“ řekla Orb pochybovačně.

„Zdá se, že je to zařízení démonického původu. Lilith by měla být schopná přimět jej pracovat.“

„Mohu to zkusit,“ souhlasila démonka.

„Šel bych tam s tebou sám, ale je pro mne těžké zdržovat se v tvé blízkosti tak dlouho,“ řekl Mym. „Co minulo, musí zůstat v minulosti.“

„Ano,“ souhlasila Orb a zachvěla se. PseudoMyma z vize objala, avšak skutečnost jí dovolila zachovat si lepší pohled na sebe samu.

„Tudy,“ pravila Lilith. „Můžeme jít pěšky; je to blízko.“

Orb si na něco vzpomněla. „Vy jste mě ztělesnila… pro něho?“

„Když mluvil o vlivu, který na něho máte, myslel to vážně,“ řekla démonka. „Kdyby byl měl na vybranou, nikdy by vás byl neopustil. Ztvárním mu každou ženu, o kterou mě požádá, ale když jsem ztvárnila vás, jenom se na mne díval tak toužebně a smutně, že i já, která nemám žádné skutečné lidské city, jsem byla zmatená. Ani se

mě pak nedotkl, protože se bál, aby to v něm znovu nevznítilo vášeň, kterou by nedokázal nikdy opravdu uspokojit.“

„Děkuji vám, že jste mi to řekla,“ pravila Orb.

Vešly do působivé budovy a odebraly se do výpočetního střediska. Lilith stroj zapnula.

JAKÝM PRÁVEM SI SE MNOU HRAJEŠ, PŘEBĚHLICE Z PEKLA? vypsalo se na obrazovce.

„Pomáhám vtělení,“ odsekla se zadostiučiněním Lilith. „Nové Gáie.“

AHA, DCERA OSUDU. DĚLÁŠ V ŘÍŠI SMRTELNÍKŮ ŘÁDNÝ ZMATEK!

Orb se cítila podivně, když měla mluvit k popsané obrazovce, ale musela na to odpovědět. „Jdu za tebou, abys mi pomohl ten zmatek urovnat.“

TO MŮŽE JEDINĚ CHRONOS, POKUD BUDE CHTÍT.

Tak tohle byl způsob, jak by to šlo zastavit! „Proč by neměl chtít?“

MÁ OSOBNÍ DŮVOD.

„Jaký?“

STROJ NALEŽITĚ NECHÁPE LIDSKÉ MOTIVACE.

„No dobře, tak prostě půjdu a požádám Chrona o pomoc.“

ZLOM (MU) VAZ, vypsala obrazovka sardonicky.

„Ligeia měla pravdu,“ zamumlala Orb. „Je to ďábelské zařízení.“

„V Pekle by se určitě vyjímal,“ řekla Lilith.

TO ŘÍKÁ TEN PRAVÝ. A počítač zhasl.

„A jak teď najdu Chrona?“ otázala se Orb. „Předpokládám, že má hrad nebo něco tady v Očistci.“

„Má, ale ostatní tam bez pozvání nechodí. Je lepší mu nechat vzkaz a počkat, až se sám ozve. Můžeme to udělat za vás; určitě se u vás zastaví, až přijde čas.“

Orb si povzdechla. „Aspoň vím, že někdo může pomoci. Děkuji vám i Ligei za pomoc.“

„Zůstáváme vašimi dlužnicemi,“ odvětila démonka. „Vy jste pomohla Mymovi, aby se stal tím, čím je, a on je naše…“ odmlčela se, přestože se viditelně snažila vyslovit ještě nějaké slovo.

„Spása?“

Lilith přikývla. „Někdy skoro zapomínám na svůj původ. Jsou slova, která nemohu vyslovit.“

„Rozumím. Jedna démonka už je mojí přítelkyní; doufám, že vy budete také.“

„Chápu, proč vás Mym miluje.“

Orb ji objala a démonka se k ní na okamžik přivinula jako ztracené dítě. Pak Orb obrátila stránku zpět do bydliště Přírody.

Tentokrát byla rozhodnuta, že je prozkoumá pozorněji. Stále se nejvíce cítila doma v Jonášovi, avšak bylo jí jasné, že si bude na své sídlo v Očistci muset zvyknout. Naneštěstí jí jeho vzhled stromu připomněl dryádin dub na irských blatech a to jí způsobilo bolest. Prudce obrátila další stránku do Jonáše.

Byl znovu v podzemí. „Počasí zase nabírá na obrátkách,“ informovala ji Jezebel.

Orb se vydala do Miami. Počasí se skutečně horšilo; sice nepršelo, voda poněkud opadla a teplota poklesla, domy však nyní strhávaly vichřice. Voda podemlela základy spousty budov a zřícenin bylo víc než posledně. Město bylo i nadále ve vážných potížích.

Orb zaskočila za Lou–Mae. Místnost skýtala obraz pohromy.

Většina jejích nedobrovolných obyvatel, včetně bubeníka i matky Lou–Mae, ležela s horečkou. Lou–Mae sama byla zdravá a statečně ošetřovala ty, kdo si nedokázali pomoci sami. Orb však měla podezření, že u Lou–Mae nešlo o přirozenou imunitu, nýbrž že ji před epidemií chránil Čarodějův amulet.

Budovou se šířil zápach. Bylo jasné, že hygienické příslušenství po výpadku elektřiny selhalo a následné podmínky šíření nákazy jen podporovaly. Avšak dokud voda neopadla, lidé neměli kam jít. Ti, kteří hledali vyvýšená místa, ustupovali před sílícím větrem do budov, které se jim zrovna namanuly.

Asi nemohla dělat nic. Věděla, že Lou–Mae svou matku a ostatní neopustí a ani nemohla jejich skupinu přenést do bezpečí na jiné místo. Mohla jedině doufat, že vichřice ustanou dřív, než se vlny příliš rozdivočí.

Obrátila stránku do Francie. I zde sílily větry a teplota klesala. Tinka a její manžel však byli podle všech známek v pořádku.

Kolem Indie hladina moře klesala. To ulehčovalo stav lidí, jejichž země byla zaplavena, avšak jeskyně mořské panny se začala odkrývat. Mořská panna bude mít brzy problémy, jestli se nepřesune do hlubší vody dřív, než od ní bude odříznuta.

Po celém světě vznikaly smršťě a bořily nedostatečné úkryty lidí sužovaných morem. Orb poznala, že Chaos ještě neskončil; jenom změnil způsob. Nabral nový kurs a větrné bouře byly zřejmě jen důsledkem té změny. Vzduch, dříve ohřívaný, nyní chladl a roztálá ledová pole se obnovovala. Polární čepičky, které předtím skoro zmizely, se nyní opět rozrůstaly. Vichry pak byly důsledkem vznikajících teplotních inverzí, když se vzduchové hmoty snažily promísit a nemohly.

Pobřežní města na celém světě byla pobořena. Budovy, které odolaly stoupajícím vodám, se nyní hroutily pod nápory vln, které na ně vichr hnal s novou silou.

Orb obrátila stránku opět do Miami. Město vyhlíželo jako po bitvě. Bičovaly je nestvůrně velké vlny, třebaže hladina byla nízká. Moře nyní působilo na základy ještě ničivěji, neboť stálé údery vln rozrušovaly dno daleko více, než tak činila stojatá voda. Napomáhaly tomu i kusy betonových trosek, které pod náporem vln otloukaly všechno kolem i sebe navzájem.

Přemístila se do budovy, kde byli Lou–Mae, její matka a bubeník. Situace se tam ještě zhoršila; řada nemocných již zemřela. Snaha o pomoc nemocným už úplně ochabla; na nohou zůstalo jen velice málo lidí. Vlastně jediná, kdo zůstal úplně ušetřen nemoci, byla Lou–Mae. Držela bubeníka a snažila se ho utěšovat, avšak Orb viděla, že upadl do bezvědomí nebo snad ještě něco horšího. Pokožku měl bezbarvou, tvář tak napuchlou, že nemohl otevřít oči, a na košili byly patrné skvrny od vykašlané krve. Jiní na tom nebyli lépe.

Budovou otřásal vítr. Pokaždé, když udeřila vlna, místnost se zachvěla.. Ozývaly se zvuky padajících věcí a Orb pozorovala nepříjemný pocit sesedání. Budova byla na pokraji zřícení!

„Lou–Mae, musíš se odsud dostat!“ vykřikla Orb.

„Nemohu! Máma je mrtvá a Danny Boy umírá! Nemohu je opustit!“

„Vždyť už jim nemůžeš pomoci! Ten mor…“

Lou–Mae jen svírala bubeníka v náručí, jako by mu tím mohla vrátit zdraví. Orb na ni už vůbec neměla vliv.

Venku se roztříštila další vlna – a budova se dala do pohybu. Otřásla se a podlaha se naklonila. Kroutící se ocelové nosníky zaskřípěly; strop se částečně vytrhl ze svého uložení a nalomil se. Z horního patra padaly věci – mezi nimi i těla.

Těla na tomto podlaží začala klouzat dolů a bubeník s nimi. Lou–Mae se ho pokusila zadržet, avšak vedlo to jen k tomu, že sklouzla sama. Stěna pukla a panel vypadl; náhle mezi vnitřkem budovy a pádem do zuřícího oceánu o několik pater níž nestálo nic.

Orb se snažila ženu zachytit a obrátit stránku, avšak zjistila, že je sama; stále nedokázala nikoho přenést s sebou. Vrátila se a znovu se připojila k Lou–Mae. „Jonáši!“ vykřikla. „Sem ke mně!“ Svírala Lou–Mae, jak klouzaly dolů po stále více se naklánějící podlaze. Ostatní těla se nahromadila u díry po panelu jako v nálevce a vzpříčila se tam, což zpomalilo jejich pohyb, ale ne dostatečně.

Pak se objevila hlava velké ryby, pronikající budovou. Orb táhla Lou–Mae fyzicky – to ještě dokázala! – a odvlekla ji do rybí tlamy. Když byla žena bezpečně uvnitř, Orb se chtěla vrátit pro bubeníka, ale už bylo pozdě; horní patra se zbortila a všechno se postupně zřítilo do vody.

„Danny Boy!“ vykřikla Lou–Mae a chtěla se opět vrhnout ven, avšak Jonáš zavřel tlamu. Zaťala ruce do jeho pysků a drásala je nehty, ale ven nemohla.

Z budovy se zatím stala hromada trosek. Orb to sledovala průhlednými šupinami. O torzo se roztříštila další vlna a celý proces ještě urychlila. I kdyby byli lidé uvnitř v pořádku, tohle by jich mnoho nepřežilo. Bubeník byl pryč.

Objevila se Jezebel. „Odveď Lou–Mae do její komory a pokus se ji přimět spát,“ řekla Orb. „Ona… ostatní jsou mrtví.“ Připadalo jí, že to zní chladně, ale bylo to strašné.

Sukubus vzal Lou–Mae kolem ramen. „Přála bych si, abych mohla cítit to, co ty,“ řekla.

„Nelíbilo by se ti to,“ opáčila Orb a obrátila stránku na Betsiinu farmu.

Její nejhorší obavy se potvrdily. I tady řádily smršťě. Něco jako

hurikán bičovalo pláň, rvalo vysychající půdu a v mračnech ji vrhalo proti všemu, co stálo v cestě. Bylo proto šero. Orb se musela opřít proti větru a přimhouřit oči před šlehajícími částečkami štěrku.

Farma na tom byla špatně. Co ještě zůstalo z úrody po záplavách, to nyní odvál vichr. Ten také celý dům odřízl od světa. Jeho poryvy měly takovou sílu, že některé smetly Orb o kus dál. Neublížila si, neboť její úřad ji činil fyzicky nezranitelnou, avšak kdokoliv jiný by byl v nebezpečí.

Ztěžka se prodrala k domu a zabušila na dveře. Vichřice však bušení přehlušovala natolik, že je sama sotva slyšela; bylo jí jasné, že obyvatelé je zaslechnout nemohli. A tak se rozptýlila, až byla dost nehmotná na to, aby prošla zdí, a pak se zhmotnila uvnitř.

Nikdo tam nebyl. Orb se nejprve překvapeně a pak vyplašeně rozhlížela kolem sebe. Kam mohli odejít? Snad je nepřekvapila vichřice venku!

Pak si vzpomněla, že u farem na zdejších pláních se se smrštěmi počítá. Mělo by tu být nějaké bezpečné místo na ukrytí.

Varhaník, Betsy a její rodina přečkávali smršť v malém sklepě, pro tyto účely zbudovaném. Na podlaze ještě stála voda, to však byla jen malá daň za poskytnuté bezpečí.

Zdálo se, že moru unikli; tato oblast nebyla pro množení spor tak vhodná.

„Nevím, jak moc se to ještě zhorší," řekla Orb. „Ale bojím se, že to bude hodně zlé."

„My to vydržíme," řekla Betsy statečně. „Jak se vede ostatním?"

Téhle otázky se Orb obávala, ale odpovědět na ni musela. „Miami… je pryč. Vlny…"

Betsy i varhaník byli otřeseni. „Lou–Mae…" zašeptala Betsy.

„Dostala jsem ji zpátky do Jonáše. Ale ostatní…"

„Zatraceně," zamumlal varhaník, který pochopil, že jeho přítel je mrtev.

Vichřice zesílila a burácela jim nad hlavami s děsivou silou. Vypadalo to, jako by chtěla vyrvat dům ze základů.

„Měla bys raději jít," řekla Betsy Orb. „Díky, že ses zastavila." Bylo jasné, že naprosto nemá v úmyslu odejít, třebaže věděla, že pro ni i varhaníka je v Jonášovi místo. Tohle byla farma její rodiny; kdy-

si mohl být čas, kdy ji Betsy chtěla opustit, avšak teď chtěla zůstat zde.

Orb obrátila stránku do Francie. Tady byla situace horší; vítr vyvrátil stromy a smetl vůz pryč. Tinka, její muž a dítě se tiskli k pevnému skalnímu ostrohu, přikrytí pokrývkou. Vichřice tu neměla takovou sílu; mohutný objem hory ji zadržoval.

Orb se rozhodla, že je nechá být; nehrozilo jim víc, než komukoliv jinému. Přemístila se do Indie.

Tady vítr urychlil opadání vod a celé území kolem jeskyně mořské panny bylo vyschlé. Zjevně se to stalo tak rychle, že mořská panna nestihla uniknout; byla na suchu. V prvním okamžiku se Orb vylekala, že je mrtvá, avšak mořská panna se jen kryla před silným větrem tím, že ležela přitisknutá k zemi.

„Pomohu ti na lepší místo!“ překřikovala Orb vítr. „Do moře…“

„Moře je nahoře moc rozbouřené,“ křičela mořská panna v odpověď. „A v hloubce moc studené. Potřebuji nádrž!“

„Najdu nějakou!“ přisvědčila Orb. Rozptýlila se a hledala nějakou vhodnou nádrž v okolí.

Našla, co potřebovala: hluboký bazén v bohatém, nyní opuštěném sídle. Budovy byly pobořené, nicméně bazénu nebylo nic až na to, že do něj částečně napadaly trosky. Orb vylovila, co mohla, a obrátila stránku zpátky k mořské panně.

„Odnesu tě tam!“ vykřikla. Podebrala mořskou pannu a zdvihla ji. Potácivě vykročila.

To, co by za pomoci magie trvalo pouhý okamžik, se s těžkým břemenem a za stálého srážení větrem ukázalo jako únavná anabáze. Orb musela mořskou pannu často pokládat a odpočívat, takže překonat tu vzdálenost si vyžádalo více než hodinu. Když se tam konečně dostaly, byla Orb tak vyčerpaná, že sama spadla do bazénu. Teď si vyměnily role: mořská panna odnesla Orb k okraji a držela jí přitom hlavu nad vodou.

„To je prima, být znovu ve vodě!“ vykřikla mořská panna. „Zase si naplním žábry!“ Ponořila se a vydechla vzduch z plic, aby její žábry mohly fungovat.

Orb, ráda, že mořská panna je v pořádku, spěchala do hlavní budovy sídla najít nějaké jídlo, které pak přinesla do bazénu. Mořská

panna po něm dychtivě sáhla. „Podívám se na tebe častěji," slíbila Orb a obrátila stránku do Jonáše.

„Asi by sis měla oddechnout," mínila Jezebel. „Je velká škoda, že tvoje setkání s Chronem nedopadlo lépe; ušetřila by sis síly na to, co může přijít!"

„S Chronem? Já jsem se s Chronem nesetkala," podivila se Orb.

„Říkala jsi přece…"

Orb se na ni ostře podívala. „Neodehrála se tu zase nějaká vize nebo nějaké sny?"

„Démoni nemají sny," připomněla Jezebel. „Pamatuji si přece úplně jasně, co jsi mi říkala sotva před půlhodinou."

„Právě jsem nejméně hodinu strávila tím, že jsem pomáhala mořské panně dostat se do bazénu. Jsem mokrá a unavená a jsem si úplně jistá, že jsem v poslední době s Chronem nemluvila."

Démonka neodpověděla.

„Je to čím dál tím horší," řekl kytarista. „Dokonce i skrz skálu je cítit ten rachot."

„V Indii jsou vichřice a stále sílí," řekla Orb. „Ale zazpívat znovu Píseň chaosu se bojím. Jak je na tom Lou–Mae?"

„Spí," sdělila jí Jezebel. „Asi tomu napomohl Jonáš. Ale nebude moc šťastná, až se probudí."

„Kéž bych to byla nezačala," zabědovala Orb.

„Myslím, že to začal Satan. Navedl tě, protože věděl, jak budeš zuřit, až ti řekne pravdu. Teď sbírá duše po miliónech."

„Zatracený Satan!" zaklela Orb, které se logika takové intriky příčila.

„Prý zpracovává každé nové vtělení," pokračovala Jezebel. „Naučil tě tu zlou píseň, ne? Viděl, že přicházíš, a…"

Orb, která to už nemohla poslouchat, obrátila stránku do Irska – a litovala toho. Voda sice opadla, avšak z blat zbyla nepřehledná spleť kořenů a bahna, z níž trčelo několik opuštěných stromů. Dryádin dub byl ten tam.

Orb tam stála v divokém vichru a plakala. Zoufale si přála, aby mohla odčinit všechnu tu škodu, kterou způsobila, jenže věděla, že to nejde. Musela to vydržet, avšak věděla, že jako vtělení Přírody tak hrubě selhala, že se bude muset vzdát úřadu, jakmile se věci ustálí.

Nemohla rezignovat hned, protože nedokázala hodit odpovědnost za tuto katastrofu na svou následovnici, pokud ovšem ještě vůbec nějaká existovala; musela se tomu postavit sama.

Za chvilku obrátila stránku na Betsiinu farmu.

A zamrkala. Dům byl pryč.

Vichr tu řádil tak divoce, že nebylo vidět dál než na nějakých sto stop, ale přesto nebylo pochyb: vichřice dům odnesla. Orb se rozptýlila, aby vyhledala sklep, a našla jej.

Byl prázdný. Přesněji řečeno, v zemi zůstala vyhloubená jáma, mnohem větší než původní sklep. Bylo zřejmé, že se z vichru vylíhlo tornádo, které ze země vytrhalo i kameny a trámy a rozházelo je po krajině. Betsy, varhaník i Betsiina rodina byli pryč.

Orb přejela pohledem obzor. Tornádo? Podle zvuku se blížilo další. Rozptýlila se a ověřila si to: přes pláň se sunula hned tři, nasávala písek a trosky a jejich strašlivé choboty sebou švihaly sem a tam, jako by hledaly něco, co dosud náhodou uniklo zkáze. O kus dál se navzájem obíhala dvě další. A nejen to, tornáda byla všude a rostla jako příšerné stromy. Některá byla tak zkroucená, že se valila po zemi jako dlouhatánské sudy a jejich trychtýře dosahovaly na území sousedních tornád. Tady vskutku přišlo Peklo na zemi.

Vrátila se do Jonáše. „Farma je pryč," řekla hluše. Individuální tragédie ztrácely působivost; byly jenom ukázkou toho, čím trpěl celý svět.

Jezebel mlčela. Co by také mohla říkat?

Teď Orb věděla, že se To nezastaví. Záplavy byly vystřídány smrštěmi. Co se může stát horšího, když znovu zazpívá?

Sáhla po harfě a zazpívala Píseň chaosu potřetí. Tentokrát však instinktivně zkusila její variaci; pozměnila ji ve smyslu motivu pro odstranění chyb. Když nepůsobilo přímé opakování, třeba zapůsobí neutralizační modifikace.

Opět cítila, že se To uklidňuje. Ale i kdyby všechny potíže ihned skončily, už bylo zmařeno příliš mnoho životů. Když dozpívala, přesunula se na povrch, zvědavá na výsledek.

Vítr slábl.

Znamenalo to však konec Chaosu nebo jenom jeho změnu do jiné podoby?

Kde je Chronos? Byl jediný, kdo by snad mohl pomoci! Proč ji už nevyhledal?

Orb obrátila stránku do Očistce a vyhledala Chronův dům. Přiměje ho k něčemu rovnou!

Dveře jí otevřela služka. „Vtělení není doma.“ oznámila.

„Já počkám,“ ujistila ji Orb a protlačila se kolem ní dovnitř. Už na zdvořilost nehleděla.

„To není rozumné,“ protestovala žena.

„Dejte mu nějak vědět nebo něco. Řekněte mu, že je tu Gáia. Já se odsud nehnu, dokud si s ním nepromluvím.“

Služka rozhodila rukama. „Když je Chronos venku, je nedosažitelný. On není jako ostatní vtělení.“

Orb se uvelebila na pohodlné pohovce v obývacím pokoji jako ke spánku. Služka odešla.

K svému překvapení Orb skutečně usnula. Probudila se náhle, když Chronos vešel dovnitř. Byla to sympatická postava v bílém plášti. „Ach, to je Gáia,“ řekl. „Ve svém půvabném období. Kdybych byl věděl, že přijdete, byl bych tu byl, abych vás přivítal.“

„Vždyť jsem vám poslala vzkaz,“ řekla Orb úsečně. „Proč jste na něj neodpověděl?“

„Jaký vzkaz?“

„Už je to celé hodiny. Prý jste jej dostal!“

Chronos přikývl. „Aha, už tomu rozumím. Jste v úřadu teprve krátce a ještě neumíte správně odhadnout moji přirozenost.“

„Počítač v Očistci říká, že jste jediný, kdo mi může pomoci. Svět se hroutí kvůli mé chybě a já tu katastrofu musím zastavit!“

„Dovolte mi několik slov na vysvětlenou,“ řekl Chronos. „Já existuji pozpátku. Ten vzkaz, který jste mi poslala, se nachází v mé budoucnosti, tedy ve vaší minulosti. Vaše návštěva jej nejspíše vymazala, takže, takže o něm nemám ve své minulosti, tedy vaší budoucnosti, žádné zprávy.“

„Pozpátku,“ opakovala Orb. „Ano, ovšem. Nevšimla jsem si…“

„Jsem ovšem přesvědčen, že se smíříme, protože naše dosavadní spolupráce byla dlouhá a užitečná.“

„To není možné. Já odstoupím ihned, jakmile dokážu nějak stabilizovat Chaos, který jsem vyvolala.“

„Chaos?“

„Pokud žijete pozpátku, musíte o něm přece vědět všechno, ne?“

„Ne nezbytně. Vaše budoucnost, a tedy moje minulost, je proměnlivá. Co předpokládáte, že bude následovat, se může lišit od toho, co jsem zažil.“

„Ale pokud jste to prožil…“

„Žil jsem v jediné časové linii, v jedné z nekonečně mnoha možných. Snažím se zásahům do své časové linie vyhýbat, ale někdy se přece změní. To je pro mne ovšem nesnadná záležitost, třebaže jsem proti paradoxům imunní.“

„Dobře, ale já mám nesnadnou záležitost přímo tady venku!“ odsekla Orb. „Pomůžete mi nebo ne?“

„Byl bych nakloněn tomu, abych vám pomohl, pro vaši krásu a pro naši dosavadní dlouhou spolupráci. Ovšem…“

„Pro co?“ otázala se Orb ostře.

Chronos se usmál. „Asi to nebyla poctivá odpověď. Ale nemyslím, že by bylo rozumné, abyste znala příčinu mé náklonnosti anebo můj důvod pro její zapření.“

„Vy byste pro atraktivní ženu udělal něco, co byste pro neatraktivní neudělal?“ otázala se Orb. Mluvilo z ní zklamání a únava a ona to věděla, ale dbala na to pramálo.

„Nu, u mužů to tak bývá,“ přiznal. „*Záleží* na vztahu. Ale váš případ se tomu vymyká. Všeobecně jste se se mnou setkávala v přijaté podobě zralého věku; setkat se s vámi ve vaší krásné podobě je…“

„Předpokládám, že pokud bych pochopila, co máte na mysli, nelíbilo by se mi to,“ přerušila ho Orb. „Tolik tedy k příčině vaší náklonnosti; jaký máte důvod pro její zapírání?“

„Navzájem spolu souvisí. Nejspíš byste měla jednoduše přijmout moje vyjádření, že si nepřeji zasahovat do současného běhu dějin.“

„I když život na Zemi odumírá?“

„To snad ne – tak daleko to přece nedojde.“

„Jste snad vědomě zvrhlý? Nedává mi to smysl!“

Chronos si povzdechl. „Asi bych to měl vysvětlit lépe. Ale musím vás varovat, že budu muset tuto konkrétní časovou linii po svém vysvětlení vymazat, abych předešel změně té věci, o které budu mluvit.“

„Vymazat?“

„Nastavím čas zpátky do tohoto okamžiku a náš rozhovor se ve vaší skutečnosti neodehraje.“

Orb si uvědomila, že moc tohoto vtělení je takové povahy, že neblufuje. „Ne! To vám zakazuji! Pokud máte legitimní důvod pro svou činnost nebo nečinnost a ten se týká mne, myslím, že mám právo nejenom se jej dozvědět, ale i si jej pamatovat! Chci, abyste mi řekl přesně, co mate na mysli a proč mi podle všeho odmítáte pomoci odčinit škody, které jsem nadělala!“

„Jenže, víte, Gáio, pokud se to dozvíte, téměř určitě to změní věc, které se to týká! Tím se i vaše znalost věci stane bezvýznamnou a možná i něco mnohem horšího.“

Orb potlačila ostrou odpověď. Vzpomněla si, jak ji její netrpělivá všetečnost, s níž přistupovala k podobám Llana, už nejednou dostala do malérů, tentokrát vážných. V jeho opatrnosti mohlo něco být. „Tak mi to řekněte a nechte mě posoudit, zda je vhodné, abych si to zapamatovala. Ale musíte mi slíbit, že necháte rozhodnout mne.“

„Asi na to máte právo,“ řekl Chronos nešťastně. „Ale… mohla byste se laskavě proměnit do jiné své podoby?“

„Do jiné podoby?“

„Do té zralé. Vy… byl bych raději, kdybyste se proměnila.“

„Nevím, o čem mluvíte. Tuhle podobu mám od doby, kdy jsem dospěla. O žádné jiné nevím.“

„Opět zapomínám na svoje postavení. Ve vaší budoucnosti jsem vás znal v jiné podobě. Důvod, proč to chci, bude zřejmý, až to vysvětlím.“

„Raději mi řekněte, jakou podobu ode mne vyžadujete a jak to mám provést.“

„Opravdu nevím, jak to provést. To je zkrátka jedna z mocí vašeho úřadu, stejně, jako je tomu u Osudu.“

„Okamžik, prosím,“ řekla Orb. Obrátila stránku do sídla Osudu. Tam našla mladou orientální dívku. „Mohla bych na okamžik mluvit se svou matkou?“ požádala ji Orb. „Probudím ji.“ Po chvilce se objevila Niobe.

„Jaká je moje jiná podoba a jak jí dosáhnu?“ zeptala se Orb.

„No, to já nevím, drahá; předchozí Gáia měla mnoho podob a ty určitě také budeš mít. Myslím, že si ji jednoduše – vybereš.“

„Ale já nemám ponětí, jak!“

„Snad tak, že si představíš ve svém vzhledu změny podobné mému stárnutí,“ pravila Niobe. „Když jsem byla mladá, vypadala jsem takhle.“ Změnila se v mladou a úžasně krásnou ženu.

„Ach, matko, skoro jsem na to zapomněla!“ vyhrkla Orb. „Byla jsi taková!“

„Ale nedbala jsem na sebe,“ prohlásila Niobe a navrátila se ke svému vzhledu středního věku. „Něco podobného by se, předpokládám, stalo za čas i tobě, kdybys nepřijala úřad. Stačí, když si to zkusíš představit…“

Orb se soustředila a pokoušela se vyobrazit si sebe samu, až dosáhne matčina věku.

„Ano, to je ono,“ ozvala se Niobe.

„Chceš říci, že jsem se změnila?“

„Podívej se do zrcadla, drahá.“ Zavedla Orb k velkému zrcadlu, zachycujícímu celou postavu.

Orb byla udivena. Byla z ní nyní solidně vyhlížející žena středního věku, přibližně dvojnásobné váhy a šedivějících vlasů. „Och, brr!“ vyjekla.

„Ne, je to velice dobré,“ řekla Niobe. „Vypadáš teď na roli Matky Přírody nesmírně věrně.“ Kriticky Orb zkoumala. „Až na ty zelené vlasy.“

„Já nemám zelené vlasy!“

„Právě. Zelená matka má tradičně vlasy zeleného odstínu.“

Orb se soustředila. „Asi takhle?“ Její vlasy se nyní v zrcadle odrážely zeleně.

„Ano drahá. To je hezké.“

Orb si uvědomila, že si určitě vybírala – v Chronově minulosti – tuto podobu pro mnohé své úřední aktivity. „Předpokládám, že to bude dobré. Děkuji, matko.“

„Buď opatrná, drahá.“

„Na to už je pozdě!“ Orb obrátila stránku zpět do Chronova bydliště.

„Ano, to je mnohem lepší,“ řekl Chronos. „Už jste si podobněj-

ší.“

Orb to zrovna nepotěšilo, ale rozhodla se přes to přenést. „Teď mi řekněte všechno, co potřebuji vědět.“

„Začalo to asi za patnáct let, podle vašeho časového rámce,“ řekl. „Možná o něco víc. Byl jsem… no zkrátka potkal jsem ducha.“

„Ducha! Těch právě teď vznikají milióny!“

Chronos pokrčil rameny. „Ten duch měl neobvyklý návrh. Chtěl, abych přivedl jeho ženu do jiného stavu. Sám to totiž samozřejmě udělat nemohl.“

Orb viděla, že je to vskutku nesmírně neobvyklá historka. Rozhodla se ho nepřerušovat, dokud neskončí.

„Seznámil jsem se s jeho ženou a zamiloval jsem se do ní. Nemohl jsem si ji ovšem vzít, ale žil jsem s ní jako manžel a ona mi porodila dítě, třebaže po právní stránce to bylo dítě toho ducha. Bohužel dítě onemocnělo a zemřelo a ona ze žalu spáchala sebevraždu. Byla to dokonalá žena a dokonalá matka a cítila, že bez dítěte nemá její život smysl.“

Jak dobře to Orb chápala! Kdyby si jen byla mohla ponechat své dítě!

„Tím ztratil smysl i můj život. S pomocí toho ducha jsem převzal Chronův úřad a zastávám jej dosud. Jak jistě chápete, nepřišel bych k němu, kdybych nepotkal tu ženu a ona nezemřela. Myslím, že bych dal všechno za to, abych mohl žít svůj život s ní, ale nemohu a věřím, že jsem schopný držitel úřadu a že můj vstup do něho přinesl užitek. Taková je minulost a já cítím, že bych ji neměl měnit; tu budoucnost, která vás teprve čeká.“

„Vaší tragédie je mi opravdu líto,“ řekla Orb. „Ale nevím, co to má společného se mnou. Kromě toho mám nejnaléhavější problémy právě teď, ne v budoucnosti.“

„Nicméně vaše přítomnost ovlivňuje vaši budoucnost, a tedy i moji minulost. Ta žena, kterou miluji a vždycky budu milovat, dnes žije. Jako dítě. Jmenuje se Orlene.“

Jako by ji někdo polil ledovou vodou. „Cože?“

„Vaše dcera – která v dospělosti nesmírně připomíná vás ve vašem současném věku. Proto mě váš přirozený vzhled tak přivádí do rozpaků.“

Orb pomyslela na svoji reakci na setkání s Mymem, se skutečným i s jeho napodobeninou. „Chápu. Ale… moje dcera?“ To byl tak překvapivý obrat, že se mu stále nedokázala přizpůsobit.

„Jako dvacetiletá. Dost stará na to, aby věděla, co chce. Měla magické nadání, schopnost rozeznávat v lidech vhodné protějšky, prý jako by zářili. Já jsem pro ni zářil.“

Zabořil obličej do dlaní. „Promiňte,“ zamumlal hlasem, rukama ztlumeným. „Už jsem o ní dlouho nemluvil.“

Orb se na něho dívala s určitým soucitem. Její holčička – jako žena, kterou tento muž miloval. Alespoň nyní znala Orleninu budoucnost!

A Orlene zemřela – zemře předčasně, tragicky. To byl druhý šok. A její smrt předznamenala převzetí tohoto úřadu tímto mužem. Nebylo divu, že měl obavy z Orbiny reakce! Kdyby něco podnikla, aby Orlene zachránila, kdyby ji odvrátila od sňatku s tím duchem, Chronos by se možná nikdy nestal Chronem!

Její zrak padl na prsten na Chronově ruce. Ten, který vypadal jako prsten, jejž Mym věnoval jí a jejž ona dala své dceři. Orlene mu jej věnovala na důkaz své lásky!

Nebo to byla jiná napodobenina? Náhlá nepřekonatelná zvědavost Orb přiměla, aby vztáhla ruku a prstenu se dotkla.

Prsten ihned ožil, rozvinul se a sklouzl z Chronovy ruky do její. Ovinul se jí kolem prstu.

„Jsi to opravdu ty?“ zeptala se jej.

Prsten se jednou sevřel.

Mohl ovšem lhát – kdyby to byl jiný prsten téhož druhu, který by pouze předstíral, že jej kdysi vlastnila. Ale o tom pochybovala.

„Je pravda, co říká?“

Stisk.

„Ty jsi mé dceři pomoci nemohl, je to tak?“

Stisk.

I Orb si nyní přitiskla ruce na tvář a tiše vzlykala. Chvíli tak zůstala. Když tvář opět odkryla, byl prsten zpátky na Chronově prstu. Právem následnictví lásky patřil teď jemu.

Uvědomila si, že na ni Chronos hledí. „Teď už chápete,“ řekl. „Neodvážím se změnit její budoucnost; skrývá se v ní potenciální

paradox.“

„Jenže ona nemá žádnou budoucnost, jestli to počasí bude pokračovat!“ odporovala Orb. „Už teď je možná mrtvá!“

„To nemusí být definitivní.“

„Nemusí být definitivní! Co je definitivnějšího než smrt?“

„Čas.“

„Ale jestli zemře, máte ten paradox na krku! Vy ji musíte zachránit!“

„Ne. Nesmím zasahovat do přirozeného běhu věcí tam, kde se týká mé vlastní minulosti. Tím bych riskoval katastrofu větší, než si dokážeme představit.“

„Ale… ale když jste zažil budoucnost, jak se s ní srovnává tenhle holocaust?“

„Nesrovnává.“

„Mluvíte v hádankách! Nemůžete se přece seznámit a milovat se ženou, která zahynula už jako dítě!“

„Nějaká cestička existuje. To musím zkrátka přijmout.“

„Žijete pozpátku! Už jste to zažil! Co se děje? Jak se to dá odčinit?“

„Jak, to není problém. Mohu zapůsobit na pozdější čas – z vašeho pohledu na dřívější – a vymazat tuto konkrétní časovou linii. Problém spočívá v otázce proč. Něco takového podniknu jedině po poradě s ostatními vtěleními a s jejich souhlasem, protože se to dotýká nás všech.“

„Vy nevíte, jestli jste to udělal? Nebo uděláte?“

„Protože akce, kterou podniknu, ovlivňuje moji vlastní minulost, nemohu určitě vědět, co se v ní stalo, existuje oblast nejistoty, v níž se časové linie rozbíhají a zase splétají. Nic není absolutně pevné. V jedné z těch linií padne rozhodnutí a povede k tomu, co udělám ve vaší minulosti.“

„Vy vůbec nemáte představu, co se stane?“

„Jenom tu, že konečné rozhodnutí náleželo vám. Udělal jsem to, na čem se shodla vtělení poté, co vy jste rozhodla. Věřím, že to bylo správné rozhodnutí.“

„Takže mohu zachránit svět?“

„Zdá se.“

Orb dospěla k závěru, že lepší odpověď z něho nevymámí. „Jestli jej mohu zachránit, zachráním jej," prohlásila. „Jakkoliv."

„Tím si nejsem jistý," opáčil.

„Jistý…" Avšak rozhodla se, že už se před ním nenechá vyprovokovat. Obrátila stránku nazpátek do Jonáše.

Tam byla Jezebel. „Kdo jste?" otázala se překvapeně.

„Jak to myslíš, kdo jsem?" podivila se Orb. Pak si uvědomila, že má dosud svůj nový, zralý vzhled. Spěšně se proměnila do své normální podoby.

„Naučila jsi se nový trik," poznamenala Jezebel.

„Ano, zdá se."

„Vypadáš unaveně. Nachystám ti něco k jídlu a můžeš si odpočinout."

„Ani nevím, jestli jsem nebo nejsem unavená," přiznala se Orb. „Po tom setkání s Chronem nevím, čí jsem."

„Chronos pomůže?"

„Nechce nic slíbit! Říká, že rozhodnout mám já. Ale… když ono je to všechno tak deprimující!"

„No tak se najez," pobídla ji Jezebel a položila před ni tousty.

Orb mrkla na hodinky na démončině zápěstí. Překvapeně pohlédla na svoje. „Asi se ti zastavily hodinky," upozornila ji. „Máš je o dvě hodiny pozadu."

„Ale?" Jezebel si porovnala čas s Orb a pak se obrátila ke stolním hodinám. Ty souhlasily s jejími. „Myslím, že se naopak tobě předešly."

„Předešly? Jak to?"

Jezebel pokrčila rameny. „Cestovala jsi po celém světě. Třeba při tom přišly k nějakým otřesům."

„Možná," připustila Orb. Seřídila si hodinky.

Nato zjistila, že spořádala tousty v rekordním čase. „Nemohu sedět tady, když se venku děje tamto," řekla si a obrátila stránku do sídla Osudu.

Stejně jako předtím tam byla ta orientální dívka. „Mohu ještě jednou mluvit s matkou?" požádala ji Orb.

„Ještě jednou?"

„Ano, před hodinou mi pomohla."

Objevila se Niobe. „Před hodinou? Vyloučeno.“

„Jak to, že ne? Ukázala jsi mi, jak mám nabýt dospělé podoby.“ Orb se změnila do ní a zase nazpět.

Niobe se zamyslela. „Ty jsi navštívila Chrona?“

„Přece víš, že ano, matko! A co mi řekl – moje dcera, tvoje vnučka…“

„Musím ti o Chronovi něco sdělit, drahá. Jeho dům odráží jeho způsob života. Kdokoliv, kdo do něj vstoupí, žije v opačném směru. Už jsem ten jev zažila mnohokrát. Návštěvník vyjde dřív, než vešel. Občas jsem dokonce potkala sama sebe, jak přicházím. Jak dlouho jsi tam byla?“

„Jak dlouho…“ opakovala Orb a začínalo jí svítat. „Myslíš… o hodinu dřív, než…“

„O tolik jsi nyní jaksi ve své minulosti. Neboj se, to se automaticky srovná, až dosáhneš výchozího bodu. Je to, jako když se na struně vytvoří smyčka; struna pak možná nedosáhne tak daleko, ale zůstává celá.“

„Jezebel!“ vyhrkla Orb. „Říkala, že jsem mluvila s Chronem – dřív, než jsem to opravdu udělala. Jenomže já jsem byla ve svém čase a… proboha, je to všechno tak zmatené!“

„To se stává,“ ujistila ji Niobe. „Navrhuji ti, aby ses zatím uklidila někam stranou, než se to srovná, a pak pokračuj normálně dál. Chystám se právě si zdřímnout; Clotho mě vzbudí, až ve své minulosti přijdeš. Ale po tomhle…“

„Budu si dávat na Chrona pozor,“ doplnila ji Orb.

„Ano. Divím se, že tě na to jeho personál neupozornil.“

„Myslím, že se pokoušeli – ale víš, jaká jsem.“

Niobe ji políbila. „Ovšem, drahá. Až zase přijdeš, nebudu o tom mluvit. Rozumíš.“

„Abys mě ještě víc nezmátla,“ dodala Orb, už tak dost zmatená.

„Ano. Všichni se musíme přizpůsobit, když máme co dělat s Chronem.“

Orb obrátila stránku na ostrov, kde předtím mluvila s Natashou. Posadila se do písku a snažila se v tom všem najít nějaký smysl. Rozumem už to chápala, avšak po emocionální stránce zůstávala popletená. Cestovala skutečně nazpět časem a nepoznala to! Teď už chá-

pala, proč si Chronos není jistý některými podrobnostmi; jí se to přihodilo jednou jedinkrát a už se v tom nevyznala.

Co má dělat? Ona vyvolala tuto katastrofu, odpovědnost tedy leží na ní. Chronos řekl, že by mohl pomoci, ale jen tehdy, když ona někdy ve své budoucnosti rozhodne, co se má udělat. Takže nejspíš to, co potřebovala udělat teď, bylo zvolit správný postup. Už se nechtěla dopustit žádných chyb!

Vichr fičel přes ostrov, zdvíhal písek z pláže a odnášel jej do moře. Všude kolem se prohánějí vodní smrště. Kdyby zároveň s úřadem nezískala i fyzickou nezranitelnost, měla by teď potíže! Co se to stalo s tím klidem, který nastal, když potřetí zazpívala Píseň chaosu?

Pak si uvědomila, že se nachází stále ve své minulosti. Asi hodinu ztratila tím, jak v Chronově domě žila nazpátek místo kupředu. To znamená, že její život je o dvě hodiny opožděn za původním průběhem – jedna byla ta, kterou prožila nazpět, druhá pak ta, kterou nyní právě prožívá souběžně. Nejprve se namáhala v Indii pomoci mořské panně, pak se vrátila do Jonáše, potom šla navštívit Chrona – a vrátila se do Jonáše o hodinu dříve, neboť asi půl hodiny zabralo jídlo a hovor. Jezebel jí to připomněla, když se Orb zdánlivě vrátila o půl hodiny později. Teď čeká zde na ostrově a znamením výchozího bodu pro ni musí být okamžik, kdy zazpívala.

Zůstala na pláži a rozhlížela se. Jaké by to bylo štěstí, kdyby Chaos konečně skončil!

Uvažovala o tom, že by obrátila stránku do Lunina domu. Tak zoufale potřebovala společnost někoho, kdy by jí opravdu rozuměl! Ale Luna má zajisté vlastní problémy, neboť se potýká se smrští; bude lépe ji neobtěžovat. „Ach, Můrko," zašeptala. „Když tě opravdu potřebuji, neodvažuji se za tebou přijít!"

Nastal Čas. Vítr odumřel. Vodní smršti ztratily energii, scvrkly se a stáhly se do mraků, které se nato rozplynuly. Vynořilo se slunce a divoké vlny opadly k někdejší mírnosti. Její píseň to dění skutečně zmrazila!

Zmrazila? Teď si uvědomila, jak je chladno. Bez ohledu na sluneční svit byl vzduch studený.

Rozhlížela se a váhala, zda má cestovat, dokud si neudělá jasnou

představu o tom, jak se věci vyvíjejí. Vzduch se stále ochlazoval, až dospěla k závěru, že by si normální člověk musel navléci teplé oblečení. Nebe se poznovu zatáhlo; horní vrstvy vzduchu se ochladily pod teplotu rosného bodu a začaly se v nich tvořit ledové krystalky.

Nyní se dala do cestování. Obrátila stránku do Indie.

Bazén, v němž zanechala mořskou pannu, vychládal také. Voda si udržovala teplo déle než vzduch, avšak bylo zřejmé, že mořská panna bude potřebovat nějako ochranu dřív, než bazén zamrzne. Už teď se choulila a třásla zimou. Co by mohla Orb jenom udělat?

Přemítala o tom, že by zapálila oheň. Ale ten byl jen omezeným zdrojem tepla a také nebezpečný; jak by jej vlastně mořská panna snášela? Co se stane, až dojde palivo?

Co se nabízelo dál? Magicky ji přenést jinam Orb nedokázala a fyzicky nebylo kam.

Luna! Luna by mohla pomoci, kdyby jí půjčila jeden ze svých mnoha amuletů! Právě tak, jako Orbin chránil Lou–Mae, mohl jiný ochránit mořskou pannu. Obrátila stránku na Lunin dům, šťastná, že našla záminku, aby se tam zastavila.

A zůstala zděšeně stát. Z domu zbyla jen hromada popela. Shořel! Ve skutečnosti byla srovnána se zemí celá čtvrť: ze sousedních bloků dosud stoupal dým. Co se stalo?

Ale Orb věděla, co se stalo. Vyděšené lidi zachvátil amok a oni podpalovali své okolí – jenom další projev divokosti, uvolněné, když se přirozený pořádek zhroutil.

Kde byla Luna? Nemohla snad… ne, samozřejmě že ne. Thanatos by ji byl ochránil. Asi ji vzal k sobě do Očistce, než to skončí. Luna byla klíčem k většině z těch událostí; ona byla ta, koho chtěl Satan skutečně zneškodnit. Thanatos to ví a stále ji hlídá; o ni se Orb starat nemusela.

Ale ta vyložená škoda! Veškerá naděje pro kohokoliv najít ve zdejším okolí úkryt před chladem byla pryč, nesmyslně zničená. Lunin nádherný dům, všechny její obrazy, dva krásní okřídlení lvi…

Orb věděla, že jestli se tomu bude poddávat, skončí to v neužitečných slzách. Konečně, všechno to byla její chyba. Teď však musí držet city pod kontrolou a udělat to, kvůli čemu sem přišla.

Procházela spáleništěm a rozhrnovala je nohama. Kde ty amule-

ty byly? Když je nemohla najít, rozptýlila se, zaměřila se na to, co chtěla, a našla jej – zahřívací kámen. Byl jediný, který tam zůstal; ostatní buď někdo odnesl nebo ztratily své kouzlo v ohni.. Zhmotnila se a sehnula se, aby jej vylovila ze sutin – červený, rubínu podobný drahokam.

Obrátila stránku opět do Indie. „Vezmi si tenhle kámen," řekla mořské panně. „Udrží tě v teple."

Mořská panna vztáhla promodralou ruku, aby si amulet vzala. Jakmile se jej dotkla, účinek se projevil. „Jé, ten je teplý!"

„Je teplý. A bude tě zahřívat, dokud jej budeš mít u sebe. Nic lepšího pro tebe nemohu udělat, dokud se počasí nezmění."

„To stačí," řekla vděčně mořská panna. Ponořila se pod hladinu a vydechla z plic vzduch, aby mohla dýchat žábrami. Teď mohla přežít, i kdyby hladina zamrzla.

Orb obrátila stránku do Francie. Chlad ve zdejších horách byl horší; padal sníh a Tinka a její muž a dítě nebyli dostatečně chráněni.

Co mohla udělat? Jediný zahřívací amulet už věnovala mořské panně. Pak ji to napadlo.

„Tinko," oslovila ji.

Hromada pod přikrývkou se pohnula. Tinka vyhlédla a kolem úst se jí ve vzduchu srážely obláčky páry. „Orb!"

Orb svlékla svůj plášť. „Vezmi si jej. Může se proměnit v cokoliv, co potřebuješ na sebe, dokonce i v teplou silnou přikrývku."

„Já vím," přikývla Tinka. „Viděla jsem jeho kouzla mnohokrát. Ale co ty – co budeš bez něj dělat?"

„Už jej nepotřebuji," řekla Orb a napřáhla ruku s pláštěm.

Tinka si jej váhavě vzala. Pak vytřeštila oči. „Ale vždyť na sobě nic nemáš!"

Skutečně, Orb nyní stála ve sněhu úplně nahá. „Jak říkám, už jej nepotřebuji. Ale ty ano. Vezmi si jej, používej jej a nech si jej."

Hromada se pohnula. „Co?" prodral se ven mužův tlumený hlas.

Tinka mu stáhla přikrývku přes hlavu. „Tady venku není nic pro tebe." Pak se soustředila na plášť a ten se proměnil v obrovské huňaté poncho, které překrylo jejich dosavadní přikrývku. To je udrží v teple jak samo o sobě, tak svým kouzlem!

Hromada se vydula. Tinka vypískla a zmizela pod ní. Spokojená

Orb obrátila stránku do Irska.

Už zapomněla, že dub zmizel. Jeho místo bylo pokryté sněhem a ledem. Rozptýlila se a zjistila, že Irsko zvolna zamrzá, stejně jako celý svět. Lidé, kteří přežili smršť, se nyní choulili v místech, která ještě skýtala jakous takous ochranu před lezavým chladem, pálili dřevo zachráněné z trosek a obkládali se přikrývkami. Scházela jim elektřina, dodávky nafty a svět byl sražen do poměrně primitivního stavu. „Je to lepší než smršť," řekla si Orb. Nicméně si tím nebyla jistá. Jak mnoho ještě mráz zesílí?

Vrátila se do Jonáše. Jezebel na ni hleděla poněkud nedůvěřivě. Orb se zasmála a pocítila chvilkovou úlevu od hrůzy, která ji tížila. „Dlužím ti omluvu. Jez. Mluvila jsem s tebou o Chronovi. Dovol mi to vysvětlit." Vysvětlila, co a jak. „Takže vidíš, že nejsem blázen. Žiju v napětí, ale ještě mi nepřeskočilo."

„To ráda slyším," řekl sukubus vážně. „A teď si honem něco obleč, než sem vpochoduje můj muž."

Ouha! Orb zůstala nahá, neboť si zvykla kromě kouzelného pláště nic jiného nenosit. Sníh jí nijak nevadil, avšak Jezebel měla pravdu; měla by být oblečená. Spěšně na sebe navlékla sukni a blůzu, kterou sukubus vykouzlil – z bývalého Betsiina šatníku.

Betsy to ovšem již nepotřebovala. Orb propukla v prudký pláč.

Démonka ji utěšovala. Uměla to; snad měla zkušenosti s kytaristou. Brzy se Orb opět vzchopila. „Díky, už jsem v pořádku."

„To je dobře. Beztak máme dost problémů."

„Co? Ještě něco se stalo?"

„Nového nic. Dochází nám jídlo. Mohu ještě nějaké sehnat, ale ekonomická soustava se zhroutila, takže nemohu zařídit řádné zaplacení."

„Je mi to jasné. Myslím, že se bez jídla teď obejdu a ty také, ale kytarista a Lou–Mae…"

„Ano. A ona na tom není zrovna dobře."

„Má důvod. Jez, je to moje chyba: spustila jsem to, když jsem vyvolala magii, které jsem nerozuměla. Dvakrát jsem se pokoušela to změnit, ale pokaždé jen trpěli další a další lidé. Mám to zkusit ještě jednou?"

„No, když jsem byla naposled venku, vypadalo to na pořádnou

zimu,“ připustila démonka. „Jak zlé to…?“

„Nevím – ale bojím se, že to prostě pokračuje dál.“

„Pak by bylo možná lepší znovu to risknout.“

„Také si myslím. Chronos říká, že konečné rozhodnutí je na mně. Snad jeden z mých pokusů uspěje, třebaže nevím, jak by to mohlo pomoci těm, kteří už jsou mrtví.“

„Spíš je zapotřebí riskovat kvůli živým.“

„Ano.“ Orb si nachystala harfu a zahrála Píseň chaosu počtvrté. Tentokrát vynechala neutralizační motiv; ten předtím nepomohl.

Poznala, že to zabralo, už v okamžiku, kdy dozpívala. Jonáš se otřásl. Ne sám od sebe; něco se dělo venku. Orb se rozptýlila a zjistila, že skála, kterou Jonáš pluje, se zdvíhá. Rozpínala se dál, až obsáhla celou zeměkouli, a zjistila, že se něco podobného děje po celém světě. Celý svět se měnil.

Co se to dělo? Zdálo se, že v zemské kůře vznikají strašlivé tlaky a že se otřásá, aby je uvolnila. Ta pnutí sílila rychle; co budou mít za následek?

Uviděla to až příliš brzy. Obrovské úseky povrchu se pod tlakem ohýbaly, tektonické desky se namačkaly na sebe. Všude se otevíraly pukliny, ze kterých prýštila láva. Dávno vyhaslé sopky náhle ožívaly a nové vybuchovaly. Geologické poměry úplně zešílely!

Orb se rychle smrštila v Indii u bazénu mořské panny. Ale už bylo pozdě; nenašla nic, než údolí plné lávy. Obrátila stránku do Francie a spatřila, jak se hora řítí do ohromné propasti, která se pod ní otevřela. Tinka a její rodina zmizely.

Jako smyslů zbavená se znovu rozptýlila. Celý svět byl v pohybu, jak zemětřesení srovnávala se zemí všechny zbylé stavby a sopky pohřbívaly sutiny pod popelem a lávou. Zemská kůra se zvrásnila jako sloní kůže, znovu a znovu se převracela a dýmu a popela bylo tolik, že po celém světě změnily den v noc. Už neexistoval dýchatelný vzduch; zaplnily jej výpary z křečí země.

Obrátila stránku do Jonáše – a našla jenom lávu. Velkou rybu rozdrtily a zahladily nepředstavitelné síly země a všichni jeho obyvatelé byli pryč. Jezebel to mohla přežít, avšak byla nejspíš ztracená někde v Chaosu. Orb zůstala sama.

Vznášela se nad tím jako ochrnutá, neschopná dokonce vnímat,

co cítí. Zkáza byla tak úplná! Dala průchod své zraněné pýše – a zničila svět. Co jí ještě zbývá?

-16-

SVATBA

Orb nevěděla, jak dlouho trvalo, než si uvědomila, že není sama. Vznášel se před ní pavouk.

„Matko!“ vykřikla, neboť věděla, že smrtelní pavouci už více neexistují.

Niobe se objevila ve své obvyklé podobě. „Myslím, že bychom si měli promluvit, drahá,“ řekla.

„Není na to pozdě?“ otázala se Orb mdle. „Už jsem všechno zničila.“

„To není jisté. Chronos může pomoci.“

„Chronos řekl, že musím rozhodnout sama.“

„A také rozhodneš, drahá. Pojď se mnou.“

Orb se nechala odvést a zjistila, že mají namířeno do Chronova domu, kde už čekala ostatní vtělení.

„Nacházíme se v kritickém přechodu,“ začal Mym bez úvodu. „Válka mezi dobrem a zlem je v rovnováze. Jak to vidím já, má Gáia tři možnosti volby. Může ponechat smrtelný svět v současném stavu…“

„To ne!“ vykřikla Orb. „Všechny jsem zabila! Já chci jenom napravit, co nejvíc škod bude možné, a pro tu ostudu odstoupit z úřadu.“

„Nebo může naposledy zopakovat Píseň chaosu,“ pokračoval Mym, jako by Orb nic neříkala.

„Každé opakování je horší než to předešlé!“ namítla Orb. „Co udělá to poslední?“

Thanatos se naklonil kupředu a z temna kápě se vynořila jeho umrlčí tvář. „Vyvolala jste živly Chaosu, přičemž každé provedení Písně jej přeměnilo v jinou formu. Nejprve Voda, pak Vzduch, potom Oheň…“

„Živly!“ vyhrkla Orb. „Voda – když přišly záplavy! Vzduch – když přišly smrště! Toho mě nikdy nenapadlo! Ale Oheň jsem přece nikdy nevyvolala!“

„S neutralizačním motivem,“ objasnil jí Thanatos. „To přináší mráz místo plamenů.“

„Aha.“ Nyní si Orb vzpomněla, co se dozvěděla kdysi: že každá píseň Llana reaguje se všemi Živly nebo Říšemi. Pokoušela se neutralizovat Píseň chaosu, pouze tím však vyvolala opak Ohně. „A pak jsem vyvolala Zemi a ta zničila všechno. Co ještě horšího může způsobit pátý Živel?“

„To je Prázdnota,“ řekl Thanatos. „Navrací vesmír do jeho původního stavu bez formy a bez prostoru.“

„Naprostý Chaos,“ doplnila Niobe. „Předurčení naruby.“

„Takže Bůh a Satan musí začít svou věčnou válku znovu od začátku?“ otázala se nanovo vyděšená Orb. „To všechno, co bylo dosud, se nepočítá? Všechno, co jste vy všichni udělali, jako by se nestalo? Cožpak bych mohla dovolit, aby k něčemu takovému došlo?“ Nyní chápala, proč Satan říkal, že tohle je poslední zbraň proti němu – ale že cena za ni je příliš velká.

„Nebo může hlasovat pro to, aby mi bylo dovoleno změnit průběh poslední doby a navrátit svět do stavu těsně před tím, než zazpívala Píseň chaosu,“ uzavřel výčet Chronos.

„Ano!“ vykřikla Orb. „Jestli to můžete udělat…“

„Je v tom jeden háček, drahá,“ upozornila ji Niobe.

„To nevadí! Jestli se celá ta katastrofa, kterou jsem napáchala, dá tak snadno napravit, pak samozřejmě přesně to chci! Pak, aniž bych znovu zpívala, mohu odstoupit a předat úřad někomu vyrovnanějšímu a schopnějšímu.“

Mym zavrtěl hlavou. „Ty nemůžeš odstoupit, Orb. To je podmínkou té obnovy. Musíš setrvat v úřadu.“

Orb rozhodila rukama. „Tak zůstanu! Udělám, cokoliv je zapotřebí, aby se vrátili moji přátelé, aby byli životu vráceni všichni ti…“

„Zapotřebí je souhlas všech vtělení," prohlásil Thanatos. „To je jediný způsob, jakým se tak závažná situace může řešit."

„Vy snad všichni nesouhlasíte? Jak může někdo z vás být proti?"

„My nejsme jediná vtělení, drahá," sdělila jí Niobe.

„Ach ano, jsou ještě nižší vtělení jako Eros nebo Mor – ale nikdo z nich snad nic nenamítá, ne?"

„Z nich nikdo," potvrdil Mym. „Ale jsou tu ještě dvě hlavní vtělení. O jednom se předpokládá, že souhlasí; On nikdy nezasahuje do záležitostí smrtelníků bez ohledu na to, jak lákavé to může být."

„Ach… Bůh," řekla Orb. „Vtělení Dobra. Ovšem. Ale…"

„Ale tím druhým je vtělení Zla."

„Satan," pochopila Orb. „Který se staví proti veškerému dobru!"

„Bere tu snad někdo moje jméno nadarmo?" ozval se nový hlas. S úsměvem tam stál Natasha.

Orb se odvrátila, neboť její city vzkypěly až do krajnosti tak divoce, jako tehdy, když rozpoutaly hrůzu nad světem. To, co udělal…

„Myslím, že situaci znáš," řekl Mars Satanovi. „Souhlasíš s postupem, který navrhujeme?"

„Třeba bych se nechal přesvědčit," opáčil Satan.

Orb měla v úmyslu vůbec s ním nemluvit, avšak slova z ní vylétla dřív, než si to stačila uvědomit. „Jak můžeme věřit čemukoliv, co říkáš? Ty toužíš jedině člověka zničit!"

„Ale kdepak," řekl Satan klidně. „Já toužím jenom strhnout rovnováhu na svoji stranu a odsunout svého odvěkého protivníka na druhou kolej. Nesedělo by mi, kdybych měl dovolit lidstvu odebrat se na věčnost, pokud je rovnováha nevýhodná."

„A ona je teď posunutá na stranu Boha?" otázala se Orb, vědouc, že je to pravda. „Takže když všichni teď zemřou, On zvítězí?"

„Přesně tak."

„Takže musíš souhlasit s obnovou světa!" vykřikla na něho. „Protože nechceš prohrát!"

„Ne."

Zírala na něj a nevěděla, co si o tom má myslet. „Ale pokud nemáš šanci vyhrát…"

„Já prohraji," řekl zvolna. „Ale ty pak také. Chceš snad, aby tvo-

ji přátelé a všichni ti nevinní lidé na světě zemřeli jenom mně naschvál?“

Orb pomyslela na Tinku, na Lou–Mae, na Živé Čvachtaly, na mořskou pannu a na všechny ostatní na světě. Čekalo je bezesporu Nebe, avšak jejich odchod ze života byl předčasný. Její dcera Orlene byla ještě dítě. „Ne,“ přiznala a slzy ji pálily v očích.

„Takže jsi pro záchranu svých přátel ochotná ke kompromisu?“

„Udělala bych cokoliv, abych napravila to neštěstí, které jsem způsobila,“ pronesla Orb zlomeně.

„I kdyby to vyznělo v můj prospěch?“

„Co máš na mysli?“ vyštěkla.

„Požádal jsem tě o ruku. Ta nabídka stále platí. Přijímáš?“

„Panebože,“ vydechla. „To je tvoje cena za to, že dovolíš obnovit svět?“

„Přesně tak.“

„Gáina moc spojená s tvou, aby zvrátila rovnováhu na tvou stranu.“

„Za nějaký čas k tomu dojde. Takový je můj cíl.“

Konečně se jí vyjasnil plný význam jejího vidění z dětství. Svatba – nebo zničený svět. Její volba.

Orb se zoufale rozhlédla po ostatních. „Co mám dělat? Když se s ním spojím, Bůh prohraje. Ale když ne…“

„Takové je rozhodnutí, které musíte učinit,“ řekl Chronos. „Nikdo z nás se nemůže rozhodnout za vás.“

„Ale svět na tom bude mizerně v obou případech! Je to snad to, co jste prožil?“

„Ne,“ odvětil Chronos. „Ale jak vám to zamýšlím vysvětlit později, moje minulost se může měnit. Je možné, že se po mně někdy bude žádat, abych ji obrátil zase jiným směrem.“

„Co mám dělat?“ opakovala zničeně Orb.

„My ti poradit nemůžeme, drahá,“ pravila Niobe. „Ale snad ti bude stačit jedna otázka, aby sis ujasnila myšlenky.“

„Jaká otázka?“ zeptala se Orb rezignovaně.

„Nyní už víš, kdo a co Satan je. Miluješ ho?“

Pravda zasáhla Orb omračující silou. Položila si ruku hřbetem na čelo a zachvěla se. Celou svou bytostí se té pravdě bránila, ale

marně.

„Ať mi Bůh odpustí," zašeptala zlomeně, „neboť Satana miluji."

„A já miluji tebe," pravil Satan. „Nabízím ti svět."

„Jenže já říkám pravdu," namítla Orb chabě. „To, co říkáš ty, je lež."

„Možná," přitakal a vztáhl k ní ruku. „Ptám se tě znovu, Gáio: provdáš se za mne?"

Orb bojovala, avšak její srdce ji zradilo. Věděla, co je Natasha zač, že je vtělením Zla, ale milovala ho a chtěla tolik být s ním, jak jí to jen diktovala láska.

Její ruka se zvolna vydala naproti jeho. „Ano," napůl vydechla, napůl vzlykla. Dělala to pro dobro světa nebo ze sobectví. Cožpak se už dostala na dráhu zla?

Satan ji uchopil za ruku, opojen svým úspěchem, a pohlédl do tváří ostatním. „Vznáší někdo námitky proti naší svatbě?"

Nikdo z vtělení nepromluvil.

„Pak tedy v tomto okamžiku uzavřeme v Pekle sňatek," oznámil Satan. „Všichni jste zváni jako čestní hosté a svědkové a s vámi všichni, kdo si přejí přijít. Vítám vaši účast a podporu. O legitimnosti tohoto svazku nebudou žádné pochybnosti."

„Tento okamžik vzhledem k mé akci ještě několik dní nenastane," podotkl Chronos.

„Přesně tak," přitakal Satan. „Všichni se vrátíme do času těsně předtím, než Gáia vyvolala motiv Chaosu. Nic z tohoto se nestane a naše vzpomínky zmizí. Avšak dohoda byla uzavřena a vy všichni jste jejími účastníky. Bude tedy dodržena."

„Bude dodržena," potvrdil Chronos.

„Stahuji své námitky proti vaší akci," prohlásil Satan. „Jednohlasně schvalujeme, aby byl svět ušetřen řádění Chaosu. Pusť se do toho, Chrone."

Chronos napřáhl ruku, v níž se objevily přesýpací hodiny a nabyly na výraznosti. Písek, který se uvnitř sypal tenkým pramínkem z jedné baňky do druhé, zjasněl. Pak zmodral.

Orb seděla sama na ostrově a rozvažovala o své situaci, její hněv, zármutek a zklamání ji nutily udělat to, o čem věděla, že by neměla: zazpívat Píseň chaosu.

Tu se zjevil Chronos. Jemná stužka písku v jeho zářících přesýpacích hodinách měnila barvu z modré na červenou. „Gáio, to nesmíte udělat.“

Orb byla překvapená. „Co?“

„Nevyvolávejte motiv Chaosu,“ řekl. „Zničil by svět. Vzpomínáte si?“

Orb si vzpomínala. „Příštích několik dní – všichni moji přátelé, celý svět – pryč! Je to vize?“

„Nyní je to vize,“ přitakal. „Skutečnost, která byla zrušena. Namísto toho se musíte provdat za Satana.“

„Provdat se za Satana?“ opakovala zděšeně. Ale pak si vzpomněla i na to. „Já… jsem svolila,“ řekla. „Já ho miluji.“

„Souhlasila, jste, že se za něj provdáte, abyste zachránila svět. Teď musíte dodržet, co jste slíbila. Jedině na základě toho mi bylo dovoleno změnit průběh historie. Chápete?“

„Všechno je napraveno?“ otázala se. „Moji přátelé…?“

„Svět je nedotčený.“

Nesmírně se jí ulevilo. „Musím se provdat za Satana,“ řekla.

Chronos přikývl a zmizel.

Orb opět přejela pohledem moře. Vzdychla. „Satane,“ zašeptala.

Zjevil se. „Rozhodla ses?“

„Vezmu si tě.“

„Pamatuješ si na to?“

„Jako by to byl sen. Ale platí to. Dal jsi mi zpátky svět a já se za tebe provdám.“

„To je všechno?“

Pohlédla na něj. Byl vysoký, ušlechtilý a krásný; obraz muže, kterého znala jako Natashu. „Jak to, že nemáš rohy ani ocas, teď, když tvoje přetvářka je zbytečná?“

„Tohle je moje pravá podoba,“ řekl. „Moje pravá smrtelná podoba, která existuje nezměněná od doby, kdy jsem převzal úřad. Moje pravá podoba jako vtělení Zla je taková, jakou popisuješ. Obě jsou správné. Ale když jsem s tebou, dávám přednost téhle. Je to snad všechno, co mi chceš říci?“

„Miluji tě.“ On snad mohl být prolhaný, avšak ona musela říci pravdu.

Satan se usmál. „To je to, co jsem chtěl slyšet, Gáio. Smím tě obejmout?“

„Ty se snad musíš ptát?“

„Ano, poprvé. Nesmím použít žádné donucování.“

Žádné donucování! Ale jak by dokázala něco namítat? „Smíš mě obejmout, Satane.“

Vzal ji do náručí a jí byl ten stisk příjemný, třebaže věděla, co je zač.

„Smím tě políbit?“

Přála si, aby mohla tvrdit, že se jí to protiví, že jenom hraje nutnou roli, ale nemohla. Přála si Satanův polibek. „Smíš.“

Políbil ji a ona k němu cítila stejnou vášeň jako dřív, přestože si to sama vyčítala.

„Smím…“

„Až po svatbě,“ přerušila ho.

Zasmál se a ona se také smála a navzdory všemu jí bylo dobře. Chtěla si ho vzít bez ohledu na všechna varování.

„Jsem teď zatracena, Satane?“ vyzvídala.

„Vtělení nemůže být zatraceno. Ale i kdybys zůstala smrtelnou, bylo by tvoje zatracení důsledkem jedině tvých motivů a tvých činů. Vdáváš se za mne pro dobro světa?“

„Ano. Ale i proto, že tě miluji.“

„Ani dobro světa, ani láska nejsou důvodem k zatracení.“

„Ale spojení mé moci s tvou – přispívám k tvým schopnostem plodit zlo!“

„Milovala bys mě méně, kdybych tu zvýšenou schopnost využil?“

„Já… já myslím, že určitě.“

„Tak ji nevyužiji.“

„Ale jak ti mohu věřit?“

„Nemusíš věřit mým slovům, ale uvidíš moje činy. Podle nich poznáš, že tě miluji.“

„Kéž by tomu tak bylo!“

„Uvěříš mi,“ řekl. „Brzy.“

Obávala se, že má pravdu.

Svatba byla nádherným představením. Tato část Pekla měla podobu ohromné katedrály s klenutým stropem sahajícím tak vysoko, až se zdálo, jako by pod ním proplouvala oblaka. Hlavní loď uzavírály mohutné oblouky, zdobené velice vkusnými ornamentálními řezbami. Rozsáhlé, do olova zalévané vitráže znázorňovaly scény z pozemských mytologií.

V přední části se nacházel vyvýšený stupeň a na něm v polokruhu rozestavených sedm křesel z vyřezávaného ebenu. Každé z nich mělo vzhled, který připomínal symboliku úřadu každého jednotlivého vtělení. Jedno mělo podobu kostlivce, jehož nohy tvořily sedátko, paže opěrky pro ruce a lebka opěrku pro hlavu. Druhé, proutěné, bylo vytvarováno jako velké přesýpací hodiny. Třetí vypadalo jako pavouk, jehož nohy se vztahovaly, aby obepjaly sedícího. Jiné připomínalo velký rudý meč a pochvu. Další pak mělo podobu stromu, jehož větve se splétaly do příslušného tvaru.

Na koncích polokruhu stála dvě větší křesla. Jedno bylo zdobeno obrazy vidlí a démonských tváří, to druhé pak svatozářemi a andělskými podobiznami.

Orb sledovala tyto podrobnosti poněkud zpovzdálí; stála ve svých svatebních šatech vzadu a očekávala zahájení obřadu.

Náhle se lavice v hlavní lodi zaplnily: byli tu všichni lidé, které Orb v životě poznala, včetně těch, kteří již dávno zemřeli. Kamarádi z dětství, učitelé i náhodní známí; známí z dospělosti, přátelé, příbuzní, všichni, s nimiž měla sebeméně co do Činění. Dokonce všichni, které kdy jen potkala.

Chtěla jít k nim a promluvit s nimi, neboť spatřila svého otce Paciana a jiné, kteří už dávno odešli z jejího života. To však nemohla; byla nevěstou a musela hrát svoji úlohu. Ostatně mnozí z nich asi byli jen přeludy; cožpak by Bůh pustil jejího otce z Nebe, aby se zúčastnil obřadu v Pekle?

Vešla vtělení a zaujala svá místa: Thanatos, Chronos, Niobe coby Osud, Mym jako Mars a Satan. Sedadlo Gái zůstalo prázdné; Orb tentokrát nemohla být na dvou místech najednou.

I sedadlo vyhrazené pro Boha zůstávalo neobsazené. Byl sice pozván, avšak nikdy nezasahoval ani do záležitostí smrtelníků, ani do záležitostí nesmrtelných. Ostatně bylo nepravděpodobné, že by pod-

pořil svazek, který rovnováhu moci zvrátí v jeho neprospěch. Orb pocítila, že je jí Boha líto. Kdyby jen tentokrát, pro jednou…

Pro jednou co? Měl seslat na obřad ohnivý déšť, aby tomu sňatku zabránil? To určitě nebyl jeho styl! Avšak pokud nic nepodnikne, posouvají se všechny úvahy do čistě teoretické roviny; konečná moc už nebude patřit Jemu.

A pokud zasáhne, co bude s Orb? Souhlasila se sňatkem, i když znala důsledky.

Velké křeslo němě stálo. Věnoval tomu Bůh vůbec pozornost? Kdyby jen chtěl dát nějaké znamení!

Mym se zvedl ze svého křesla, sestoupil dolů a kráčel podél stěny lodi.

Obřad začal. Vystoupil sbor dětí – ne, malých démonů, seřazených podle velikosti, každý v bílé říze a se zpěvníkem v ruce. Zpívali – a za jiných okolností by se ten zvuk dal označit za andělský. Orb nikdy neslyšela sbor smrtelníků zpívat tak dokonale; každičký tón byl přesný, každičký part zněl precizně.

Mezi sboristy však byl patrný jakýsi pohyb. Dělo se tam něco zvláštního. Orb napínala zrak přes celou chrámovou loď a rozpoznala to: jednotliví démoni se jeden po druhém rozplývali a na jejich místech se objevovali jiní, kteří zpívali stejně dokonale, takže píseň zněla nepřetržitě.

Mym se vynořil vedle ní. „Jsi připravená, Orb?“ zeptal se.

„Mám trému, jako obvykle,“ řekla a statečně se usmála. „Co se to děje se sborem?“

„Zpívají andělsky,“ vysvětlil Mym. „To není pro démony zdravé.“

„Oni zanikají?“ otázala se zděšeně, třebaže pro pekelná stvoření neměla mnoho sympatií. „Proto, že krásně zpívají?“

„Démonická bytost obvykle nemůže být v žádném smyslu andělská. Ale pro tuto příležitost mají zvláštní povolení. Když zazpívají nad hranicí svých možností, přestanou být démony a postoupí na nejbližší vyšší příčku jako zatracené duše. Pak ovšem nemohou zůstat ve sboru démonů a vytratí se odsud. Na jejich místo přijdou jiní, kteří dychtí po své šanci.“

„Takže Satan to opravdu myslí upřímně?“

„Zdá se," připustil Mym. „Všechno je zatím naprosto poctivé. On si nepřeje žádné námitky proti této svatbě, aby ji žádná klička nebo zanedbaná formalita nemohla zpochybnit."

„A proč se jí účastníte vy, když s ní nesouhlasíte?"

„Dohodli jsme se tak a ty si zasloužíš veškerou podporu, kterou ti můžeme poskytnout."

Orb se poněkud nejistě zasmála. „Myslím, že bychom měli začít." Zavěsila se do něj.

Kráčeli chrámovou lodí, přesně jako v jejím dávném snu. Hudba zesílila, avšak ne v tradiční svatební melodii. Rozhodli se pro jiný vstup.

Satan přišel ze strany a obrátil se, aby vyčkal jejího příchodu. Shora ho osvětlovalo světlo. Byl nejkrásnějším mužem, jakého kdy viděla. Ať už použil jakýkoliv klam, aby ji přiměl svolit k tomuto svazku – na což už ostatně zapomínala, i na to, co se stalo během těch období vizí – už to nadále nebylo nutné. Milovala ho a chtěla si ho vzít.

Když došla ke stupni, Satan ji vzal za ruku. Mym se vrátil do křesla rezervovaného pro Marta. Spolu se obrátili k hostům.

„Gáia a já jsme se rozhodli složit své sliby písněmi," ohlásil Satan. Usmál se. „Padla tu otázka, kdo z nás je lepší zpěvák. Ta bude nyní vyřešena. Lepší zpěvák bude ten, jehož láska k tomu druhému je větší. Vy to posuďte."

Obrátil se k Orb. V jeho ruce se objevila harfa. Uklonil se Orb a harfu jí podal. „Přenechávám první vystoupení tobě, první ženě, kterou jsem skutečně miloval."

Orb uchopila harfu – a málem ji upustila. Byla to její vlastní; v tom se nemohla zmýlit. Ale jak se Satan, Kníže lží, mohl harfy dotknout? A nejen to; když ji držel, řekl, že Orb miluje. Na to, aby mu harfa ublížila, byl Satan ovšem příliš mocná bytost, ale kdyby byl lhal, ten rozpor by zničil harfu.

Neměla o tom teď čas přemýšlet; bylo na ní, aby zpívala. Satan se usadil do svého křesla. Jeviště patřilo jí.

Nehledíc na své svatební šaty se usadila na podlahu a nachystala si harfu. Nyní nebyl problém, kolik ze svých nohou snad ukazuje; šaty byly natolik dlouhé, aby zakrývaly všechno, a ještě delší! Zahrá-

la akord a pak se dala do zpěvu.

Zpívala Večerní píseň, tu podobu Llana, která se týkala lásky. Neměla slova, avšak sotva to vadilo; motiv vypovídal sám o sobě.

V katedrále nastal západ slunce, přinášející nadpřirozenou barvu soumraku a vznešenost slunce za oblaky. Viděla, jak posluchači uchváceně hledí, a věděla, že nikdo z nich v životě neslyšel sugestivnější píseň. Síla lásky zalila přítomné a proměnila svou radostí, útěchou i vášní samotnou tuto část Pekla. Orb skutečně milovala, jakkoliv to bylo nemoudré, a toto bylo vyznání té lásky.

Když skončila, panovalo všude ticho jako po naplněné lásce. Orb to nedělala ze soutěživosti, nýbrž pro co nejupřímnější vyjádření svých citů, nicméně věděla, že ani sám Satan se tomu nedokáže rovnat.

Vstala a posadila se na křeslo vyhrazené pro Gáiu. Satan vstal a pokročil kupředu. Neměl žádný nástroj; vždycky používal jenom svůj hlas.

Zpíval a capella, bez doprovodu – a Orb utrpěla další šok. Zpíval chorál! Jak je to možné? To přece byla jedna z mála věcí, které Satan nemohl.

„Úžasná milost, jak sladce to zní,
od hříchů mých spása má,
osvítila mi cestu, když ztracen jsem byl,
prohlédnout nyní mi dá.“

Orb hypnotizované naslouchala. Byl to chorál „Úžasná milost“ v znamenitém podání. Myslela si, že jejímu provedení Písně lásky se Satan nemůže vyrovnat, avšak on se pustil do písně, která to předčila: do písně lásky k Bohu. To přece je z principu nemožné!

Začal zpívat druhou sloku – a nyní se k němu v pozadí připojil sbor démonů. To, co bylo nádherné, se změnilo v nadpřirozené. Orb měla dojem, že ani andělé v Nebi by nedokázali zpívat andělštěji, než slyšela od démonů zde. Mihotání ve sboru zesílilo, což naznačovalo, že vypětí bylo přílišné; žádný démon nevydržel takhle zpívat déle než chviličku, než ztratil svou podstatu.

Satan se při zpěvu obrátil k Orb. Z jeho pohledu sálal žár a jí

probíhalo mrazení; jeho vzhled i hlas byly naprosto přesvědčivé.

„Ta milost mé srdce bázni učí
však strach můj rozptýlí.
Jak uchvátila ta milost mou duši,
když uvěřil jsem v ni.“

Satan byl lhář, skutečný Kníže lží. Nebyla v něm pravda. Avšak Orb zjistila, že v tomto okamžiku není schopná pochybovat o jeho upřímnosti; zpíval jí, a když zpíval „milost“, ona slyšela též „láska“. On ji miloval stejně jako ona jeho a jinak tomu být nemohlo.

Jak mohl Pán nenávisti milovat kohokoliv a cokoliv jiného než moc? Snad právě v tom bylo vysvětlení: Satan ve skutečnosti miloval sílu, obsaženou v úřadu vtělení Přírody. Ona byla dost velký blázen na to, aby ho milovala, zatímco on miloval to, co svým svazkem získal.

Když Satan začal další sloku, obrátil se opět k hostům; ti se zdáli být stejně uchváceni jako sama Orb. To, co Satan dělal, bylo nemožné, avšak on to přece dělal. Sbor démonů nyní mihotal tak rychle, že se zdál být neskutečný. Satan sám jako by zářil.

Mohla to být další vize? To by všechno vysvětlovalo. Satan ve skutečnosti chorál nezpíval, ve skutečnosti nevyslovoval slova, která pro něho byla zakázaná. Všechno to byl sen, propracovaný tak, aby měl maximální účinek.

Ale kdyby tomu tak bylo, svatba by nebyla platná. To podobný nápad vyvracelo. Satan ji mohl oklamat, aby uvěřila, že se za něho vdala, a tak jí vnutit svou vůli, jak se mu zachce. Avšak nemohl oklamat ostatní vtělení: ani Chrona, který žil v budoucí historii, ani Osud, kteréžto vtělení byla její matka, ani Marta, který ji miloval. Ti by nepřijali sňatek, kdyby se neodehrál ve skutečnosti; a kdyby jej nepřijali, bylo by to spojení nelegitimní. Musela to být skutečnost, chtěl-li Satan dosáhnout svého cíle.

Tohle jí probíhalo myslí, když uchváceně poslouchala. Satan dělal to, co dělat nemohl, a věřila tomu ona i hosté i ostatní vtělení. Snad pro to ani nebylo náležité vysvětlení. Mezitím její pochyby vyvětraly a rozplynuly se jako mlha; uvěřila Knížeti lží a milovala

Pána nenávisti.

Sbor se úplně vytratil; všichni vhodní démoni už byli povýšeni do stavu zatracených duší. Závěrečnou sloku zpíval Satan sám. Obrátil se opět k Orb a záře kolem něho zesílila. Ušlechtilostí svého výrazu se podobal Bohu. Zachytil její pohled a s vážností, která ji hluboce zasáhla, zpíval:

„Musí Ježíš nést kříž svůj sám?
Má svět tomu uniknout? Ach, kdež!“

Světlo kolem něho tak zjasnělo, že připomínalo plamen. Orb pálily oči z námahy, se kterou na něj nyní hleděla. Co se to s ním děje?

„Pro každého je kříž přichystán
a pro mne tu kříž je též.“

Když Satan dokončil chorál, světlo zazářilo tak, že všechny oslnilo. Orb zavřela oči, potom zamrkala – a Satan byl pryč!

Vyskočila. „Satane, lásko!“ vykřikla. „Kde jsi?“

Mym vstal. „Je pryč, Gáio,“ řekl.

„Ale…“

„Byl odsouzen k záhubě v okamžiku, kdy pozvedl svůj kříž. Věděl to, ale musel to udělat. Zanechal tě u oltáře a vrátil ti svět.“

„Jaký kříž?“ otázala se Orb zděšeně.

Niobe vstala a přistoupila k ní. „Kříž opravdové lásky k tobě,“ objasnila jí.

„Takže on nelhal,“ řekla Orb. „On skutečně…“

„Skutečně tě miloval, drahá. Věděl, že se s tebou nikdy nemůže doopravdy oženit, ale musel se k tomu přiblížit, jak nejvíce to jen bylo možné. Milovat tě, mít na oplátku tvoji lásku a složit manželský slib. Teď jsi však vdova.“

„Ta záře…“ pravila Orb otupěle.

„To byl jas spasených duší, které byly osvobozeny z Pekla. Jakmile vyvolal zakázanou píseň, nemohl je déle držet. Opravdu tě miloval tak, jak nemiloval nikdy dřív, a vzdal se kvůli tobě všeho.“

Orb pohlédla na prázdné křeslo, určené pro Boha. Skutečně se Bůh rozhodl nezúčastnit se? Určitě věděl…

Pak zasáhla Orb nesmírnost její ztráty. Padla matce do náručí a rozvzlykala se nad svou bolestí a zlomeným srdcem.

„Mírni se, drahá,“ zamumlala Niobe. „Když pláčeš, Gáio, celý

svět pláče s tebou.“

Ve světě skutečně pršelo. Avšak k žádným škodám nedošlo a zakrátko se vrátilo slunce. Nastal čas, aby se Orb učila zvládat úřad, který přijala a tolik zanedbala – aby se soustředila na to, že je Zelenou matkou.

AUTOROVA POZNÁMKA

Pokaždé, když jsem psal některý z předcházejících románů této série, jeho téma jako by mělo dopad na můj život. Například Smrt jej nejvíce ovlivnila v době, kdy jsem psal Bledého oře, Čas, když jsem psal Přesýpací hodiny, Osud při Smotaném přadenu a Válka během psaní Rudého meče. Snad je to spíš věc přístupu než skutečnosti; to posuďte sami. Zelená matka se týká Přírody a přírodní věci jsem si samozřejmě uvědomoval.

Především, když jsem dokončil první román této série, začalo mě zlobit rameno. Měsíc od měsíce se to horšilo, až mi nakonec bolest znemožnila všechny cviky kromě běhu. Dělával jsem asi třicet shybů na stropním trámu ve své pracovně a 75 japonských kliků, avšak bolest na fyzickou kondici nebrala ohled. Když se začala objevovat, jakmile jsem sáhl na klávesnici, navštívil jsem doktora; bez cvičení žít mohu, avšak tohle už se dotýkalo mého živobytí.

Ukázalo se, že je to tenonitida. Nikoliv „tendonitida“[2]*; navzdory obecnému přesvědčení takové slovo neexistuje.“ Je to zánět šlachy, který se v mém případě projevoval, když jsem se snažil napnout paži. Když mě štípl ovád a já jsem jej plácl, projela mnou přitom taková bolest, že jsem se zapotácel. Nedokázal jsem sáhnout do zadní kapsy ani zvednout ruku nad hlavu. Učil jsem se být v mnoha ohledech levákem; naštěstí jsem levou ruku mnoha způsoby využíval už dřív, třeba při jídle. Měl jsem potíže se spánkem, protože neexistovala poloha, při níž bych býval měl pravou paži uloženou pohodlně; musel jsem se všelijak kroutit, aby mě bodáni bolesti neprobouzelo. Ve dne jsem někdy svou pravou paži jednoduše bral levičkou a pokládal jsem ji tam, kde jsem ji potřeboval mít. O vlivu této choroby na můj milostný život se raději nebudu šířit.

Tablety neměly žádný účinek. Nakonec mi doktor do šlachy vstříkl injekci a to zabralo. Zánět vyklízel pole stejně pomalu, jako se

[2] „tendon“ je anglicky „šlacha“ (pozn. překl.)

předtím šířil; nyní o šest měsíců později mě skoro neobtěžuje a za několik dalších měsíců by měl být pryč úplně. Nevím, zda pak ve svém tělocviku budu pokračovat v procvičování paží; po zhruba roční přestávce jsem ztratil všechno, co jsem předtím deset let nabíral, a mám podezření, že toho nechám. Pravdou je, že mi ty cviky daly pěkně zabrat, a když je neprovádím, cítím se odpočinutější. Tak jsem se dozvěděl něco o své povaze; nyní, když jsem překročil padesátku, jsem náchylnější k tomu, trochu si odpočinout.

V té době jsem se také dozvěděl něco o koňské povaze. Do lesů jsme se přestěhovali, když moje dcera Penny dospěla do věku, kdy se děti obvykle zblázní do koní, a každá z mých dcer jednoho dostala. Pennina klisna Sky-Blue se mi líbila od začátku – byla z hackneyského plemene s rodokmenem, bývalá závodnice, posléze dosáhla dvaceti let, což u lidí odpovídá zhruba šedesátce. Blue vychovávala svého dřívějšího majitele od jeho deseti do patnácti let a přes stejné období vychovávala i Penny. Dřívější majitel je dnes už ženatý a Penny studuje na vysoké škole, takže vidíte, jak se Blue činila.

Cherylina klisna Misty byla z jiného těsta. Byla arogantní, stavěla se proti názorům svého jezdce a sežrala, na co přišla. Při krmení jsme museli Misty odhánět, aby se Blue v klidu nažrala, jinak by Misty všechno spořádala. Proto mi také Blue posloužila jako vzor pro dvě stvoření v jiných sériích, zatímco Misty jsem v literatuře nezvěčnil. Bylo mi jasné, který typ koně je lepší.

V té době však Misty začala mít vážné potíže s nohama. Veterinář ji prohlížel častěji než doktor mne. Šlo zhruba o to, že se jí bortily kosti předních nohou, takže už nemohla stát normálně; když stála, musela ohýbat nohy těsně nad kopyty dozadu v úhlu třiceti stupňů a viditelně to pro ni bylo nepohodlné. Většinu dne proležela. Koně se v takovém stavu střílejí, avšak v naší rodině to nebývá zvykem dělat.

Ustájili jsme ji, jak nejlépe jsme mohli, a nosili jsme jí žrádlo a vodu.

Blue ovšem měla jiný nápad. Když zjistila, že Misty už není mocnější než ona, začala na oplátku ona krást žrádlo Misty. Nyní jsem pro změnu musel odhánět Blue, abych ochránil Misty. Jednou jsem Misty přinesl trochu sena, kterého se Blue neráčila dotknout, a

nechal jsem otevřená vrata v představě, že se ho tedy Blue nebude snažit ukrást. Mýlil jsem se. Blue se vřítila dovnitř tak divoce, že se Misty vydrápala na nohy, aby jí unikla. Blue ji však kousala a zuřivě seno hlídala, dokud se Misty neodbelhala do vzdáleného kouta a tam si hladová nelehla. Pak teprve Blue opustila seno – nedotčené. Nikdy o ně nestála; chtěla jen prosadit svoji nadřazenost. Divili jsme se předtím, že Misty ztrácí na váze, zatímco Blue tloustne; nyní jsme tedy věděli, proč. Moje nemoc se dala vyléčit; Mistina bude smrtelná.

Od té doby jsem je rozdělil na celý den a vrata jsem otevíral jen na noc. Ke své lítosti jsem poznal, že koně nejsou o nic lepší než lidé; když se dřívější outsider dostane k moci, bývá stejně mizerný, jako byl jeho trýznitel. Právo silnějšího. Lidské bytosti se alespoň někdy dokážou povznést nad svoje instinkty a jednat ušlechtileji, ale myslím, že ne dost často. Taková je povaha veškerého stvoření.

Jiným projevem přírody je počasí. Zde na Floridě bývají léta horká a vlhká – naše nejvyšší teploty bývají tak o dva stupně vyšší než celostátní průměr – a ti, kdo četli tento román, vědí, k jakým to může vést problémům. Pobřeží bylo hrozně přecpané těmi, kdo zjevně zastávali názor, že hurikány jsou mýtus. Byl čas na varovný úder. Přišel v podobě čtvrté smrště v tom období na konci srpna – hurikán Elena. Elena nás jen míjela a směřovala na Alabamu a Louisianu; když se bezpečně nacházela v naší zeměpisné šířce, oddechl jsem si a šel jsem na kutě.

A to jsem neměl dělat. Elena využila příležitosti, aby udělala obrátku o čtvrt kruhu a zamířila přímo na nás. Hurikány sice mohou vystoupit na pobřeží, kde se jim zachce, ale ne přímo tam, kde žiju já! Vyprodukoval jsem něco kouzel a vztaženýma rukama jsem smršť zaháněl. Jenže zastavit rozjetý hurikán spotřebuje příšerná kvanta kouzel a navíc mě předtím nachytala v nedbalkách. Elena zpomalila, ale neodvrátila se. Dva dny se tam motala a nabírala sílu; nejmenší rychlost větru měla asi 90 mil za hodinu, ale roztočila to na sto, pak na sto deset, až se z ní nakonec stal hurikán o sto pětadvaceti a stále měla v úmyslu přistát na našem domě. Celé pobřeží v této oblasti Floridy dostalo zabrat. Potom se magie nakonec prosadila a postrčila ji zpátky do směru na Alabamu. Byl to boj! Ale samozřejmě

mě mělo napadnout něco lepšího, než jít odpočívat, ještě než smršť doopravdy někde vystoupila na pevninu.

V tom období se se smrštěmi roztrhl pytel, ale žádná z dalších se nedostala tak blízko. Jednu pojmenovali Juan (čti „Uan“) a ta procestovala Floridu křížem krážem. Mohl jsem jim předem říci, že k tomu dojde; bylo to předpovězeno v operetě „Piráti z Penzance“ v písni „Ubohý tulák Juan“. Cesty smrští se dají předpovídat; musíte k tomu jenom najít ten správný klíč.

Ale to všechno byla před nadcházejícím románem jenom zahřívací kola. Jakmile jsem se pustil do vlastního psaní, události zhoustly a ne všechny se daly pustit z hlavy. Například osoba, která vyjednala, že ode mne tento román koupí, Judy–Lynn del Rey z DEL REY BOOKS se mnou v záKEří strávila hodinu v telefonickém rozhovoru, aby svým úsilím srovnala problém, který se mezi mnou a vydavatelem ohledně této série vyskytl. Nato v ZLOBříjnu postihl Judy-Lynn záchvat mrtvice, po kterém už se neprobrala a v úMoru zemřela. Ona a její manžel Lester mě zanesli do mapy fantasy bestsellerů spolu se Stevenem Donaldsonem, Davidem Eddingsem a Terrym Brooksem; udělali pro fantasy víc než kdokoliv jiný, o kom vím. Obávám se, že tím končí zlatý věk. V té době zemřeli i další lidé: Theodore Sturgeon, zřejmě nejlepší spisovatel, kterého tento žánr zažil; Frank Herbert, autor Duny, jednoho z nejúspěšnějších SF románů vůbec; L. Ron Hubbard, který žánr před třiceti lety opustil, aby vynalezl scientologii, a pak se zase vrátil. Nepatřím k přívržencům scientologie, nicméně Hubbard byl jistě pozoruhodnou postavou.

Přejděme k ušlechtilejší podobě přírody: k ženské povaze. Tento román se opozdil, protože jsem ulehl s jakousi virózou a spoustu dní mě držela horečka o spoustě stupňů. Teplota mi opět klesla na normál právě onoho dne, 4. úMora, kdy Blue odehnala Misty od sena. Udělal jsem si pohodlí a uložil jsem se s knížkou; vždycky se uspávám četbou. Zrovna mi došly paperbacky, a tak jsem se ponořil do vázané knihy Ušlechtilé umění slovní sebeobrany od Suzette Hayden Elginové, která je také žánrovou autorkou. Kniha se týkala toho, že když se máte na pozoru, můžete se ubránit verbálním útokům. První zásada spočívá v rozeznání takového útoku; ten je sice nabíledni, když vám někdo říká @#$%&*!! (když si to přefiltrujete), ale už

není tak zjevný, když vám někdo říká: „Nechápu, proč se nesnažíš být čestný.“ Mějte se na pozoru před slovy jako jsou „ani“ a „opravdu“, jako například: „Kdybys mě opravdu miloval, nebyl bys takový ňouma.“ Když rozeznáte tento druh výpadu, můžete odpovědět opatrně nebo zlehčujícím tónem a nenecháte se jím vyvést z míry. Připadalo mi to zajímavé; tři roky jsem navštěvoval školu juda a naučil jsem se, že nedokážete porazit na zem osobu, která si udržuje rovnováhu; podobně Suzette ukazuje, že nemůžete verbálně ublížit člověku, který si udržuje psychickou rovnováhu. Měl jsem záchvat kašle, který způsobil, že jsem usnul o více než hodinu později než obvykle; když mi pak konečně klesla víčka, kniha mi vypadla z ruky a rohem mě udeřila do úst.

To se mi od madam Elginové nezdálo právě fér, když vezmeme v úvahu doktrínu, kterou hlásala. Vždyť bych ve čtení její knihy beztak ráno byl pokračoval. Docela tím probuzený jsem četl dál a za další hodinu jsem zaklimbal znovu. Prásk! Suzette mi vyťala další facku. To je tedy povaha! Zabralo mi další hodinu, než jsem definitivně usnul, přičemž jsem knihu tentokrát držel tak, aby mě nemohla uhodit. Dohromady to dělalo asi čtyři hodiny. Druhého dne se moje horečka vyšplhala do nových výšin až na 102,5°.[3]* Ústa jsem měl jako okoralý sýr. Takže trvalo o dva dny déle, než jsem se mohl pustit do výdělečné práce, a ano, knihu jsem dočetl. Nejdražší Suzette, kdybys mě měla opravdu ráda, ani by tě nenapadlo vydávat knihu vázanou v tvrdých deskách…

V té době v mém životě hrály významnou roli i počítače a jejich programy. Čtenáři, kteří mají proti tomuto tématu výhrady, nechť laskavě přeskočí stránky, dokud se nevrátím k něčemu zajímavému, pokud vůbec. Je pravda, že třebaže jsem se computerizaci dlouho vyhýbal, stejně jako jsem se na střední škole vyhýbal pletkám s děvčaty, když jsem se k tomu nakonec dostal, cítil jsem se velkolepě. Sedět u počítače je pro mne totéž, jako řídit skvělé auto nebo sedlat bujného koně: zdá se být živý a vzrušující, s neomezenými možnostmi. Umí však být i protivný a ta *výzva*, zklamání i radost nebyly nikdy zřetelnější, než když jsem psal tento román.

[3] 102,5 °F = asi 39,2 °C (pozn. překl.)

Víte, v liDstVopadu jsem dostal nový program. PTP, textový editor, který jsem do té doby používal, se mi líbí, nicméně má dva nedostatky: umí využít jenom polovinu operační paměti mého počítače, takže jsem musel rozsekávat kapitoly na polovinu, jinak by se do něho nevešly, a neumožňuje otevírání oken, takže jsem mohl mít na obrazovce vždy jenom jeden soubor. Moje žena objevila inzerát na textový editor Edward, který řešil oba tyto problémy, a tak jsme si jej jen tak pro všechny případy objednali. A Edward změnil můj život. Využívá celou operační paměť mého počítače, takže už nemusím dělit soubory, a má čtrnáct bufferů, neboli míst, kam si mohu vyvolat soubory takříkajíc paralelně. Mohu vyvolat kapitolu 1, kapitolu 2, kapitolu 3 atd. a nemusím přitom opouštět kapitolu 4; mohu přepínat buffery sem a tam, abych je porovnal, anebo mohu přesouvat text z jednoho souboru do druhého, nebo v jednom udělat změny, uložit jej a buffer zavřít. Týden jsem strávil tím. že jsem se s editorem seznamoval; ne proto, že by byl tak složitý, nýbrž proto, že mi otevíral nové obzory a dovolil mi objevit nové vlastnosti programů, které už jsem vlastnil. Edward má například milión šest možností definice maker – udělátek, která vykonávají jednoduché i složité řetězce instrukcí na stisk jediné klávesy, jako třeba vypsat blok s celou mojí adresou. Přezkoumal jsem svůj dosavadní makro–program SmartKey a zjistil jsem, že i on dovoluje takto nově definovat makra; toho jsem si dosud nikdy nevšiml! Takže když jsem chtěl, mohl jsem si nadefinovat padesát maker místo dosavadních dvaadvaceti. Mohl jsem vkládat makra do sebe, když jsem v Edwardově makru použil jako instrukci makro ze SmartKey. Edward mi také dovolil podle libosti předefinovat povelové klávesy. To znamenalo, že jsem povely mohl přiřadit stejným klávesám jako v PTP a nemusel jsem trénovat nové reflexy. To je prima!

Edward ovšem měl i značné mouchy. Jednou zaplnil hard disk jakousi nepřehlednou změtí, jindy shodil operační paměť, což byla děsivá zkušenost, něco jako když vybuchne papiňák, jenom průvodní efekty nebyly fyzické. Museli jsme přesně zjistit, kde se v něm tyto mouchy vyskytují, protože byly jako miny, které čekají, až o ně někdo zavadí. Ztratil jsem mnoho hodin, než jsem ty miny zneškodnil! Ale byly tu i jiné vážné problémy. Edward nedokázal podtrhávat a já

slova podtrhávám často. Nádherná Edwardova makra se nedala uložit pro příští použití: nějaký zádrhel v rutině, která je měla ukládat. Edwardův tiskový podprogram je typu „batch“ a byl pro moje potřeby natolik nevhodný, že jsem jej do svého počítače ani nenainstaloval. Metodou pokusů a omylů jsem objevil, že Edwardem vytvořený soubor mi vytiskne i PTP a že když použiji jako „horkou“ klávesu „Escape“, mohu i podtrhávat. To Edwarda zachránilo; přece jen jsem jej mohl použít. Rozhodl jsem se, že s Edwardovou pomocí napíšu román a uvidím, jak se mi to bude líbit. Ano, tento román.

A tak jsem prvního prosTince podle plánu začal psát Edwardem. Musel jsem používat „Escape“ k podtrhávání, tisknout z PTP a pokaždé znovu definovat makra. Než však uplynul měsíc, bylo mi jasné, že chci u Edwarda zůstat. Mohly za to ty buffery. V PTP jsem si pro psaní vypracoval systém [závorek]; v Edwardovi to dělat nemusím, protože pro své průběžné poznámky mohu vyhradit celý zvláštní buffer. A další pro průběžnou tabulku obsahu. A jeden pro seznam postav, takže nemusím vyhledávat v celém dosavadním textu jména, která jsem stihl zapomenout. Plus dočasný soubor pro nápady do jiných románů, které se vynoří při práci; mohu je zapsat a uložit bez zbytečného zmatku a papírování. Všechno se tím změnilo; zmizely moje závorky a má---------> šipková <---------makra. Měl jsem lepší systém. Zhruba v té době, kdy jsem si jej vypracoval, se nám do ruky dostal balík „shareware“ programů, obstarávajících takové zázračné drobnosti, na jaké běžné programy ani nepomyslí, například obnovení náhodně smazaného souboru s nenahraditelným materiálem nebo zašifrování souboru, aby jej nepřečetl nikdo, kdo nezná heslo – a ty také měly své mouchy, které mohly shodit operační paměť a také to udělaly. Po velkém zápase jsem si udělal představu o tom, jak odstranit největší mouchu, a napsal jsem o tom autorům programů, kteří to zjevně nevěděli, ti mi však neodpověděli. To fušeři nedělají; taková už je lidská povaha.

Není třeba podrobně rozvádět myriády malých zlepšení, která jsem vymyslel, abych propojil PTP, SmartKey a Edwarda; stačí říci, že tyto tři programy dnes vypadají jako jeden a nádherně se doplňují. Ale ta práce na nich zabrala spoustu času a k tomu se přidružila jiná vyrušení jako koně, nemoc a korespondence – loni jsem napsal 1206

dopisů a i letos jich zvládám přes sto měsíčně – takže jsem se s tímto románem dostal do skluzu. Jednotlivá hlediska tohoto románu odrážejí nervozitu i zázrak počítačové zkušenosti, jako třeba Orbino první cestování obracením stránek reality a způsob, jakým záhadné kódy nebo jejich řady dokážou skutečně pozoruhodné věci. Jenom odhalení, jak umístit číslo stránky na správné místo, mi zabralo tři měsíce; PTP mstivě odsouval čísla stránek v Edwardem vytvořeném textu tak daleko doprava, že se občas octla mimo stránku. Řešení? Umístil jsem do záhlaví netisknutelné symboly. Tiskárna je jednoduše vypustí, ukončí řádek a tím o několik sloupců stáhne číslo stránky zpět a PTP o tom ani neví, he he he. Převézt hloupý stroj sice vyžaduje opravdovou mazanost, ale pak to uspokojení z úspěchu!

Uprostřed toho všeho se nám porouchal hard disk. Ekvivalentem u člověka by mohla být úplná amnézie; když jsme nechali jednotku vyměnit, byly ztraceny všechny naše programy. Až na to, že jsme skoro všechny cennější pečlivě průběžně archivovali. Byla to ovšem další tvrdá lekce o povaze počítačů a samozřejmě si vyžádala i svou daň v podobě času.

Nenavštěvuji mnoho setkání fanů – asi tak jedno ročně – a v roce 1985 to byl FallCon (myslím, že to byla slovní hříčka se slovy „fall“ – v americké angličtině „podzim“ a „falcon“ – „sokol“), který se odehrával v ZLOBříjnu v Gainesville na Floridě. [V tomto měsíci má ovšem zlobr ve zvyku se ukazovat na veřejnosti.] Pro tyto události je typická přítomnost jednoho čestného hosta a výskyt spousty dalších spisovatelů žánru a jsou dobré k seznámení s autory, výtvarníky a fany a k prodávání knih, obrazů a artefaktů, týkajících se žánru. Několik hodin jsem strávil vpisováním autogramů do výtisků svých knih a povídáním s každým, kdo o to měl zájem. Neukazuji se na veřejnosti často, ale když už to udělám, snažím se to provádět co nejzodpovědněji. Přesto jsem se se navzdory pověstem na conu nikdy netvářil jako zlobr, jak může potvrdit každý, kdo mě tam zažil. Moje paměť na jména a tváře je děravá jak řešeto, přesto si však vzpomínám na některé z tam přítomných dalších spisovatelů. Martin Caiden, autor povídky, ze které se posléze stal televizní „Muž za šest miliónů dolarů“. Robert Lynn Asprin, autor série Zrozený z mýtů, plné slovních hříček. (Jeho žena se také jmenuje Lynn a já jsem při-

spěl povídkou o elfech do jejich sbírky Krev deseti náčelníků; pokud dojde k nějakým potížím, mám říci: „Vezměte si dva Aspriny a zavolejte mi ráno.“') David Palmer, autor Emergence, dobře zvládnuté postkatastrofické novely. Haldemanové jsou dva a s jedním z nich jsem se seznámil a moje dcery se seznámily s jeho dcerou. Robert Adams, autor série o Koňském klanu. Meredith Ann Pierceová, autorka rozkošné trilogie Temný anděl, která mi připomíná Rapunzelu z pohádky, protože její vlasy sahají skoro až na zem. O týden později, když jsem vyzvedával dcery z tampského Necronomiconu, jsem obnovil známost s Andre Nortonovou, první dámou žánru, a Rogerem Zelaznym, autorem série o Amberu. A seznámil jsem se s Rogerem Blochem – vzpomínáte si na Psycho? Florida pro náš žánr není tak docela zapadákov.

Tak během psaní tohoto románu ubíhal můj život. Je to, celkem vzato, docela všední život a já jsem docela obyčejná povaha. Stále více trpím alergiemi, které čas od času dokážou můj nos na hodiny či na dny změnit ve vodovodní kohoutek, mizery, kteří mě předbíhají ve frontách a poruchami telefonu, když se snažím někam dovolat. Předpokládám, že v tomhle světě se takové věci stávají každému bezvýznamnému člověku. To je určitě hlavní důvod, proč hledám únik v říších fantazie, v nichž mám pocit důležitosti. Avšak i všední život má své drobné radosti. Když se procházím po okolí, vídávám malé cedry, které jsme vypiplali od sazeniček; dnes už některé dosahují mé výšky a některé jsou i větší. Vyšlapal jsem si k nim stezky, protože stezky miluji. Znám květiny, které rostou divoce poblíž; u jednoho cedru rostla fialka, která vykvétala každý rok jen pro mne! Pak náhle zmizela; zřejmě ji zašlápl kůň. Naplňuje mě to smutkem pokaždé, když to místo míjím. Příroda umí být krutá. Malá borovička zrovna dospívala, když vítr sklátil starý suchý dub, který ji v pádu zachytil a zlomil. I po létech toho také želím, třebaže v okolí rostou tisíce borovic.

Pro Penny jsme vyhradili koutek s borovicemi, nazývaný Pennin bor, za každý rok jejího života jednu. Když jsme zřídili ohrady pro koně, ztížil se tam přístup, a proto jsme Pennin bor vyhradili jinde. Od té doby se na starém místě neobjevila ani jedna mladá borovička, zatímco na novém se jich uchytila celá řada; věděly to! Penny a já

jsme zvláštní; já mám krátké hnědé vlasy a ona dlouhé světlé, avšak jednoho dne jsme zjistili, že při stejné délce máme vlasy stejného odstínu; kdybych nosil vlasy stejně dlouhé, jako má ona, byl bych také blonďák. To vysvětluje, proč moje matka vždycky tvrdila, že jsem blonďák, a já jsem si myslel, že je barvoslepá. Oči máme také stejné; Penny je skrz naskrz po mně. Žijeme a stále se o přírodě dozvídáme něco nového; ani maličkosti vždycky nejsou takové, jaké na první pohled vypadají.

Když jsme postavili stodolu a stáje pro koně, nastěhovali se dovnitř dva velcí pavouci; jeden s rozpětím nohou asi čtyři a půl palce, největší tkadlec pavučin, jakého jsem do té doby viděl, a ten druhý byl ještě větší. Prima; chytali mouchy, které obtěžovaly koně. Pak ten větší vyhnal toho menšího a nastěhoval se na jeho místo. Jednoho rána jsme ho našli viset z pavučiny mrtvého; nikdy jsem nevypátral, co se mu stalo. Příroda nám nabízí celé příběhy života, jen se umět dívat.

Smrt je ovšem součást Přírody. Začal jsem tuto sérii psát právě díky svým úvahám o smrti a dostal jsem pak od čtenářů mnoho dopisů, ve kterých mi sdělovali, že jim tento román pomohl překonat osobní krize, související s něčí smrtí. Vždycky jsem takové dopisy četl se smíšenými pocity: měl jsem radost, že jsem pomohl, byť jenom na dálku, avšak bylo mi smutno z toho, že takové krize musely vůbec přijít. Mimochodem, hodinky Smrti, které jsem si koupil v době, kdy jsem psal první román, jsem v průběhu psaní tohoto románu definitivně odložil; za čtyři roky se rozhasily natolik, že už prostě nestálo za to je dál používat. Odkládal jsem je se zvláštním smutkem. Vím, že bych neměl personifikovat stroje, ale přece…

Smrt může udeřit v nejneočekávanějších okamžicích. V době psaní Zelené matky vyvrcholil případ Tylenolu, který způsobil, že tato společnost musela přestat vyrábět lékové kapsle, protože do nich nějaký krutý vtipálek sypal kyanid. Nejsem příznivcem velkých farmaceutických společností, ale tahle mi připadala jako mimořádně poctivá, kterou postihl nespravedlivý trest za cizí zločin. Možná jsme byli svědky jedné z podob, jaké na sebe vezme mezinárodní terorismus, přinášející smrt a zkázu nevinným.

Byl tu také případ té nejbláznivější výzvy Přírodě, která vyústila

v tragédii. Připravoval se start Challengeru, ale noc byla mrazivá. Žijeme na stejné zeměpisné šířce a toho rána u nás bylo nejchladněji za celou tu zimu, šestnáct stupňů Fahrenheita.[4]* Tam, kde se to v mém slovníku nazývá Ostrov iluzí, nebyla taková zima, nicméně na zařízení visely dlouhé rampouchy. Technici měli obavy, jak budou za takového počasí fungovat těsnicí prstence, avšak vyšší moc jejich hlasy pominula a raketoplán přesto odpálila. Tak bylo zbytečně zmařeno sedm životů a miliarda dolarů a kosmický program to těžce postihlo, jen proto, že lidé neustupují Přírodě. To mě vyděsilo hned z několika důvodů.

Když jsem se při hledání čehosi jiného prohrabával starými papíry, narazil jsem na materiál, který se týkal jednoho z mých dřívějších románů Makroskop. Byl to článek Johna F. Whartona ze Saturday Review z roku 1967 a já jsem zdůraznil jeho vybrané pasáže. Nyní jsem zjistil, že tyto pasáže odpovídají mému současnému myšlení. Popisují povahu člověka: jeho nesmírnou schopnost sebeklamu a jeho sklon převálcovat ostatní. Tak ve jménu soucitu plné víry fanatici utloukají ty, kdo jim nijak neublížili, a my všichni se bezstarostně řítíme do zkázy. Náboženství tomu nijak nezabraňuje, jenom hledá cesty jak odpustit hřích. To vysvětluje část mého cynismu, pokud jde o tyhle záležitosti; dávám přednost prevenci před odpouštěním.

A to mě přivádí k závěru. Nedělám si v těchto románech nárok na žádnou zvláštní myšlenkovou hloubku; je to zábavné čtivo, které jen flirtuje s hlubšími pojmy, ležícími pod naší povrchní realitou. Jako je obrazovka počítače jenom průhledem do jeho vnitřní práce, právě tak je i lidské oko jenom průhledem do reality světa. Kódy a buffery umožňují počítači předkládat člověku jednotlivé části toho, co obsahuje, jako by to byl celek, a pokud nevíte, jak jej ovládat, zbytek nikdy neuvidíte. Vidím v tom analogii k hlubší podstatě naší existence. Vidíme jenom vzhled na povrchu, kůži osoby, nátěr na zdi a extrapolujeme to, abychom pochopili širší situaci. Avšak chápeme všechno? Nebo existují celé světy, které nedokážeme vnímat, paralelní reality, které jsou zde, nicméně mimo náš dosah, dokud nena-

[4] 16 °F = asi —9 °C (pozn. překl.)

jdeme klíč k jejich odhalení? Zatím se tato představa nejčastěji vyskytovala v science fiction a ve fantasy, avšak dnes se k ní blíží i věda, která má podezření, že vnímáme sotva desetinu veškeré hmoty ve vesmíru. A co těch zbývajících devět desetin? Co je klíčem k jejich vnímání? Dokáže věda vymyslet nějaké kouzelné zaklínadlo, aby je odhalila? Vládne ve viditelném i neviditelném vesmíru skutečně náhoda, anebo existuje nějaká vyšší organizace, nějaká etika nadřazená té, kterou se řídíme?

To nás vede k úvahám o Bohu, kterého bych definoval jako zdroj této vyšší organizace. Někteří čtenáři mi posílají dopisy, ve kterých se mě snaží obracet na víru, neboť mají za to, že jsem nějakým způsobem prožil celý život, aniž bych se byl doslechl o Ježíšovi. Doneslo se mi, že jistá fundamentalistická[5]* škola dala do klatby moje knihy, neboť prý jsem satanista. (Napsal jsem jim ostrý dopis, ve kterém jsem jim připomněl, že Ježíš by takhle nelhal. V době psaní tohoto se blíží třicáté výročí mé svatby s dcerou pastora.) Jeden z čtenářů napsal sáhodlouhý dopis, v němž vyvozuje, že Ježíš byl buď zarytý užvaněný cvok, kterého měli někam uklidit, anebo měl pravdu, když tvrdil, že je Boží syn, se všemi z toho plynoucími důsledky. Ne; to je klam omezeného myšlení. Svět není černo-bílý, obsahuje všechny odstíny šedi mezi tím. Ježíš nemusel být ani jedno ani druhé; mohl to být člověk, který cítil silnou potřebu napravit zlo světa a jehož podobenství nepochopili ti, kdo je brali doslova, místo aby pochopili jejich poselství. Jakou škodu nadělali ti, kteří slyšeli slova, která Ježíš pronesl v bolestech – a nepochopili je! Tvrdil Ježíš, že je syn Boží? Ovšemže byl. My všichni jsme Boží děti.

[5] Název jednoho z amerických náboženských hnutí (pozn. překl.)